

Trọn Đời Không Buông Tay

Contents

Trọn Đời Không Buông Tay	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	17
7. Q.1 - Chương 7	20
8. Q.1 - Chương 8	24
9. Q.1 - Chương 9	27
10. Q.1 - Chương 10	31
11. Q.1 - Chương 11	34
12. Q.1 - Chương 12	37
13. Q.1 - Chương 13	39
14. Q.1 - Chương 14	43
15. Q.1 - Chương 15	47
16. Q.1 - Chương 16	50
17. Q.1 - Chương 17	52
18. Q.1 - Chương 18	55
19. Q.1 - Chương 19	58
20. Q.1 - Chương 20	61
21. Q.1 - Chương 21	63
22. Q.1 - Chương 22	65
23. Q.1 - Chương 23	67
24. Q.1 - Chương 24	69
25. Q.1 - Chương 25	73
26. Q.1 - Chương 26	77
27. Q.1 - Chương 27: Chương 27	79
28. Q.1 - Chương 28	83
29. Q.1 - Chương 29: Chương 29	86
30. Q.1 - Chương 30: Chương 30	90
31. Q.1 - Chương 31: Chương 31	94
32. Q.1 - Chương 32	94
33. Q.1 - Chương 33: Chương 33	94
34. Q.1 - Chương 34: Chương 34	94
35. Q.1 - Chương 35: Chương 35	94
36. Q.1 - Chương 36	94
37. Q.1 - Chương 37: Chương 37	98
38. Q.1 - Chương 38: Chương 38	98
39. Q.1 - Chương 39: Chương 39	98
40. Q.1 - Chương 40	98
41. Q.1 - Chương 41	101

42. Q.1 - Chương 42	104
43. Q.1 - Chương 43	106
44. Q.1 - Chương 44	108
45. Q.1 - Chương 45	111
46. Q.2 - Chương 1: Thế Giới Lạnh Lẽo – P1	113
47. Q.2 - Chương 2: Thế Giới Lạnh Lẽo – P2	117
48. Q.2 - Chương 3: Thế Giới Lạnh Lẽo – P3	121
49. Q.2 - Chương 4: Thế Giới Lạnh Lẽo – P4	124
50. Q.2 - Chương 5: Thế Giới Lạnh Lẽo – P5	126
51. Q.2 - Chương 6: Mong Đợi Từ Đáy Lòng –p1	131
52. Q.2 - Chương 7: Mong Đợi Từ Đáy Lòng – P2	133
53. Q.2 - Chương 8: Ý Nghĩ Không Cam Lòng – P1	141
54. Q.2 - Chương 9: Quá Khứ – Lần Nữa Tái Hiện – P1,2,3	148
55. Q.2 - Chương 10: Phảng Phất Bi Thương	157
56. Q.2 - Chương 11: Những Ngày Hạnh Phúc – P1	162
57. Q.2 - Chương 12: Tình Yêu Đau Đớn – Hoàn Chính Văn	165
58. Q.2 - Chương 13: Ngoại Truyện 1: Gặp Lại Cố Nhân	169
59. Q.2 - Chương 14: Ngoại Truyện 2: Năm Tháng Bụi Phủ Mờ – P1	171
60. Q.2 - Chương 15: Ngoại Truyện 3: Giấc Mơ Hoa Bỉ Ngạn	173
61. Q.2 - Chương 16: Ngoại Truyện 4: hai Đầu Thời Gian	178
62. Q.2 - Chương 17: Phiên Ngoại Hứa Liên Trần – Tưởng Chính Nam	182
63. Q.2 - Chương 18: Phiên Ngoại: Rất Yêu, Rất Yêu Em [hứa Liên Trần - Tưởng Chính Nam]	189

Trọn Đời Không Buông Tay

Giới thiệu

Truyện Trọn Đời Không Buông Tay là một truyện khá thú vị, không phải là một truyện với những nó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-khong-buong-tay>

1. Q.1 - Chương 1

Một thân ảnh cao gầy in bóng rõ nét trên mặt thủy tinh, Hứa Liên Trần sợ run một hồi lâu, lúc này mới phát hiện ra là bóng của mình.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm rõ ràng hồ hồ tựa như động đất: “Hoan nghênh đã ghé thăm.””

Ngẩng đầu, chỉ thấy một cô gái tóc ngắn uốn xoắn, toàn thân mặc một bộ đồ của nhãn hiệu nổi tiếng nào đó, đôi giày màu hồng có nơ hình con bướm cũng cùng nhãn hiệu, đang thướt tha đi đến. Bất quá hiện tại là thế kỷ 21, nên nhìn cũng không vấn đề gì lắm, làn da trắng hồng, khuôn mặt sáng bóng, mắt lớn như trái

hạnh nhân. Như cổ văn nói “Cơ bạch nhược tuyết, nhân nhược điểm tất” cũng chưa chắc đã được như vậy. (Da trắng như tuyết, mắt tựa chấm đen)

Cô nở một nụ cười tác nghiệp, chạy lên trước rào đón: “Tiểu thư, chào cô. Xin hỏi cô muốn phục vụ gì không?”

Cô gái kia hướng cô nở một nụ cười sáng lạn: “Tôi muốn tự mình xem một chút, cảm ơn.” Cửa hàng của bọn cô mỗi nơi bài trí đều có biển hiệu chỉ dẫn, những người lui tới đây mua sắm đều là những người có tiền, cho nên từ trước tới nay phần lớn là cao ngạo lãnh đạm. Thân thiết như vị tiểu thư này thật là hiếm gặp nha. Thiết nghĩ nhất định là cô gái trí thức, cho nên được dạy dỗ vô cùng tốt.

Hơn 10 phút sau, cô gái kia chọn được một vài bộ đồ. Hứa Liên Trăn vẫn bắt đồng với những nhân viên khác trong cửa hàng, cũng không vội lăm lờn hót đề cử, mà chỉ như bình thường lẳng lặng đứng ở bên cạnh khách hàng, nếu có thứ mà khách hàng thích, liền giới thiệu thêm một chút. Ví dụ như khi cô gái trẻ kia chọn bộ quần áo nọ, cô chỉ nâng mắt cười yếu ớt đơn giản nói một câu: “Đây là mẫu thiết kế nổi bật nhất mùa hè năm nay của nhà thiết kế chính công ty chúng tôi, ngay cả cô ấy cũng thập phần vừa lòng.”

Vì da cô gái trẻ kia rất trắng, mặc bộ váy màu xanh ngọc bích này lên nhất định sẽ vô cùng diễm lệ. Bộ đầm này phần eo thiết kế cực kỳ tinh tế, cô đã bán được không dưới 10 bộ. Nhưng khi mà cô gái trẻ này đi từ trong gian thử đồ đi ra, Hứa Liên Trăn vẫn cảm thấy trước mắt thật sáng ngời, bởi vì chưa có người nào mặc bộ váy này lại có thể thanh thoát phóng khoáng như vậy.

Bên tai truyền đến tiếng chào của đồng nghiệp: “Hoan nghênh đã ghé thăm.”, nghe tiếng bước chân hình như đang hướng phía bọn họ mà đi đến. Cô giúp cô gái kia điều chỉnh vạt áo cho cân lại, mỉm cười nói một câu: “Tiểu thư, cô mặc nhìn rất đẹp. Bộ này rất hợp với cô.”

Chỉ thấy cô gái kia kéo kéo tà váy, xoay xoay một vòng, chuyển hướng người vừa đi tới hỏi: “Có đẹp không?” Thanh âm cực nhu mì, hàm chứa giọng mũi mê người, Hứa Liên Trăn nghe được cũng thấy lòng nhộn nhạo, tựa như có một bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve lòng mình.

Nhân lúc cúi đầu xuống, cô nhìn thấy hai đôi giày da của đàn ông. Một đôi màu đen thập phần xa xỉ. Một đôi khác là màu café trông có vẻ hưu nhân hơn. Có thanh âm cười khẽ trầm thấp của đàn ông, như xa như gần truyền đến: “Vấn đề này, hình như không phải hỏi mình? Anh Chương, có phải hay không?”

Có lẽ do khom người lâu quá, cô cảm thấy mạch máu trên huyết thái dương đang giãn giãn, tựa như có ai đó đang nắm chặt hai dây thần kinh ở nơi đó, máu trên toàn thân tựa như dừng mảnh hương nơi đó chảy tới, tựa như thừa cơ mà tuôn trào ra.

Cái người tên Anh Chương kia tựa như giật mình, cách vài giây mới mở miệng nói: “Ừ . . . nhìn đẹp lắm.” Con người khẽ lưu chuyển vài giây, Hứa Liên Trăn chỉ cảm thấy bầu trời tối sầm lại, hết thấy trước mắt đều trở lên mơ hồ.

Trên mặt sàn nhà sáng bóng phản chiếu rất nhiều rất nhiều thứ hỗn tạp. Trong công ty có quy định cứ vài giờ công nhân lại phải lau dọn sàn nhà, cho nên khi cô gái kia tiến vào sàn nhà vô cùng sạch sẽ ngay cả một hạt bụi cũng không có, thân nhiên phản chiếu bóng dáng của ba người kia. Cũng chỉ là hình dáng, ngoài ra không có gì khác . . .

Cô nhìn rất lâu, sàn nhà tựa như biến thành vô số những tấm ván gỗ, dày chỉ chút đang thẳng hướng cô mà ập tới.

Thế giới sớm đã trở lên nhốn nháo, bên tai cô chỉ có tiếng “ong ong”. Tựa như đã lâu như cả đời vậy, giọng nói thanh thúy của cô gái kia từ từ truyền đến, thế nào mà lọt vào tai cô lại như là đang trong mộng vậy, mờ mịt thân nhiên ngưng tụ thành một mảnh: “Cảm ơn, nhờ cô giúp tôi gói lại.”

Cô chậm rãi duỗi thẳng thân mình đã chết lạng, máy móc tiếp nhận bộ đồ từ tay cô gái kia, rất chậm chạp nở một nụ cười, ngẩng đầu: “Được, tiểu thư, xin chờ một lát.”

Cô chậm rãi cử động cái cổ đã muốn cứng ngắc, dư quang khóe mắt rời khỏi mặt đất tựa như nhận thấy thân thể anh có chút chấn động. Mà vai cô khẽ lướt qua vai anh, xoay người rời đi.

Không thể tưởng tượng được cứ nhiên lại gặp lại anh dưới tình huống này. Diệp Anh Chương xem ra anh cũng không tồi đi.

Đẩy cửa đi ra, mưa bụi lất phất, đón gió lạnh cuối thu tới. Quần áo đồng phục sớm đã thay ra, trên người Hứa Liên Trần mặc một chiếc áo khoác đã bạc màu, ngửa đầu nhìn không trung đen như mực. Mưa bụi như sương, không ngừng tuôn bay mờ hồ phủ vào mặt cô, không đau, nhưng lại mang đến hàn ý. Cô chờ đến cúi đầu xuống, hướng nhà ga công cộng đi đến.

Vì tăng ca, cho nên cô đã sớm ăn cơm ca lúc làm việc, vì vậy cũng không có đi đến chợ để mua đồ ăn. Cũng có lẽ vì duyên cớ đó, mà từ trước tới giờ cô thích tăng ca, trừ bỏ có thể lấy thêm một chút tiền lương tăng ca, còn có thể bớt đi một chút tiền cơm. Thành phố này chi phí rất đắt đỏ, cô chỉ là một nhân viên nhỏ bé, tiền lương hơn hai ngàn, trừ tiền thuê nhà 600 đồng, tiền ăn mỗi ngày ước chừng là 15 – 20 đồng một tháng có ít cũng mất trên dưới 500 đồng. Tiền điện, nước, ga cũng mất gần 100 đồng. Vừa mới lại thêm tiền phí lò sưởi . . . ai, hơn nữa còn có một ít đồ dùng sinh hoạt cơ bản nữa, cơ hồ cả tháng cô không còn chút tiền dư dả nào.

Tháng thứ nhất đi làm, tiền lương còn bị khấu trừ hai bộ quần áo đồng phục. Vì thế cô ăn mì ăn liền suốt một tháng. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua áo khoác của chính mình, đúng là hàng vỉa hè đại hạ giá. Trước kia . . . trước kia, tuy rằng cô cũng mặc bình thường, thích áo sơ mi cùng T – Shirt, cùng một cái váy ngắn thoải mái, nhưng loại này được cắt may rất khéo léo, tuyệt đối chỉ là quần áo đi học.

Thời điểm kia số tiền mà ba cô tiện tay để ở trong phòng cô, cũng bằng tiền lương cả một năm bây giờ của cô. Từ khi nào thì cô trở thành như thế này a? Tuy rằng mẹ qua đời sớm, nhưng mà cô vẫn là cục cưng trong tay của ba, như là viên minh châu mà lớn lên. Chưa bao giờ biết chữ khổ viết như thế nào.

Cô đột nhiên lắc mạnh đầu, trước kia Còn nhớ đến trước kia làm gì chứ? Thế giới trước kia sớm đã long trời lở đất, sớm đã không còn Cô tự nói với chính mình, phải quên đi.

Trên cửa kính xe lộ ra những giọt mưa, bụi bặm liền theo đó mà chảy dọc theo mặt thủy tinh trôi xuống dưới. Ước chừng là rất vắng vẻ, lúc này trên xe không có một bóng người, chiếc xe có vẻ xóc nảy, một mực phát ra thanh âm “Đình, đình” Cuối cùng xe bus cũng “Kít” một tiếng phanh thật dài, mạnh mẽ dừng lại.

Cô đứng dậy, xuống xe. Tựa hồ mưa càng ngày càng nặng hạt, chỉ chút theo màn đêm tối mịt rơi xuống. Cô thở dài, phòng trọ của cô còn cách một đoạn đường rất xa. Đi về đến nơi, nhất định sẽ ướt đầm. Cô cởi áo khoác ra, trùm lên đầu, bắt đầu chạy.

Thời điểm về đến dưới lầu, đã muốn thở hồng hộc. Bên ngoài đã muốn ướt đầm, không biết phơi một đêm có thể khô hay không. Người vẫn hoàn hảo, vì chạy nên cả người đều nóng bừng lên, hẳn là không phải cảm mạo. Cô không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, hiện tại cô ngay cả bị cảm xoàng cũng không thể dậy nổi nha, bị bệnh trừ bỏ phải mua thuốc, còn phải nghỉ làm, mà ở nhà cô lại phải ăn hai bữa cơm nha.

May mà ban nãy chạy nhanh. Nghĩ đến trước đây, khi còn trung học, thành tích chạy của cô còn không có được nhanh như vậy đâu. Nói đến đó cũng phải cảm tạ thầy giáo thể dục thời trung học của cô. Còn nhớ rõ thầy giáo kia họ Phí, vừa mới tốt nghiệp, bằng tài trí gì mà có thể vào trường thì không ai biết, bọn cô lớn nhỏ không hề bảo nhau mà đặt cho biệt danh thầy giáo tiền buộc-boá, sau kêu ngắn gọn là buộc-boá.

Thầy giáo tiền buộc-boá kia cũng không để ý. Nhưng mà điều duy nhất ông ta để ý chính là thành tích của học sinh, nếu ai yếu sức mà bị rút ở phía sau, ông ta cũng không buông tha, mỗi ngày tiết thể dục sáng sớm, ở giữa sân thể dục ông ta rống to: “XXX, em chưa ăn cơm sao? Mau chạy nhanh lên cho tôi.”

Thanh âm của ông ta thực là lợi hại, chỉ cần hô một cái, tựa như cả sân thể dục rộng lớn đều có thể nghe rành mạch. Khả năng chạy bền của cô cực kém, nhưng rất sợ ông ta la hét, cho nên mỗi lần đều liều mạng mà chạy. Đại khái chính là bị bức như vậy, thời điểm kia mỗi lần vào tiết thể dục cô đều cầu nguyện ông thầy tiền buộc-boá bị bệnh, ai, sau nghĩ lại mới thấy nếu như trung học không được rèn luyện thì thân thể cô làm sao có thể sống qua đoạn thời gian kia chứ . . .

Bò về đến nhà, đẩy cánh cửa sắt nhỏ ra, bày biện trong phòng đập thẳng vào mắt. Tuy rằng nhỏ, tuy rằng sơ sài, nhưng là tổ ấm hiện tại của cô nha.

Cô đem áo khoác giặt sạch, vắt đến nước không thể còn nữa, lại dùng khăn mặt thấm thấm vài lần. Cuối

cùng cầm chiếc áo treo lên cái dây thừng do chính mình căng lên, lại dùng khăn thấm thấm, đem ra nơi thoáng gió sáng sủa nhất trong nhà phơi lên, một hạt bụi nhỏ cũng không còn. Nước có vẻ hơi lạnh, phả vào trên mặt đã cảm giác được hơi thở của mùa đông.

Cuối cùng, ở trong căn phòng vệ sinh chật hẹp dùng nước ấm tắm rửa, đem bản thân biến thành sạch sẽ. Cho dù là đến đường cùng, thời điểm thuê phòng vô cùng túng quẫn, nhưng là cô vẫn cần rằng thuê căn phòng có phòng vệ sinh riêng. Cô cái gì đều có thể nhẫn nhịn, nhưng là không thể chịu được nhà vệ sinh công cộng, lỡ thể tắm rửa cùng người khác.

Chờ đến lúc cô chui vào ổ chăn mềm mại đồng hồ cũng đã chỉ 23h45phút. Chiếc đồng hồ màu trắng, bằng sứ có hoa văn, ngọn đèn nhu hòa chiếu ánh sáng ấm áp. Đây là món quà sinh nhật 20 tuổi mà ba cô tặng cho cô, là thứ giá trị nhất bên người hiện tại cô có.

Lý Thực hiện tại cũng có vẻ khá khảm hơn với cô, nói chuyện cũng dễ dàng hơn, mấy hôm trước còn hỏi cô: “Liên Trần, bộ đồ này cô mua ở quầy hàng nào trong chợ đêm Phạm Tư Triết thế? Tôi nhìn thấy tay nghề cũng không tồi nha, khá giống với một lưu hành hiện nay đấy.” Lòng cô như bị nhéo chặt, lại vẫn là thần nhiên cười, nói: “Trước kia tôi mua khi còn ở thành phố M.” Lý Thực “À” một tiếng, cũng không có tiếp tục vấn đề này nữa.

Thời điểm sinh nhật 20 tuổi, đúng là ngày tháng ngày thơ, từng phút từng giây như trong mơ. Mỗi ngày tỉnh lại, mặt trời đều đã lên cao, Tiểu Bạch ghé vào bên người cô, thủ vù vù liếm liếm mặt cô. Dì La luôn đợi đến khi cô tỉnh lại mới đến gõ cửa, kêu cô xuống ăn bữa sáng. Sau đó cô sẽ đi dép lê, tóc tai bù xù ôm lấy Tiểu Bạch, vất vưởng đi xuống lầu. Trên bàn ăn luôn luôn có một ly sữa nóng, hai quả trứng chần nước sôi, thời điểm cô ngồi xuống, mọi thứ vẫn còn nóng nghi ngút.

“Tiền buộc – boia” = tiền boia (ý nói ông thầy rẻ tiền)

2. Q.1 - Chương 2

Liên Trần mạnh mẽ từ trên giường đứng dậy, trong phòng một mảnh tối đen. Cô bật ngọn đèn duy nhất trong phòng lên, ánh sáng trong trẻo nhảy mắt đã chiếu rọi đến từng góc ngách trong phòng.”

Lại nằm mơ, trong mộng lại nhớ về trước đây. Cô định thần lại, mới phát hiện lòng bàn tay đau ê ẩm. Chậm rãi mở ra, là đồng hồ, cư nhiên cô lại bất tri bất giác nắm một buổi tối. Trên mặt hiển thị 5h sáng. Còn sớm, cô có thể ngủ thêm một chút.

Cô tắt đèn, lại nằm xuống. Trong chăn rất ấm áp, nhưng là làm thế nào cũng không thể tiếp tục ngủ nữa. Cuối cùng dứt khoát đứng dậy, ở trên cái bếp lò nhỏ đặt một nồi cháo nhỏ có gạo và kê. Trong nồi tiếng nước sôi “sùng sục”, hơi nóng lượn lờ bốc lên. Động tĩnh trong phòng khiến người ta hoảng hốt, có một chút náo nhiệt của cuộc sống. Cô khẽ mỉm cười, thanh âm đó làm cho cô an tâm như nước, không hề sợ hãi.

Cô sờ sờ chiếc áo khoác mới giặt tối hôm qua, đã ráo đến 8, 9 phần. Liền lấy máy sấy ra, ngồi ở trên giường, vù vù thổi áo. Thỉnh thoảng buông áo xuống, đi quấy cháo.

Trước kia mười đầu ngón tay không phải dính đến một giọt nước mùa xuân, hiện giờ trăm thứ đều đổ lên đầu, nửa năm vừa rồi cũng không biết đã qua thế nào. Trách không được tục ngữ đã từng nói “Con người do bị bức mà ra.” Mỗi người đều có tiềm lực vô hạn.

Bên ngoài gió đập phàn phật phàn phật vào cửa sổ thủy tinh, mùa đông ước chừng thực sự muốn tới rồi, linh tiền lương tháng này nhất định phải cố gắng mua một cái áo lông.

Tổ trưởng Mạnh Tình vừa xuống xe, cơ hồ ngay lập tức đã nhìn thấy Hứa Liên Trần, một thân quần áo đơn bạc đứng ở dưới hành lang. Chì nheo mắt lại, quần áo của Hứa Liên Trần tuy rằng giá rẻ, nhưng mà mặc trên người cô, luôn luôn nhìn rất khá. Dung nhan của cô, mắt ngọc mây ngài, nhìn liếc qua cũng có thể nhận thấy được khí chất thần nhiên. Có thể nói có điểm cao quý sang giàu đi, rõ ràng là ăn mặc vô cùng bình thường, nhưng rất là thoát tục, mái tóc ngắn xinh đẹp, giống như một nữ sinh vậy. Đôi mắt trong veo

rất có sức hút nhưng lại mang theo vài phần xa cách. Dù sao tất cả tổng hợp trên người cô, có gì đó rất là kỳ lạ.

Chị thân là cửa hàng trưởng, là người duy nhất ở nơi này biết thân thể của Hứa Liên Trần. Trong đầu luôn âm thầm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc năm đó đã xảy ra sự tình gì, lại có thể làm cho cô gái tên Hứa Liên Trần nhìn qua rất thanh lệ tú nhả, ngay cả tính tình cũng rất dịu dàng này vướng vào vòng tù tội, thậm chí còn bị giam hai năm.

Lúc ấy không phải vì trong cửa hàng của chị nhân viên quá kha hiếm, phỏng chừng chị cũng không để cho cô đến đây đi làm. Bất quá hơn nửa năm nay, chị phát hiện ra Hứa Liên Trần này là người không tồi, không nỏ mép nhiều chuyện,, nhưng lại chịu khó khổ nhọc, cái gì nặng nhất, bẩn nhất đều giành phần mình làm hết. Mà quan trọng hơn là, chưa bao giờ giành khách hàng với những nhân viên khác. Cho nên Hứa Liên Trần vẫn có thể khiến cho con át chủ bài trong cửa hàng Lý Lệ không thể xoi mói được gì.

Khi mà chị ngẩng đầu lên lần nữa, đã muốn đem tất cả kinh ngạc trong lòng che giấu không còn chút mảy may nào, cười lớn nói: “Liên Trần, em đến sớm vậy nha.” Hứa Liên Trần rất lễ nghĩa chào hỏi: “Cửa hàng trưởng.”

Nhìn trái nhìn phải, thế nào cũng chỉ thấy một cô gái trong sạch, như thế nào mà lại —— Mạnh Tĩnh không giấu được thở dài một hơi, mở cửa cửa hàng ra, quay đầu hỏi: “Liên Trần, ăn điểm tâm không, chị mua hơi nhiều.” Hứa Liên Trần lắc đầu, thản nhiên cười nói: “Cám ơn cửa hàng trưởng, em đã ăn rồi.” Xoay người, đã muốn đi tới phòng tạp vụ lấy chổi lau.

Hôm nay không phải đến phiên cô ấy trực nhật. Không biết vì sao, Hứa Liên Trần này, tuy rằng mỗi lần luôn cười rất nhọt nhọt, nhưng lại khiến cho chị không tránh khỏi cảm giác đau lòng. Mạnh Tĩnh cầm lấy bọc lớn trong tay, đi qua chỗ cô: “Liên Trần, chị có chuyện muốn nhờ em một chút?”

Hứa Liên Trần ngẩng đầu nhìn chị, chờ chị nói tiếp. Mạnh Tĩnh đắn đo lời nói, cố gắng rất nhẹ nhàng băng quơ nói: “Liên Trần, là như thế này. Em biết đấy, phụ nữ rất thích đi shopping, mua sắm mấy thứ đồ này nọ. Chị có một ít quần áo, chưa từng có mặc qua, ngay cả mác cũng chưa có xé, không biết em có thể mặc hộ chị hay không?”

Mạnh Tĩnh rất sợ cô bị tổn thương lòng tự trọng, sẽ cự tuyệt, cho nên mới ăn nói khéo léo như vậy, trái tim Hứa Liên Trần lại thanh khiết như gương, cười cười, cúi đầu ôn nhu nói: “Cám ơn cửa hàng trưởng.” Như vậy là đã nhận rồi, Mạnh Tĩnh vội vàng cầm lấy bọc đồ lớn đưa cho cô, tựa như là vội trao củ khoai lang nướng bỏng tay vậy.

Hứa Liên Trần nhận lấy gói gao ôm lấy bọc đồ, khi ngẩng đầu, Mạnh Tĩnh đã muốn xoay người, vừa đi vừa nói, “Vậy em mau làm vệ sinh xong đi, chị đi sửa sang một chút quần áo trên người người mẫu.”

Hứa Liên Trần thay quần áo đồng phục, bắt đầu công việc quyết tước buổi sớm. Có một chiếc xe dừng cách đó không xa, bên trong có người đang nhìn chằm chằm về hướng cửa hàng của bọn họ, Hồi lâu sau, người nọ nâng cổ tay lên, nhìn thời gian trên đồng hồ, sau đó lái xe rời đi.

Hứa liên Trần ở nơi chuyển giao cầu thang lầu 4 nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia, biển số là 1026X. Cô bỗng trở lên trì độn, cũng biết được người lái chiếc xe này một mực đi theo chính mình. Bởi vì đã muốn hơn một tháng, thậm chí vài lần tan tầm cô đều nhìn thấy nó ở bên ngoài cửa hàng của mình đang làm.

Cô mơ hồ biết là ai. Chính là không muốn đi vạch trần, không cần thiết cũng không có dư sức lực.

Lúc còn ở trong tù, anh từng có đến nhà lao thăm cô. Chính là cô không muốn gặp anh. Cô vĩnh viễn nhớ rõ, anh bị cô bắn một phát súng, cả cánh tay đều ràn rụa máu tươi —— cô bị người khác gắt gao bẻ quặt tay dí xuống sàn nhà, toàn thân đều đau nhức, đặc biệt là trên lưng, đau đến muốn hét lên. Chính là có đau hơn nữa cũng không thể so sánh được với đau đón gấp trăm vạn lần trong lòng cô.

Cô tóc tai bù xù mặt dán chặt trên mặt đất, nghe thấy anh phân phó đồng sự của mình: “Tiểu Mã, buông cô ấy ra, đem cô ta đi hỏi cung là được. Không nên làm khó cô ta.”

Người tên Tiểu Mã đang đè chặt cô là một cảnh sát mới tốt nghiệp, tuổi trẻ chí hướng lớn, khí lực dồi dào. Nghe vậy, vội vàng nhấc đầu gối chân đang đè chặt trên lưng cô dời đi, lấy còng số tám ra, “Ba!” một tiếng đem cổ tay cô còng lại.

Có người ở bên ngoài vô cùng lo lắng hét lên: “Xe cứu thương đến rồi — mau — mau lên xe!” Cô tựa như mất đi ý thức, ngơ ngác giương mắt nhìn anh. Mà anh cũng xoay khuôn mặt anh tuần lại, tầm mắt hai người chạm nhau, cô tựa như một khúc gỗ cứng đờ, mà anh, nơi sâu nhất trong đáy mắt tựa như hiện lên vài tai áy náy, nhưng mà cô đã thương tâm đến cực hạn, người đã tựa như cái xác không hồn cho nên đã sớm không thể nhận ra cái gì. Chỉ là dời tầm mắt chuyển về cánh tay anh, màu đỏ chói mắt kính hồng, một chút lại một chút nhỏ trên mặt đất —

Công buồng đưa xuống, vọt tới buồng vệ sinh, từng ngum từng ngum ói ra tất cả. Dạ dày co quắt lại, cuối cùng ngay cả mặt cũng nôn ra, không còn gì hết vẫn không ngừng nôn khan.

Lão khách hàng của Lí Lệ hào phóng cho cô ta một số tiền thưởng. Lí đại tiểu thư hưng phấn quá khích, vung vung bàn tay thon dài trắng nõn, cười sáng lạng nói: “Buổi chiều tôi mời mọi người.”

Lại nói về món khao buổi chiều, tự nhiên sẽ là cô đi mua. Trời mùa thu chuyển đông mưa bay lất phất, cô lại không ăn mặc cẩn thận, ngay cả ô cũng không có mang, trực tiếp chạy đến quán café nhỏ quen thuộc phía đối diện.

Trên đường gió lớn, khiến cho cây cối cũng bị gió quật xơ xác. Cô đứng ở đại sảnh quán café, dáng người in trên cánh cửa thủy tinh bóng loáng, sửa sang lại mái tóc ngắn một chút. Có lẽ là để tóc dài như trước đây thì vẫn tốt hơn, tùy tiện cột đuôi ngựa hoặc là búi tóc thành quả cầu nhỏ trên đỉnh đầu, trông đều có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngày ấy từ nơi đó đi ra, cô đáp một chuyến xe bus duy nhất, vô tri vô giác ngồi ở trong xe, một mực ngồi đó. Đi đâu, đi nơi nào, cô không có một chút ý niệm mào. Thành phố này đối với cô quá xa lạ, đi đến đâu đối với cô cũng đều giống nhau, không có ý nghĩa gì cả.

Sau đó xe dừng lại ở trạm cuối cùng, bác lái xe quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt mơ hồ có tia thương hại, đồng tình: “Tiểu thư, đây đã là bên cuối cùng rồi. Cô xuống xe sao?” Cô ôm cái bao lớn mà nữ quản giáo ngục đưa ình lúc ra tù, đứng dậy: “Cảm ơn, tôi xuống xe ở đây đi.”

Xuống xe, mới phát hiện đây là vùng tiếp giáp giữa thị xã và ngoại ô. Tuy rằng ồn ào, hoàn cảnh cũng hỗn loạn, nhưng tiếng người ồn ào, dòng xe cộ nhiều, cho thấy nơi này tràn ngập mùi vị cuộc sống.

Hai tay cô ôm chặt lấy bao lớn, nhắm mắt, hít một cái thật sâu. Hai năm bốn tháng, cô tưởng rằng cả cuộc đời mình sẽ ở trong đó mãi.

Chính là hiện tại cô vẫn là từ nơi đó đi ra, hiện ngang mà đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, hít thở không khí tự do. Cô vuốt mái tóc đen dài đến tận thắt lưng của mình, tuy rằng thời gian này vẫn ăn uống cùng sử dụng những thức ăn cùng đồ dùng sinh hoạt mặt hạ giá rẻ nhất nhưng mà nó vẫn đen bóng mềm mượt. Vuốt ve như vậy, sợi tóc vẫn như trước mềm mượt như nước trơn tuột khỏi đầu ngón tay.

Cô ngẩng tầm mắt nhìn ba chữ màu đỏ chói trên bảng hiệu không xa “Tiệm hớt tóc.” Đẩy cửa đi vào, có một người phụ nữ trung niên tầm cỡ trên dưới 40 tuổi, đoán chừng là bà chủ tiệm, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt tròn tròn, dáng người hơi mập mập, mang theo tươi cười chào hỏi: “Xin chào, tiểu thư, cần cắt tóc hay là uốn tóc?”

Cô ngồi xuống trước một cái gương lớn mộc mạc đơn sơ: “Cắt ngắn đi.” Khuôn mặt tròn tròn của bà chủ tiệm tóc hiện lên vẻ hơi hơi kinh ngạc, hỏi lại cho chắc: “Đem mái tóc dài này cắt ngắn đi? Đến đây? Hay là đến đây?”

Cô ngẩng đầu, khẽ giơ tay chỉ chỉ ngang cổ, “Chỗ này đi.” Bà chủ tiệm mang theo vẻ luyến tiếc nói: “Mái tóc của cô dài đẹp như vậy, cắt ngắn rất đáng tiếc nha? Hay là tôi giúp cô uốn lại nhé? Hiện tại mấy cô gái trẻ đều đang thích một tóc uốn, có thể tôn thêm sắc vóc. Cô không nên nhìn thấy nơi này của tôi nhỏ bé, tay nghề của tôi so với những thợ chuyên nghiệp trong tiệm lớn cũng không kém đâu nha.”

Cô lắc lắc đầu: “Cắt đi!” Bà chủ tiệm nhìn biểu tình của cô, tựa hồ như đã đi đến quyết định cuối cùng, liền lấy kéo và lược ra. Trước khi hạ thủ, sợ làm lỗi, lại một lần nữa hỏi cô xác định lại: “Cắt đến đây, phải không?” Cô gật gật đầu, sau đó nhắm mắt.

Sau đầu truyền đến tiếng “xoẹt xoẹt” nho nhỏ, sợi tóc nhẹ nhàng mà rơi xuống, có dừng ở trên người sau đó cũng nhẹ nhàng rơi xuống, tiếng vang cực nhẹ, nhưng mà cô lại có thể nghe được rất rõ ràng, cũng có

thể nói là cảm giác được đi.

Hết thấy một lần nữa bắt đầu. Dem mái tóc dài cắt đi, như vậy không còn gì liên quan đến trước đây nữa . . .

Anh tùy ý xoa xoa đỉnh đầu cô, ánh mắt trong veo sáng bừng lên — cô kéo kéo tay anh, đuôi ngựa thật dài sau đầu khẽ chớp lên một cái —

Từ nay về sau, không, từ khi mà cô phát hiện anh lợi dụng cô để bắt ba cô ngày nào đó, cô cùng anh đã nhất định không có về sau. Chính là lúc đấy cô vẫn không muốn tin tưởng, cũng không chịu tin, cho nên mới đến cầu xin anh: “Anh Chương, anh tha cho ba em đi. Anh Chương, van xin anh, anh tha cho ba em đi!”

Hai mắt cô đã khóc đến đầm lệ mơ hồ, khàn cả giọng — chính là anh vẫn né tránh ánh mắt của cô, khẩu súng trong tay vẫn không nhúc nhích dí thẳng vào đầu ba cô : “Thực xin lỗi, Liên Trần, anh chỉ làm những gì anh phải làm.”

3. Q.1 - Chương 3

Cô mở lớn mắt, nhìn cô gái có mái tóc chấm ngang vai trong gương, mặt mày thanh lệ, cái chính là trong mắt trần ngập bằng hoàng cung bất lực. Bà chủ tiệm giúp cô phủi sạch vụn tóc trên vai, cười lớn ngẩng đầu: “Nhìn rất đẹp có phải không? Kiểu này là kiểu tóc ngắn đang thịnh hành hiện nay đấy.” Thấy cô không đáp lại, cũng tự cười nói tiếp: “Có nhiều người đến chỗ này của tôi để cắt tóc, nhưng cô là người nhìn xinh đẹp nhất.”

Thịnh hành hay không, Hứa Liên Trần đã không còn khái niệm này rồi. Bất quá không khó coi là được, vì thể cười âm ỉ, hỏi: “Bao nhiêu tiền?” Bà chủ tiệm cười hì hì nói: “Quên đi, không lấy tiền của cô.” Cô cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Vì sao?” Bà chủ tiệm lại cười lớn giải thích: “Đuôi tóc này của cô, vừa đen vừa thẳng. Tôi bán đi nhất định rất được giá, cho nên chút tiền đó tôi không lấy của cô. Chị Linh tôi đây, tại vùng nổi tiếng là người có đạo nghĩa nha.”

Hứa Liên Trần sinh ra vài phần hảo cảm với chị ta, đứng lên: “Cám ơn!” Chị Linh một bên thu thập dụng cụ cắt tóc, một bên nói: “Nghe giọng nói, cô giống như không phải người ở đây?” Cô gật gật đầu, “Vâng, em là người thành phố M.” Chị Linh nói: “Trách không được, khẩu âm không giống với người vùng này của chúng tôi. Đúng rồi, cô tới nơi này công tác hay làm gì khác?”

Cô gật gật đầu, kéo cánh cửa đi ra: “Cám ơn chị, chị Linh. Hẹn gặp lại.” Khuôn mặt tròn tròn của chị Linh hiện lên một nụ cười ấm áp: “Ừ, lần sau lại đến nha.”

Cô đi được một đoạn đường ngắn, lại nghĩ đến một chuyện, nên quay trở lại: “Chị Linh, xin hỏi ở gần đây có căn phòng nào cho thuê mà tốt tốt một chút không?” Chị Linh ngẩng đầu, cười hân hoan nói: “Coi như là cô hỏi đúng người rồi đi? Ở trong này a, tất cả đều là địa bàn của tôi. Ha ha — nói giỡn chút chút, tôi là người ở đây, sinh ra lớn lên cũng ở đây, làm gì có chỗ nào không quen chứ, đây nhà mặt tiền này, cũng là người quen của nhà tôi cả.”

“Cô muốn tìm phòng như thế nào? Giá cả bao nhiêu?” May mắn có chị Linh hỗ trợ, cô mới tìm được căn phòng này ở tầng cao nhất, tuy rằng nhỏ, nhưng là cũng là một tổ ấm có thể dung thân.

Cô vuốt tóc, không hiểu tại sao tự dưng lại vô duyên vô cớ nhớ lại. Thở dài, thu lại tầm mắt, đẩy cửa vào trong quán café.

Đợi đến 10 phút, bánh ngọt cùng café đều đã chuẩn bị xong. Cô cầm lấy hai túi lớn đầy đồ, đẩy cửa thủy tinh chuẩn bị đi ra ngoài. Có hai người từ bên ngoài tiến vào, cô cúi đầu, nhìn giày thì hẳn là một đôi nam nữ. Chính là có người đụng vào cô, một cái lão đảo, bọc bánh ngọt trong tay cô bỗng dưng rớt xuống văng ra ngoài, nằm trên mặt đất.

Có người ở trên đỉnh đầu cô xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi mua cái khác đền cho cô.” Cả người cô cứng đờ, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu, quả nhiên là anh ta — Diệp Anh Chương. Phía sau anh ta là cô gái xinh đẹp ngày đó đến mua quần áo, yếu điệu đứng ở bên người anh. Người đàn ông cao lớn anh tuấn, cô gái đáng yêu xinh đẹp, nhìn như vậy, là một đôi thập phần xứng đôi vừa lứa.

Tựa hồ anh cũng không nghĩ đến là cô, phản ứng rõ ràng cũng rất sững sốt.

Cô liền xoay người rời đi, ở phía sau anh gọi cô lại: “Cô từ từ, tôi mua bánh ngọt đền cho cô . . .” Cô cũng không có dừng bước, ngược lại đi càng như bay.

Trở lại cửa hàng, lời nói trong trẻo của Lí Lệ tựa như vừa dao lạnh, mỗi chữ đều rõ ràng, không có một chữ nào nhằm vào cô, nhưng lại là cố tình nói về cô. Hứa Liên Trần vì muốn dàn xếp ổn thỏa, đành phải cúp mắt giả thích một chút: “Ngại quá, chị Lệ Lệ. Bánh ngọt bị em đánh rơi trên mặt đất, để em đi mua lại cho chị.” Lí Lệ lấy một ly sinh tố ra, uống một ngụm, mới ôn hoà nói: “Tùy cô thôi.”

Mạnh Tĩnh nhìn khuôn mặt tuy rằng vẫn một mảnh lạnh nhạt như trước của Hứa Liên Trần, nhưng mà lời nói vừa rồi của Lí Lệ thật sự rất khó nghe, liền đi đến giảng hòa: “Tôi có biết một quán ăn kiểu Đan Mạch, đi đến đó mọi người cùng nhau ăn đi. Uống café nghe ca nhạc đều hợp cả.” Mọi người vừa nghe, đều ủng hộ nồng nhiệt.

Hứa liên Trần thấy thế, liền đi ra khỏi phòng nghỉ của nhân viên, tới đại sảnh cửa hàng, chào hỏi đồng nghiệp tên Yến Nhiên: “Yến Nhiên, cô cũng đi ăn một chút gì đi. Nơi này để tôi trông cho.”

Bất quá một lát sau, Mạnh Tĩnh đi ra nói: “Liên Trần, em cũng đi ăn chút điểm tâm đi. Còn 2 tiếng nữa mới ăn cơm chiều. Đừng để bị đói.” Hứa Liên Trần cười nhạt lắc đầu: “Cám ơn cửa hàng trưởng, em không đói bụng.”

Mạnh Tĩnh im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Lí Lệ vẫn luôn ương ngạnh như vậy, em đừng để ý.” Hứa Liên Trần thấp giọng nói: “Em không để ý đâu.” Lí Lệ tuy rằng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng là nói đúng tình hình xảy ra mà thôi. Huống hồ, vài năm ngồi tù cô người nào mà chưa từng gặp qua, chút sắc mặt đó đã là gì đâu.

Chính là khi đang nói chuyện thì có người hướng trong cửa hàng mà đi vào, cửa tự động mở ra, Hứa Liên Trần vội cúi đầu: “Hoan nghênh đã ghé thăm!” Diệp Anh Chương đứng ở cửa, nhìn khuôn mặt gầy yếu của cô, há hốc miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là gơ tay đưa cho cô một gói lớn: “Vừa mới ngại quá, là tôi đụng phải nên bánh ngọt của cô mới rơi xuống. Đây là bánh ngọt tôi mới mua. Mới ra lò, vẫn còn nóng đó.”

Mặt Hứa Liên Trần không chút thay đổi ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ở đường phố phồn hoa bên ngoài cửa kính, lạnh lùng thản nhiên nói: “Không cần.” Tay anh vẫn gơ, tựa hồ không có ý định muốn buông tay.

Mạnh Tĩnh ở bên cạnh tựa hồ cũng đoán được hoàn cảnh mà bánh ngọt bị rơi xuống, liền gơ tay nhận lấy, hướng Diệp Anh Chương cười cười, nói: “Cám ơn, còn làm phiền anh phải đưa đến nữa.” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc cực kỳ quái dị của Diệp Anh Chương khi nhìn Hứa Liên Trần, cho dù Mạnh Tĩnh có ngốc, cũng mơ hồ biết được mối quan hệ giữa hai người không đơn giản gì.

Diệp Anh Chương giống như thở dài nói: “Liên Trần, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Hứa Liên Trần vẫn giữ biểu tình hờ hững như trước, tựa hồ người đàn ông trước mắt này đối với cô căn bản chỉ là người xa lạ mà thôi.

Mạnh Tĩnh cảm thấy tình cảnh trước mắt này thật là xấu hổ, làm bộ ho khan một tiếng nói: “Liên Trần, nếu như em có việc, có thể xin nghỉ phép.” Chỉ thấy cô thản nhiên lắc đầu nói: “Không, cửa hàng trưởng, em không xin phép.” Quay đầu hướng Diệp Anh Chương nói: “Ngại quá, tiên sinh, nơi này của chúng tôi bán phục trang của phụ nữ, nếu như ngài muốn mua quần áo thì chúng tôi rất hoan nghênh. Nếu không phải, xin rời đi cho, không nên quấy rầy công việc của chúng tôi.”

Diệp Anh Chương ngẩn ngơ, nhìn cô, sau một lúc lâu, hướng Mạnh Tĩnh đang đứng bên cạnh, vuốt vuốt cằm, sau đó mới xoay người mà đi.

Lại đã là thời gian tan tầm của một ngày nữa, Hứa Liên Trần quàng kín khăn, đội mũ cùng đeo bao tay ngay ngắn, sau đó mới đi ra khỏi cửa hàng. Mới vừa đến bên ngoài, gió lạnh một trận lại một trận ập tới,

thăng tiến vào trong lòng. Cô hướng Mạnh Tĩnh cùng Yến Nhiên vẫy vẫy tay, một mình yên lặng hướng trạm xe bus đi tới.

Một chiếc xe chậm rãi đi phía sau cô, cuối cùng xe dừng ở trạm xe bus. Diệp Anh Chương xuống xe, đi đến trước mặt cô: “Liên Trần, tôi đưa em về.”

Ánh mắt Hứa Liên Trần chậm rãi chuyển về phía mặt anh, lại chậm rãi dời đi, dưới hơi nước lạnh lẽo, bên trong ánh mắt không chút gợn sóng.

Diệp Anh Chương thở dài: “Hứa Liên Trần, tôi biết em hận tôi. Chính là — bản thân em có bao giờ nghĩ tới hay không, trên thực tế đúng là ba em phạm tội. Tôi thân là cảnh sát, chỉ là bắt ông ấy chịu thi hành đúng pháp luật mà thôi.” Không khí lạnh đến thấu xương, hơi thở của anh khi nói chuyện phảng phất tựa như khói trắng ở trước mắt lượn lờ dâng lên. Ánh mắt cô lướt qua người anh, ngẩng đầu nhìn phía sau lưng anh.

“Liên Trần, tôi biết tôi rất có lỗi với em. Tôi lợi dụng em, lợi dụng tình cảm của em. Nhưng mà Hứa Liên Trần — tôi — tôi — tôi —” Anh sau khi nói ba từ tôi cũng không có nói thêm gì nữa. Mà biểu tình của cô vẫn là một bộ lạnh lùng xa cách, tựa hồ căn bản ngay cả một chữ cũng không nghe thấy.

Chỉ thấy cô hướng phía trước đi lên vài bước, gơ tay vẫy vẫy. Xe bus phát ra một tiếng “Xùy”, dừng lại ngay trước mặt bọn họ, “Ầm” một tiếng cửa mở ra, cô cũng không quay đầu lại mà lên xe, rời đi.

Hứa Liên Trần ngồi lên xe, tựa đầu vào song thủy tinh, một mực sọc nãy. Một giây phút ngắn ngủi khi cô quay đầu lại, chỉ thấy có một chiếc xe không nhanh không chậm vẫn đi theo chiếc xe bus mà cô đang ngồi.

Thời điểm đến trạm dừng, trong xe đã muốn chỉ còn có mấy người ít ỏi. Tại cái mùa đông rét lạnh này, mọi người đều sớm tìm một nơi ấm áp để đi.

Anh đem xe dừng ở trạm xe công cộng, sau đó nhanh chóng xuống xe, bước nhanh đuổi kịp cô vừa mới xuống xe. “Liên Trần, nơi này Ngự Long hỗn tạp, rất rối loạn — em không thể ở nơi này.”

Hứa Liên Trần không nhanh không chậm đi về phía trước, vẫn dùng tốc độ như bình thường đi về. Anh đi theo phía sau cô: “Hứa Liên Trần, em nói chuyện với tôi được chứ? Tôi biết em hận tôi, nhưng mà chúng ta đều đã là người trưởng thành rồi, em biết đó là điều tôi bắt buộc phải làm.”

Hứa Liên Trần đứng chững lại, quay người đối diện với anh. Diệp Anh Chương vui vẻ, chỉ nghe thấy cô lạnh lùng nói một câu: “Cảnh sát Diệp, hiện tại đã sắp 23h, xin anh có chút đạo đức công cộng một chút, không nên tùy tiện quấy rầy cuộc sống của người khác.” Dứt lời, cô kiên quyết xoay người, trèo lên cầu thang.

Để lại anh một người, lẻ loi trợ trợ đứng dưới làn gió lạnh buốt. Anh ngẩn ngơ ngóng nhìn theo hướng mà bóng dáng của cô biến mất, hồi lâu sau, mới rời đi.

‘Cảnh sát Diệp’, ba chữ này khiến người ta cỡ nào châm chọc.

Năm đó cô vẫn gọi anh là “Anh Chương.”

4. Q.1 - Chương 4

Hứa Liên Trần thật sự có chút không hiểu được Diệp Anh Chương. Không hiểu anh vì sao còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt cô. Nếu là ngẫu ngộ cũng thôi đi, nhưng là anh cố tình bày ra cái bộ mặt thực lòng xin lỗi, ‘như là xin em hãy tha thứ cho tôi, chúng ta vẫn là có thể làm bạn bè’.”

Anh ta cảm thấy có thể như vậy sao? Anh cảm thấy cô có thể quên sao? Ba của cô không phải bị chính tay anh tống vào ngục sao? Cô lạnh lùng cười.

Kỳ thật kết cục tốt nhất cho hai người chính là vong vu giang hồ. Cho dù là mỗi năm, mỗi tháng, mỗi ngày có gặp nhau cũng làm như người xa lạ mà thôi. Thân nhiên nghiêng vai đi ngang qua nhau, không hơn.

Bởi vì có rất nhiều chuyện đã xảy ra, một khi đã xảy ra rồi thì vĩnh viễn không có khả năng giống như viết phần lên bảng tiện tay xóa một cái là hết. Vĩnh viễn không có khả năng!

Sáng sớm hôm sau, đẩy cửa ra phát hiện cả thế giới đều là một màu trắng xóa. Ngẩng đầu, còn có tuyết trắng tựa như cánh hoa từ trên không trung bay xuống.

Dưới lầu có một chiếc xe quen mắt đang đỗ ở đó. Khóe mắt Liên Trần cũng không có bị tác động lấy một phần. Diệp Anh Chương từ trong xe đẩy cửa đi ra: “Liên Trần, tôi đưa em đi làm.” Cô tựa như cái gì cũng không có nghe thấy, từng bước, từng bước đi về phía trước. Mỗi bước đi đều in dấu chân khéo léo trên mặt tuyết trắng. Trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa, liên tiếp là những dấu chân hằn sâu dưới đó, cũng tựa như quá khứ vậy, sớm đã in lại dấu vết quá sâu trong lòng, quá sâu, cho nên đời này cũng không thể xóa nhòa được.

Diệp Anh Chương đuổi theo: “Liên Trần —” Cô vẫn như trước không nói gì, cũng không có quay đầu, căn bản coi anh như một biển quảng cáo hình người hay gặp ở trạm xe bus vậy.

Diệp Anh Chương suy sụp đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng của cô, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực.

Cô gái có khuôn mặt điềm tĩnh luôn nhẹ nhàng mỉm cười, cô gái có tâm tính đơn thuần, thiện lương sớm đã biến mất không còn tăm hơi.

Anh cả đời đều nhớ rõ, cô quỳ xuống, khóc cầu xin anh: “Anh Chương, ông ấy là ba của em. Anh Chương, anh thả ông ấy đi — Anh Chương, anh thả ba em, được không? Về sau em cam đoan ông ấy không bao giờ Làm chuyện xấu nữa.”

Cô vẫn là một đứa con được bảo hộ rất tốt, cũng không biết cuộc đời hiểm ác, lòng người khó lường. Cô là bảo bối trong lòng bàn tay ông ấy, muôn vàn yêu thương, người cha ôn nhu sủng nịnh của cô kỳ thật là một tên buôn lậu tay dính đầy máu tươi cùng tội lỗi.

Có lẽ những kẻ phạm tội đều là như thế, cho dù mình có tàn ác cỡ nào, cỡ nào dơ bẩn, nhưng là với đứa nhỏ của mình vẫn là thanh thuần sạch sẽ, cũng hy vọng đứa nhỏ của mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ phải tiếp xúc với những bụi bẩn đen tối xung quanh mình.

Hứa Liên Trần cứ như vậy cách ly khỏi thế giới của Hứa Mưu Khôn mà lớn lên, có được hết thảy những tính chất đặc biệt của một cô gái, xinh đẹp, thiện lương và đáng yêu, sống thoát tục như một thiên sứ. Một người không biết nhân gian cơ cực, thế gian hắc ám, một thiên sứ chưa từng chạm đến trần thế.

Giả như Hứa Mưu Không vĩnh viễn không có quy ngã có lẽ cả đời cô vẫn như vậy. Đáng tiếc ột tên tội phạm nguy hiểm như Hứa Mưu Khôn, lưới trời có thưa cũng khó lọt. Có bao nhiêu thời điểm vẫn lấy có là thời cơ chưa tới, nhưng thời điểm mấu chốt đã đến thì không thể không báo.

Năm ấy, anh mới tốt nghiệp học viện cảnh sát, được phân đến cục điều tra, thời điểm đó đội cảnh sát thành phố M đã để ý đến con cá lớn Hứa Mưu Khôn này từ lâu. Căn bản là vẫn chưa biết phải tấn công như thế nào.

Có lẽ là ngày chết của Hứa Mưu Khôn đã đến, cũng có lẽ là một loại oan nghiệt. Lúc đó, đội cảnh sát thu được tin tình báo, con gái Hứa Mưu Khôn năm nay vừa mới đến thành phố M học đại học, cả đội cho đây là cơ hội ngàn năm có một, muốn tóm được nhược điểm của Hứa Mưu Khôn nên bắt đây ra tay từ con gái hắn, có lẽ là dễ dàng nhất. Lúc đó kế hoạch được định ra đó là phái người đi tiếp cận Hứa Liên Trần.

Chính là thật không ngờ cả đội chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn trúng anh. Lý do là anh vừa mới tốt nghiệp đại học, trà trộn vào trường học sẽ dễ dàng hơn, vô luận là tuổi tác hay là khí chất mọi phương diện đều là người thích hợp nhất trong đội điều tra. Đội cảnh sát thành phố M vì chuyện này còn viết báo cáo xin cha anh cho anh nghỉ phép, kết quả cuối cùng cha anh tự mình ký quyết định phê chuẩn cho anh đi làm nhiệm vụ nằm vùng trong trường học.

Thời điểm đó anh một lòng vì dân phục vụ, khi nhận được quyết định anh nhiệt huyết 10 phần tiếp nhận nhiệm vụ này. Sau đó ở trường đại học của thành phố M bằng sự sắp đặt đã tiếp cận và quen biết được cô.

Sau này, tuy rằng đã phá được đại án Hứa Mưu Khôn này, nhưng là ba anh cũng hối hận thập phần Bởi vì ba anh là thị trưởng thành phố M này, chưa bao giờ nghĩ tới đứa con trai mà mình bồi dưỡng từ nhỏ

cư nhiên một ngày lại thực sự yêu phải con gái của tội phạm —

Đúng vậy, cái thời điểm đó, anh đều chưa bao giờ ngờ tới cục diện như vậy —

Nhưng mà thực tế quả thật đã xảy ra. Năm đó anh ở trong phòng bệnh, không chị uống thuốc, không chị truyền dịch, điên cuồng hét lớn với ba mình – Diệp Chấn: “Con muốn gặp cô ấy — con muốn gặp cô ấy — ba đã đồng ý với con — ba đã hứa với con ba sẽ giúp cô ấy được phán án nhẹ nhất — ba đã hứa rồi —”

Ba anh căn bản không có giúp cô, thậm chí còn thuận thế tặng cô một cú đá. Thời điểm đó cô cũng chỉ là ngộ thương anh mà thôi, căn bản không cần phải chịu án phạt nặng như thế. Cái chính là Hứa Mưu Khôn lúc đó căn bản đã hoàn toàn thất thế, không có ai muốn giúp ông ta, lại đừng nói đến con gái ông ấy —

Cũng bởi vì sự tình như vậy, anh cùng ba anh ba năm nay không có nói với nhau một câu.

Hứa Liên Trần cất bước đi đến bên cạnh một vị khách, đang muốn nói gì đó, lại đã thấy Lí Lệ đi thẳng đến đây, cười khanh khách nói: “Liên Trần, doanh thu bán hàng hôm nay của cô không tồi nha, phải đãi mọi người đó.”

Liên Trần khẽ ngẩng đầu: “Được, mọi người muốn ăn cái gì?” Lí Lệ râm ngâm một chút, cười như không cười nói: “Trà sữa cùng bánh ngọt đi, bánh ngọt liên mua tiệm đối diện đi, phải loại mới ra lò mà cỡ lớn đó nha.”

Trà sữa Trần Úc đúng là uống rất được, chính là cách đây khá xa, trời tuyết lớn như vậy, phỏng chừng ít nhất phải đi nửa giờ đi.

Liên Trần không hề nhiều lời, đi đến phòng nghỉ lấy áo khoác của mình, khăn quàng, mũ cùng với bao tay, xoay người rời đi.

Mạc Hiểu Đình nhìn bóng đang Liên Trần, hướng Lí Lệ nói: “Chị Lệ Lệ, không phải chị vừa nói là muốn uống sinh tố của tiệm Kì Lạc trước mặt hay sao? Tại sao lại bảo cô ấy đi mua trà sữa chứ?”

Lí Lệ nhàn nhạt nhìn đôi giày tối hôm qua nhân lúc đi dạo phố mua được, thản nhiên nói: “Không phải các cô đều muốn uống của tiệm Trần Úc hay sao? Nếu không muốn uống, tại sao vừa rồi không có nói?”

Trong lòng Hà Yến Nhiên cùng mấy người đều hiểu rõ, bởi vì gần đây tiền thưởng doanh thu bán hàng của Liên Trần ngày càng cao, mối quan hệ ngày càng tốt làm cho Lí Lệ ghen tị. Nhưng từ trước tới nay Lí Lệ luôn bừa bãi trước mặt các cô, bởi vậy các cô cũng không ai dám thay Hứa Liên Trần ra mặt, sợ cuối cùng người không may sẽ là chính mình. Hôm nay vừa là lúc cửa hàng trưởng Mạnh nghỉ ngơi, nếu không chị ấy nhất định sẽ không đồng ý cho Liên Trần mời mọi người.

Liên Trần ôm trà sữa đi bước thấp bước cao, cũng tới được bên ngoài tiệm café. Bỗng dưng bước chân dừng lại, cửa thủy tinh của tiệm café trong suốt, bởi vì cũng đã chiều chiều nên bên trong những ngọn đèn ấm áp đã được bật lên.

Có một đôi tình nhân ngồi ở ngay sát cửa thủy tinh phía trước, cô gái cười duyên dáng yêu, người đàn ông cao lớn như ánh mặt trời. Không biết đang nói gì đó, cô gái kia vươn tay qua cầm lấy bàn tay người đàn ông, nhẹ lay động, bộ dáng ôn nhu rất động lòng người.

Cô ôm bịch trà sữa nóng, sững sốt mấy giây, sau đó đẩy cửa mà vào.

Hà Yến Nhiên tìm một cái bánh xe đồ chơi nhỏ, đem tiền trộm nhét vào trong tay Liên Trần: “Ở đây còn có của Phương Hoa và Lý thực nữa.” Liên Trần giơ tay ý bảo không cần. Hà Yến Nhiên nói: “Cô cầm đi. Cô vào làm ở đây lâu như vậy, tôi còn chưa có mời cô ăn gì đó mà” Liên Trần lắc đầu: “Tất cả mọi người đều như nhau, cần gì phải khách khí chứ?”

Hà Yến Nhiên vội vàng nhét vào túi áo trước của cô, rồi lại vội vàng xoay người đi ra: “Tôi muốn trông cửa hàng — còn có—” Âm lượng của cô ấy chợt hạ xuống: “Liên Trần, cô — cô cẩn thận chị Lệ Lệ.”

Liên Trần thở dài, cô đương nhiên biết Lí Lệ đang chơi khó cô. Nhưng là cô có thể làm gì chứ, chỉ có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, ngày nào qua ngày đấy vậy.

Trong căn phòng nhỏ, hệ thống sưởi bằng hơi được mở lên, lập tức liền ấm áp hơn. Cô rót một ly nước sôi, sau khi uống xong, bắt đầu xắn tay áo sửa sang lại một ít quần áo. Lại đã đến ngày đi thăm baba, cô hiếm lắm mới xin nghỉ một ngày, cửa hàng trưởng Mạnh lập tức đồng ý ngay.

Xe lắc lư lắc lư cũng đi tới nơi mà cô cần xuống. Là vùng ngoại ô rất hẻo lánh, xung quanh nhà tù đều cực kỳ trống trải, nơi đây cũng không ngoại lệ, bốn phía đều là cánh đồng lúa trải dài.

Liên Trần đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hít một hơi thật sâu, mới nâng bước đi vào.

Hai năm này trông ba cô tựa như già đi 20 tuổi vậy, hai bên má đầu đều đã bạc gần hết. Thấy cô, đầu tiên vẫn kinh ngạc không nói gì, sau đó mang theo ghen ghét dằn dò nói: “Trần Trần, về sau không cần đến thăm baba nữa.”

Cô căn bản coi như không có nghe thấy. Chỉ cười, cười thật tươi nhưng rất thiếu sức sống, đuôi mắt cũng nhăn nhăn lại: “Ba, xem này, con mang cho ba hai chiếc áo lông, một dài một ngắn, đều là màu sắc mà trước kia ba thích nhất— còn có, ở đây có một chút tiền —” May mắn chị Mạnh Tinh tặng cô không ít quần áo, cho nên cô mới có dư tiền mua quần áo đồ dùng cho ba cô. Cô đã từng chịu khổ ở trong tù, biết tầm quan trọng của tiền. Cho nên đem tất cả số tiền có bên người đến đây cho baba.

Hứa Mưu Khôn cách lớp thủy tinh nhìn cô, xụ mặt nghiêm túc nói: “Trần Trần, nghe baba một câu, về sau không cần đến thăm baba nữa. Coi như ba đã chết. Về sau con có đến, ba cũng sẽ không gặp con nữa.”

Trong lòng cô cực kỳ chua xót, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười, rành mạch nói: “Ba — sao ba lại nói ngốc như vậy chứ?” Hứa Mưu Khôn tuy rằng suy sụp tinh thần, nhưng mà khí phách vẫn còn nhen nhóm: “Con nghe baba nói. Biết không? Về sau ở bên ngoài, người khác hỏi ba mẹ con và vân vân, con phải nói đều đã chết rất nhiều năm rồi. Biết không?”

Cô hấp khí: “Không —” Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại: “Ba ba — thực xin lỗi! Đều là con không tốt!” Nếu không có cô, Diệp Anh Chương căn bản không thể tiếp cận baba. Nếu không có cô, baba không có khả năng dễ dàng như vậy tin Diệp Anh Chương.

Hứa Mưu Khôn vượt thủy tinh, đem tướng mạo của con gái giây phút này ghi khắc thật sâu trong lòng: “Tiểu Trần, con còn trẻ, cả đời này còn rất dài rất dài. Baba không muốn liên lụy con — một đứa con gái của tội phạm buôn lậu là sao mà tìm được một người bạn trai tốt chứ, huống chi — huống chi con còn —”

Cô hiểu được ý tứ của baba, huống chi cô cũng đã từng ngồi tù, từng có tiền án.

Hứa Mưu Khôn oán hận nói: “Không thể tưởng được tên tiểu tử Diệp Anh Chương này nhẫn tâm như vậy, lúc trước hắn hứa với ba chỉ cần ba thành thật khai báo, hắn sẽ giúp con thoát tội. Ai biết —” Chỉ cần trước đó một năm, ông thề ông sẽ lột da tên tiểu tử này.

Hứa Liên Trần hờ hững đánh gãy lời nói của ba cô, cụp mi mắt: “Ba, không cần nhắc đến hắn ta nữa. Con đã đem hắn quên đi rồi.” Hứa Mưu Khôn dừng một chút lúc sau liên tục gật đầu: “Đúng, đúng, đúng, đem hắn quên đi.”

Sau một lúc lâu, Hứa Mưu Khôn nói: “Trần Trần, về sau tìm một người đàn ông tốt một chút, có công ăn việc làm, cũng không cần giàu có gì, cũng không nhất định phải đẹp hơn người, chỉ cần thật sự đối tốt với con, thiết tình thương con, có thể có cuộc sống gia đình tạm ổn là được rồi. Hứa với baba, tìm một người đàn ông như vậy, sau đó cố gắng sống thật tốt!”

Liên Trần gơ tay chạm lên mặt thủy tinh, nơi tay ba cô cũng để đó, cách một lớp thủy tinh thật dày, tựa hồ vẫn có thể cảm thụ được độ ấm của ba, vẫn giống như trước đây, hơi ấm làm người ta thực yên lòng. Ánh mắt Liên Trần vô cùng chua xót, tựa hồ lập tức lệ sẽ nhào xuống. Cô hấp một ngụm khí lớn, dùng sức gạt đầu.

Hứa Mưu Khôn chậm rãi nói: “Tìm được rồi, nhớ rõ đến gặp baba một lần cuối cùng, nhưng nhất định phải nhớ nói với người kia ba là họ hàng xa của con, nhìn thấy đáng thương mới đến thăm ba.” Lệ ý ngưng tụ trong mắt Liên Trần, rốt cục thì cũng ngã nhào xuống dưới.

Thanh âm nghiêm khắc của Hứa Mưu Khôn từ đầu kia điện thoại truyền đến: “Nhớ kỹ chưa?” Liên Trần từ từ nhắm hai mắt, gật đầu, nước mắt tuôn rơi: “Ba, con biết, con đã biết — ba!” Cô biết ba cô không

phải nói rồi thôi, ông ấy không muốn liên lụy cô, ông ấy thực sự sẽ không gặp cô nữa.

Đứng bên trong tường thủy tinh Hứa Mưu Khôn dứt khoát buông điện thoại, xoay người rời đi. Chỉ có nhân viên quản giáo đang đứng đó mới nhìn thấy nước mắt của ông chậm rãi từ khóe mắt rơi xuống.

5. Q.1 - Chương 5

Tuyết cứ dứt quãng vài ngày lại rơi xuống. Cả thế giới đều là một màu trắng xóa. Liên Trần mỗi ngày cứ theo lệ thường đứng chờ xe buýt, vì sợ muộn, nên sáng sớm cô đều đi đến sớm hơn 1 tiếng.”

Có đôi khi cô ở trong xe ngơ ngác cách một tầng cửa kính nhìn một người lại một người qua đường, một chiếc xe lại một chiếc xe Nhiều người cùng xe qua đường như vậy, vô luận là tại thành phố này có phòng ở hay không, có nhà hay không, tóm lại là vẫn có người ở một nơi nào đó chờ bọn họ. Cho nên bọn họ bất kể là đi quãng đường rất xa, thời tiết có bao nhiêu giá rét, nơi sâu trong đáy lòng vẫn là ấm áp.

Thế nhưng, còn cô, chỉ có một mình cô, cái gì đều không có. Rất nhiều thời điểm, vô luận cô ở trong phòng trọ hay là ở chỗ làm, cô luôn luôn cảm thấy một mình cô đơn đứng ở giữa cánh đồng bát ngát không bờ bến, bốn phía đều một mảnh tối đen. Cho dù cô có hét đến cỡ nào, kêu như thế nào, đều không có một ai đáp lại cô.

Mấy ngày tuyết lớn liên tục, mấy người trong cửa hàng đều xin nghỉ phép. Mạnh Tĩnh ngại ngần nhìn Liên Trần nói: “Em vất vả rồi. Trời rét đậm như vậy, chị hướng công ty xin cấp phí đi lại ngày tuyết lớn. Nếu thật sự không bắt được xe buýt, em liền đi taxi đi. Tình huống đặc biệt, chị sẽ trả tiền phí cho em.”

Mạnh Tĩnh còn nói thêm: “Liên Trần — mấy ngày nay nhân viên thực sự không đủ, em xem có thể chịu vất vả hơn một chút không — cố gắng mỗi ngày về cuối cùng.” Liên Trần biết hoàn cảnh trong cửa hàng, gật gật đầu: “Vâng, em biết. Em sẽ ở lại.”

Cô cũng không phải vì tiền phí đi lại, đương nhiên cô cũng không quá ngốc, những gì cần lấy thì cứ cầm lấy thôi. Mỗi ngày cô đều đi làm như vậy, chính là vì cảm giác thế giới này vẫn có một nơi cần cô, có một nơi để cô không còn cảm thấy mệt mỏi cô đơn. Hướng hồ, hoàn cảnh của cô thực rất cần công việc này. Nếu thất nghiệp, vậy cô thực sự chỉ có thể đi ăn không khí mà sống mất.

Những người khác nếu không đi làm, cũng còn cha mẹ anh em. Ít nhất, cũng còn bạn bè giúp đỡ. Nhưng là, chỉ có mình cô, hiện tại cái gì cũng không có. Đôi khi cảm thấy như vậy thực rất mệt, cô đơn như vậy, muốn tìm ai đó trò chuyện, nhưng cũng không một ai cả.

Diệp Anh Chương mỗi ngày vẫn đi làm, đúng giờ tan tầm xuất hiện. Có đôi khi cô cảm thấy thực khó hiểu. Anh ta đi theo cô để làm chi? Cô sớm đã không còn chút giá trị lợi dụng nào nữa rồi.

Năm đó hai người nói là trải qua một đoạn thời gian yêu đương thuần khiết, nhưng đó cũng chỉ là giả mà thôi. Bất quá anh chỉ là diễn trò. Chỉ có cô ngốc như vậy, thời điểm đó chỉ vì một câu nói của anh mà thao thức cả đêm, vì một nụ cười của anh mà tim đập loạn cả nửa ngày.

Khi mà anh lần đầu tiên nắm tay cô, cô căng thẳng đến mức lòng bàn tay đều là mồ hôi — ngày đó về đến nhà, cô si ngốc ngồi nhìn tay của mình, ngay cả tắm cũng không dám nhúng ướm — trong lòng nháy nhót vui mừng như vậy, giống như có vô số vô số cánh bướm đang bay múa —

Nhưng kết quả là, lại phát hiện hết thảy cũng chỉ là ảo giác của cô mà thôi. Hiện tại nghĩ lại, không chỉ là ngốc, quả thực ngay cả từ xuất cũng không thể diễn tả hết được.

Mặt đường cái tựa như kết thành băng, lại đông cứng — ánh sáng ảm đạm không đồng đều, mà cô lại bị bao trùm trong suy nghĩ mông lung — bỗng nhiên trong lúc đó, chỉ cảm thấy chân vừa trượt, cả người thẳng tắp mà hướng phía dưới nhào tới — thân thể có thể là bị lạnh đến mức đã muốn cứng ngắc, cô chỉ nghe được một tiếng “Phanh” một thanh âm truyền đến khi đã quá muộn, người đã nằm gọn trên mặt đất.

Có người hướng phía cô chạy tới, nâng cô dậy, ngữ khí lo lắng: “Liên Trần, em không sao chứ? Có đau hay không?” Vẫn là này oan hồn không tiêu tan – Diệp Anh Chương. Rốt cuộc anh có để cho cô yên hay không? Cô cho dù ngã chết ở đây, cũng không có nửa điểm liên quan với anh. Hiện tại mỗi ngày anh đều giữ khoảng cách như vậy đi theo cô, không cần phải đi nằm vùng nữa hay sao?

Cô lạnh lùng gạt tay anh ra. Chính mình giãy giụa chậm rãi đứng lên. Nhưng là cổ chân cùng đầu gối hiện tại đã cứng lại, đau đớn đã truyền tới càng ngày càng rõ ràng.

Diệp Anh Chương suy sụp tinh thần đứng yên, muốn đỡ cô. Lại bị cô từ chối — cứ như thể lặp lại, rồi lặp lại.

Anh chậm rãi ngồi xổm thân mình xuống, mệt mỏi lại bất đắc dĩ nói: “Liên Trần, cho dù em có hận tôi đến cỡ nào, em cũng đừng có cậy mạnh mà coi thường thân thể của chính mình.”

Chân của cô một chút lại truyền đến cảm giác đau cơ hồ phải thở dốc. Chuyện gì liên quan đến anh ta? Cho dù cô có chết, cũng không liên quan gì tới anh.

Anh thở dài nói: “Phía trước có một bệnh viện tư nhân, tôi đỡ em đi qua xem thế nào.”

Cô giãy giụa, cuối cùng dựa vào chính mình đứng lên, cổ chân đau, trái tim như bị ngàn mũi kim đâm vào, tựa như sắp bị phá hủy, phỏng chừng làm cho vết thương càng thêm trầm trọng, cô giơ tay, muốn ngăn một chiếc taxi.

Chính là trời tuyết lớn lại muộn như vậy, nơi này ngay cả một thân ảnh khác cũng không thấy.

Cô hấp khí, cố gắng đi vài bước, trừ bỏ đau vẫn là đau.

Chờ đến mức mọi người đã về hết, vẫn là không có xe. Ngẫu nhiên có một hai người qua đường, sắc mặt đều là vội vàng.

Cuối cùng, cô bắt phải lên xe của anh đi đến bệnh viện tư nhân gần nhất. Lấy số, mắt bác sĩ khẽ liếc anh một cái, liền mở ra một cánh cửa, bảo bọn họ đi chiếu X quang.

Đến nơi chiếu X quang, ở trong một căn phòng, Diệp Anh Chương nâng chân cô lên, chậm rãi đi tới, trên tóc cô có hương thơm của dầu gội đầu. Anh ngửi hồi lâu, tựa như ngửi ra là mùi hoa hồng, mà cũng tựa như không phải.

Trước kia tóc cô rất dài, lại đen và mượt, giống y như trong quảng cáo dầu gội đầu trên TV vậy. Tiêu tán trên vai, ôm Tiểu Bạch, mắt to tròn hí lên, cái mũi hơi nhú, luôn luôn mỉm cười.

Lần đầu tiên anh thấy cô, không phải cô đang ôm Tiểu Bạch, mà là ôm hai quyển sách — đứng ra mà nói, đó không phải là lần đầu tiên, lần đầu tiên là ở trong phòng họp của cục công an ở thành phố M. Một căn phòng thật lớn, một mảnh tối om, chỉ có mấy chiếc đèn sáng — ảnh chụp của cô là nhân vật trung tâm giữa một đồng hung thần sát thủ, không khỏi làm cho ánh mắt mọi người trở lên sáng ngời —

Đó là hình ảnh được phóng to từ một bức ảnh, đầu cô tóc đen buông xõa, nhìn xa xa, nụ cười trong veo như phalê — trong phòng họp có tiếng hấp khí rất rõ ràng — Tiểu Ngô ngồi ở bên người anh, trộm theo dõi anh liếc mắt nhìn anh một cái, dùng khẩu hình nói với anh; “Không thể tưởng tượng được, tên vương bát đản họ Hứa này lại có thể sinh ra một đứa con gái xinh đẹp lại thanh thuần như vậy, có thể thi hoa hậu nha, mà nhất định sẽ có giải đó —” Anh muốn bật cười, nhưng lại kiềm nể vị lãnh đạo đang ngồi bên nên cố nén, tỏ khí thế lâm nguy cũng vẫn kiên định ngồi ngay ngắn.

Bỗng nhiên cô ngừng lại, ngăn một cô hộ sĩ: “Có thể giúp tôi tìm một cái xe lăn được không?” Anh hiểu được ý tứ của cô, cùng hộ sĩ đi lấy một cái xe lăn, giúp đỡ cô ngồi xuống sau đó mới phụ giúp cô đi đến phòng chụp X quang.

Đỡ cô ngồi tư thế có thể chụp dễ nhất, bác sĩ nói, “Anh đi ra ngoài.” Anh lắc lắc đầu: “Tôi cùng cô ấy.” Liên Trần ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Không cần.” Diệp Anh Chương kiên trì nói với bác sĩ: “Tôi cùng cô ấy.”

Vị bác sĩ kia bật cười: “Đúng là tuổi trẻ, mạn nông.” Hai người đều ngệt ra.

Sau khi chiếu X quang đi ra, chính là cổ chân bị thương nặng. Bác sĩ nói nhất định phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian, tốt nhất là ba tuần không được cử động, để tránh va chạm thành gãy xương. Trong thời gian đó nếu cần thiết phải cử động, thì phải chống nạng, nhưng là cái chân bị thương tốt nhất là không nên chạm đất. Anh giúp cô dùng cao dán dán xung quanh cổ chân, lại xức một ít thuốc chống sưng tấy và rượu thuốc sát trùng. Còn mua thêm một ít cao dán mang về nhà.

Diệp Anh Chương giúp cô vào phòng. Không gian rất nhỏ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu mọi nơi. Có một cái giường, một cái cái bàn. Trên bàn còn có một lò sưởi khí than nhỏ, một cái ấm đựng nước, một cái chén. Cực kỳ đơn sơ.

Trái tim anh tựa như đột nhiên bị cái gì đó bóp nghẹt, rất khó chịu.

Căn phòng trước kia của cô, cái gì cũng đều là màu hồng nhạt mà cô thích. Sàn nhà sạch sẽ, giấy dán tường màu hồng, chiếc giường công chúa màu trắng, rèm cửa hồng phấn — cùng với nơi này, cơ hồ là khác biệt quá nhiều.

Nhưng hết thấy những thứ này, đều là chính anh tự tay phá hủy, cho tới bây giờ, đối với những việc mà anh đã làm với ba của cô, anh chưa từng hối hận. Nhưng là đối với cô anh vẫn một mực áy náy — tuy rằng anh vẫn nói với chính mình, đây là nhiệm vụ, đây là chuyện mà anh phải làm — chính là không thể thoát khỏi giày vò của bản thân.

Tiểu Mã cùng Tiểu Ngô đều hết lần này đến lần khác khuyên anh: “Đây chỉ là một nhiệm vụ — anh bất quá chỉ là chấp hành mệnh lệnh mà thôi — làm ột người thay đổi là phải như vậy. Anh không làm gì sai cả.” Có lẽ nếu như không phát sinh chính trên người mình, thì anh cũng thấy nó vậy mà thôi. Nếu hôm nay không bước chân vào nơi này, có lẽ anh cũng như vậy mà khuyên người khác. Có lẽ nói về đạo nghĩa anh không có lỗi — nhưng về tình cảm —

Cho nên, anh chỉ biết nhắc nhở chính mình, đời này vĩnh viễn không thể quên được cô gái có đôi mắt trong veo hướng phía anh mỉm cười —

Anh nợ cô, đời này cũng không thể bù lại. Nhưng là nếu có thể bù lại một chút, cho dù là một chút, cũng là tốt lắm rồi.

Liên Trần từ từ ngồi xuống giường, buông tay anh ra, bình thần lãnh đạm mà ngẩng đầu nói: “Hôm nay cảm ơn anh. Cũng đã khuya rồi, tôi cũng không thể không biết biết xấu hổ mà quấy rầy anh nữa.” Lời như thế chính là đuổi khách, thiết nghĩ nếu không phải là lỗi tai có vấn đề, đều hẳn là nghe được hiểu được.

Diệp Anh Chương cầm lấy ấm nước, hướng cái chén trên bàn đi đến cầm lên rót nước vào. Nhìn mực nước chậm rãi dâng lên trong cái chén, một hồi lâu nhân mới nói: “Uống thuốc trước đi đã.” Dứt lời, đem thuốc cùng nước, đưa cho cô.

Liên Trần không có tiếp, Diệp Anh Chương cũng vẫn duy trì động tác đưa cho cô, căn bản giống như không có nghe thấy những lời nói vừa rồi của cô. Anh hiểu rõ cô vô cùng chán ghét anh. Sau đó một lúc mới nói: “Tôi đi về đây, em nghỉ ngơi, nhớ phải uống thuốc, ngày mai tôi . . .”

Diệp Anh Chương cũng không nói nữa, thở dài, xoay người mà ra.

Chén nước ngay bên cạnh bàn cô có thể chạm đến, hơi nóng lượn lờ. Liên Trần ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn, ngây người một lúc lâu, mới giơ tay cầm lấy cái chén, nước đã hơi lạnh, cầm viên thuốc, ngửa đầu, nuốt xuống.

Mới trước đây, cô ghét nhất bị sinh bệnh, bởi vì chán ghét uống thuốc, cũng chán ghét phải tiêm. Thời điểm đó, baba luôn luôn ôm cô, sớm đã mua hoa quả hoặc là kẹo, ô mai linh tinh gì đó, dỗ nửa ngày lừa nửa ngày, mới có thể dỗ cô uống thuốc.

Mơ hồ nghe được có người gõ cửa nhà cô, cô mới bừng tỉnh. Sau lại cảm thấy không có khả năng, đã trễ như vậy, làm sao lại còn có người tìm cô chứ? Ở vùng này, trừ bỏ quen biết chị Linh cho thuê nhà, cô rất ít quen với người khác.

Khi lại truyền đến một trận tiếng đập, cô mới dám khẳng định là gõ cửa nhà cô. Thanh âm của Diệp Anh Chương lại truyền đến; “Liên Trần, tôi mua nước ép trái cây và bách quy, em đói bụng thì ăn một chút.”

Cô không có lên tiếng. Một hồi lâu sau, cô nghe được tiếng bước chân anh rời đi.

Diệp Anh Chương, tội gì chứ? Mọi người đã sớm không có lấy một phân mối quan hệ. Không bằng buông tha lẫn nhau đi, cũng cho cô một con đường sống.

Buổi tối cô ngủ cũng không sâu, chuyện cũ lại ùn ùn kéo đến. Lại mơ thấy cánh tay anh bị thương, hình ảnh máu tươi đầm đìa. Cô ôm ngực, “A” hét lên một tiếng từ trong mộng tỉnh dậy.

Bật đèn lên, lấy đồng hồ ra, hiển thị là 5h sáng, đúng là giờ tiêu chuẩn phải rời giường. Cô không thể không chế mà thở dài, con người là động vật có thói quen, cái gì cũng có thể thích ứng.

Cô ba năm trước đây, ngày nào cũng ngủ trên giường đến khi mặt trời lên cao, sau đó vội vàng vàng ngồi ăn bữa sáng, đi học. Hiện tại, không rập khuôn như cũ nhưng vẫn có thể thích ứng rất tốt.

Chẳng qua là hôm nay vẫn còn sớm, cô có thể nằm một chút nữa. Nhưng là dù sao cũng phải xuống lầu, gọi một cuộc điện thoại cho chị cửa hàng trưởng Mạnh, xin chị ấy cho nghỉ phép. Bác sĩ nói phải nghỉ ba tuần, không đi làm, có khi nào cửa hàng không cần cô làm việc nữa không?

Cô phập phồng lo sợ, vì lo lắng chuyện đi làm, rốt cuộc vẫn là không ngủ được. Ngồi dậy, co chân, nhảy cò đi nấu cháo. Nhà nhỏ cũng là một cái lợi, nhảy ba cái đã đến nơi, hoàn toàn không phải lo không thể đi được.

Cái chính là để xuống được dưới nhà là một chuyện phiền lớn. Cô không khỏi thở dài, nhìn trái nhìn phải một cái, tầm mắt cuối cùng dừng ở một cái ô đang dựng trong góc. Mắt không khỏi sáng lóe lên, không tồi, có thể dùng cái này để chống đi một chút.

Cháo sôi kêu “ùng ục, ùng ục” trong nồi, nghi ngút khói, cô ôm một cái gối nhỏ, thất thần mà nhìn. Khói trắng tinh tể toát ra, cả người tựa hồ đều là hơi nước nóng.

6. Q.1 - Chương 6

Sau khi ăn xong một bát cháo, nhìn nhìn đồng hồ cũng đã sắp 8h, cô lấy mũ lông vào áo khoác mặc vào, cầm lấy cái ô ở góc nhà, mở cửa ra. Ngoài cửa rõ ràng treo một đôi túi nhựa bao bì của siêu thị, một túi thật to dựng đầy đồ.”

Cô chỉ liếc mắt nhìn một cái, xoay người đem gói to đẩy ra, sau đó mới chậm rãi khóa cửa lại. Một chân hoàn toàn không thể động dậy muốn đi được phải huy động rất nhiều sức lực, khi xuống được dưới lầu cơ hồ cô đã mồ hôi đầm đìa.

Ước chừng là khoảng thời gian đi làm, cho nên người trên đường đều vội vã nhón nháo. Cô bước từng bước lại từng bước, cuối cùng cũng đi đến tiệm tạp hóa chỗ góc đường. Thời điểm này, mỗi người đều có di động, ngay cả điện thoại công cộng cơ hồ sắp trở thành di tích lịch sử. Cả con phố cũng chỉ có cửa hàng này có một trạm điện thoại công cộng.

Gọi điện thoại cho Mạnh Tĩnh, nói rõ tình huống. Mạnh Tĩnh liên tục gật đầu nói không sao, còn dặn dò riêng: “Liên Trần, thương tích này tuy nhỏ mà không nhỏ, em cố gắng dưỡng thương. Nếu không tạo thành di chứng thì có phiền toái lớn, về sau người phải chịu khổ là chính mình thôi.” Còn nói: “Chuyện trong cửa hàng em không phải lo lắng, tình huống của em thuộc loại tai nạn lao động. Chị sẽ báo lên tổng công ty xem có được phí tai nạn lao động không. Nhớ kỹ nha, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Liên Trần nói: “Vâng, cảm ơn cửa hàng trưởng.” Sau khi cúp máy, trong lòng dâng lên một cỗ ảm áp. Mạnh Tĩnh biết rõ hoàn cảnh của cô, nhưng cũng không có thành kiến mà nhìn cô, ở đâu cũng quan tâm chiều cô. Bởi vì có chị ấy, bởi vì có chị Linh mà cô cảm thấy được cuộc đời này vẫn có người tốt ở đâu đó.

Cô vào cửa hàng tạp hóa mua vài gói cháo, dưa cải, mì ăn liền, cả lạc xướng nữa. Trong nhà có gạo, mấy thứ này đủ cho cô ăn hai ba tuần.

Một tay cầm túi nhựa đựng đồ, tay kia chống ô, chân cứ nhảy bước một mà đi. Còn chưa tới dưới lầu, liền nhìn thấy Diệp Anh Chương vội hướng phía cô chạy tới, một mực đoạt túi đồ to trong tay cô ra, nổi giận dùng dũa nói; “Em xuống lầu để làm gì chứ?”

Cô nâng mắt nhìn anh. Bị ánh mắt hờ hững của cô đảo qua, Diệp Anh Chương chỉ thấy lòng như vị cái gì đó nhéo chặt, tức giận nhưng rốt cục không thể phát được, giơ tay muốn đỡ cô. Cánh tay Liên Trần lại vung vẩy, đẩy tay anh ra.

Diệp Anh Chương cũng kiên trì, Liên Trần lại càng dùng lực mà vung, vì dùng sức quá mức, cơ hồ cả người cô lao đảo, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất. Diệp Anh Chương đứng ở một bên, thật không dám đỡ cô nữa.

Cô giật lấy túi đồ từ trên tay anh, không thèm liếc anh một cái, lập tức đi về phía trước. Diệp Anh Chương ngơ ngác nhìn cô, cuối cùng đi theo lên.

Diệp Anh Chương cũng không ngại phiền, cứ nhiên mỗi ngày đều đến, mỗi ngày mang lại đây cho cô ba bữa cơm. Liên Trần không chịu mở cửa, cũng tuyệt không ăn đồ gì đó anh treo ngoài cửa. Cho tới hôm nay đã là 5 ngày ròng rã, bất quá hiện tại anh không có thấy đến, đại khái chắc là từ bỏ rồi. .

Bên ngoài mưa gió hình như rất lớn, bùm bùm đập vào cánh cửa sổ. Hạt mưa đập vào thủy tinh, càng không ngừng ào ào tuôn xuống.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm của Diệp Anh Chương vang lên: “Ngại quá, Liên Trần, anh tới trễ.” Cô vẫn trước sau như một mà trầm mặc.

Diệp Anh Chương nói: “Khi anh vừa mới tan tầm không cẩn thận va vào xe của người khác, phải đi đến đồn giao thông trung tâm giải quyết một chút. Vừa mới tới được. Anh mua món cá mà em thích ăn nhất, còn có cả xương sườn hầm, em ăn một chút được chứ?”

Liên Trần ôm đầu gối. Sau một hồi, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận hắt xì. Cô lại càng ôm chặt đầu gối gác đầu lên đó, lại trầm mặc hồi lâu.

“Diệp Anh Chương, anh thật sự không cần đối với tôi như vậy. Đã xảy ra nhiều chuyện như thế, anh cảm thấy giờ đây chúng ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao, có thể trở thành bạn bè sao? Không có khả năng đâu, đúng không?”

Diệp Anh Chương nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, buông tay xuống, bất đắc dĩ nói: “Liên Trần, tôi biết em hận tôi. Những chuyện quá khứ, tôi có giải thích như thế nào em cũng không thể tha thứ cho tôi. Nhưng mà hoàn cảnh hiện tại của em, làm sao mà tôi có thể buông tay, mặc kệ chứ?”

Đầu Liên Trần muốn nổ tung, một lát mới nói: “Tôi không cần anh quản, tôi là một người trưởng thành, có thể tự chăm sóc bản thân.” Diệp Anh Chương chậm rãi nói: “Tự em chăm sóc chính mình, em nhìn coi bản thân em ăn cái gì? Em xem cuộc sống hiện tại của em là cái gì?” Âm điệu của anh càng ngày càng cao “Em nghĩ rằng ngày đó đi với em tôi không nhìn thấy gì hết sao? Cải bẹ, dưa muối — còn có cái gì cháo chấy, lạp xưởng — đây đều là mấy thứ thực phẩm rác rưởi!”

Liên Trần không khỏi lạnh giọng mà cười nói: “Tôi ăn cái gì có ảnh hưởng đến cảnh sát Diệp sao?” Mặt Diệp Anh Chương cứng ngắc, bị những lời này đánh gục, lại không thể nói ra một chữ. Hồi lâu sau, Diệp Anh Chương buông đồ trên tay xuống, xoay người đi xuống lầu.

Cô ngẩng đại nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia. Như vậy cũng tốt, nói như vậy, anh hẳn là sẽ không đến nữa.

Hiện tại cô sống cuộc sống như thế nào? Cô bật cười. Hết thấy những thứ này còn không phải do chính anh ban tặng sao?

Nhớ rõ thời điểm mới ra tù, bên người chỉ vẻ vụn có năm trăm đồng. Cũng may chị Linh giúp đỡ, đem căn phòng nhỏ của nhà chị ấy cho cô thuê, thậm chí nhận thấy cô túng quẫn, ngay từ đầu chỉ lấy cô 200 đồng tiền thuê nhà, ngay cả tiền đặt cọc cũng không lấy của cô.

Sau đó là những ngày cô đi tìm việc, tuy rằng cô không có bằng đại học, nhưng là tiếng Anh của cô đã được học tập tốt, đã có bằng toeic 800 điểm. Ngay từ đầu, luôn không can lòng đi làm nhân viên bán hàng gì

đó, hay là rửa chén đĩa. Muốn tìm công việc tốt một chút. Ba ngày bôn ba, cao thì không với tới, thấp thì không thích, cô chỉ biết suy nghĩ của mình đã quá xa xỉ. Công việc văn phòng tốt một chút, cho dù là nhân viên văn thư bình thường, đánh máy pha trà gì đó, thông báo tuyển dụng nhân viên vừa hỏi cô vì sao chưa có tốt nghiệp đại học, vì sao lại có hai năm trống không làm gì, sau đó liền mang theo nụ cười khách khí, khéo léo nói: “Như thế này đi, Hứa tiểu thư, cô trở về chờ chúng tôi liên lạc lại với cô.”

Cô đã sớm không phải là Hứa Liên Trần không rõ thế sự kia, nhìn ánh mắt trốn tránh của bọn họ, cô đã biết là không hy vọng gì. Cứ một ngày rồi một ngày qua đi. Cô sờ sờ chưa tới một trăm đồng trong túi, mệt mỏi đứng trú mưa ở một bên đường. Đèn đường như sao sáng, chiếu mỗi một cái bằng thông báo tuyển người của khách sạn.

Ở cửa khách sạn trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cô cũng đẩy cửa mà vào. Vì đã hơn 9h tối, người bên trong khách sạn không nhiều lắm, có một nhân viên phục vụ dẫn cô đến trước mặt người quản lý. Vị quản lý một thân mặc le màu đen kia vội vàng liếc mắt nhìn cô một cái, một bên nói gì đó vào bộ đàm: “Tương tổng sắp phải đi, kêu thợ cả may ki – mô – nô tới đi.”

Vừa giao phó xong, mới ngẩng đầu nhìn Liên Trần: “Có kinh nghiệm không?” Liên Trần lắc lắc đầu. Bộ dáng của người quản lý kia rất hòa nhã: “Ngày mai đến đi làm đi.” Lại quay đầu nói với nhân viên phục vụ dẫn cô tới: “Ngày mai nói với Lưu quản lý ngoài đại sảnh, trước mắt sắp xếp cho cô ấy dưới sự quản lý của anh ta.”

Công việc cũng không nặng nhọc lắm, nhưng vẫn là khó tránh khỏi đụng chạm một số người kỳ quái. Sau đó lại vì tìm được nhân viên chính thức nên cô liền từ chức.

Cô múc cháo ra, ăn hết một bát cùng với dưa cải. Sửa sang lại đồ ăn anh để lại, đóng gói cho vào thùng rác. Lấy khăn lau ra, đem phòng nhỏ tỉ mỉ lau một lần, tận đến khi trong phòng không còn lấy một hạt bụi.

Vừa ngồi xuống, uống một ly nước. Ngoài cửa lại vang lên một trận tiếng đập cửa, cô tưởng Diệp Anh Chương lại tới nữa, liền không lên tiếng. Người kia lại gõ thêm vài lần, lớn giọng hô: “Liên Trần, Liên Trần, em có ở nhà không?” Là tiếng của chị Linh.

Cô vội vàng đáp lại: “Chị Linh, em có ở nhà!” Nhảy ra mở cửa. Chị Linh đội mũ cùng khăn quàng cổ thật dày, mặc một chiếc áo lông rộng thùng thình màu đỏ thẫm. Khuôn mặt tròn tròn thực thân thiết, lôi kéo tay cô, nhìn chằm chằm cái chân bó bột như bánh chưng của cô, mặt mày một mảnh lo lắng: “Chị mới vừa đi cửa hàng tạp hoá mua mấy thứ linh tinh, nghe ông chủ nói chân em bó bột, còn rất nghiêm trọng nữa.”

Liên Trần mời chị ngồi xuống, rót một chén nước ấm: “Hai ngày nay đã tốt hơn nhiều rồi.” Chị Linh vội vàng cản lời cô: “Không phải khách khí với chị, chị ngồi một lúc rồi đi ngay. Em sao lại không cẩn thận như vậy chứ, ngã nghiêm trọng nha?” Liên Trần cười khổ: “Còn không phải chính mình không cẩn thận sao?”

Chị Linh nói: “Em có một mình, cũng không ai chăm sóc. Như thế này thì sao được?” Liên Trần cười nhạt: “Tự mình chăm sóc mình cũng tốt mà, cũng may tay không có bị thương, chỉ là nhàm chán muốn chết thôi.” Chị Linh thở dài nói: “Chỗ này của em ngay cả TV cũng không có, không thành nhàm chán mới là lạ.”

Liên Trần đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Chị Linh, lần trước chị có nói qua vùng này có rất nhiều cụ già về hưu làm chút hàng thủ công lấy tiền sinh hoạt, có phải hay không?”

Chị Linh mở to hai mắt nhìn, nói: “Không phải là em muốn làm mấy thứ đó chứ?” Liên Trần cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chị Linh, em cũng không gạt chị. Kỳ thật tình hình của em chị cũng có thể đoán được — không dư dả. Hiện tại chân lại bị bó bột, ít nhất phải ba bốn tuần không thể đi làm. Chị cũng biết, em là dựa vào tiền lương mới có cơm ăn — vụn vặt lâu quá em không đi làm được cửa hàng không cần em nữa, em thực sự sợ ngay cả tiền thuê nhà cũng không trả nổi —”

Chị Linh thở dài nói: “Nhưng mà bây giờ em như vậy, nghỉ ngơi cho tốt đã. Tục ngữ nói rồi, thương cần động cốt nhất bách thiên.” (Ý là bị thương đến xương cốt thì ít nhất phải nghỉ 100 ngày). Liên Trần nói: “Kỳ thật mấy thứ hàng thủ công này, cũng không phải đi đâu. Huống hồ mỗi ngày em đều ở nhà, cũng buồn mà chết mất. Có chút việc để làm, ngược lại cũng tốt.”

Chị Linh ngẫm lại cũng thấy có lý, liền vui vẻ nói: “Được, cái này giao cho chị. Để chị đi tìm chị Cố phụ trách, lấy cho em ít đồ về làm.” Liên Trần mỉm cười nói lời cảm ơn: “Cám ơn chị, chị Linh.”

Chị Linh làm việc vô cùng hăng hái, giữa buổi chiều đã đến lần nữa, cầm theo một ít quần áo lại đây, nói là hàng phải đính cườm thủ công, đem những lời mà chị Cố dặn, phải cẩn thận tỉ mỉ nói lại với cô. Còn nói: “Liên Trần, những thứ này khó làm lắm, nếu em thấy không làm được thì đừng làm. Phòng này là của chị gái chị, chị ấy cũng không chờ tiền thuê phòng của em để ăn cơm.” Liên Trần gật gật đầu. Chị Linh lại mang đến cho cô một ít bánh kẹo, nói là chị ấy làm, bảo cô ném thử xem thế nào.

Liên Trần cảm thấy rất biết ơn chị, liên tục nói lời cảm tạ. Cô sâu kín thở dài, chị Linh là không biết, hai năm nay cuộc sống của cô đều là đến đâu hay đến đó.

Vì có việc cho lên Liên Trần liền bắt tay vào làm luôn, một đường lại một đường chỉ đính cườm vào trên áo. Đính nửa ngày, cô đứng lên rót ỉnh một chén nước, uống mấy ngụm nghỉ ngơi một chút.

Quần áo được cắt may rất khéo léo, trước kia cô cũng đã từng mua những loại này. Lúc đó đúng là không biết, thì ra một bộ quần áo cơ nhiên phải trải qua nhiều trình tự làm việc như vậy, hàng loạt cườm đính lên đó cũng phiền toái như vậy.

Về sau — đến bây giờ rốt cục cũng đã biết. Lúc đó trong nhà cô còn có thợ may đồ nữa, cô bé đó còn ít tuổi, đã bị sai đến làm thợ thủ công trong nhà cô. Thường xuyên nói chuyện, cô bé cũng đáp lại. Khi đó cô bé đó nói với cô, cho dù là cuộc sống có khó khăn khổ sở đến cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy những bông hoa cành lá hoặc là chim muông cá nước xinh đẹp ở trên tấm vải mà cô bé thêu ra, cô bé vẫn sẽ vui sướng nhảy lên. Đẹp như vậy, làm cho cô cảm thấy cuộc sống vẫn còn có ý nghĩa.

Chị Linh nói, bởi vì chỗ thêu thùa và đính cườm này làm bằng tay rất kỳ công, cho nên giá quần áo này rất đắt, có loại đến hơn hai mươi mấy ngàn một bộ. Ở trong tù hai năm, cô coi như là thợ thủ công già đời, cho nên một ngày có thể làm xong hai ba bộ, cũng không tồi, ít nhất đủ cho cô chi tiêu.

Nghĩ đến cô cũng là may mắn, gặp được quý nhân chị Linh này. Lúc trước khi thuê gian phòng nhỏ này, nếu không phải chị Linh thấy cô đáng thương, phỏng chừng một ngàn cũng chưa thuê được. Từ khi chuyển vào đây ở chị ấy lại giúp cô này kia nữa.

Liên Trần đem nước trong ly uống hết, lấy quần áo để ở một bên ra, cúi đầu bắt đầu đính tiếp.

7. Q.1 - Chương 7

Ngày hôm sau tốc độ đính cườm của Liên Trần đã tiến bộ rất nhiều so với ngày đầu tiên. Bản thân cô cũng đắm chìm trong công việc thủ công này. Thời điểm cửa nhà vang lên tiếng đập cửa cô nhìn đồng hồ, tưởng là chị Linh lại đến đây kiểm tra quần áo trước khi mang hàng đi giao. Nhảy ra mở cửa, lập tức thất thần, thế nhưng vẫn là Diệp Anh Chương. Anh ta đứng là chưa từ bỏ ý định.”

Phản ứng đầu tiên của cô chính là đóng sầm cửa lại, nhưng mà một cánh tay rắn chắc của anh đã đỡ lấy, cửa làm thế nào cũng không thể đóng lại được. Cô lạnh lùng ngẩng đầu, nói: “Cảnh sát Diệp, tôi nghĩ cùng là người thì nghe đều sẽ hiểu được tiếng người. Rốt cuộc anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho tôi, không đến đây đưa với tôi nữa?”

Diệp Anh Chương tựa hồ cũng không để ý, nghe thấy cô nói những điều này, chỉ nói: “Liên Trần, tôi vội tới đây mang đồ ăn cho em.”

Lưng Liên Trần cứng ngắc lại, giọng lạnh lùng nói: “Tôi nói tôi không cần. Những gì anh đưa tới tôi chưa từng có ném qua, trước kia không ăn, về sau cũng tuyệt đối sẽ không ăn! Tôi cho dù đói chết cũng sẽ không ăn bất kỳ thứ gì của anh!”

Khi cô nói những lời này, ánh mắt đều thẳng tắp nhìn vào mắt anh, ánh mắt tĩnh lặng như nước, không có một tia dao động. Diệp Anh Chương lần đầu tiên biết, ánh mắt của cô cơ nhiên cũng có thể lợi hại đến vậy. Cho tới bây giờ Liên Trần kia, chưa bao giờ như thế. Hứa Liên Trần xinh đẹp rực rỡ như ánh mặt trời tháng năm đã thật sự biến mất không trở lại sao?

Anh nhìn chăm chăm bàn tay đeo bao tay của mình, tất cả những gì của Hứa Liên Trần bị chính hai bàn tay này của anh phá hủy phải không?

Cánh môi Liên Trần mấp mí thành một đường, lạnh lùng nói: “Diệp Anh Chương, anh cho là anh làm như vậy, là có thể bồi thường cho tôi sao? Tôi nói cho anh biết, anh đang nằm mơ đấy! Tôi không cần sự thương hại của anh, cũng không cần cái gì gọi là bồi thường của anh. Mời anh rời đi cho, cách tôi xa một chút!”

Diệp Anh Chương trầm mặc không lên tiếng, xoay người buông đồ ăn gói gém trong tay xuống, lại đứng lên: “Tôi biết. Em không cần đền bù của tôi. Chính là tôi vẫn muốn đền bù cho em. Cho dù là một chút cũng tốt.”

Liên Trần không nói gì. Diệp Anh Chương đứng bất động, từ góc độ của anh, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt thanh lệ cùng sắc mặt quật cường tái nhợt của cô.

Đúng vậy, cho dù là một chút, chỉ cần anh có thể bù đắp cho cô, cũng là tốt rồi.

“Liên Trần, quả thật tôi đã lừa em rất nhiều — nhưng là có một chút, tôi chưa từng lừa gạt em. Đó chính là, anh thích em.”

Liên Trần bỗng nhiên “ha ha!” cười phá lên, về sau lại cười đến ngay cả nước mắt cũng chảy ra: “Cảnh sát Diệp, anh thật sự là thích nói giỡn, nhưng mà hiện tại tôi còn cái gì khác để lợi dụng sao?”

Diệp Anh Chương lẳng lặng nói: “Anh biết hiện tại em rất khó chấp nhận, nhưng mà thứ anh có chính là thời gian, anh có thể chậm rãi chờ —— chờ đến lúc em tha thứ cho anh. Chờ em nhận anh.”

Liên Trần mím môi nhìn anh, nửa ngày chỉ ỏi ra vài chữ: “Diệp Anh Chương, anh đang nằm mơ!”

Liên Trần buông khăn lau xuống, mới đẩy đồ tạp vụ ra ngoài cửa, liền thấy Hà Yến Nhiên hướng phía cô đi tới. “Liên Trần, có người tìm cậu này?”

Cô không để ý lắm chỉ “Nga” một tiếng, nghĩ đến lại là Diệp Anh Chương. Ngày ấy sau khi cô nói với anh nằm mơ xong, anh vẫn làm theo ý mình. Thôi thì chân là của người ta, người ta muốn đi đâu, cũng không cần đến cô có đồng ý hay không. Cô cũng đã thành thói quen, để cho anh đi, anh thích đi thì đi, cô không thể quản nổi hay là không có chức vụ để quản cũng giống nhau. Cũng may Diệp Anh Chương cũng được ăn học tốt, trừ bỏ tiếp tục ở bên ngoài làm phiền cô, ít nhất chưa bao giờ ở nơi cô đi làm mà giở trò vô lại.

Cô dứt khoát đi vào kho hàng nhỏ phía sau kiểm tra đối chiếu số quần áo còn tồn kho. Sau một lúc lâu, Hà Yến Nhiên lại đi qua: “Liên Trần, thế nào cậu còn ở nơi này chứ? Người kia đã đợi rất lâu nha, còn hỏi mình vài lần nữa.” Cô lúc này mới “Nga” một tiếng, cũng không làm khó Yến Nhiên nữa, liền chậm chạp đi ra ngoài cửa.

Cư nhiên không phải Diệp Anh Chương, là một người đàn ông ăn mặc rất lịch sự, tao nhã xoay người lại, hướng cô vuốt cằm thăm hỏi: “Hứa tiểu thư, xin chào. Tôi là Hạ Quân.” Cô cũng không có quen anh ta, nhưng vẫn là khách khách khí khí nói: “Hạ tiên sinh, xin chào.”

Người tên Hạ Quân kia đi thẳng vào vấn đề nói: “Hứa tiểu thư, ông chủ của tôi muốn gặp cô một lần.” Liên Trần có chút khó hiểu. Ở tại đây thành phố này, cơ bản cô không có người quen, làm sao lại có thể biết đến ông chủ của anh ta chứ?

Hạ Quân ước chừng cũng nhìn ra sự bối rối của cô, mỉm cười giải thích nói: “Hứa tiểu thư đi sẽ biết.” Gặp biểu tình Hứa Liên Trần tựa hồ cũng không muốn đáp ứng, anh ta bồi thêm một câu: “Xin Hứa tiểu thư hãy tin tưởng, cô đi một chuyến sẽ không có gì nguy hiểm đâu.”

Về điểm này Hứa Liên Trần thật không có nửa phần lo lắng, nhìn quần áo mặc trên người anh ta cũng đủ biết anh ta không phải người bình thường, người ta quang minh chính đại vào trong cửa hàng tìm người, tự giới thiệu, thiết nghĩ thực sự nếu muốn phạm tội cũng không có ngu như vậy, để cho người ta biết hết quá trình làm.

Khi cô vẫn còn trong do dự, Hạ Quân đã làm tư thế xin mời, bộ dáng như không đạt được mục đích thì không từ bỏ vậy. Xem ra hôm nay cô không đi, vị Hạ tiên sinh này có thể sẽ ở đây đợi cho đến khi cô tan tầm cũng nên. Cô đành đi về xin phép Mạnh Tĩnh một chút. Mạnh Tĩnh cũng không làm cô khó xử, thậm chí ở bất kỳ phương diện nơi chốn nào đều chiều cô. Thấy Hạ Quân kia tuổi còn trẻ, đáng về đường

hoàng, cũng không có hỏi nhiều hơn một chữ, liền lập tức hướng Liên Trần gật gật đầu: “Đi đi thôi, đi đi thôi.” Trong mắt còn ẩn ẩn hàm chứa một ý cười kỳ quái.

Bên ngoài cửa hàng có một chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng của châu Âu, Hạ Quân trực tiếp đi lên trước, thay cô mở cánh cửa phía sau xe rồi nói: “Hứa tiểu thư, mời lên xe.”

Xe chạy một mạch, cuối cùng nghênh ngang tiến thẳng vào dừng ở một bãi đỗ xe. Liên Trần ngồi ở ghế phía sau, mơ hồ nhìn thấy bảo vệ cung kính cúi đầu chào lái xe, nhưng bởi vì xe chạy nhanh, nên cô tưởng là mình nhìn lầm rồi.

Hạ Quân xuống xe, lại chạy lại thay cô mở cửa: “Hứa tiểu thư, mời.” Dọc theo đường đi anh ta vẫn lịch sự khách khí, thật làm cho Liên Trần không thể không suy nghĩ, ông chủ của anh ta rốt cuộc là ai?

Theo Hạ Quân đi vào thang máy, đi thẳng lên tầng 56. Vừa vào cửa đã thấy ngay một căn phòng tiếp khách xa hoa rộng lớn. Xuyên qua đại sảnh, liền thấy có mấy người có bộ dáng như ban thư ký đang ngồi ở bàn làm việc, thấy Hạ Quân, đều nhất nhất chào hỏi: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Quân dẫn cô đi tới trước một cánh cửa lớn đang đóng rồi ngừng lại, gõ gõ cửa. Sau một lát, bên trong mới thản nhiên truyền đến một câu: “Vào đi.” Hạ Quân đẩy cửa ra, nói: “Tướng tiên sinh, Hứa tiểu thư đã đến.”

Đập vào mắt chính là một văn phòng rộng lớn, ba mặt đều ghép thủy tinh xuống sát đất, từ đây nhìn lại, hơn phân nửa phong cảnh xa hoa của thành phố Z đều thu vào tầm mắt. Có lẽ là bị che khuất, sau đó cô mơ hồ nhìn thấy có người ngồi trên chiếc ghế dựa cao lớn, về phần bộ mặt của người kia thế nào, cô không thể thấy rõ được.

Người nọ thản nhiên nói một câu: “Hứa tiểu thư, mời ngồi.” Kí lai chi, tác an chi (ý là đã đến nước này thì cứ an tâm mà đón nhận thôi). Huống hồ căn bản cũng không có con đường thứ hai có thể đi. Cô nhanh nhẹn mà cũng rất tự nhiên đi đến ngồi lên sofa

Rất nhanh, liền có người bưng hai tách café đi vào. Nháy mắt, trong không gian tràn ngập hương thơm ngào ngạt của café.

Người nọ vẫn một mực xem tài liệu. Hồi lâu sau, mới ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Hứa tiểu thư, ra giá đi?” Cô sửng sốt, tình huống này sao nhìn giống như là phim lúc 8h tối thế? Nhưng là vì sao cô lại phải ra giá? Bình thường loại này tình huống này cũng có, có thể là một trong hai trường hợp sau, một là vợ chính thức nói với tiểu tam, hai là đàn ông nói với tình nhân của mình. Cái chính ở đây là hai trường hợp này hình như không giống với quan hệ giữa cô và hắc hien tại đi.

Thậm chí cho đến bây giờ ngôi nhà mà hắc hien lớn lên là chung cư hay là biệt thự cô cũng còn chưa có được nhìn thấy một lần nha.

Người nọ tựa hồ cười cười: “Tôi nghĩ cô không rõ được ý tứ của tôi. Thất lễ quá, tôi là thương nhân, chỉ dùng lời nói trên thương trường. Thời gian của mọi người đều rất quý giá, liền trực tiếp nói đi.”

Ánh mắt cô hướng về phía hắc hien liếc một cái: “Vị tiên sinh này, ngài tìm lắm người thì phải.” Cô chuẩn bị đứng dậy ý định muối đi.

Thế nhưng hắc hien vẫn không thèm nhắc lại, cúi đầu lật tài liệu trong tay. Không khí cực im lặng, chỉ có tiếng “soạt soạt” của những trang giấy bị lật. Hắc hien lấy bút ra, tao nhã vạch vài đường trên giấy. Ấn điện thoại nội bộ: “Trần thư ký, tài liệu tôi đã ký xong rồi.”

Trần thư ký ở bên ngoài gõ cửa, sau đó tiến vào lấy tài liệu, lại nhẹ nhàng giúp bọn họ đóng cửa.

Lúc này hắc hien mới chậm rãi đứng lên, bước chân thong thả hướng tới phía trước tường thủy tinh. Cô nâng mắt nhìn lại, thấy bóng dáng cao lớn của một người, mơ hồ có một loại khí thế bất phàm.

Một lát hắc hien mới mở miệng: “Hứa tiểu thư, một khi đã nói như vậy, tôi liền nói trắng ra luôn.” Nếu hắc hien muốn nói, như vậy cô liền lắng lắng mà nghe thôi.

“Tôi đã sai người điều tra qua tất cả hoàn cảnh của cô. Bố của cô, cô, còn có chuyện tình giữa cô cùng với bạn trai của em gái tôi Diệp Anh Chương nữa, những chuyện mà tôi biết đều rất rõ ràng.”

Đến bây giờ Hứa Liên Trần mới hiểu rõ, người này chính là anh trai bạn gái đương nhiệm của Diệp Anh Chương. Oan có đầu, nợ có chủ, trách không được lại tìm tới cô. Chẳng qua là cô hình như không giúp được hần cái gì cả!

“Vấn đề này từ đầu cũng không có liên quan gì đến tôi hết. Diệp Anh Chương cũng không phải tiểu hài tử, từng có bạn gái, từng có chút quá khứ, đều không có gì sai trái cả, cũng không có gì ảnh hưởng đến toàn cục hết. Người nào chưa từng có quá khứ chứ?”

“Nhà của chúng tôi cùng Diệp gia có giao tình mấy chục năm nay, từ nhỏ em gái tôi và Diệp Anh Chương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cuối năm ngoái bọn họ chính thức xác định có quan hệ yêu đương. Bố mẹ hai bên thậm chí đã muốn định xong ngày kết hôn ——”

“Chẳng qua là tình huống hiện tại có chút ngoài ý muốn ——” hần chậm rãi xoay người lại, hướng phía cô đi tới.

Hứa Liên Trần đến lúc này mới thực sự gặp được bộ mặt thực của vị tiên sinh họ Tưởng này, nhìn loáng thoáng quen mắt. Nếu cô không có nhớ lầm mà nói, hần là cô đã từng gặp qua hần. Chính là ngày đó gặp lại Diệp Anh Chương đã khiến cô chấn kinh rồi, cho nên mới nhìn thoáng qua hần mà thôi, cũng không có để ý. Hiện giờ cho dù gặp lại, cũng chỉ cảm thấy nhìn có chút quen mắt mà thôi. Nếu không phải hần đi thẳng vào vấn đề, cô quả thật không biết hần chính là người đó.

Hần từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt hẹp dài nheo lại, lạnh lùng tươi cười: “Trước mắt giống như sẽ có chuyện xấu phát sinh —— phen làm anh như tôi, tất nhiên phải bóp chết chuyện xấu này ngay khi mầm mống của nó mới chỉ phát sinh.”

“Hứa tiểu thư, cô hần là hiểu được, có phải hay không?”

“Tất cả mọi người đều hiểu được tiếng người, anh trực tiếp nói thẳng ra đi.”

Từ đầu tới cuối cô vẫn giữ vẻ mặt xa cách, không lạnh không nhạt mà nghe, coi như tất thấy những điều này không có liên quan đến cô. Hần cũng coi như đã từng gặp qua rất nhiều dạng người, thế nhưng giờ phút này hần tuyệt không rõ ý cô là như thế nào, muốn gì?

Chỉ thấy cô ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hần, khóe môi nhếch lên ẩn hiện nụ cười như có như không, nhạt nhẽo mà mơ hồ. Trong nháy mắt kia, làm hần nhớ tới bông hoa nhài nhỏ bé xinh đẹp, giữa cành lá xanh biếc thảnh thơi ẩn hiện điểm vào sắc trắng, tự dừng làm cho người ta yêu mến: “Tưởng tiên sinh, tôi nghĩ anh tìm lầm người rồi. Anh đã điều tra hết thấy, hần là biết được là người khác dây dưa với tôi, chứ không phải tôi chủ động đi trêu chọc người khác. Đối với khó khăn của anh, tôi nghĩ tôi thật sự là bất lực. Thật sự ngại quá !”

Cô cũng không có quay đầu lại mà tiêu sái đi ra ngoài. Hậu quả? Từ đáy lòng cô yên lặng cười khổ: “Chẳng lẽ cô còn cái gì để sợ hay sao?”

Hần đứng yên tại chỗ, bình tĩnh nhìn bóng dáng của cô, không thể tưởng tượng được thân ảnh nhỏ gầy yếu ớt như thế lại có tính tình quật cường đến vậy.

Một lúc lâu sau đó, Hạ Quân gõ cửa mà vào: “Tưởng tiên sinh.”

Tưởng Chính Nam xoay người lại, mặt không chút thay đổi phân phó: “Nếu cô ta rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Đi sắp xếp một chỗ để cô ta ở một thời gian, làm cho Diệp Anh Chương không thể tìm thấy cô ta, phải chết tâm thôi.”

Hạ Quân đương nhiên hiểu được ý tứ của hần, đáp lại: “Vâng!”

“Nhớ kỹ, làm cho dứt khoát sạch sẽ một chút.”

Cô gái tên Hứa Liên Trần này, tại cái thành phố này không cha mẹ không anh em, thậm chí ngay cả bạn bè cũng đều không có, làm cho cô ta biến mất một khoảng thời gian, với năng lực của hần mà nói, cũng không phải việc khó khăn gì.

Hần nói lỏng cà-vạt trên cổ, có chút phiến toái kỳ lạ —— chuyện tình như vậy, cũng là lần đầu tiên hần làm.

8. Q.1 - Chương 8

Sau này Hứa Liên Trần rốt cục cũng đã biết, trên thế giới này có ít loại người mà không thể đắc tội.”

Buổi tối ngày hôm đó, cô vừa xuống xe bus, ở chỗ rẽ về nhà bị người ta bịt kín miệng, không biết gì nữa liền hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, cư nhiên đang ở trong một căn phòng ngủ.

Vách tường màu trắng, rèm cửa màu trắng, thậm chí ngay cả cái chăn cô đang đắp cũng là màu trắng. Cô nghĩ có lẽ bản thân đang nằm mơ. Nhắm mắt, lại mở ra, vẫn là như thế.

Cô còn phát hiện chính mình là bị nóng quá mà tỉnh dậy. Trong phòng có hệ thống lò sưởi bằng hơi mở nhiệt độ rất cao, độ ẩm cũng thích hợp. Chính là trên cổ cô còn đeo quanh khăn quàng cổ, trên tay đi cái bao tay, trên đầu đội mũ, còn có, trên người là một chiếc áo lông thật dày. Tại tình huống nhiệt độ cao như vậy, không bị nóng chết đã là may mắn rồi.

May quá, có người đem giấy của cô cởi ra.

Cô đứng lên, để mặc cả tất chân dẫm lên nền nhà, một chút tiếng động cũng không có.

Lối đi nhỏ mà rất tĩnh lặng, cô dọc theo cầu thang từ trên lầu đi xuống, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện cư nhiên cô đang ở bờ biển — chính xác hơn mà nói cô đang ở trong một khu biệt thự trên bờ biển

Theo góc độ hiện tại của cô, thậm chí có thể trông thấy cả sóng biển màu lam tung bọt trắng xóa—

Phòng khách cũng không phải rất lớn, sàn nhà lát gỗ thô, sofa màu trắng, nhẹ nhàng khoan khoái cực gần gũi— nhưng tại cái mùa đông mà ở nơi đây, sự trang hoàn ngăn nắp như vậy lại khiến cho khung cảnh mùa đông càng thêm giá lạnh, cô linh.

Có người đang đứng dựa lưng về phía cô. Người nọ tựa hồ cảm giác được gì đó, trong nháy mắt quay đầu lại, thấy cô, từ sofa đứng lên, hơi hơi vuốt cằm: “Hứa tiểu thư.” Dĩ nhiên là Hạ Quân.

Liên Trần dừng bước trên cầu thang, trong giọng nói hàm chứa tức giận lạnh lùng: “Hạ tiên sinh, ông chủ của anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Ngữ khí của Hạ Quân vẫn khách khí mê hoặc như trước “Hứa tiểu thư, Tưởng tiên sinh không có ác ý gì. Chỉ là hy vọng cô ở đây nghỉ ngơi một thời gian mà thôi. Cô yên tâm, về công việc của cô, tôi đã thay cô xin phép. Cô ở nơi này, Tưởng tiên sinh cũng có trả lương cho cô. Về số lượng của tiền lương thì chỉ có nhiều không có ít!”

Khóe miệng Liên Trần khẽ nhếch, trào phúng bật cười: “Hạ tiên sinh, anh cho rằng tôi là tiểu hài tử ba tuổi sao? Trên đời có chuyện tốt như vậy sao?”

Hạ Quân nhìn thẳng vào cô, ánh mắt bình tĩnh như nước: “Hứa tiểu thư, kỳ thật Tưởng tiên sinh làm như vậy, mục đích quả thật thập phần đơn giản, chẳng qua chỉ hy vọng Tưởng tiểu thư có thể hạnh phúc mà thôi.”

Liên Trần vẫn như trước cười lạnh không thôi: “Hạnh phúc của vị Tưởng tiểu thư kia nhà các người không liên quan đến tôi. Các người dựa vào cái gì đem tôi nhốt ở nơi này?” Hạ Quân không nói gì, vẻ mặt tuy rằng vẫn lạnh nhạt thông dong như trước, nhưng hình như lại có một tia khó xử cùng áy náy ở bên trong.

Liên Trần nhíu mi, hướng anh ta trừng mắt mà nói: “Hạ tiên sinh, anh hẳn là hiểu được, các người đây là giam cầm phi pháp. Anh không sợ tôi đi tố cáo các người sao?”

Hạ Quân chi tiết hồi đáp: “Hứa tiểu thư, điện thoại nơi này đã bị cắt đứt. Toàn bộ biệt thự có hệ thống bảo vệ nghiêm ngặt, lúc nào cũng có bảo vệ chuyên trách. Cô ra không được đâu, hơn nữa cho dù cô có cách đi ra ngoài, lại có ai sẽ tin Tưởng tiên sinh giam cầm cô chứ?”

“Còn có, Hứa tiểu thư. Tưởng tiên sinh nếu đã phân phó thủ hạ chúng tôi làm như vậy, tất nhiên ngài ấy đã nghĩ trước tất cả hậu quả, đúng hay không?”

Liên Trần thở dốc một hơi, hiểu được lời anh ta nói không giả. Đúng là mãi sau này cô mới biết được, ở thành phố Z này thậm chí là trong phạm vi của tỉnh W này, lực ảnh hưởng của Tướng Chính Nam là không nhỏ chút nào.

Hạ Quân nói: “Hứa tiểu thư, cô cứ yên lặng ở đây một thời gian là tốt rồi.”

“Coi như ở trong này thư thả, nghỉ ngơi một đoạn thời gian mà thôi. Nghĩ như vậy, có phải sẽ thấy tốt hơn một chút hay không? .”

Nơi này hiển nhiên là biệt thự nghỉ mát mùa hè của tên họ Tưởng kia. Nói thật, trang hoàng xác thực là ăn ý với cảnh đẹp ý vui. Cùng với cái phòng thuê cũ nát kia của cô đúng là cách quá xa, quả nhiên là cách biệt giữa thiên đường và địa ngục.

Cái chính là, cô bị giam lỏng. Bất quá cũng tốt, ít nhất bọn họ cũng không hạn chế hoạt động ở biệt thự của cô. Đối lại mà nói, toàn bộ biệt thự này là của cô. Còn có một dì giúp việc chuyên trách một ngày chăm lo chuẩn bị cho cô ba bữa cơm.

Có đôi khi buổi sáng thời điểm cô mông lung tỉnh lại, thậm chí có loại hoảng hốt — nghĩ đến đã quay trở lại những năm tháng trước khi mà cha cô gặp nạn.

Không thể tiếp xúc với người bên ngoài, không có máy tính lên mạng, không có di động. Kỳ thật hai năm nay cô cũng đã quen rồi. Huống chi cho dù có đài báo truyền thông cô cũng không có dùng đến, căn bản không có người có thể liên hệ. Trước kia cái gọi bạn bè của cô đều là bạn cùng học, cơ bản đều ở thành phố M, cũng không có cái gì cần để liên hệ cả. Sau khi cô gặp chuyện không may xong, không ai từng đến thăm cô lấy một lần. Có lẽ là con gái của kẻ buôn lậu ma túy không thể đầu dây. Hiện tại từ mấy năm nay ai cũng sợ cả, công bằng mà nói, cô cũng sợ chết nữa là. Ai sẽ dám chủ động liếc mắt nhìn một đứa con gái của kẻ buôn lậu ma túy chứ. Vạn nhất lại không may dính phải phiền toái lớn thì thảm.

Ngay cả dì giúp việc đã ở chung nhiều năm cũng đều không có đến thăm cô một lần, cô còn có thể chờ mong ai chứ? Diệp Anh Chương sao? Cô cười lạnh. Cô không thêm. Cô đã bị người ta hãm hại mà lao tù một lần, chẳng lẽ lại muốn chui đầu vào đó một lần nữa sao?

May mắn còn có TV cùng sách trong thư phòng, mỗi ngày cô nằm ở trong phòng xem TV, cũng có thể nằm ở trên xích đu ở thư phòng đọc sách, nhìn ra biển rộng, đọc sách — mùa đông mặt biển tuy không xanh biếc được như mùa hè, nhưng vẫn trong như gương, ngẫu nhiên sóng đánh mãnh liệt, đúng là cũng có một chút hương vị. Có đôi khi cũng thấy đúng như người tên Hạ Quân kia nói, đang nghỉ phép.

Cuộc sống hiện tại, so với gần ba năm nay quả thực là không thể so sánh với nhau. Thời điểm đó, người đang trong tuyệt vọng, mỗi ngày đều ngửa đầu nhìn những bức tường màu lam bao vây kia, cảm giác giống như là bị lãng trì vậy. Nhưng mà sau này cứ nhiên cũng có thể quen dần, lòng cũng từ từ bình tĩnh lại —

Bởi vì đã trải qua thời gian kia, cho nên bây giờ khả năng thích ứng của cô tốt lắm, Không đến một tháng cô đã thành thói quen. Nếu như không thể thay đổi hoàn cảnh vậy thì thay đổi chính mình để thích ứng hoàn cảnh đi. Cô đã sớm không phải là cô bé không biết cái gì là ưu sầu trần thế của ba năm trước đây nữa rồi —

Ngay cả những món ăn mà dì Lỗ nấu cô cũng đã bắt đầu yêu thích, mỗi ngày làm những món đồ ăn mà cô thích, dạy cô nấu món canh mà cô thích, thậm chí cô còn cảm thấy mình cao thêm béo ra, mặt bắt đầu có cảm giác mịn màng nữa.

Hạ Quân quả là con người có trách nhiệm với công việc, không ngừng quần áo, ngay cả mặt nạ đắp mặt, rồi ngay cả mấy đồ dùng sinh lý cũng chuẩn bị hết cho cô. Xem ra trừ bỏ người ta áp đặt bắt cô đến nhốt ở đây ra thì những mặt khác đều đối đãi với cô rất tốt làm cho cô có muốn bới móc cũng không thể bới móc được.

Tướng Chính Nam vừa từ trong sân bay đi ra, trực tiếp ngồi vào chiếc xe đến đón hắn. Sau khi xử lý xong một tập tài liệu cần gấp, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cũng không ngần đầu lên hỏi: “Chuyện kia hiện tại tiến triển thế nào rồi?”

Hắn không đầu không đuôi hỏi một câu, cũng chỉ có Hạ Quân mới có thể hiểu được. Hạ Quân trả lời: “Hứa tiểu thư vẫn rất bình tĩnh, không âm ỉ cũng không làm loạn — chẳng qua —”

Tướng Chính Nam nhíu mày hỏi: “Chẳng qua cái gì?” Hạ Quân nói: “Chính là Diệp tiên sinh hình như vận dụng đủ các loại quan hệ để tìm cô ấy. Thậm chí còn hoài nghi đến cả chúng ta—” Kỳ thực Hạ Quân đã dùng từ ngữ hết sức nhẹ nhàng rồi, việc Diệp Anh Chương tìm người quả thực anh có thể dùng hai từ “liều mạng” để diễn tả.

Ánh mắt Tướng Chính Nam từ những con số trong tập tài liệu dời đi, ngẩng đầu hỏi: “Cái gì?”

Hạ Quân nói: “Thật có lỗi, Tướng tiên sinh, là tôi hành sự bất cẩn. Lúc trước, tôi nghĩ có thể dùng tiền để mua chộc Hứa tiểu thư, cho nên liền tự mình ra mặt đi đến cửa hàng mà Hứa tiểu thư làm việc để mời cô ấy đi —”

Chỉ nói mấy câu vô cùng đơn giản, Tướng Chính Nam đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc. Việc này cũng không thể trách Hạ Quân, lúc đó hẳn cũng nghĩ đến cô gái họ Hứa này có thể dùng một chút tiền mà thoải mái sai bảo. Kết quả là ngay cả hẳn cũng không thể ngờ được —

“Quên đi, lấy năng lực hiện tại của cậu ta, cũng tra không ra cái gì cả. Cho dù điều tra ra, tôi cũng không có vấn đề gì.”

“Phải”

Tướng Chính Nam khép tập tài liệu trong tay lại, khẽ xoa xoa mi tâm nói: “Đem máy tính cho tôi.” Hạ Quân đem máy tính xách tay bên người khởi động rồi đưa cho hẳn.

Hình ảnh truyền đến là thư phòng của hẳn, chỉ thấy cô mặc một chiếc áo T – Shirt màu hồng, một cái quần dài màu hồng nhạt, đang cuộn tròn nằm trên chiếc ghế da Italy đặc chế của hẳn. Trong tay cầm một quyển sách, hờ hững mà xem, cách một lúc mới lật một tờ —

Hắn giơ tay chạm đến mục phóng to hình ảnh đến cỡ lớn nhất — ngũ quan của cô rất xinh xắn, so với hình ảnh hiện rõ ở trước mặt, ngẫu nhiên ánh mắt trong veo ngẩng lên, làm hẳn không khỏi mà nghĩ đến bốn chữ: “Tiễn thủy song đồng” .

Đó là nơi ở của hẳn, cô cư nhiên có thể thanh thản thoải mái mà chiêm cứ. Tuy rằng nơi mà hẳn an bài cho cô ở là biệt thự bờ biển không dùng đến của hẳn, trước đó hẳn cũng đã đồng ý. Tướng Chính Nam khẽ nhíu mày, hẳn luôn cảm thấy có gì đó hơi lạ. .

Hạ Quân ngồi ở ghế phụ, chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng Tướng Chính Nam gấp máy tính xách tay lại, anh quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tướng Chính Nam đang nhắm mắt nghỉ ngơi —

Xe của Tướng Chính Nam vừa dừng lại trong vườn liền đã có người chạy đến thay hẳn mở cửa xe.

Tiến vào trong nhà, dì Lan đang hướng dẫn mọi người sắp đồ ăn, ngẩng đầu, cười nói: “Phu nhân, thiếu gia đã trở về.” Bà Tướng – Lục Ca Khanh quay đầu lại, cười dài nói: “Đã về rồi? Không phải trong điện thoại nói ngày mai mới trở về sao?”

Hắn háng giọng nói: “Mẹ, dì Lan.” Sau đó mới quay lại nói: “Công việc xử lý rất thuận lợi, cho nên con về trước thời gian.”

Dì Lan cười nói: “Thiếu gia đúng là có phúc được hưởng lộc, hiếm khi phu nhân mới tự mình xuống bếp. Tôi đi gọi tiểu thư xuống ăn cơm.” Hẳn cười: “Ồ đúng là có lộc ăn rồi!” Đương nhiên hẳn biết mẫu thân đại nhân của hẳn xưa nay mười ngón không dính nước, huống chi trong nhà còn có nhiều người làm.

Hẳn hỏi: “Tiểu Tuyền làm sao vậy? Thời tiết êm đẹp như vậy lại vui đầu ở trong phòng?” Lục Ca Khanh cau mày: “Cứ như là kiếp trước nợ người ta vậy —” Nhưng mà khi đang nói huyện, dì Lan từ trên lầu đi xuống, hướng phía Lục Khanh Ca lắc lắc đầu.

Tướng Chính Nam hỏi: “Làm sao vậy?” Lục Ca Khanh nghe thấy lại thở dài, dì Lan liếc mắt một cái nhìn trên lầu rồi mới nói: “Tiểu thư hai ngày nay vẫn không ăn cơm. Cho nên phu nhân hôm nay mới tự tay xuống bếp làm mấy món mà tiểu thư thích ăn nhất —”

Tướng Chính Nam gõ cửa phòng rồi đẩy cửa đi vào: “Tiểu Tuyền Tuyền, ăn cơm.” Tướng Chính Tuyền trốn ở trong chăn, rầu rĩ kêu một tiếng.

Tướng Chính Nam ngồi xuống mép giường, vỗ nhẹ chần nói: “Tiểu trư lười, cứ trốn ở trong chần, quả cũng không muốn lấy phải không?” Tướng Chính Tuyền vẫn không chịu xốc chần lên.

Thanh âm Tướng Chính Nam chậm rãi hỏi: “Có phải Diệp Anh Chương lại khi dễ em không? Xem ra anh phải đi đánh cậu ta một trận mới được.” Dứt lời, đứng lên, quả là không ngoài dự định, Tướng Chính Tuyền từ trong chần nhảy vùng lên, kéo hẳn lại: “Anh, đừng đánh, anh ấy không có khi dễ em —”

Đôi mắt hồng hồng, đoán chừng là vừa mới trốn ở trong chần khóc. Tướng Chính Nam giơ tay xoa xoa tóc cô, cảm khê cau lại: “Làm sao vậy, mũi đều khóc đỏ cả lên rồi? Thật đúng là giống con thỏ nhỏ mà.”

Tướng Chính Tuyền quay đầu đi chỗ khác: “Không có gì.” Trong lòng Tướng Chính Nam hiểu rất rõ, hạ nhẹ giọng nói: “Đi rửa mặt đi. Mẹ đang chờ chúng ta xuống ăn cơm đó.”

Tướng Chính Tuyền cũng không có ý muốn ăn gì, trong cái bát, đĩa trước mặt đều là đồ ăn mà anh cả gấp cho cô. Nhưng mà cô động cũng không động, chỉ dùng cái đũa chọc chọc đồ ăn trong bát.

Tướng Chính Nam buông đũa xuống, nói: “Được rồi, không muốn ăn cũng không cần phải ăn nữa. Đi, anh đưa em ra ngoài dạo một vòng.” Đối với đứa con cả này, Lục Ca Khanh xưa nay rất yên tâm, liền trở mặt nhìn con trai kéo tay con gái đi ra phòng khách.

Dì Lan nói: “Tiểu Tuyền giận dữ cũng đã vài ngày rồi —” Lục Ca Khanh thở dài nói: “Con cái đều đã lớn cả rồi, đứa nào cũng có tâm tư của riêng mình. Cái này gọi là con gái lớn không phải của mình — ai — chúng ta đều đã già rồi, không còn dùng được nữa —”

Dì Lan khê cười: “Bất quá là còn nhỏ, tuổi trẻ lên ngẫu nhiên có cãi nhau xích mích — khi nói chuyện yêu đương, ai không vậy chứ? Phải không?” Lục Ca Khanh nhếch miệng, cười như không cười: “Cái này cũng đúng. Khi bạn bè nói chuyện khó tránh khỏi mồm mệp đùa giỡn lừa người.”

Dì Lan nói: “Cũng không hẳn. Hơn nữa, Tiểu Tuyền sớm hay muộn cũng phải gả ra ngoài. Chị xem coi, hiện tại đã u sầu như vậy, sau này có tuổi còn như thế nào chứ?”

Tâm tình Lục Ca Khanh tốt hơn một chút, lại nói: “Ai —- tôi chỉ có một đứa con gái là Tiểu Tuyền, dì xem nó coi, ngay cả một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu, tôi a, luôn lo là nó bị hại thôi.”

Dì Lan gấp món mà bà thích bỏ vào bát cho bà: “Chị cũng không phải nghĩ nhiều làm gì. Hơn nữa có thiếu gia ở đây, làm gì có ai có thể hại tiểu thư chứ? Em xem cậu ấy nha, so với hai anh chị còn thương tiểu thư hơn ý chứ.”

Lục Ca Khanh nghe vậy, không khỏi lại mỉm cười: “Lúc đó, khi sinh Tiểu Tuyền, tôi sợ là hai anh em cách nhau quá nhiều tuổi, lớn nhất định sẽ khi dễ bé, ai biết được, Chính Nam từ nhỏ đã coi đứa em gái này như là bảo bối vậy — ngay cả tôi cũng phải đỏ mắt mà nhìn.”

Dì Lan cười dài nói: “Đó còn không phải phúc khí của phu nhân đó sao? Cho nên chị cũng không phải suy nghĩ miên man làm gì nữa, nhanh ăn cơm đi nha.”

9. Q.1 - Chương 9

Xe một đường hướng về phía mảnh đất nội thành phở hoa mà chạy tới, Tướng Chính Nam giơ tay vuốt vuốt mái tóc quăn dài của em gái, cưng chiều cười nói: “Muốn đi đâu đây?” Tướng Chính Tuyền mệt mỏi dựa vào lưng ghế, không nói lời nào.”

Tướng Chính Nam trực tiếp đưa em gái về nơi ở của mình. Gọi một cuộc điện thoại cho Diệp Anh Chương: “Ở đâu đây? Đến ngay chỗ của anh đi.”

Cởi Âu phục, xắn tay áo lên, từ trên quầy rượu lấy ra một chai rượu màu đỏ, rót hai ly. Đưa cho Tướng Chính Tuyền, nói: “Uống đi, hiện tại em cần một chút rượu.”

Tướng Chính Tuyền nhìn chăm chăm ly rượu trước mắt, màu hồng sánh sánh trong ly thủy tinh, mờ mờ ảo ảo tản ra ánh sáng rực rỡ. Hai tay cô nâng ly rượu lên, ngửa đầu “Ừ ừ ừ, ừ ừ ừ” uống một hơi cạn sạch.

Tướng Chính Nam lại rót cho cô một ly thật đầy. Còn bản thân hắn lại ngồi ở một bên sofa nhìn, cầm ly rượu lắc lắc, ngẫu nhiên mới hớp một ngụm, cũng không mở miệng nói gì cả. Quả nhiên, Tướng Chính Tuyền sau khi ngơ ngẩn uống hết hai ly rượu, liền buông ly xuống, bỗng nhiên đi tới ôm cổ hắn, tựa đầu chôn trong ngực hắn, nức nở : “Anh, Diệp đại ca nói muốn chia tay với em!”

Cô bắt đầu tỉ mỉ nức nở kể: “Anh — em không muốn chia tay với anh ấy—— anh, em không muốn. Anh, em chỉ thích anh ấy. Từ nhỏ đến lớn, em chỉ có mình anh ấy mà thôi — em không muốn tách khỏi anh ấy — em không muốn chia tay với anh ấy.”

Một chuỗi một chuỗi nước mắt “Tí tách tí tách” rơi xuống, rớt ở trên tay hắn, nóng hổi!

Bảo bối được cưng chiều từ nhỏ, hôm nay cứ nhiên lại vì một người đàn ông, một . . . lại, lại hai ba lần khóc thành cái dạng này. Lòng Tướng Chính Nam không khỏi thất lại. Hắn và Tướng Chính Tuyền ước chừng hơn kém 10 tuổi, cho tới nay vẫn luôn thập phần yêu thương cô. Ở trong lòng hắn, ai cũng không thể khi dễ em gái của hắn, cho dù là sau này có em rể cũng không được. Hiện giờ đứa em gái bảo bối trong lòng bàn tay hắn cứ nhiên vì một người đàn ông mà nằm trong ngực hắn gào khóc.

Trong nháy mắt, khuôn mặt hắn trở lên âm trầm vài phần, nhìn như là bị sương muối tấp vậy.

Hắn ôm chặt Tướng Chính Tuyền, ngữ điệu ấm áp, nói: “Yên tâm, cậu ta tuyệt đối sẽ không chia tay với em đâu. Cậu ta còn có thể kết hôn với em, sinh cục cưng, sinh rất nhiều rất nhiều cục cưng — ở trong phòng của anh hai chạy tới chạy lui, tranh nhau kêu cậu ——”

Thanh âm của anh trai giống như dương quang tháng 5, áp áp chảy vào lòng người, Tướng Chính Tuyền mặt đầy lệ từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, trong mắt nửa tin nửa ngờ, nhưng rõ ràng là lóe lên một tia vui sướng: “Thật vậy chăng?”

Tướng Chính Nam nhìn cô, ánh mắt kiên định, khẳng định chắc nịch: “Đương nhiên là thật. Anh cả cam đoan với em. Em nói xem anh cả đã bao giờ lừa gạt em chưa? Đừng khóc. Được chứ?” Tướng Chính Tuyền cúi đầu “Dạ!” một tiếng, tựa như con mèo nhỏ mà tựa vào trên vai hắn, có lẽ bởi vì vừa rồi khóc hung quá, thân thể ngẫu nhiên vẫn còn run rẩy.

Ngoài phòng khách vang lên tiếng chuông cửa, Tướng Chính Nam đứng dậy liếc nhìn màn hình điện tử, là xe của Diệp Anh Chương, liền ấn nút mở cửa. Chỉ chốc lát sau, Diệp Anh Chương đã đẩy cửa mà vào, hiển nhiên trông anh cũng không tốt lắm, râu mọc lởm chởm, sắc mặt tiêu tụy, Nhưng trong lòng Tướng Chính Nam thừa hiểu rõ, Diệp Anh Chương lời thôi cùng tiêu tụy cũng không phải là vì em gái yêu quý của hắn.

Tướng Chính Nam vỗ nhẹ lưng Tướng Chính Tuyền: “Em xem, ai tới kia?” Rõ ràng cảm giác được thân mình Tướng Chính Tuyền run lên, chậm rãi đứng dậy, như kẻ ngây ngốc mà ngóng nhìn Diệp Anh Chương.

Tướng Chính Nam hướng Diệp Anh Chương ngẩng đầu: “Chăm sóc em gái tôi cho tốt.” Dứt lời, để hai người ở lại phòng khách, bản thân cũng không quay đầu lại mà đi lên lầu.

Chờ khi hắn tắm rửa xong xuôi đi xuống, Tướng Chính Tuyền đã muốn ghé vào bên đùi Diệp Anh Chương mà ngủ.

Diệp Anh Chương thấy hắn, hạ thấp người xuống, nói: “Tướng đại ca. Tiểu Tuyền ở chỗ của anh, em cũng yên tâm, em đi về trước đây “

Tướng Chính Nam cười cười, nhưng là ý cười không xuất phát từ đáy mắt. Giống như tùy ý mà nói: “Tất cả mọi người đều là người một nhà, làm gì mà phải khách khí chứ! Chỗ đây của anh còn nhiều phòng, không bằng cậu ở đây một tối đi.”

Diệp Anh Chương thật cẩn thận đem đầu Tướng Chính Tuyền dựa vào sofa xong, lúc này mới đứng dậy. Có lẽ là do ngồi bất động quá lâu, khi chân anh khi đi động có chút khác lạ.

Tay Tướng Chính Tuyền vẫn lôi kéo cánh tay Diệp Anh Chương, Diệp Anh Chương vừa động, tựa như cô ta cảm nhận được mà quay đầu lại thì thào nói lời vô nghĩa: “Diệp đại ca, đừng đi.” Diệp Anh Chương ngẩn ra, không dám nhúc nhích nữa.

Tướng Chính Nam rót một ly rượu đưa cho Diệp Anh Chương, rồi lại cầm cái ly ban nãy của mình lên: “Anh cũng bận, lâu lắm rồi không có gặp cậu. Gần đây công việc thế nào?”

Diệp Anh Chương khẽ cười, cup mi mắt: “Vẫn thế thôi.” Tướng Chính Nam cười nhạt: “Nghe nói lần này thị ủy thành phố Z bầu cử, chú Diệp có hy vọng rất lớn!”

Diệp Anh Chương tựa hồ cực lãnh đạm, nửa ngày chỉ nói một câu: “Phải không? Em không rõ lắm.” Tướng Chính Nam cũng không có nói thêm gì nữa. Đối với chuyện tình giữa hắn và chú Diệp, khi điều tra về Hứa Liên Trăn, hắn cũng đã nhân tiện hiểu biết thêm một chút.

Sau một lúc lâu, Diệp Anh Chương có vẻ như có như không mà hỏi: “Đúng rồi, Tướng đại ca, gần đây nghe nói anh thường xuyên đi công tác?” Tướng Chính Nam cười như không cười nói: “Đúng vậy, có rất nhiều dự án mới mở, bận đến quay cuồng cả đầu óc. Nói gì đâu, sáng hôm nay còn ở Sept Ile đó!”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Diệp Anh Chương giống như hạ quyết tâm, buông ly rượu xuống, nói: “Tướng đại ca, đã khuya, em cáo từ trước. Nhờ anh chăm sóc Tiểu Tuyền.”

Diệp Anh Chương mới quay người đi, ý cười trên mặt Tướng Chính Nam đã đột nhiên không thấy tăm hơi đâu cả, đôi mắt hẹp dài của hắn híp lại nhìn theo bóng dáng của Diệp Anh Chương, một lát sau, đem chỗ rượu đỏ còn lại trong ly thủy tinh uống cạn sạch.

Ngày hôm sau, lại là một loạt những bữa tiệc.

Trên thực tế, ở trên bàn rượu, Tướng Chính Nam tuy rằng là chủ mời khách, nhưng vẫn uống không nhiều lắm. Ở mọi giữa mọi người, hắn chính là thanh thần thư thái mà ngồi, liên tiếp không ngừng có người lại đây mời rượu, cho dù là vui đùa, cũng không có ai dám nói một câu: “Tướng tiên sinh, cụng ly.”

Mà bất quá hắn chỉ là hơi nhấp một ngụm, nói nửa câu: “Lượng thiểu, thứ lỗi.” (Ý là từ lượng kém, xin thứ lỗi, nhưng anh này kiêu ngạo quá nên nói ngắn gọn). Người đến mời rượu luôn là cười cười, liên tục nói: “Tôi uống hết, Tướng tiên sinh, ngài thì tùy ý, ngài tùy ý thôi.”

Cho dù chỉ là nhấp môi, nhưng lại là rượu đế, đến cuối cùng, rốt cuộc cũng có chút choáng váng.

Xe chạy một mạch, Hạ Quân cảm thấy không khí trong xe quá mức yên lặng, liền mở nhạc lên.

Bỗng nhiên, chỉ nghe thấy thanh âm miễn cưỡng của Tướng Chính Nam vang lên: “Quay đầu, đi biệt thự bờ biển —” Lòng Hạ Quân bỗng nhiên “đoàng” một cái, ông chủ tự xưng sao lại kỳ quái như vậy, cứ nhiên lại muốn đi đến biệt thự ở bờ biển.

Tướng Chính Nam ở thư phòng của chính mình nhìn thấy cô gái bị chính mình nhốt. Hôm nay mặc một cái quần màu đen, một cái áo màu nuy bó sát người, trên chân là một đôi dép đi ở nhà màu đỏ rất đáng yêu. Đang nằm gọn lỏn bên trong chaise longue thật to của hắn, tựa như đang chìm vào mộng đẹp, trên tay còn cầm một cuốn sách của hắn —

Làn da trắng như tuyết, lông mi cong dài, cánh môi hồng hào, giống như đóa hoa anh đào ngày xuân — đây là lần đầu tiên hắn tỉ mỉ mà quan sát ngũ quan của cô. Hắn lẳng lặng mà nhìn một lúc lâu sau đó liền đi đến phía sau bàn đọc sách kéo chiếc ghế dựa bằng gỗ thô ra, hai tay chống lên bàn, ngồi xuống. Tướng Chính Nam — một kẻ buôn bán mưu cầu danh lợi bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình có chút yếu ớt lạ thường, bản thân mình vốn tâm huyết dâng trào, nhất thời xúc động đến nơi đây chỉ là muốn nhìn thật rõ ràng cô gái có thể hấp dẫn Diệp Anh Chương trông thế nào thôi sao?

Bất quá hắn còn chưa có hiểu rõ thì cô đã có dấu hiệu tỉnh dậy.

Xem ra tinh thần cảnh giác của cô cũng không có tồi, vừa mới mấy chục giây qua đi, đã thấy cô mạnh mẽ mở mắt ra. Nếu như không phải hắn nhìn lầm mà nói, khi đôi mắt kia của cô mở lớn ra, trong đáy mắt hiện lên chính là bất lực tràn đầy cùng mờ mịt.

Đúng là ở trong mộng Liên Trăn thấy bất an, như là có cái gì đó nguy hiểm đang rình rập quanh người mình, cho nên mới đột ngột tỉnh dậy. Cô nhắm mắt lại, lại mở ra, giật mình khi nhìn thấy hắn, “phịch” từ trên ghế nằm đứng dậy, vẫn không nhúc nhích mà nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo mười phần đề phòng.

Hắn thần nhiên duy trì tư thế chống hai tay, híp mắt nhìn cô.

Liên Trần rất muốn cứ như vậy mà nhìn thẳng vào hắn, dịch không động, ta án binh. Chính là ánh mắt của hắn quá sâu thẳm, cứ như vậy mà nhìn cô, trông xa giống như là đáy biển ba ngàn dặm, nhìn không thấy đáy.

Cô hạ tầm mắt, cụp mi, hỏi: “Tưởng tiên sinh, xin hỏi khi nào thì có thể thả tôi đi ra ngoài?”

Hắn đột nhiên cười, đôi chân thon dài đối tư thế bắt chéo vào nhau, hờ hững nói: “Thế nào, hối hận không có đồng ý lời đề nghị trước đây của tôi sao?” Cô trầm mặc không nói. Hắn đứng lên, từng bước tiến đến bên cạnh người cô, từ trên cao nhìn xuống, cười như không cười nói: “Đáng tiếc, hiện tại nghĩ muốn đổi ý cũng không có khả năng nữa rồi.”

Vóc dáng hắn rất cao, đứng ở trước mặt cô, có cảm giác mười phần khí phách. Cô vô thức lùi về phía sau từng bước: “Rất cực khi nào thì anh mới thả tôi?”

Hắn vuốt cằm, trầm ngâm một chút: “Chờ khi nào Diệp Anh Chương kết hôn cùng em gái tôi đi.”

Cô tưởng là cô nghe lầm rồi. Kết hôn, kia muốn tới khi nào a! Có phải hắn điên rồi không? Cô ngẩng đầu, trong ánh mắt ẩn chứa thách thức: “Vậy xin hỏi Diệp tiên sinh khi nào thì cùng Tưởng tiểu thư kết hôn?” Hắn không có trả lời. Ước chừng cũng không trả lời được.

Cô không khỏi cười ra tiếng, vẫn không chút nhúc nhích mà nhìn hắn nói: “Vậy nếu Diệp tiên sinh cả đời không có kết hôn với Tưởng tiểu thư, hoặc là Diệp tiên sinh về sau lại kết hôn với người phụ nữ khác, vậy không phải anh tính sẽ giam lỏng tôi cả đời chứ?”

Tưởng Chính Nam chưa bao giờ ngờ tới cô lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, cư nhiên dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với hắn.

Vì chuyện tối hôm qua của Chính Tuyền, tâm tình hôm nay của hắn vốn đã không tốt, lúc trước sau khi uống có cảm giác say cũng không tốt hơn chút nào, chỉ cảm thấy đầu choáng choáng, có chút mơ màng. Hắn không khỏi giận dữ cười ầm lên, hơi cúi người xuống, ngón tay thon dài nắm chặt cổ tay của cô: “Nếu không phải cô, tháng 6 sang năm khi em gái tôi tốt nghiệp sẽ kết hôn cùng với Diệp Anh Chương. Bố mẹ hai bên vốn đã định xong ngày kết hôn – -”

Đầu ngón tay của hắn ảm áp, lại dùng lực, cô không thể giãy ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy cánh môi mỏng của hắn đang tiến sát lại: “Cô có biết không, Diệp Anh Chương cư nhiên vì cô, lại dám đòi Chia tay với em gái tôi, không phải một mà tận ba lần liên?”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, giống như sắp hóa thành băng: “Tôi đối xử như vậy với cô đã là quá khách khí rồi. Rượu mời không uống kại thích uống rượu phạt.”

Liên Trần lạnh lùng bật cười, dù sao cũng bị hắn nhốt không hề có tự do ở trong này, cô cũng không có gì phải sợ hãi, ngẩng đầu, nói: “Tưởng tiên sinh, điều tra báo cáo của ngài tường tận như vậy, không biết bên trong có hay không nói cho ngài biết, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, vẫn đều là Diệp Anh Chương chủ động đến trêu chọc tôi, tới tìm tôi—— không phải tôi cố tình đi dây dưa anh ta. Nếu Tưởng tiểu thư có bản lĩnh, xin mời cô ta hãy cố gắng trông chừng người đàn ông của mình cho tốt. Nếu Tưởng tiểu thư vô dụng mà nói, ngài có trối tôi lại cũng không ích gì, trối một mình tôi, thiên hạ còn có ngàn ngàn vạn vạn người khác — ngài có bản lĩnh trối được nhiều người như vậy sao?”

Tưởng Chính Tuyền so với Tưởng Chính Nam nhỏ hơn mười tuổi, ở trong mắt Tưởng Chính Nam, vẫn là bảo bối đáng yêu nhất của hắn, thương em gái còn hơn thương người đàn bà của mình. Vừa nghe được những lời Liên Trần nói, sắc mặt hắn trầm xuống, gờ tay lên, không tự chủ được mà vung mạnh: “Bằng cô, bằng cô cũng dám nói em gái tôi như vậy!”

“Ba.” Một tiếng bàn tay hắn in trên mặt cô, cho dù vừa rồi hắn chỉ dùng có nửa phần lực, nhưng là khuôn mặt trắng nõn phấn nộn của cô đã muốn đỏ ửng dẫu tay, thậm chí khóe miệng còn âm ỉ có tia máu

10. Q.1 - Chương 10

Tưởng Chính Nam nhất thời ngậy người sững sốt, bản thân hắn chưa từng đánh phụ nữ. Hơn nữa mấy năm nay lẫn lộn thương trường, hắn sớm đã luyện được bản lĩnh thông dong không chút sợ hãi. Nhưng tại sao cô mới chỉ nói mấy câu, đã dễ dàng khơi mào lửa giận của hắn như thế? Sau đó hắn cư nhiên cứ thế mà vung tay đánh — sao hắn lại có thể khác thường như vậy?”

Ngón tay hắn khê nhúc nhích, muốn đi đến chạm vào mặt của cô. Cô lại lạnh lùng quay đầu đi, răng cắn chặt môi dưới hắn thành một đường viền, coi như tùy ý đứt ra — bất quá một hai giây sau, chỉ thấy cô cũng giơ tay, hướng mặt hắn quăng một cái tát. Hắn nhích người, tay cô dừng ở ngực áo của hắn, phát ra tiếng vang rầu rĩ — hắn nắm chặt tay cô, dùng sức mà kéo, đem cả người cô kéo lại đây.

Mũi của cô nặng nề mà giáng vào ngực áo của hắn, tựa như là đập vào tấm thép, đau quá! Trên mặt cũng đau, bỏng rát, chỉ có một từ đau để tả.

Cô giống như nổi điên, sống chết vùng lấy tay của mình, nhấc chân đá hắn: “Anh buông ra cho tôi — — — anh — — — — anh bại hoại, mau thả tay tôi ra — bại hoại —”

Khuôn mặt cô nghiêm nghị đỏ ửng lên, nín thở, nửa ngày cư nhiên chỉ có thể mắng hai chữ ‘bại hoại’. Tưởng Chính Nam cũng ăn xong cô. Đây là con gái của kẻ buôn lậu ma túy, cũng không hơn gì, chỉ thế mà thôi. Coi như hôm nay hắn mở rộng tầm mắt.

Hắn chính là không muốn thả ra, cô giãy dụa ngay cả không khí cũng không có chỉ có thể thở phì phì, hắn lại cúi đầu, nhìn cô, giống như con mèo đang nhìn con chuột, bộ dáng như muốn nói cô có làm thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.

Đúng, cô là con gái của kẻ buôn lậu ma túy, ở trong mắt bọn họ cô so với con kiến cũng không bằng, so với con gián còn tệ hơn. Cho nên Diệp Anh Chương tính kế lừa cô, ngay từ đầu đã có âm mưu với cô — cho nên hắn không nể gì mà đem cô nhốt tại nơi này — chính là cho dù cô có thế nào cũng tốt, cũng không tới phiên họ Tưởng hắn phải lãng phí thời gian. Cô hận, cô hận mỗi người bọn họ.

Oán hận cùng khổ nhục kìm nén từ lâu trong lòng giờ phút này dâng tràn đầy trong đầu, Liên Trần chỉ cảm thấy máu trên thân thể đều đang bùng mãnh dồn về não bộ. Cô cúi đầu, hung hăng cắn lên tay hắn.

Có lẽ hắn không ngờ đến điều này, chỉ cảm thấy cổ tay một trận đau buốt. Cô gái này, thật sự là muốn cắn rách thịt của hắn mới thôi . . . trách không được cổ nhân có câu: “Chỉ có tiểu nhân và đàn bà là khó dạy.”

Hắn không thể tưởng được chính mình cũng có lúc đâm lao phải theo lao. Nhưng nhất thời hắn cũng không biết mình muốn giơ tay đẩy cô ra hay là ngăn cô lại —

Cuối cùng, hắn một phen ôm lấy thắt lưng của cô, cách một tầng áo len mềm mại, chỉ cảm thấy vòng eo của cô cực nhỏ, tựa như có thể gấp lại vậy — cô nhấc chân đá, hắn thuận thế chặn lại chân cô — cô giống như điên rồi, càng không ngừng giãy dụa, kéo hắn, đẩy hắn — hắn vốn chỉ dùng vài phần khí lực nên bị cô vung quá mạnh, cả hai người hướng mặt thảm thật giãy ngã xuống —

Áo len của cô cổ hình chữ V, cổ áo thực ra không rộng lắm, nhưng bởi vì dây dưa cho nên cổ áo bị kéo ra tận cánh tay, lộ ra bờ vai mượt mà tinh tế cùng với một mảng lớn da thịt trắng hồng phấn nộn, bộ ngực non mềm được chiếc áo lót màu đen bao trùm, thoát ẩn thoát hiện —

Tưởng Chính Nam chỉ thấy cái đầu đang mơ màng của mình ‘ong’ một tiếng, máu trên người hướng một nơi mà dồn tới — gần đây hắn quá bận bịu, liên tiếp không ngừng đi công tác, đã muốn hơn 1 tháng không có gần nữ sắc —

Thân hình mềm mại thơm mát bị hắn cố định dưới thân, đường cong lả lướt, tựa như dán chặt vào nơi đó của hắn — hơi thở của cô vừa nhanh lại vừa ấm, hơi ẩm ướt phả vào bên tai hắn —

Tầm mắt hắn dừng ở cánh môi đỏ mọng khê nhếch lên của cô, ước chừng là do tức giận dây dưa vừa rồi, giờ phút này làn da trong suốt lại ửng hồng nóng rực, đẹp tựa như một đóa hoa hạnh nhân sớm mai nở rộ — hắn không biết bản thân mình là do uống rượu hay là bị làm sao vậy, hắn giống như điên cuồng, đè nén nhưng không thể kìm nổi dục hỏa đang cuộn trào lên.

Cô tròn tròn hai mắt nhìn, ngay cả hít thở cũng không dám, tiếp theo chỉ biết dùng sức để phản kháng, ô ô ở trong miệng hần mà kháng nghị — hương vị của cô rất ngọt ngào hợp khẩu vị của hần, đậm đà khiến cho người ta nhớ tới những miếng mứt hoa quả.

Kháng cự của cô gái này khiến cho ham muốn của hần càng bùng cháy, hần chỉ biết rằng bản thân hần lúc này như một cây cung đã căng dây đến cực điểm, chỉ chờ lệnh mà bắn — mà hần cũng không muốn kiểm chế chính mình — tay tựa như không thể khống chế, mem theo vạt áo len mà đi vào — bàn tay thành thạo mà nhẹ nhàng sờ trớn da thịt trắng nõn mềm mại của cô —

Cuối cùng, hần nhanh vội vàng mà tiến vào thân thể của cô — cô bị đau đến chỉ biết há miệng mà cắn lên bả vai của hần, hai tay bám chặt vào lưng hần, nước mắt như suối mà trào ra —

Tướng Chính Nam cảm thấy đau đớn trên vai vẫn dai dẳng. Khi tắm rửa hần nhìn thấy, quả nhiên vết thương hiện rõ ngay trước mắt. Cô gái này, đúng là chỉ biết cắn trờ bả vai, trên cổ hần cũng có, đương nhiên rõ ràng nhất chính là trên cổ tay, vết máu vẫn còn âm ỉ, hần có muốn che cũng không được.

Đột nhiên hần lại nhớ tới cảnh tình cảm mãnh liệt ở biệt thự, lại giật mình hồi lâu, vì sao hần lại không thể khống chế như vậy?

Sự tình đã vượt xa tầm kiểm soát của hần.

Quả nhiên, ngày hôm sau, khi thư ký mang café tới, ánh mắt như hẹn mà dừng ở trên tay hần một lúc, sau đó mới làm bộ như không có việc gì quay đầu rời đi.

Lại cách hai ngày, Tướng Chính Nam tham dự một buổi tiệc của bạn thân. Bị người ta phát hiện ra viết thương trên cổ tay, Sở Tùy Phong làm bộ như nhìn lướt qua rồi trêu chọc: “Tướng Chính Nam, cậu cũng liều mạng quá rồi đấy. Thành quả là một dấu răng nha!”

Quả thật cô đã liều mạng mà cắn, hận không thể cắn rách da thịt của hần ra. Đến bây giờ vẫn còn dấu răng lạnh lạnh, nhìn thấy cũng ghê người. Nguyên bản dấu răng màu hồng đã biến thành màu đen, nhìn càng rõ hơn.

Hần chỉ cười nhạt, cũng nghĩ ‘một dấu răng’ này đã khiến cho vấn đề càng thêm dây dưa. Những người này, từ trước đến nay luôn phóng túng, có trò gì không dám chơi, có cái gì không dám nói chứ. Hần không tiếp lời, ngược lại làm cho bọn họ có cơ hội tiến tới.

Niép Trọng Chi thật sự rất có hứng thú với vấn đề này: “Khi nào thì đem người ra mắt cho anh em nhìn một cái? Cũng tốt, để cho anh em chúng ta mở rộng tầm mắt xem vị mỹ nhân đó là ai, có thể làm cho Tướng thiếu của chúng ta liều mạng như vậy. Thật hiếm có nha.”

Hần mỉm cười không nói, đề tài lại vòng hướng Lộ Chu Dịch nói: “Niềm vui mới của cậu không tồi nha . . .”

Lộ Chu Dịch hếch hàm cười nói: “Cứ tự nhiên, mới vừa túm được Rất tươi mới. Thế nào, có hứng thú sao, mình giúp cậu giới thiệu vài em nhé?” Hần thần nhiên lắc đầu: “Cảm tạ, cậu cứ giữ mà dùng đi.” Trong đầu hần không khỏi hiện nên thân thể trắng nõn của cô, da thịt trơn bóng, mềm mại tựa như loại sữa thượng hạng vậy.

Ngày ấy cô trốn ở trong phòng tắm, mãi vẫn không thấy đi ra.

Hần dừng lại một chút, liền cầm lấy quần áo mặc vào, không nói một lời đi ra cửa. Khi đầu ngón tay chạm tới nắm chốt kim loại của cánh cửa, cảm giác lạnh lẽo khiến cho hần dừng lại một chút, quay đầu, nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt kia. Hần chỉ mong có thể nhìn một cái, sau đó liền áp chế cánh tay, mở cửa đi ra.

Nhoáng một cái liền đã đến tết. Tướng Chính Nam từ buổi tiệc náo nhiệt thường niên của công ty đi ra, không biết có phải vì uống quá nhiều hay không, cứ nhiên lại nghĩ tới cô.

Mở ra rất nhiều hình ảnh bên trong máy tính, đều không có thấy cô. Hần day day thái dương có chút choáng váng, sau một lúc lâu mới nghĩ ra, nhất định là cô đang ngủ. Tất cả các phòng trong biệt thự, trừ phòng ngủ và nhà vệ sinh là không có camera theo dõi.

Tay khẽ nhích, hiện ra hình ảnh toàn bộ biệt thự. Hiển nhiên cô còn chưa có ngủ, đèn trong phòng ngủ vẫn còn sáng.

Hạ Quân nghĩ đến một chuyện, trầm ngâm một chút, mới nói: “Tưởng tiên sinh, hai ngày trước tôi có đi đến biệt thự bên bờ biển — người bên kia nói Hứa tiểu thư gần đây vẫn chỉ ở trong phòng—” Tưởng Chính Nam không nói gì. Hạ Quân nói: “Hứa tiểu thư có một lần từng hỏi qua có thể cho cô ấy một con chó nhỏ hay không?”

Một cái chớp mắt liếc nhìn quang cảnh ngoài đường phố, thương nhân vì nắm lấy thời cơ, đều treo những băng đô quảng cáo cỡ lớn, những dòng chữ giới thiệu màu hồng cỡ lớn, những chiếc đèn lồng màu đỏ, hình ảnh vô cùng náo nhiệt. Giống như cả trời đất trừ bỏ lễ mừng năm mới đã muốn không còn vật gì khác.

Một lúc lâu sau, thanh âm của Tưởng Chính Nam chậm rãi vang lên ở trong xe: “Cậu đi chọn cho cô ta một con đi.”

Hạ Quân ngẩn người, một lát mới đáp: “Vâng.” Có một cái chớp mắt, anh thật đúng là tưởng mình nghe lầm rồi. Tưởng Chính Nam bị dị ứng rất mạnh với lông của động vật. Cho dù là nơi hân ở hay là những biệt thự khác, ngay cả tiểu thư Tưởng Chính Tuyền cho tới bây giờ cũng không dám nuôi sủng vật ở biệt thự Tưởng gia.

Thời điểm Liên Trần vẫn ở trong phòng, mơ hồ nghe được tiếng xe đến. Lòng cô run lên, động tác đầu tiên chính là nhảy xuống khỏi sofa chạy ra khóa cửa lại.

Cho đến hôm nay cô cũng không dám nghĩ lại ngày đó rốt cục hai người đã xảy ra chuyện gì — cái chính là cho dù cô có không muốn nghĩ đến nhưng mà mấy ngày sau thân thể vẫn còn đau nhức tựa như là thỉnh thoảng vẫn nhắc nhở cô đã xảy ra chuyện gì —

Thậm chí ngày hôm sau, cô còn nhìn thấy một hộp thuốc nhỏ trên bệ rửa mặt bằng đá cẩm thạch, cầm lên đập ngay vào mắt là “levonorgestrel viên nén”, ban đầu cô còn nghi hoặc nghĩ đây là cái gì? Nhưng là khi ánh mắt chuyển đến phần công dụng của thuốc, cư nhiên là dòng chữ nhỏ “thuốc tránh thai khẩn cấp.”

Trong một cái chớp mắt kia, nếu như hân ở trước mặt cô mà nói, cô thề rằng cô sẽ xông lên mà liều mạng với hân. Ý nghĩ muốn giết người cũng có.

Nhưng mà cái gì cô cũng không thể làm được, chỉ có thể ngơ ngác ngồi ở trong phòng mà đợi. Nếu như không phải cuối cùng do đói bụng kêu lên ừng ực, cơ hồ cô cứ ngồi ở trên giường ôm đầu gối mà biến thành tượng đá.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, lại nghe được tiếng xe nổ máy, đi ra ngoài.

Cô cảm điều khiển từ xa bấm lung tung, căn bản không có chương trình gì có thể xem. Ngoài cửa truyền đến tiếng “sột soạt, sột soạt”, hình như có gì đó ở ngoài cửa. Thanh âm này cô từng rất quen thuộc. Tiểu Bạch năm đó, mỗi lần tức giận nhốt nó ngoài cửa, nó sẽ ở trên cửa mà cào cào, phát ra thanh âm như thế.

Cô từ sofa đứng dậy, đi ra, quả nhiên là một con chó nhỏ, lông màu café, đôi mắt đáng yêu sáng lấp lánh.

Cô dè dặt cúi người xuống, cảm giác ấm áp mềm mại cùng với trong trí nhớ giống nhau như đúc. Cô biết rõ đây không phải Tiểu Bạch, Tiểu Bạch năm đó có lẽ bây giờ đã sớm không còn trên thế giới này nữa. Cho dù là còn, cũng không biết đang nằm trong góc nhà của ai rồi. Đời này, có lẽ cô sẽ không bao giờ có thể gặp nó nữa.

Giật mình nhìn hồi lâu, lúc này mới chậm rãi bế lấy nó đứng dậy, đem nó ôm chặt vào trong ngực: “Tiểu Bạch —” Nước mắt như thể mới từ từ tuôn rơi, một giọt lại một giọt ở trên bộ lông màu café của nó mà lăn tựa như những hạt pha lê trong suốt.

Từng có người nói với cô: “Rõ ràng là Tiểu Bạch màu café, lại đặt cho nó một cái tên hai tính như vậy — Tiểu Bạch, Tiểu Bạch — vừa nghe cũng đã đủ biết là một con chó nhỏ nha!”

Cô giận dữ nói: “Hai tính — chỉ có anh mới hai tính ý! Tiểu Bạch người này không hiểu biết nha— đúng hay không, Tiểu Bạch. Tao thấy Tiểu Bạch dễ nghe, Tiểu Bạch tốt —” vừa nói vừa cưng nựng Tiểu Bạch, mà Tiểu Bạch cũng ngoan ngoãn “gâu gâu” vài tiếng lấy tỏ vẻ đồng ý.

Người nọ vừa tức vừa buồn cười: “Được rồi —— em nói tốt là tốt rồi ——” Tiểu Bạch lại “gâu gâu” hai tiếng. Anh nhìn cô, chỉ là mỉm cười mà thôi ——

Ngày đó ánh sáng mặt trời rực rỡ, thẳng chiếu rọi xuống, ánh mặt trời chói lọi đem hai người bao phủ lại. Cô cùng anh đều rất vui vẻ.

Nhưng ai biết được, chỉ ngần ngừ mấy tháng sau đó, hai người đã không bước đi trên cùng một con đường. Rốt cuộc không thể quay về nữa.

11. Q.1 - Chương 11

Buổi tối đêm 30, thím Lỗ vẫn luôn chăm sóc cô phải về nhà đoàn tụ với gia đình. Trước khi về có nấu bốn món ăn cùng một món canh, nói là tiệc mừng năm mới của cô.”

Toàn biệt thự ước chừng chỉ còn hai người bảo vệ, nhưng mà bọn họ cũng không dám nhà nói chuyện với cô. Trong căn phòng yên tĩnh, cực kỳ trống trải. Cô ôm Tiểu Bạch, nhìn những món ăn nóng hôi hổi trên bàn từ từ nguội lạnh.

Những năm trước, ba cô luôn mặc tạp dề, cầm thìa tự tay xuống bếp, làm một bàn đầy đồ ăn. Mỗi món đều là đồ ăn mà cô thích. Di La ở quây rượu cách một cái đại sảnh, từ xa hô: “A Khôn, Tiểu Trăn, buổi tối uống loại rượu nào?” Cô ôm Tiểu Bạch, cọt cọt ở bên người ba, kiêm chúc danh: ‘bưng thức ăn’, trên thực tế chính là ăn vụng. Sau đó sẽ hô trả lời lại: “Di La, cháu không uống rượu, dì uống cùng với ba cháu đi, hôm nay nhất định phải uống Mao Đài.” Đêm 30 ba cô uống Mao Đài cũng đã là quy định bất thành văn. Mà ba cô thì vui hơn hờ mà nhìn cô, đuổi cô ra khỏi bếp: “Đi, đi, đi, tránh sang một bên đi. Đừng ở đây mà quấy rối.”

Cô mặt dày không chịu đi, “Baba, con ở đây học lên. Về sau chờ con lớn, con có thể nấu cho ba ăn.” Có đôi khi ba cô sẽ cho cô ăn một khẩu ‘đại bác’, bật cười: “Con sao —— hay là thôi đi. Ba tình nguyện ăn cơm không.” Cô dậm chân không đồng ý: “Ba, có người ba nào như ba không? Không khích lệ thì thôi, lại còn dội một gáo nước lạnh ——” Sau đó cũng không nói gì nữa, chỉ là ôm Tiểu Bạch cười xóa giận dữ ——

Cảnh tượng như vậy, cuộc đời này không thể có lại nữa. Không khỏi bi ai. Cô ôm Tiểu Bạch, lui vào góc sofa trong phòng khách. Trong lòng trống trải lạnh lẽo, thê thê thăm thẳm. Cô bỗng đứng kinh ngạc ngẩn người —— đột nhiên cảm giác khóe mắt có cái gì đó ẩm áp trượt xuống. Khẽ sờ, lệ ướt đầy tay. Cuối cùng rốt cuộc nhìn không được, đầu vùi vào người Tiểu Bạch, ô ô khóc lớn ra tiếng.

Lúc này ở Tướng gia, đúng là cảnh tượng đoàn viên. Ông Tướng thường ngày tỏ vẻ thần long bá chủ thiếu kiên nhẫn nhưng trong bữa tiệc đoàn viên của Tướng gia vẫn kiên trì đến cùng.

Theo phong tục, ăn cơm xong là được nhận lì xì, Tướng Chính Nam tuy rằng đã đầu ba, nhưng còn chưa kết hôn, ông bà Tướng vẫn là theo phong tục mà lì xì cho hần, nhưng hần cũng lì xì lại cho bố mẹ, Tướng Chính Tuyền đương nhiên là người hạnh phúc nhất trong nhà, tiền lì xì đều có thể thu về trong tay.

Tướng Chính Nam thấy bộ dáng đắc ý dào dạt của cô, cười như không cười nói: “Nói không chừng Tiểu Tuyền nhà chúng ta a, năm nay là năm cuối cùng được nhận bao lì xì đó, bởi vậy anh khuyến mại đặc biệt ột cái bao thật lớn.” Cũng theo phong tục, một khi con gái đã kết hôn sẽ không thể tiếp tục được nhận lì xì của bố mẹ nữa.

Tướng Chính Tuyền tựa như nghe hiểu được ý tứ của anh cả, thẹn thùng cúi đầu, chu cái miệng hồng hồng: “Anh ——” Ông bà Tướng mỉm cười nhìn hai đứa con. Đối với Diệp Anh Chương của Diệp gia, bọn họ đã thấy anh lớn lên từ nhỏ, hiểu rõ, cho nên cũng vui vẻ tán thành.

Nhưng thật ra con cái cũng đã trưởng thành cả rồi. Tướng Triệu Quốc cùng Lục Ca Khanh liếc mắt nhìn nhau, đối với tính tình của con mình đương nhiên là nắm rõ như lòng bàn tay, chuyện của hần cũng không đến lượt hai người già bọn họ phải nhúng tay vào.

Hứa Liên Trần thật ra không thể ngờ rằng mừng một đầu năm người đầu tiên mà cô gặp phải lại là Tưởng Chính Nam. Bởi vì buổi tối đi ngủ muộn, khi tỉnh lại đã khá muộn rồi.

Ngày xưa những đêm giao thừa, cô đều là không ngủ, thật ra cũng không phải là đón giao thừa, mà là cùng bố cô đi chùa thắp hương ở thành phố M. Hiện tại nghĩ đến, ngày đó tuy rằng ngoài miệng bố cô cũng không nói nửa điểm, nhưng là trong lòng vẫn sợ hãi, sợ có báo ứng, cho nên mỗi lần thắp hương bái Phật quyên tiền dầu đèn, đều là cực kỳ thành kính, vóc dáng tiêu tụy.

Thời điểm đó cô còn không có hiểu, có một lần cô cười chê ông: “Bố, bố lớn tuổi như vậy còn mê tín cái này.” Hứa Mưu Khôn nghe xong, hiếm khi giận tái mặt với cô, răn dạy nói: “Con còn nhỏ thì biết cái gì?” Nói xong còn hướng tượng Phật lạy vài lần: “Trẻ con không hiểu chuyện, Bồ Tát người đại nhân mong rộng lượng, mong các ngài bề trên phù hộ, con sẽ dạy nó sau này phải sửa đổi.”

Nhoáng một cái, thật sự đúng là nhoáng một cái, nhân sinh đều đã muốn nát tan.

Cô rửa mặt, nhìn người trong gương, có lẽ là do tối qua khóc dữ quá, mí mắt cũng sưng lên, giống như trái đào vậy. Năm mới mừng một, màu tươi tỉnh mới tốt lành, tuy rằng cô không mê tín lắm, nhưng là chung quy hôm nay cũng là ngày đầu năm mới. Ánh mắt của cô dừng ở đồ trang điểm trên kệ đá cẩm thạch.

Sửa sửa lại chút lông mi, điểm một chút phấn mắt màu hồng nhạt, còn những chỗ khác đánh màu tối hơn. Sắc khí quả nhiên tốt hơn nhiều, cô khẽ nhếch khóe miệng, người trong gương cũng khẽ nở nụ cười.

Ôm lấy Tiểu Bạch, cúi đầu hỏi: “Tiểu Bạch, đẹp không?” Tiểu Bạch cúi đầu, nửa ngày không có hé răng. Lê dép, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Cô thở dài, bước chân bỗng nhiên đứng chững lại ở bậc cầu thang. Có người hai tay gối sau đầu, thanh thần vui vẻ mà nằm trên sofa, mắt nhìn về mặt biển vô tận — người cô theo phản xạ cũng ngắc lại, phát hiện ra người này chính là chủ nhân của biệt thự.

Trong nháy mắt đầu cô trống rỗng, cũng không có thời gian suy nghĩ hần một người bạn rộn nổi tiếng như vậy, làm sao lại xuất hiện được ở trong này. Phản ứng duy nhất của cô chính là ôm chặt Tiểu Bạch hơn một chút, quay người bước đi về phòng trên lầu.

Người kia tựa như không có phát hiện ra sự tồn tại của cô, tiếp tục duy trì tư thế thoải mái.

Cô mới chạy được mấy bậc cầu thang, đã nghe thấy thanh âm lười nhác của người phía sau truyền đến: “Dù sao những chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra, không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Những gì trên người cô cần xem tôi đều đã xem qua, còn trốn làm gì?”

Cô dừng bước, chậm rãi xoay người, dờ dẫm nói: “Họ Tưởng kia, rốt cục anh muốn thế nào?” Hạ Quân vẫn gọi hần là Tưởng tiên sinh, chú La, dì La đều gọi vậy. Cho nên cho tới bây giờ, cô thực sự không biết tên họ đầy đủ của hần là gì.

Tưởng Chính Nam không nói gì. Bên trong một mảnh im lặng

Cô biết cô không có biện pháp gì để đối phó hần. Cũng giống như lần trước Hạ Quân đã nói: ‘cho dù cô có tố cáo, cho dù báo lên tòa án, viện kiểm sát, họ sẽ tin tưởng với thân phận Tưởng tiên sinh lại đi giam cầm cô bất hợp pháp sao? Cô làm vậy cũng vô ích thôi.’

Rốt cuộc cô đã làm sai cái gì? Vì sao mọi chuyện lại đến nông nỗi này?

Vốn năm nay cô sẽ tốt nghiệp đại học, sau đó cũng giống như mọi người tìm một công việc có thể sống tạm — có lẽ giống như bố cô đã nói, con nên mở một quán cà phê gia đình đi, không muốn làm việc thì ở trong nhà chơi cũng được — chính là, chính là hết thấy đều đã không phải như ban đầu nữa! Cô không thể tốt nghiệp, thậm chí còn ngồi tù — cô bị hần nhốt tại nơi này, sau đó —

Vì sao lại trở thành thế này? Có đôi khi cô thực sự rất hy vọng tất cả chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại, phát hiện tất thấy vẫn như cũ.

Ngày đó cô ở trong biệt thự, nhìn mặt cổ khô vàng úa dưới lầu, cũng có ý nghĩ nếu nhảy xuống thì sẽ như thế nào? Chính là lý trí nói cho cô biết, cái gì cũng không thay đổi được. Ba không có khả năng được ra khỏi tù, hết thấy đều không thể quay về quá khứ — nhảy cũng chỉ là vô dụng.

Trước kia cô đã từng nghĩ sâu xa, cô sẽ đem lần đầu tiên trao cho Diệp Anh Chương. Hiện tại nghĩ lại nếu lúc đầu đã trao cho Diệp Anh Chương, thì đúng là chỉ có đập đầu vào tường mà tự vẫn. Cho nên cùng người kia, ít nhất cũng không khó chấp nhận lắm.

Cô nhìn biển rộng sóng tung bọt màu lam ngoài cửa sổ, bi thương an ủi chính mình, dù sao cũng đã không còn gì để mất. Vậy nên hãy học tập tinh thần của AQ nha! Đối với chuyện lần này, thậm chí so với lần trước ngồi tù cô còn chấp nhận nhanh hơn.

Nghe nói cuộc đời con người là một đường pa-ra-bôn, ba năm nay cô đã té xuống đáy vực, có không xong nữa thì cũng không còn chỗ nào để mà rơi.

Nếu hần không nói lời nào, cô cần gì phải hầu hạ chứ? Cô nhắc chân bước lên một bậc cầu thang. Thanh âm của hần khi đó mới không nhanh không chậm truyền tới: “Ồ trong này đã quen chưa?”

Cô cắn chặt miệng mình, không nói. Không quen, hần sẽ thả cô đi sao? Quen thì thế nào, hần sẽ nhốt cô ở đây đợi cả đời sao?

Tướng Chính Nam lơ đãng nói: “Chúng ta nói chuyện đi.” Cô vẫn như trước không nói lời nào. Hần muốn nói chuyện, cô có thể không nói sao?

Tướng Chính Nam tiếp tục nói: “Tôi muốn cô giúp tôi một chuyện? Hoặc là nói tôi với cô bàn một cuộc giao dịch đi.”

Giúp đỡ? Hần đối xử với cô như vậy xong, còn vọng tưởng cô giúp đỡ sao? Giao dịch? Cô có cái gì để có thể giao dịch với hần chứ?

Cô chỉ lạnh lùng nói: “Anh muốn làm cái gì?”

Thanh âm của hần cũng trở lên nghiêm túc: “Tôi không chỉ nói không, tôi muốn cùng cô làm một vụ trao đổi.”

Trầm mặc một lát, rốt cục cô mới mở miệng: “Cái gì?”

Tướng Chính Nam chậm rãi nói: “Tôi đây liền đi thẳng vào vấn đề. Ba cô hiện tại ở trong tù, nghe nói là không tốt lắm. Tình hình ở trong đó thế nào, cho dù tôi không nói, cô cũng rất rõ ràng. Nhiều năm như vậy, nếu là bên trong không có người chiếu cố, ba cô sợ rằng khó mà tốt được——”

Cô bỗng đứng xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn hần nói: “Nếu anh muốn nói thì đi thẳng vào vấn đề đi, cũng không cần quanh co với tôi làm gì. Xin hãy đi vào trọng tâm.”

Tướng Chính Nam đứng dậy, ánh mắt sắc lạnh, nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười như có như không: “”Phối hợp cùng tôi diễn kịch, đến khi nào Diệp Anh Chương hết hy vọng. Mà cô cũng có lợi rất lớn, số tiền đó có thể giúp cho cô sống những ngày sau này không phải lo nghĩ, cha cô ở trong tù cũng được thoải mái hơn.” Ánh sáng mặt trời đầu đông chiếu rọi vào ngũ quan góc cạnh rõ ràng trên mặt hần, sáng tối không đồng nhất.

Cô cúi đầu, lặng im nửa ngày, Tướng Chính Nam nhìn thấy cô cụp mi, ánh mắt tĩnh lặng dừng ở chóp mũi thanh tú của cô, giống như bị cuốn hút vào đó. Tướng Chính Nam hạ giọng, tựa như là đang dụ dỗ: “Cô chỉ cần giúp tôi làm cho Diệp Anh Chương hết hy vọng, làm cho cậu ta phải cưới em gái tôi làm vợ.”

Lại là hơn nửa ngày, cô mới lạnh lùng ngẩng đầu, thanh âm có chút khàn khan, nói: “Tướng tiên sinh nói sẽ giữ lời chứ?”

Tướng Chính Nam đứng yên tại chỗ, không nhanh không chậm nói: “Chỉ cần cô làm được, tôi nhất định thực hiện hứa hẹn của tôi.”

Cô cười lạnh: “Tướng tiên sinh, Diệp Anh Chương muốn kết hôn với ai, tôi không thể quyết định được.” Mắt Tướng Chính Nam nhìn chăm chú vào cánh môi phồng nộn của cô, tựa như có chút do dự, một hồi lâu sau mới gật gật đầu nói: “Được, chỉ cần Diệp Anh Chương hết hy vọng với cô là được.”

Cô ôm chặt Tiểu Bạch, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, ê ẩm đau. Sau một lúc lâu, cô lẳng lặng nói: “Được!”

Cuối cùng, hắn xoay người, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn gỗ, rời đi. Ánh sáng thản nhiên chiếu rọi lên bóng dáng cao lớn của hắn, in bóng xuống nền nhà bằng gỗ thô, Liên Trần vẫn đứng không nhúc nhích mà nhìn, tận đến khi hắn biến mất . . .

12. Q.1 - Chương 12

Ngày nào đó khi tết âm lịch đã qua đi, khi sắp đến giờ cơm tối. Thím Lỗ đã quay trở lại làm việc bỗng nhiên lên lầu, nói: “Hứa tiểu thư, Hạ tiên sinh gọi điện nói, sẽ đến đón cô.”

Cô gật gật đầu. Không thể tưởng được cứ nhiên nhanh như vậy đã chính thức lên đài trình diễn rồi. Cô mở ngăn tủ ra, tìm một bộ váy kẻ ca rô hồng đen xem kễ, chiều dài không đến đầu gối, một chiếc ác khoác màu đen theo model phương Tây. Sau đó lại trang điểm gam màu tối.

Đi xuống lầu, thím Lỗ ước chừng là từ lúc tối làm chưa có gặp qua cô có bộ dáng long trọng như vậy, lấp bắp kinh hãi, sau đó cười nói: “Hứa tiểu thư, cách ăn mặc của cô so với mình tinh trên TV còn hoàn hảo hơn.” Cô khẽ mỉm cười. Quay đầu đã gặp một chiếc xe đang tiến vào cổng lớn.

Trong xe chỉ có Hạ Quân cùng lái xe, Hạ Quân xuống xe, thay cô mở cửa. Thời điểm ngẩng đầu rõ ràng cũng là ngẩn ra, nhưng lập tức đã khôi phục lại bộ dáng bình thường: “Hứa tiểu thư, xin mời.”

Khi bị đưa tới đây cô đã hôn mê, cho nên cũng không biết thì ra nơi cô ở hiện tại lại cách nội thành xa như vậy, chạy một mạch, thật lâu sau mới đến một dãy những tòa nhà cao tầng. Từ góc độ trong xe của cô nhìn vọng qua cửa kính, có thể thấy được phong thái bài trí của tòa cao ốc.

Chỉ chốc lát sau, có hai ba người vây quanh Tưởng Chính Nam đi ra. Hạ Quân xuống xe, thay hắn mở cửa xe.

Một trận gió lạnh nhất thời ủa tới, nhiệt độ ẩm áp trong xe bỗng nhiên bị hạ bớt. Cô sửa sang lại quần áo, thuận thế hướng cửa xe bên kia xích tới. Tưởng Chính Nam ngồi xuống, ngẩng đầu, mà cũng vừa lúc đó cô quay đầu, tầm mắt hai người đụng vào nhau. Con ngươi của hắn tựa như một cái động tối, sâu không thể nhìn tới đáy. Cô vội vàng không dấu vết mà dời tầm mắt đi, lại vừa lúc nhìn thấy cằm hắn nhú chặt lại.

Tại nơi này trong nháy mắt đó, Liên Trần thực sự có chút thương hại Hạ Quân, mỗi ngày phải đối diện với khuôn mặt như khối băng này, mà còn có thể kiên trì đến bây giờ, cứ nhìn tình hình này cũng đủ biết, không giảm thọ cũng khó nha.

Liên Trần ổn định hô hấp, quay người dựa sát vào bên cửa xe phía mình, tận lực bảo trì khoảng cách với hắn, tận lực không thêm nghĩ đến những chuyện đã xảy ra nữa—

Trong xe im lặng tới cực điểm. Hắn an vị ở bên người cô, người dựa sát vào, cơ hồ ngay cả tiếng hô hấp của đối phương đều có thể nghe thấy rõ ràng. Liên Trần ngồi ở nơi đó, như một pho tượng, nhưng bàn tay nắm chặt lại vẫn có thể tiết lộ lo lắng cùng căng thẳng sâu trong lòng cô — hơi thở của hắn mơ hồ thổi tới, Liên Trần quả là khó mà nhịn nổi, mỗi một phút đều là một loại giày vò — trong giày vò đó cô thậm chí còn có thể nghe được tiếng lỗ chân lông trên người mình đang co duỗi — cô cũng không thể lý giải nổi cảm giác của bản thân mình, có lẽ là quá phức tạp đi— cái gì đều có, nhưng cuối cùng toàn bộ hội tụ lại cũng chỉ là bất đắc dĩ cùng vô vọng —

Nơi ăn tối cũng cách đó không xa lắm, có lẽ chỉ mới đi một lát nhưng xe đã dừng lại. Tưởng Chính Nam đẩy cửa xuống, Hạ Quân cũng chạy lại giúp cô mở ra cửa xe.

Cô đứng ở bên cạnh Tưởng Chính Nam, ngay sau đó, cảm giác có cái gì đó ẩm áp chạm đến bàn tay của cô. Ngẩn ra, thì ra là bàn tay Tưởng Chính Nam, hắn nắm tay cô. Cho dù không phải là cố ý, cô vẫn cảm giác được bàn tay hắn rất to dày dặn và ẩm áp như cũ— sắc mặt hắn đột nhiên khê biến, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày đó hai người dây dưa. Tay hắn từng rất bá đạo mà lướt qua tất cả mọi nơi trên cơ thể cô, ngay cả nơi tư mật nhất — tay cô khẽ động, phản ứng đầu tiên là muốn rút ra.

Hắn hình như có cảm ứng, dùng sức nắm chặt lại, sau đó bá đạo mà nắm tay cô, lập tức tiến vào trong nhà hàng. Trong mắt quản lý nhà hàng rõ ràng hiện lên sự giật mình, nhưng nháy mắt đã ẩn xuống: “Tướng tiên sinh, hoan nghênh quang lâm.” Hắn tự mình dẫn bọn họ đi tới một căn phòng, mở cửa ra, cung kính nói: “Tướng tiên sinh, xin mời.”

Có một thanh âm giòn dã thanh thúy truyền tới tai bọn họ: “Anh cả, anh lại đến muộn —” Ước chừng là giọng nói đó sau khi thấy cô thì dừng lại. Tất nhiên Liên Trần biết cô ấy, là em gái của hắn.

Người bên cạnh Tướng Chính Tuyền kia, sắc mặt nháy mắt đã biến đổi, nhất thời cứng đờ ngồi trên ghế, không thể nhúc nhích

Tướng Chính Nam tất nhiên đã thu hết vào trong mắt, nhưng lại làm như không thấy gì, vẫn tao nhã lịch sự như trước thay cô kéo ghế ra. Sau đó hắn ngồi xuống bên cạnh cô, tay gác lên thành ghế của cô, thản nhiên nói: “Liên Trần, đây là Chính Tuyền em gái anh, ở nhà đều gọi nó là Tuyền Tuyền. Bên cạnh chính là bạn trai của Tuyền Tuyền, Diệp Anh Chương.” Lại hướng em gái mình nói: “Tuyền Tuyền, đây là Liên Trần.”

Không biết có phải lỗi tai cô có vấn đề hay không mà cô cảm thấy hắn rõ ràng là tăng thêm ngữ khí hai chữ “Bạn trai”. Em gái hắn Tướng Chính Tuyền rất là nhiệt tình, tùm tùm cười hướng cô gật gật đầu: “Xin chào.” Cô cũng khẽ cười đáp lại “Xin chào.”

Sau đó là một bàn đầy ngập đồ ăn. Tướng Chính Nam một bên cùng em gái và Diệp Anh Chương nói chuyện phiếm, một bên cũng làm tròn vai diễn một người bạn trai, còn tự mình gấp đồ ăn giúp cô hai lần. Cô ăn rất ít, tuy rằng không phải rất chú ý, nhưng hình như Diệp Anh Chương phía đối diện lại càng ăn ít hơn.

Đột nhiên, tựa hồ cô nghe được Tướng Chính Nam như đang hỏi cô: “Em cảm thấy thế nào?” Cô nâng tầm mắt nhìn hắn, hình như có chút ngây ngốc. Tướng Chính Nam choáng ngợp tầm mắt mê ly của cô, khoe miệng khẽ nhếch, cười như không cười nói: “Tuyền Tuyền nói mọi người cùng nhau đi đâu đó chơi vài ngày, em cảm thấy thế nào?”

Liên Trần cụp mi mắt, chỉ mỉm cười: “Em đều nghe lời anh.” Thanh âm không lớn không nhỏ trong không gian này lại càng trở lên dịu dàng, tựa như gió nhẹ lướt qua ngọn cây, lá cây đều thoải mái mà phát ra tiếng thở dài “xào xào”.

Lòng Diệp Anh Chương như bị néo một cái, bỗng nhiên cảm thấy đau nhói lên. Cô trước kia cũng là như vậy, luôn luôn nghe theo ý kiến của anh, luôn cười đáp lại anh: “Được rồi! Em đều nghe lời anh.” Chính là cảnh còn người mất, người trong miệng cô kia, đã không phải chính mình nữa.

Khóe mắt Tướng Chính Nam thấy được bàn tay Diệp Anh Chương cuộn chặt thành nắm đấm, vừa lòng mà ngẩng đầu nói: “Được. Còn Anh Chương thì sao, nếu không chúng ta cứ thống nhất như vậy đi.” Diệp Anh Chương dừng một chút, một lát mới nói: “Vâng. Hiếm khi Tướng đại ca ban đại ân, mọi người đều có thể thu xếp thời gian, em tất nhiên cũng không có vấn đề gì cả.”

Thời điểm hai bên tạm biệt, bàn Tay Tướng Chính Nam lại gơ ra, nắm chặt lấy tay cô. Tầm mắt của Diệp Anh Chương rõ ràng dừng ở trên tay hai người, Tướng Chính Tuyền cũng thế.

Sau khi lên xe, dĩ nhiên Hạ Quân vẫn còn ở đó. Xe chạy thẳng một mạch, từ đầu đến cuối xe đều một mảnh lặng yên. Cuối cùng xe ngừng lại. Tướng Chính Nam đẩy cửa xuống xe. Liên Trần vẫn ngồi sát bên cạnh một cánh cửa khác, nếu có thể, cơ hồ cô muốn ẩn thân.

Cửa xe mở ra, khí lạnh bên ngoài tựa như cung đã lên dây mà ùn ùn ùa vào. Tướng Chính Nam quay đầu lại, ánh mắt dừng ở trên người cô. Tuy rằng chỉ vài giây, lửa nóng như luồng điện ánh chớp, hắn đã thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt phân phó: “Đưa Hứa tiểu thư về biệt thự bờ biển.”

Đáy lòng Liên Trần buông lỏng, xem ra diễn xuất lần đầu tiên lên sân khấu của cô cũng coi như được suôn sẻ, cảm ơn trời.

Đây cũng là lần thứ hai cô nhìn thấy Diệp Anh Chương cùng Tướng Chính Tuyền. Trong căn phòng tĩnh lặng, tuy rằng không phải hai người nói chuyện nhiều với nhau, nhưng Tướng Chính Tuyền luôn không ngừng quay phía anh nhỏ nhẹ thì thầm, thản nhiên cười duyên, nhìn thế nào cũng giống với một đôi tình lữ cực kỳ đàng dối (Môn đăng hộ đối)

Từ sau khi anh và cô gặp lại, anh chưa bao giờ nhắc tới Tướng Chính Tuyền dù chỉ là nửa câu. Nhiều lúc càng lảng tránh thì càng có vấn đề. Nhưng chính là vì Diệp Anh Chương chưa vào giờ đề cập đến, cho nên hiện tại cô lại tin lời Tướng Chính Nam nói, cha mẹ hai bên đã ước định xong ngày kết hôn.

Như vậy, thời điểm kia khi anh đẩy đưa với cô, về sau lại chăm sóc cô khi cô bị thương, nghĩ đến bất quá cũng chỉ là xuất phát từ áy náy cùng thương hại cô mà thôi —

Liên Trần ôm Tiểu Bạch bỗng nhiên chưa sót bật cười trong im lặng. Hết thấy chẳng qua cũng chỉ là thương hại cô mà thôi.

Trời vào đông, ánh mặt trời vốn rất mỏng manh, len qua cửa sắt lại càng ỏi ỏi đáng thương, chỉ là vài tia mờ ảo, tựa như có chút vô thức mà hắt lên bờ tường. Ngày đó, cảnh sát cách một song sắt mà gọi cô: “Hứa Liên Trần, đi ra.” Cô ngây ngốc ngẩn đầu, giống như là bị ánh mặt trời chói mắt kích thích. Ra khỏi song sắt, cảnh sát lấy ra chìa khóa, giúp cô mở còng sắt.

Còng sắt bằng sắt đúc, giá lạnh như băng, cho tới bây giờ cô vẫn như trước còn nhớ rõ loại cảm giác đó, lạnh đến mức có thể ngấm tới tận xương tủy.

Cô bị đưa sang một gian phòng nhỏ, có người đã ở đó đợi cô. Người này cô không biết, sau đó cũng không có gặp lại nữa. Hắn ta đứng ở cửa sổ, quay lưng về phía cô, ánh sáng mặt trời chiếu hắt lên người hắn, như là bừng sáng lên.

Hắn ta vẫn không có quay đầu, thanh âm cực kỳ lãnh đạm, “Hứa tiểu thư, tôi là phụng mệnh mà đến. Muốn nhờ cô đáp ứng tôi một việc?”

Cô đứng, hít mắt nhìn về bóng dáng hắn: “Anh là ai?”

Người nọ nói: “Tôi là ai cũng không quan trọng, cô cũng không cần biết. Cô chỉ cần biết một việc là đủ rồi.”

Cô lạnh lùng hỏi lại: “Cái gì?”

Người nọ nói: “Nhớ kỹ, không được gặp Diệp Anh Chương nữa!” Cô giật mình đứng im một chỗ, nửa ngày không nói gì. Cô lúc này ngay cả gan muốn giết Diệp Anh Chương cũng có, nói gì mà gặp anh!

Người nọ tiếp tục nói: “Nhớ kỹ đừng bao giờ gặp nữa. Nếu như cô không làm như lời nói, không ai có thể cam đoan cha cô ở trong tù sẽ xảy ra chuyện gì đâu!”

Cô rùng mình một cái thật mạnh: “Anh có ý gì?” Người nọ vẫn duy trì ngữ khí như thường: “Tôi cũng không có ác ý gì. Chỉ là rất đơn giản muốn cô nhớ kỹ, nhớ thật kỹ mà thôi.”

Người nọ sau khi nói xong, cũng không để cho cô có thể tỏ vẻ gì, trực tiếp sai người ta đưa cô đi. Người nọ nói chắc chắn như vậy, cô sẽ không gặp lại Diệp Anh Chương nữa.

Đúng vậy, từ đó về sau, mãi cho đến khi ra tù, cô không có một mình gặp qua Diệp Anh Chương dù chỉ một lần. Cho dù là lúc ra tòa chịu phán quyết, cô cũng không có liếc mắt nhìn anh lấy một cái.

Cô ôm Tiểu Bạch, cảm giác ấm áp chân thật như vậy. Cô từ từ bật cười: “Tiểu Bạch, chúng ta không cần người khác thương hại — không cần sự thương hại của người khác, phải không?” Tiểu Bạch nhìn chủ nhân của chính mình đích , “Gâu gâu” hai tiếng, như là trả lời.

Cô giơ tay lau đi giọt ướm ướt át trên má, mỉm cười nói với Tiểu Bạch: “Nào, Tiểu Bạch — chúng ta đi tắm rửa đi.”

13. Q.1 - Chương 13

Giờ phút này Hứa Liên Trần ngồi ở ngoài ban công, liếc mắt một cái nhìn lại, như trước cách đó không xa là bờ cát cùng mặt biển màu lam — điều duy nhất không giống chính là, ánh mặt trời vùng nhiệt đới đang

chiếu rọi lên người cô.

Nghe nói đây là một hòn đảo nhỏ do tư nhân khai phá. Dừa nước, bờ cát, nước biển, còn có một dãy lại một dãy những nóc nhà nhỏ màu trắng độc lập nhau— quả thật là một nơi nghỉ ngơi rất tốt.

Lần đó sau ngày ăn cơm ba hôm, Hạ Quân liền sắp xếp xe tới đón cô. Thời điểm mà cô đến bên máy bay tư nhân, hẳn đã muộn tới rồi. Thật ra đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy hẳn ăn mặc thư thái như vậy, áo sơmi màu trắng hơi nhăn, cổ áo gấp xuống, quần màu vàng nhạt, trên cổ tay cầm một cái áo gió màu đen. Cô chỉ liếc mắt một cái, liền dời ánh mắt đi. .

Cô và hẳn tới đảo nhỏ trước. Tưởng Chính Tuyền cùng Diệp Anh Chương so với bọn cô đến muộn hơn nửa ngày.

Cô và hẳn cùng ở trong một căn phòng nhỏ. Mà dĩ nhiên Tưởng Chính Tuyền cùng Diệp Anh Chương ở trong một căn phòng khác. Cái này cô có muốn phản đối cũng không có quyền. Mà hẳn lại chỉ thản nhiên nhìn cô một cái, nói: “Diễn trò cũng phải diễn như thật.” .

Tuy là một căn phòng nhỏ nhưng cũng trang hoàng đầy đủ, có phòng bếp, nhà ăn, phòng khách, hơn nữa còn có hai gian phòng. Cô có chút bất an đứng nhìn, mãi cho đến khi nhân viên tạp vụ tiến vào, đem hành lý của hai người an trí ở hai căn phòng khác nhau, cô mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng. .

Tưởng Chính Nam đẩy cửa bước vào, đối diện với người đang ngồi trên ban công mà ngây ngẩn là cô nói: “Thay áo tắm, đi bơi.” Liền Trần lặng lẽ thu hồn tầm mắt đang nhìn về phía xa, đứng lên, đi đến tủ quần tìm áo tắm. Lôi kéo hai cánh cửa ra, đột nhiên cứng đờ người trước tủ quần áo, phải mặc mấy món quần áo tắm này sao? Xoay người, phát hiện hẳn đã không còn đứng ở cửa nữa. .

Tất cả quần áo hiện tại của cô đều là do hẳn sai người đi mua, ngay cả hành lý cũng là hẳn phái người đóng gói. Sau khi đến nơi này, lại có chuyên gia ở đây chịu trách nhiệm phục vụ. Cho nên, tại đây một khắc trước cô chưa bao giờ nhìn qua một lượt quần áo tắm mà mình phải mặc.

Cô chỉ có thể khoác ra bên ngoài một chiếc áo sơmi dài màu trắng. Mới vừa ra khỏi phòng, Diệp Anh Chương cùng Tưởng Chính Tuyền sớm đã ở bể bơi bên cạnh. Tầm mắt của Diệp Anh Chương dừng ở trên người cô, phức tạp khôn tả nổi. Liền Trần không dấu vết mà quay đầu, chỉ coi anh như người xa lạ mà thôi. Trên thực tế, anh cũng chỉ là người xa lạ mà thôi. .

Tưởng Chính Nam đã muốn ở bể bơi mấy vòng, thật sự là nhìn không ra nổi, động tác dứt khoát tuyệt đẹp, cơ hồ có thể so sánh cùng với chuyên gia bơi lội.

Tưởng Chính Tuyền mặc một bộ áo tắm hai mảnh bằng tơ tằm màu hồng pha đỏ, thân trên khoác một cái khăn lụa màu nâu, phía dưới là một cái váy ngắn cho có lệ. Màu sắc tương phản làm cho thân thể cô ta càng thêm xinh đẹp động lòng người, như vậy nhìn lại, thướt tha tựa như một đóa hoa đào, đúng là cảnh xuân tươi đẹp thỏa sức phô diễn. Lúc này đang ngồi ở thành bể bơi hai cái chân xinh đẹp càng không ngừng đánh bọt nước. Nhìn thấy Liền Trần, cười dài ngẩng đầu, tiếp đón cô nói: “Liền Trần, đến đây ngồi cùng tôi đi.”

Tựa Hồ Diệp Anh Chương đang ở bên cạnh cô ta cứng đờ lại. Liền Trần khẽ nở nụ cười, theo lời Tưởng Chính Tuyền ngồi xuống bên cạnh cô ta. Diệp Anh Chương đứng ở phía đối diện hai người. .

Đột nhiên ánh mắt Liền Trần có dừng lại một chút trên cánh tay của Diệp Anh Chương. Một vết sẹo hình tròn nổi bật, ở trên da thịt màu đồng của anh, có vẻ rất chói mắt.

Đây là vết thương do súng bắn. Là phát súng mà cô bắn ra!

Cô vĩnh viễn nhớ rõ. Ngày đó cô cầu xin anh, khóc cầu xin anh. Chính là anh thế nào cũng không chịu tha cho cha cô— cô không biết làm thế nào mà đụng đến một khẩu súng trên sàn nhà, bàn tay run rẩy cầm lên, hai mắt đầm lệ mơ hồ mà nói với anh: “Anh Chương — Anh thả ba em ra— thả ông ấy đi —” .

Cho dù cô có không hiểu luật pháp, cô cũng biết. Nếu là ba cô bị anh bắt đi mà nói, nhẹ thì chung thân, nặng thì bị bắn chết. Cô đánh cuộc một lần — đánh cuộc là anh vẫn còn một chút yêu cô —

Nhưng mà bản thân anh lại không chịu. Anh chậm rãi lắc đầu, ánh mắt kiên định như vậy: “Không. Liền Trần, em hẳn là hiểu rõ trắng đen phải trái—” Cô không cần biết cái gì trắng đen, cũng không cần biết

cái gì là phải trái. Cô chỉ cần ba ba của cô bình an, anh có thể tốt đẹp, cô và anh cái gì cũng không thay đổi, cái gì cũng tốt cả —

Chẳng qua hết thấy chỉ là hy vọng xa vời của cô mà thôi . . .

Anh hiên ngang lẫm liệt như vậy: “Cho dù em nổ súng, anh cũng sẽ không thả ba ba em đi đâu.” Nước mắt của cô “ào ào” tuôn xuống, dùng tay tùy tiện lau khô, sau đó đứng lên, dựa vào sự ngu dốt của chính bản thân mình, giơ súng chỉ thẳng vào anh: “Anh có thả hay không—”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, có người kêu: “Mau! Đừng để cho Hứa Mưu Khôn chạy thoát—” cô liếc mắt nhìn anh một cái, tất cả đều là cầu xin — anh chỉ là chậm rãi quay đầu đi chỗ khác — có người phá cửa ra, cô không biết làm thế nào mà có thể bóp cò— hết thấy tựa hồ chỉ như một giấc mơ, mãi cho đến hiện tại giây phút ngắn ngủi kia đối với cô mà nói vẫn chỉ là một mảnh trống rỗng . . .

Cô chỉ biết là thời điểm mà cô tỉnh lại, máu tươi từ cánh tay phải của anh chậm rãi tuôn xuống — có người từ phía sau tập kích cô, đoạt súng trong tay cô ra, áp cô nằm sấp trên mặt đất—

Hiện giờ, cứ nhiên cách ba năm. Vết thương trên cánh tay anh, từ lâu đã tạo thành một vết sẹo—

Cái gì gọi là giết mình như mộng. Đại khái chính là đây đi. Nếu không phải tự trải qua mà nói, bọn họ hẳn là chẳng ai tin. Cô và anh đã từng thực sự tay trong tay, năm ngón tay đan vào nhau đi trên những con ngõ nhỏ — tay kéo tay, cùng uống một ly trà sữa trân châu, cùng nhau thưởng thức những thứ đồ ăn vặt ven đường—

Chỉ thoáng một cái, có lẽ chỉ còn bọn họ là bằng chứng cuối cùng.

Bất quá kia hết thấy cũng là anh diễn trò mà thôi, anh phụng mệnh chơi trò “tình yêu” với cô, hết thấy đều là phụng mệnh mà thôi —

Tướng Chính Nam bơi lại đây, hướng cô vươn tay gọi, sắc mặt nặng nề, hình như có chút hờn giận: “Đến đây.” Cô nhìn hắn, nhớ tới vai diễn hiện tại của mình, tay nhẹ nhàng vươn ra, đã bị hắn cầm lấy. Tay hắn ướt lại ẩm — nháy mắt khi mà cô còn đang ngây ngốc, hắn lại dùng sức một cái, một phen kéo cô xuống nước—.

Áo sômi trắng nháy mắt ướt đẫm, giống như tầng da thịt thứ hai gắt gao mà dán lên người cô, buộc vòng quanh đường cong nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô. Diệp Anh Chương rõ ràng là giết mình thử dốc. Vì màu trắng mỏng manh bị ướt lại như xuyên thấu, liếc mắt một cái cũng có thể thấy Hứa Liên trần mặc một bộ Bikini trắng xen hồng, dáng người tinh tế lại lả lướt không kiêng nể gì mà bày ra trước mặt mọi người.

Con người Tướng Chính Nam không khỏi một phen thâm trầm. Tất nhiên hắn biết thân thể cô gái này mảnh mai, dáng người cũng không tồi. Đặc biệt là da thịt trắng ngần, ở dưới nước lại âm ỉ sáng lên. Mỗi một nơi bàn tay chạm đến, ẩm áp non mềm, tựa như không cầm không được . . .

Thân thể hắn ẩm ướt mà nóng ẩm, hơi thở mãnh liệt, vô thức Liên Trần đã nhớ tới hoàn cảnh ngày hôm đó, bên tai giống như bị lửa thiêu— giây dựa muốn thoát khỏi cánh tay đang ôm chặt vòng eo của chính mình, thế mà tên đầu sỏ lại cúi thấp đầu xuống, ở bên tai cô, nhẹ thở ra mấy chữ: “Đã đóng kịch thì phải diễn cho nhập vai” .

Chỉ thấy tay hắn một tắc lại một tắc đích trượt xuống, giữ chặt lấy áo sômi trắng của cô xả sang một bên, áo khoác ngoài nháy mắt đã rời khỏi cô. Trừ bỏ những nơi được Bikini che khuất, cơ hồ cơ thể cô đều bại lộ ra, hắn lại ôm chặt lấy vòng eo của cô — rất chậm rất chậm mà cúi người xuống —

Hình ảnh hai người ám muội như vậy, ngay cả không khí bốn phía nháy mắt cũng trở lên nóng bỏng, cho dù là Tướng Chính Tuyền cũng có thể cảm giác được. Cô ta vội quay đầu, đứng dậy lôi kéo tay Diệp Anh Chương, ngưng ngưng nói một câu: “Chúng ta đi lấy đồ uống đi.”

Diệp Anh Chương bị động theo sát Tướng Chính Tuyền rời đi, cuối cùng xoay người liếc mắt một cái, nhìn thấy cánh môi Tướng Chính Nam đang dừng ở trên môi của Hứa Liên Trần.

Anh bỗng nhiên có một chút xúc động muốn vùng tay ra— đang muốn hành động, lại nghe Tướng Chính Tuyền nói: “Em cảm thấy Liên Trần rất xứng với anh trai em!” Diệp Anh Chương nhìn sườn mặt thanh thuần đáng yêu của cô ta, không nói gì. .

Tưởng Chính Tuyền quay đầu hướng anh nở một nụ cười trong veo: “Anh không biết sao? Em thấy anh trai của em thực sự thích cô ấy.”

Diệp Anh Chương cực kỳ bức bối, thuận miệng nói: “Tưởng đại ca nhiều bạn gái như vậy, người nào mà anh ấy không thích chứ?” Tưởng Chính Tuyền quay đầu liếc nhìn hai người đang trình diễn màn hôn môi nóng bỏng bên bể bơi, đỏ mặt vội quay lại, nghe vậy trềng mắt nói với anh: “Anh không hiểu đâu. Bởi vì, đây là lần đầu tiên anh trai em chính thức giới thiệu bạn gái của anh ấy với em! Trước kia anh trai em chưa từng để bạn gái xuất hiện ở trước mặt em nha.”

Diệp Anh Chương tím cả mặt: “Tưởng đại ca thật sự với cô ấy sao? Vợ của Tưởng đại ca tối thiểu cũng phải do nhà em chỉ định đúng không?” Tưởng Chính Tuyền lại không có nhìn ra sắc mặt khác thường của anh, lập tức nói: “Anh cũng không phải không biết tính tình anh trai em. Mẹ em sớm nói, mẹ không quản được anh trai em.” Diệp Anh Chương nghe xong nhú mày không nói. .

Thời điểm hai người trở về, Tưởng Chính Tuyền thấy anh trai và Liên Trần đã tách rời ra, đều đang tự đùa giỡn, liền kéo tay Diệp Anh Chương, nói: “Chúng ta cũng xuống đó chơi đi.”

Tay Diệp Anh Chương ở dưới nước bơi thoăn thoắt, sau khi bơi mấy vòng. Tưởng Chính Nam cười như không cười đề nghị nói: “Anh Chương, nếu không, chúng ta cùng thi đi?” Diệp Anh Chương nâng tầm mắt lên, không thể từ chối. Tưởng Chính Nam quay đầu hướng em gái của mình nói: “Em tới làm trọng tài, cánh tay khừ tay như nhau, không được thiên vị người ngoài nha!”

Mặt Tưởng Chính Tuyền ửng hồng, hờn dỗi nói: “Anh —”

Kết quả trận đấu khiến cho Hứa Liên Trần ngồi một bên xem cũng phải kinh ngạc, cứ nhiên vẫn là Tưởng Chính Nam thắng. Diệp Anh Chương chỉ là hàm chứa ý cười thản nhiên, nói: “Vẫn là Tưởng đại ca lợi hại!”

Tưởng Chính Nam lau bọt nước, mỉm cười nhìn liếc mắt một cái em gái mình: “Được rồi, Tuyền Tuyền coi như công minh.” Tưởng Chính Tuyền héch càm: “Hừ, trình độ công minh của người ta có thể so với thể vận hội Ô-lym-pic.”

Liên Trần ôm tay vịn, nhìn ba người kia tươi cười đầy mặt, lập tức cảm thấy bản thân mình như một đứa trẻ đi nhầm phòng.

Tưởng Chính Nam hướng phía cô bơi lại, ý cười khoe miệng như có như không. Cô nhớ tới thời khắc ám muội mới vừa rồi, cánh môi hân tùy ý làm cảm — mặt lập tức lại nóng lên, cô nuốt nuốt nước bọt, sau mới thấp giọng nói: “Em hơi mệt, không muốn bơi —” Tưởng Chính Nam khẽ “Ừ” một tiếng, giống như trong lòng cũng phát hiện ra, chỉ lo bơi lội của chính mình, cũng không có cho cô ánh mắt phản đối gì.

Liên Trần tắm rửa một lượt, thay một cái váy hoa dài. Mơ hồ nghe được thanh âm Tưởng Chính Nam trở về phòng, cô ở trong phòng một mình, khóa trái cửa, lại vẫn cảm thấy bất an. Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, thanh thản giống như một loại hấp dẫn khôn cùng. Cuối cùng quyết định đi ra bên ngoài shopping. .

Trên bãi cỏ có người còn đứng ở đó sớm hơn cô, giống như đang đợi người. Hơn nữa rõ ràng là đang chờ cô

Ánh mắt Diệp Anh Chương nồng đậm khó hiểu, ngó nghiêng nhìn cô. Cúi lựa chọn không thêm chú ý đến, xoay người nghĩ muốn quay về nhà gỗ. Diệp Anh Chương hỏi: “Liên Trần, thế nào em lại cùng một chỗ với Tưởng Chính Nam?”

Diệp Anh Chương tiến lên, ôm lấy cánh tay của cô “Em — em thật sự cùng một chỗ với Tưởng Chính Nam?” Liên Trần dùng sức nghĩ muốn xả cánh tay của anh ra, Diệp Anh Chương nắm thật chặt, cô không giãy ra được . . .

Anh ngăn cản đường đi của cô: “Em có biết Tưởng Chính Nam là ai không? Em có biết mình đang chơi với lửa không hả?”

Rốt cuộc cô cũng ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt của anh, ánh mắt lạnh như băng, ngay cả ngữ điệu cũng lãnh đạm: “Cảnh sát Diệp, xin hỏi chuyện này có liên quan đến anh sao?” Diệp Anh Chương giống

như bị người ta hung hăng đâm một quả, sắc mặt dần dần trắng bệch: “Đúng, không có liên quan với tôi —”

Dừng một chút, anh mới lại nói: “Em sẽ không cho rằng Tưởng Chính Nam anh ta thực sự ở cùng một chỗ với em chứ, cùng em kết hôn sao?” Cô cụp tầm mắt, che đậy ý nghĩ trong mắt: “Đây là chuyện của tôi.”

Diệp Anh Chương vội la lên: “Em điên rồi sao? Em có biết anh ta từng có bao nhiêu đàn bà không, em cho là anh ta động lòng với em sao? Bất quá anh ta chỉ là đùa giỡn em mà thôi. Em chơi không nổi trò chơi này đâu!” Lại thấy Liên Trần như là nghe được một câu chuyện nực cười nhất thế gian vậy, không ngừng cười khanh khách ra tiếng, hơn nửa ngày mới ngừng. .

Liên Trần ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao khóa chặt anh, một chữ một chữ nói: “Tưởng Chính Nam anh ta có không đối tốt với tôi, cũng sẽ không bắt tôi cùng với baba tôi vào tù. Cảnh sát Diệp, anh nói xem có đúng không?”

Máu trên mặt Diệp Anh Chương tựa như bị người ta hút cạn. Anh lùi về phía sau từng bước. Khóe miệng cô vẫn thản nhiên cười như trước: “Xin hỏi cảnh sát Diệp có thể buông tay không?”

Diệp Anh Chương vẫn như trước túm lấy cô không chịu thả ra, dừng ở cô nói: “Liên Trần, em sẽ không biết đâu, anh là thực sự yêu em. Lúc trước anh cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc. Ba ba em là tội phạm, anh là cảnh sát —”

Cô một mực mỉm cười, chính là ý cười kia lại băng lãnh đến tận đáy mắt, lại trần trọc tới đuôi lông mày: “Cảnh sát Diệp tôi đã không còn giá trị lợi dụng gì. Anh không cần phải đóng kịch nữa. Bằng bấy năm rồi, có mệt hay không a?”

Ý cười trên mặt cô lạnh lẽo như nước, xoay người mà đi, để mặc anh ngây ngốc tại chỗ. Anh là cảnh sát, cha cô là tội phạm, anh bắt cha của cô đúng là nhiệm vụ. Nhưng mà, cô thì sao, anh lừa cô thì sao?

Cô từng toàn tâm toàn ý với anh, mà anh đâu?

Cô xoa xoa đầu, chậm rãi ngồi xuống sofa phòng khách. Không khí bên trong tựa hồ có chút khác thường, cô vội ngẩng đầu, Tưởng Chính Nam đứng ở cửa sổ cách đó không xa. Hết thấy mới vừa rồi ước chừng hẳn đã nhìn thấy hết . . .

14. Q.1 - Chương 14

Bữa tối được tổ chức trên bãi cỏ. Có đầu bếp đặc biệt ở bên cạnh chế biến thức ăn ngon cho bọn họ. Ngẩng đầu đó là bầu trời lam như nhung tơ, vô số chấm nhỏ như lạc mà tô điểm trong đó, ánh sáng rực rỡ.”

Tưởng Chính Nam xắn tay áo bắt tay vào nướng cá, ngẩng đầu hướng Liên Trần mỉm cười: “Đến đây, thử một miếng xem tay nghề nướng cá của anh nào.” Nói xong, đã muốn đem cá nướng đưa tới bên miệng Liên Trần. Liên Trần không dám liếc nhìn sắc mặt của Tưởng Chính Tuyền và Diệp Anh Chương, vội há miệng cắn một miếng. Tưởng Chính Nam cố tình tỏ ra rất hưng phấn, có chút mong đợi đánh giá của cô: “Thế nào?”

Liên Trần gật đầu tỏ ý không tồi. Tưởng Chính Nam nhếch miệng cười, khóe mắt cùng cánh môi vô cùng dịu dàng: “Sườn cừu của em nướng cũng không tồi đâu.”

Liên Trần không thể không thừa nhận, khi người này cười lên, khuôn mặt rạng rỡ chói lóa, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng. Lời ám chỉ rõ ràng của Tưởng Chính Nam vẫn vang vọng bên tai, cô có ngốc đến đâu cũng biết phải làm như thế nào, liếc cúi đầu cắn một miếng, đưa cho hắn.

Hình ảnh hai người ngọt ngào như vậy, Tưởng Chính Tuyền ở một bên nhìn thấy, không khỏi hướng Diệp Anh Chương nháy mắt mỉm cười, hai tay Diệp Anh Chương nắm chặt dao đĩa, bởi vì dùng hết sức mà gân xanh nổi lên. .

Diệp Anh Chương tất nhiên cảm thấy cực kỳ chướng mắt , nhưng anh cố tình cái gì cũng không có nói, cái gì cũng không có thể làm. Trên chiếc đĩa trắng bằng sứ hiện lên tảng thịt bò do còn nóng nên vẫn bốc khói nhẹ nhẹ , anh lại không có chút tinh thần ăn uống nào. Cắt một miếng cho vào miệng, lại chua giống như dấm vậy.

May mắn sau bữa tối không có hoạt động nào khác . Lên Trần cảm thấy buồn chán, đã thấy Tưởng Chính Nam đứng dậy, ôm thắt lưng của cô. Thân người cô cứng đờ, bản thân Tưởng Chính Nam cũng đã nhận ra, cánh tay lại dùng thêm vài phần lực, đem cô chặt chẽ mà ôm vào trong ngực. .

Tưởng Chính Nam không cố ý mà cúi đầu xuống, môi cơ hồ cọ vào vành tai của cô: “Chúng ta trở về phòng đi.” Thân thể trong lồng ngực giống như con thỏ nhỏ run lên một chút sau lại cứng ngắc, Tưởng Chính Nam mỉm cười ngẩng đầu, nói tạm biệt với em gái và Diệp Anh Chương

Hứa Liên Trần vừa vào cửa đã giãy ra khỏi cánh tay đang ôm thắt lưng của mình kia, lui về phía sau hai bước, cực độ thấp thỏm lo âu, run run sợ hãi nói: “Tưởng tiên sinh, ngủ ngon.” Dứt lời, cũng không dám nhìn phản ứng của Tưởng Chính Nam, lập tức trở về phòng của chính mình. Mãi cho đến khi đem cửa phòng khóa lại, trái tim thấp thỏm của cô mới buông lỏng một chút. .

Tưởng Chính Nam vẫn không nhúc nhích ngồi ở phòng khách, rót một ly rượu đỏ, cũng không có uống ngay, chỉ nhàn hạ lắc lắc thứ chất lỏng ửng đỏ mê người trong chiếc ly, sau một hồi ánh mắt của hắn dừng ở cánh cửa phòng của cô. Hắn đem cái ly đưa tới bên miệng, chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ.

Cánh môi mỏng của hắn mơn ra một ý cười hờ hững, nhưng trong nháy mắt ý cười thản nhiên này đã hoàn toàn biến mất, hai mắt dăm chiêu, giống như vực sâu không đáy . . Hắn cầm điện thoại bên cạnh, gọi đến một dãy số: “Mình đang ở trên đảo, đêm nay cậu chuẩn bị tiết mục vui gì thế?”

Hứa Liên Trần ngủ muộn mới rời giường, cũng không muốn đi ra, đơn giản ngay tại ban công mà ngắm biển. Nằm gọn lỏn trong chiếc ghế mây thật to, phơi nắng, cô giống như một con mèo nhỏ, ngay cả móng vuốt của bản thân cũng cảm thấy vô lực . . .

Mãi cho đến buổi chiều còn không thấy Tưởng Chính Nam đi ra, mới biết được hắn không ở đây. Nếu hắn không có ở đây, những hoạt động mà em gái hắn và Diệp Anh Chương mời, cô có thể lựa chọn không tham gia, bởi vì lãnh đạo không có chỉ thị. . Buổi tối tám giờ hơn, cô ngồi ở trên bàn ăn cơm chung của hai người. Hắn từ bên ngoài trở về, đẩy cửa mà vào, Liên Trần nghe thấy tiếng vang ngẩng đầu, thời điểm bốn mắt tương giao, cô phát hiện trên mặt hắn có vẻ u ám âm trầm. Đĩa ăn trong tay liền dừng lại . Đã thấy hắn tà mị liếc nhìn cô một cái, rồi lập tức đi vào phòng. .

Hứa Liên Trần không khỏi khẽ buông lỏng một hơi, thế nhưng mỹ vị bữa tối nguyên bản giờ phút này đã biến thành vô vị. Cô lại cố gắng mà ăn thêm mấy miếng, đang chuẩn bị quay về phòng. Cư nhiên lại thấy hắn đi ra. Thì ra là vừa tắm rửa xong, mặc một bộ áo choàng tắm, đai lưng hơi buông lỏng, tóc ẩm ướt, có vài cọng lông ở trên trán. .

Tưởng Chính Nam lấy một quyển báo, nhàn hạ ngồi xuống phía đối diện cô. Hứa Liên Trần vừa ngẩng đầu liền đối diện ngay với vòm ngực lộ ra sau áo choàng của hắn, cô cảm giác không khí phòng khách có chút căng thẳng, vội đứng lên nói: “Tôi no rồi. Anh từ từ dùng đi.”

Hắn giống như chưa nghe thấy gì, ánh mắt dừng ở dãy chữ trên tờ báo, như bị hấp dẫn vào đó. Hứa Liên Trần nhẹ nhàng thở ra, đang muốn nâng bước, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của hắn truyền đến: “Ngày mai lên máy bay, quay về Lạc Hải.” .

Bước chân của cô dừng một chút, không có quay đầu lại. .

Trở về Lạc Hải, hết thấy lại khôi phục như cũ. Cô ở tại biệt thự bờ biển tiếp tục cuộc sống của cô. Khi Tưởng Chính Nam lật trang báo, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ xâm nhập, là một câu thành ngữ: “Vô thanh vô tức” (Im hơi lặng tiếng, không hiểu lẽ nghĩa). Cô thật đúng là vô thanh vô tức! .

Chẳng qua chỉ vài ngày, Tưởng Chính Nam liền nhận được điện thoại của em gái Tưởng Chính Tuyên: “Anh, gần đây thế nào rồi?” Đứa em gái này khó khăn lắm mới được một lần chủ động quan tâm đến hắn, tâm tình Tưởng Chính Nam rất tốt gật đầu nói: “Còn có thể thế nào nữa! Chỉ có một chữ ‘bận’ thôi.”

Tướng Chính Tuyền ở một nơi khác cười khê: “Vây hôm nay đã có hên hay chưa?” Hấn lập tức ký tên mình vào bản tài liệu xong, lúc này mới nói: “Thế nào? Có việc gì? Nói đi!” .

Tướng Chính Tuyền nói: “Dạ, là như thế này — Diệp đại ca nói, muốn mời anh cùng Hứa tiểu thư ăn cơm!” Ánh mắt Tướng Chính Nam bỗng dưng trở lên lạnh lùng, dừng một chút, ngữ khí không biến đổi nói: “Tất nhiên là tốt rồi. Bất quá anh phải hỏi thư ký coi đêm nay đã có lịch trình gì chưa.”

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Tướng Chính Nam tĩnh lặng như nước, ngón tay thon dài khê gõ gõ trên mặt bàn. Xem ra Diệp Anh Chương đúng là để ý cái cô gái họ Hứa này. Thậm chí còn muốn để ý hơn so với hấn nghĩ. Ngày đó hấn ở trong phòng đầu tiên nhìn thấy Diệp Anh Chương cùng cô nói chuyện, sau nhìn thấy sắc mặt Diệp Anh Chương giống như là bị đá kích. Hấn ra về không cố ý ở trước mặt anh diễn màn thân mật, hấn cho là Diệp Anh Chương đã hết hy vọng. Xem ra hấn thật đúng là đã xem nhẹ anh.

Trong đầu không khỏi hiện lên dung mạo của Hứa Liên Trăn, ngũ quan thật ra cũng khéo léo, nhưng tuyệt đối không được coi là kinh diễm, dễ nhìn, chẳng qua cũng chỉ thuộc loại trung trung. Nhưng khi trang điểm một chút, chú ý ăn mặc một chút cũng có thể xứng với diễn viên, ca sĩ. . Tính tình có chút quật cường, có lẽ không chỉ là một chút. Hấn cúi đầu, nhìn dấu răng đã muốn biến mất trên tay, có trong nháy mắt có chút sợ sệt. Hấn từ trước đến nay cũng là kẻ kiêu ngạo, chuyện tình như vậy cũng là lần đầu tiên xảy ra. Có lẽ là vì vậy, cho nên mỗi lần hấn nhìn thấy cô, trong đầu luôn có loại cảm giác không thể nói lên lời. .

Sau một lúc lâu, hấn cầm lấy di động, gọi lại cho Tướng Chính Tuyền: “Đêm nay anh có việc, em nói lại với Diệp Anh Chương để vài ngày nữa đi!” mặt hấn không chút thay đổi cúp điện thoại, chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, hấn thật sự muốn xem một chút, rốt cuộc Diệp Anh Chương có bao nhiêu kiên nhẫn.

Nhưng chung quy là Diệp Anh Chương không có được bao nhiêu kiên nhẫn, chỉ cách ba bốn ngày, lại thông qua Tướng Chính Tuyền ra lời mời bọn họ. Lúc này đây, Tướng Chính Nam đương nhiên là đáp ứng. .

Ở trên xe, thời điểm nhìn thấy Hứa Liên Trăn, Tướng Chính Nam quả thực đã rất sửng sốt. Cô mặc một bộ váy liền màu vàng nghệ, một cái áo khoác lưỡng màu đen tuyền khoác trên người, bên dưới là một đôi boss màu đen bó sát. Mái tóc dài quá bả vai tùy ý mà bay bay . Khuôn mặt trang điểm tự nhiên, lông mi chỉ chuốt mascara, ngay cả phấn mắt cũng không có, nhưng lại nổi bật lên viền mắt một màu hồng tự nhiên. . .

Trông có vẻ vô cùng đơn giản thế này, lại coi như rất sáng chói, tổng thể làm cho người ta nhìn không được liếc mắt nhìn. .

Cô vẫn nhìn phía trước không chớp mắt. Như trước giữ khoảng cách với hấn, giống như chỉ sợ sẽ chọc giận hấn vậy. Không biết là bởi vì không gian nhỏ hẹp hay vẫn là vì nguyên nhân khác, hấn cảm giác chớp mũi mơ hồ có một cái gì đó nhẹ nhàng vương vấn. **

Trong đầu có loại cảm giác khó nhìn lượn lờ, liền giống như đêm uống rượu say đó, hình như dưới đáy lòng có một ngọn lửa mỏng manh đang thiêu đốt. Tựa hồ mỗi lần tiếp xúc với cô, đều có loại cảm giác bùng cháy khó nhìn này, mà nó càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn . .

Tướng Chính Nam quay đầu qua, ngưng mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe. Tận một lúc lâu sau, loại cảm giác khó nhìn này dường như cũng không có biến mất, ngược lại tại thân thể lại càng thêm khó chịu.

Hấn mở miệng phân phó nói: “Mở chút nhạc đi” Chỉ vài giây sau, trong không gian đã có âm nhạc nhẹ nhàng xoay chuyển. Hấn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lắng nghe. .

Xe cuối cùng cũng ngừng lại trước một nhà hàng lớn lâu năm. Hấn xuống xe, chờ cô đi tới. Cô vẫn như trước đứng tại chỗ, giống như đang nhìn ngã tư đường đối diện, vẫn không nhúc nhích. .

Lúc này đèn đường đã sáng, theo tầm mắt của hấn mà nhìn lại, rõ ràng là một tiệm café nhỏ. Biển hiệu bạc đi cho thấy cũng đã có lịch sử, bởi vì thời tiết, dây leo bên ngoài đều xúm lại một chỗ lá xanh lá vàng xen kẽ lẫn nhau. Ánh đèn bên trong tiệm café có vẻ tĩnh lặng mờ ảo, mơ hồ lộ hơi thở mông lung lãng mạn. .

Hấn tiến lên hai bước, giữ lại tay cô. Thân mình cô hình như khê run lên, lại coi như không có, chậm rãi xoay người.

Ghế lô Diệp Anh Chương thuê ở lầu ba, khắp nơi đều bằng thủy tinh, có thể trông thấy ánh sáng rực rỡ toàn cảnh thành phố. . .

Thời điểm hai người đẩy cửa đi vào, Tưởng Chính Tuyền cũng đang tán thưởng tiệm café phía đối diện: “Diệp đại ca, tiệm café phía đối diện đường như không tồi, hay là kêu anh cả cùng qua đó thưởng thức đi?” .

Diệp Anh Chương kinh hoàng xuất thần trong chốc lát, mới quay đầu lại nói: “Được. Để anh hỏi ý kiến của Tưởng đại ca xem thế nào?”

Tưởng Chính Nam lúc này vừa tiến đến, Tưởng Chính Tuyền liền vỗ tay mà cười: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới. Anh cả, bọn em còn đang nhắc đến anh đó nha!” Tưởng Chính Nam nắm tay Liên Trần, khoe miệng khê lộ ra ý cười, không để ý nói: “Nói xấu anh cái gì nha?” .

Tưởng Chính Tuyền thề lưỡi: “Bọn em nào dám a! ! Em cùng Diệp đại ca đang nói tiệm café phía đối diện không tồi, có muốn qua đó ngồi hay không?” Tưởng Chính Nam quay đầu, mỉm cười nhìn Liên Trần hỏi: “Thế nào?” .

Liên Trần giương mắt nhìn hắn, muốn biết chỉ thị của hắn là bảo cô nói YES hay là NO. Nhưng là con người đen bóng chói mắt của hắn, bên trong cũng không có nói cho cô biết đáp án là gì. .

Cô cụp mắt, nở một nụ cười rõ ràng : “Tùy thôi!” Đây đại khái là một câu trả lời an toàn nhất đi. Tưởng Chính Nam khê nhếch khóe miệng, cười như không cười mà ngóng nhìn cô: “Vậy là đồng ý rồi nhé!”

Tưởng Chính Tuyền quệt miệng, nửa đùa nửa thật nói: “Anh, hiện tại càng ngày càng em càng cảm thấy mình chả còn tí địa vị nào nha.” Tưởng Chính Nam mỉm cười không nói, ánh mắt khê quệt qua nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nhưng cứng ngắc của Diệp Anh Chương. Liên lại bồi thêm một câu: “Chỉ cần địa vị của em ở trong lòng người nào đó ngày càng nặng là được rồi, còn anh cả ở đây, không sao cả. Anh Chương, cậu nói xem đúng không?” .

Ngược lại đến phiên Tưởng Chính Tuyền không thể nói được một lời, nhưng vẫn không tha dậm chân nói: “Anh —” .

Diệp Anh Chương chỉ là vô lực ngoéo . . . khóe miệng một cái coi như đáp lại. Hứa Liên Trần từ lúc tiến vào đến bây giờ, ánh mắt cũng không đảo qua chỗ anh một cái, vẫn ở nơi đó.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, vì là cửa hàng lâu năm , cho nên khẩu vị tương đối chính thống

Wufu nổi tiếng nhất chính là món cá hấp, gừng sắt mỏng mà mượt như sợi tóc, vàng xanh đan xen rắc ở trên thân con cá, dầu nóng cùng nước sốt đặc chế rưới phía trên trông rất đẹp mắt. Khi ăn, hương vị tất nhiên cũng là rất tuyệt

Liên Trần từ bé nếu có đồ ăn này có thể ăn hết một bát cơm lớn. Cha cô Hứa Mưu Khôn ngày thường sẽ không xuống bếp, nhưng mỗi lần sinh nhật cô, còn có lễ mừng năm mới, nhất định sẽ trở tài ra tay nấu món này.

Mỗi lần vây quanh bên cạnh bàn ăn, cha luôn ưu tiên cho cô miếng má cá hấp ngon nhất —. Theo như lời cha cô nói, đây là nơi ngon nhất trên người con cá. . .

Đây là lần đầu tiên sau ba năm nay cô nhìn thấy món ăn này. Cách bao nhiêu ngày như vậy, cứ nhiên ngay cả ý nghĩ muốn chạm vào cũng đều không còn nữa.

Bởi vì cô biết, đời này ước chừng không bao giờ có ai sẽ đem má cá cho cô nữa.

Không khí ở ghế lô an bình yên tĩnh, ngẫu nhiên chỉ là thanh âm thanh thúy của Tưởng Chính Tuyền vang lên mà thôi, ngực Liên Trần vẫn buồn bực, ăn vài miếng liền thôi nói muốn đi toilet. Căn bản bên trong ghế lô cũng có toilet nhỏ, nhưng mà cô vẫn đẩy cửa mà đi ra, mãi cho đến khi đứng ở bên trong toilet lớn, mới có thể thở một hơi. .

Cô nhìn chính mình trong gương, hé ra khuôn mặt đời dần giống như mặt nạ. Tựa hồ đã có thói quen , cuộc sống không thể ra lệnh cho cô bị thảm hay là có khả năng làm cô mừng rỡ nữa . . .

Tuổi này người khác vẫn còn là thời đại học tốt đẹp, cô lại cái gì cũng đều đã trải qua, thậm chí ngay cả lao tù cũng đã nếm qua. Rất nhiều rất nhiều người trẻ tuổi có vị ngọt vui sướng, ánh nắng ấm áp, coi như đều đã rời xa cô mà đi, sẽ không còn trở lại nữa.

Nhưng hết thấy những điều này, là bởi vì ai chứ?

Khi cô đi ra liền thấy ngay Diệp Anh Chương, rõ ràng anh đang đợi cô. Sắc mặt anh u ám, nhìn cô nói: “Liên Trần, nghe anh một câu: rời khỏi Tưởng Chính Nam đi!” .

Cô dừng bước, lạnh lùng mà cười: “Vì cái gì tôi phải rời khỏi anh ấy?” Nếu không phải vì Diệp Anh Chương, hiện tại cô sẽ thế này sao? Bởi vì dao thốt, cô là thịt bò, để cho Tưởng Chính Nam muốn làm gì thì làm . .

Tham âm của cô mỗi chữ mỗi chữ như băng tuyết, mỗi chữ như là mưa đá mà đập vào anh: “Nếu anh ấy đối xử không tốt với tôi, cũng sẽ không bắt tôi phải ngồi tù, Diệp Anh Chương! Xin anh đừng đến đây đưa với tôi nữa, tôi với anh không có quan hệ gì.” .

Diệp Anh Chương ngẩn ngơ nói: “Liên Trần, em hận tôi, em vẫn luôn hận tôi, đúng không?” .

Hứa Liên Trần ngẩng đầu nhìn thẳng anh, im lặng cười lạnh: “Tôi đương nhiên hận anh. Diệp Anh Chương, không phải là cho đến bây giờ anh mới hiểu ra tôi hận anh đấy chứ! Anh biết không —” thanh âm của cô chậm lại, thật sâu nhìn thẳng vào con người của anh, một chữ lại một chữ nói: “Diệp Anh Chương, anh nghe cho rõ, nếu có thể, tôi hy vọng tôi chưa từng quen biết anh.”

Cô không liếc anh thêm một cái nào nữa, lập tức rời đi. Cô đi một đôi boots dài để nhọn, mỗi bước đi sẽ có tiếng “cộc” rất nhỏ, một tiếng lại một tiếng truyền đến. Giờ phút này Diệp Anh Chương cảm thấy thế giới yên ắng đến vắng lặng, chỉ có một tiếng lại một tiếng “Cộc” “Cộc” “Cộc” này, tiếng động này như chuông sớm mà đánh vào tai anh. Mỗi một bước đều giống như tiếng trái tim anh bị dẫm vào vong lại. .

Cô hận anh. Cho tới nay vẫn luôn hận anh. Cho tới bây giờ vẫn đều không chút che giấu mà hận anh.

Duy nhất chỉ khác chính là, lúc này đây, cô đem hận ý nói ra thành lời ...

15. Q.1 - Chương 15

Liên Trần dựa vào một chút không khí cuối cùng trong lồng ngực mà cố đi đến chỗ rẽ, ngay khi vừa qua chỗ rẽ hành lang đã trở dốc ra tiếng, dường như toàn bộ khí lực trên cơ thể lập tức bị hút hết, hai chân bủn rủn như bùn, cơ hồ không thể trụ vững chính mình nữa.”

Chỉ cần nhớ tới chính tay anh đẩy cô và cha cô vào tù, mỗi lần đều đau thấu tim. Hiện giờ nói ra như vậy, tim tựa như bị đập nát. Người nằm đó nhu tình mật ý với chính mình, người đàn ông mà mình tâm tâm niệm niệm, hết thấy cũng không thoát khỏi diễn trò.

Cô chỉ có thể dựa vào tường mới không làm chính mình ngã quỵ trên mặt đất.

Hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy có chút khác thường, ngẩng đầu, chỉ thấy Tưởng Chính Nam đứng cách đó không xa, ánh mắt sắc nhọn như dao, vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô.

Sau khi ăn xong, bởi vì Tưởng Chính Tuyên cao hứng, liền đi café. Ánh nến lung linh trên mặt bàn bằng gỗ thô, vàng sáng âm thầm mờ nhạt đem khuôn mặt bốn người chiếu sáng không đồng nhất. Một tay Tưởng Chính Nam gác trên thành ghế của Liên Trần, một tay lại đánh nhịp gỗ lên mặt bàn. Mà Liên Trần thì cúi thấp đầu, đang khuấy café. Chiếc ly ấm áp, nằm trong lòng bàn tay, khô ráo ấm áp, tựa như có thể đuổi đi chút lạnh lẽo trên đầu ngón tay.

Hình ảnh hai người như vậy, người ở bên cạnh nhìn thấy, cũng tĩnh lặng động lòng người lại cảnh đẹp ý vui.

Liên Trần vẫn luôn yêu thích những quán café như thế này. Trước kia, khi hai người còn ở thành phố M, lúc đi dạo phố, cô thích nhất là những tiệm cafe có sự an bình tĩnh lặng, lại mơ hồ có tiếng nhạc du dương.

Người ngồi phía đối diện kia từng hỏi cô sau khi tốt nghiệp muốn làm cái gì. Ngay lúc đó cô làm sao có ước mơ cao sang gì đâu. Nhớ rõ khi đó do cô đang cầm một ly café nóng hổi, bưng lên hộp một ngụm nhỏ, hít mát, thoải mái thở dài.

Cô cũng không có nói ý tưởng của mình là gì. Mỗi lần anh liền cười ha ha trêu chọc cô: “Em sẽ không đến mức hỗn ăn hỗn uống rồi chờ chết chứ?” Cô nhăn mũi, bĩu môi nói: “Anh mới hỗn ăn hỗn uống chờ chết ý! Em về sau nha, phải mở một tiệm café như thế này. Một ngôi nhà nho nhỏ, bốn phía có dây leo quấn quanh, bốn mùa quanh năm đều hoa lá tươi tốt . . .” Tay anh chống đầu, lúc đó chỉ là tùy tiện nghe một chút, không có để ý Hiện tại có muốn quay về cũng không thể quay về những ngày tốt đẹp đó nữa.

Diệp Anh Chương vẫn còn nhớ rõ, lúc đó trong quán khách cũng không nhiều, trừ bỏ bọn họ, còn có một đôi tình lữ, trống trải đến mức có chút quạnh quẽ. Đôi tình lữ kia cúi đầu thì thảo to nhỏ, không biết là nói gì đó. Sau đó, cậu thanh niên đứng dậy, hướng về phía chiếc đàn dương cầm trong quán, ngồi xuống, quay đầu lại mỉm cười dịu dàng với bạn gái mình.

Giai điệu sinh động từ ngón tay cậu từ từ truyền ra, cứ nhiên chỉ là một khúc nhạc chúc mừng sinh nhật vui vẻ bình thường, nhưng mỗi nốt nhạc, đều uyển chuyển bay bổng, tựa như là có linh hồn, làm đáy lòng mỗi người đều lần lần gợn sóng.

Giọng hát chúc mừng sinh nhật của cậu thanh niên kia cũng rất dễ nghe, mỗi một chữ, du dương thánh thót, từ trong miệng cậu từ từ tuôn chảy. Cậu ta vừa hát vừa mỉm cười nhìn bạn gái của chính mình, tựa như không coi ai ra gì, ánh mắt mơ hồ tràn ngập niềm tình mật ý, ngay cả bọn họ cùng với người qua đường đều cảm thấy cực kỳ tuyệt vời. Ca khúc hoàn thành, cậu thanh niên hướng phía bạn gái đi đến, bỗng dừng quỳ gối xuống.

Đó là lần đầu tiên Liên Trần nhìn thấy cảnh tượng cầu hôn của người khác, cảnh tượng lãng mạn thật sự giống như trong phim, không khỏi hưng phấn giật mình, Nhưng lại cảm thấy cảnh tượng hạnh phúc đó, coi như trên đời này trừ bỏ trong chớp mắt đó, không còn hình ảnh nào có thể đẹp hơn nữa.

Cô vẫn luôn nhớ rõ lúc đó cô ngẩng đầu nhìn Diệp Anh Chương, ai ngờ đến anh cũng đang ngó nghiêng nhìn cô. Ánh mắt hai người một hồi giằng co, liền nhanh chóng chạy mất. Mặt của cô nóng bừng đến tận cổ.

Tiếng nhạc lúc này trầm thấp nhẹ nhàng, Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy bản thân mình đang chìm nổi trong ký ức, thống khổ chua xót cơ hồ muốn nhấn chìm cô trong đó.

Hứa Liên Trần buông cái ly trong tay xuống, quay đầu thấp giọng nói với Tưởng Chính Nam: “Em muốn trở về.” Ánh mắt Tưởng Chính Nam dừng ở trên mặt cô, giống như ngôi sao sáng chói trong màn đêm, từ từ rõ ràng. Dừng một chút, mỉm cười nói: “Ừ!” Giọng nói thật trầm thấp, nhẹ nhàng mà thoáng qua bên tai.

Lúc ra khỏi cửa, Tưởng Chính Nam kéo tay cô quay đầu lại hỏi: “Bọn anh về nhà. Còn hai đứa đi đâu?” Tưởng Chính Tuyền quay đầu nhìn Diệp Anh Chương đứng bên cạnh, tựa hồ đang đợi anh trả lời. Nhưng dường như Diệp Anh Chương không có tập trung, căn bản không có nghe được.

Tưởng Chính Nam liếc mắt một cái nhìn đồng hồ trên tay, còn chưa tới 10h, liền cười nhạt, đề nghị: “Nếu không hai đứa cũng đến đó đi. Khó có khi vui vẻ như hôm nay, anh sẽ mở bình rượu quý.” Lòng Liên Trần run lên. Đêm nay cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy Diệp Anh Chương nữa.

Lời nói của Tưởng Chính Nam vừa mới dứt, Diệp Anh Chương đã muốn ngẩng đầu, đồng ý: “Được. Dù sao thời gian cũng còn sớm. Trong nhà Tưởng đại ca lại sẵn rượu quý.”

Tưởng Chính Nam cười xoay người, không ai nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng trong nháy mắt hẩn xoay người kia, tươi cười cũng đột nhiên biến mất.

Diệp Anh Chương cùng Tưởng Chính Tuyền đi một xe. Mà trong xe của Tưởng Chính Nam hiển nhiên chỉ còn có một mình lái xe, Hạ Quân đã muốn tan ca. Lại là không khí tĩnh lặng ngọt ngào, Hứa Liên trần ngồi lên xe, liền không chút dấu vết mà rút tay ra, vôi vàng biết thân biết phận ngồi sát vào bên cửa xe, cố gắng

cách hần thật xa. Ánh mắt hần nhìn chăm chú phía trước, sắc mặt âm lãnh, làm cho người ta thực sự có cảm giác áp bách trầm trọng.

Đây là lần đầu tiên cô đến nơi ở của hần. Phòng khách rộng rãi uyên thâm, thiết kế theo phong cách Châu Âu tinh xảo, cư nhiên còn có cả lò sưởi âm tường.

Tướng Chính Nam xoay người tiếp đón bọn họ: “Ngồi đi, tự tiếp đón chính mình. Anh đi thay quần áo chút.” Cúi đầu ghé vào tai Liên Trần nói: “Đi theo tôi.” Hơi thở ẩm ướt ẩm áp truyền đến, Liên Trần cúi đầu khẽ né tránh. Trong mắt người ngoài, thì thầm nhỏ nhẹ như vậy, thật sự giống như một đôi nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt không thể tách rời.

Trong đáy mắt Liên Trần rõ ràng có ý cự tuyệt, thậm chí có một chút sợ hãi. Tướng Chính Nam chỉ cười, ngữ khí trầm thấp mà lạnh lùng: “Đi lên.” Lời nói chưa dứt, Tướng Chính Nam đã kéo tay Liên Trần, cùng đi lên cầu thang. Đi đến chỗ rẽ, mỉm cười quay đầu, hướng hai người trong đại sảnh nói: “Tuyền Tuyền, hai đứa tự mình đi chọn rượu trong quầy đi. Tùy tiện bình nào cũng được.”

Tướng Chính Tuyền hì hì cười, nghịch ngợm nói: “Anh, có phải ngay cả mấy bình trân bảo trong bộ sưu tập của anh cũng được chứ —” Tướng Chính Nam mỉm cười không nói, lôi kéo tay Liên Trần biến mất ở góc cầu thang. Diệp Anh Chương ngẩng đầu kinh ngạc nhìn xuất thần.

Đây cũng là lần đầu tiên Liên Trần vào phòng ngủ của đàn ông, đương nhiên người đàn ông này là trừ bỏ cha cô Hứa Mưu Khôn. Thiết kế hai màu đen trắng, đường cong hình gọt nước, thực là phù hợp với cái gọi là phong cách nam sĩ tinh anh, nhưng là ở trong mắt phụ nữ mà nói tóm lại chỉ có thể là mạnh mẽ hơn người.

Hần theo hai cánh cửa tự động đi vào phòng thay quần áo. Hứa Liên Trần đứng ở ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích. Bất quá chỉ một lát, Tướng Chính Nam đã đi ra, mặc một cái áo sơ mi màu trắng cùng một chiếc áo gile màu đen cổ chữ V, một chiếc quần màu vàng nhạt, dây lưng đồng bộ mặt hình chữ H. Cách ăn mặc rất thoải mái, lập tức giảm đi vài phần nghiêm nghị lại tăng thêm vài phần trẻ trung.

Hần vừa sửa sang lại cổ tay áo, vừa đi ra, ngẩng đầu, nói với Liên Trần: “Đem áo khoác cởi ra.” Liên Trần có chút khó hiểu, Tướng Chính Nam tiến lên vài bước, đứng ở trước mặt cô, nhìn chăm chú vào cô, Ánh mắt hần cực thâm thúy, cánh môi tuyệt đẹp, nhẹ nhàng cong lên, thản nhiên nói: “Trông quá cứng nhắc, không nhập diễn tí nào.” Đầu của hần cúi thấp xuống, không biết có phải tai cô có vấn đề hay không, cô cảm thấy thanh âm của hần cũng trầm thấp xuống; “Như vậy là không được.” Khuôn mặt hần tựa như phóng đại xuất hiện trước mặt cô, cô bỗng nhiên khiếp sợ, hình ảnh ngày đó lại tập kích trong đầu, cô sợ hãi, giật mình lùi về phía sau. Tay hần nhào tới, một cái ôm choàng lấy thắt lưng của cô, không chút do dự cúi xuống, che lại cánh môi khẽ nhếch của cô.

Cô phản ứng lại, đập vào lồng ngực của hần, lại làm thế nào cũng không đẩy ra được, cũng không né tránh nữa. Hần kịch liệt mút lấy cánh môi phần nộn thậm chí còn cắn môi dưới của cô, bức cô há miệng ra, cùng cô dây dưa triền miên.

Cuối cùng, hần cũng buông cô ra. Cô vươn cánh tay, định tát một cái. Tướng Chính Nam một tay túm lấy tay cô, tay còn lại nhẹ nhàng xẹt qua mặt cô, ánh mắt thâm trầm sáng lóe lên, lấp lánh giống như ngàn vì sao trong đêm tối, thanh âm cực thấp: “Diễn kịch cũng phải diễn cho đạt. Cô cho là chút trò vặt đó của cô có thể dễ dàng lừa gạt Diệp Anh Chương sao?”

Cô mờ mịt ngẩng tầm mắt nhìn hần, Tướng Chính Nam cười lạnh ra tiếng: “Cô cũng không nghĩ lại coi Diệp Anh Chương là ai? Đường đường là sinh viên ưu tú tốt nghiệp học viện cảnh sát đó.”

Cô đứng tại chỗ, thân thể lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ nơi dây dưa triền miên ban nãy vẫn chưa có rút đi, nóng rực khác thường.

16. Q.1 - Chương 16

Sau lại đi xuống lầu, rõ ràng Liên Trần cảm giác được ánh mắt tựa như vô thức của Tưởng Chính Tuyền cùng Diệp Anh Chương dừng trên cánh môi của cô. Tưởng Chính Nam đương nhiên cũng nhìn thấy tầm mắt của Diệp Anh Chương, càng để ý đến thống khổ chột lóe qua trong mắt anh. Hắn vừa lòng liếc nhìn Liên Trần một cái, cánh môi sưng đỏ, trên mặt đỏ hồng cực kỳ ngượng ngùng, lưu lại dấu vết cằn rỗ vừa rồi của hắn —.”

Tâm tình hắn cực tốt rót bốn ly rượu, lấy một ly đưa cho Hứa Liên Trần. Mỉm cười xích gần lại, khẽ chạm nhẹ lên cánh môi cô, khoe miệng nở ra một nụ cười mờ nhạt mê người: “Nào, thử một ngụm.” .

Ánh mắt Diệp Anh Chương lại dừng ở trên người cô. Hứa Liên Trần lơ đãng nâng tầm mắt, giao hòa với tầm mắt của anh, chỉ là một giây cực ngắn, cô lập tức không dấu vết dời đi. Trong mắt Diệp Anh Chương có vạn ngữ ngàn ngôn, nhưng cuối cùng vẫn là như ngọn lửa chậm rãi tàn lụi. .

Cô nâng ly rượu lên, khẽ chạm ly với ly rượu mà Tưởng Chính Nam đưa tới gần, nhấp một ngụm, cánh môi cảm nhận vị đắng chát của rượu.

Khuôn viên trường đại học Wufu có một khu rừng cây rất nổi tiếng, được sinh viên trong trường gọi là “Khu rừng tình yêu”. Thời gian nghỉ giải lao, luôn luôn có rất nhiều cặp đôi nam nữ hoặc bè nhóm ra vào.

Ngày đó, Diệp Anh Chương nắm tay cô, ngồi ở một chiếc ghế dài trong góc nhỏ nói chuyện phiếm. Tự nhiên anh ngừng nói, cô khó hiểu quay đầu nhìn anh. Chỉ thấy ánh mắt anh xấu hổ dừng ở cách đó không xa, có đôi tình lữ đang nồng nhiệt hôn nhau. Anh tựa hồ muốn tìm đề tài nào để nói, xoay chuyển một chút liên quay mặt lại. Cô tránh không kịp, cánh môi anh nhẹ nhàng lướt qua môi cô—— rõ ràng hai người đều chấn động, không hẹn mà cùng quay đầu đi—

Trong đầu cô giống như chú nai vàng chạy loạn, rồi lại vui mừng hân hoan. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, lại tới nhanh đến mức trở tay không kịp, giống như đang ngồi trên đám mây, nhìn hết thấy thế gian, chỉ cảm thấy xinh đẹp mà mơ hồ. Hết thấy, chỉ vì người kia là Diệp Anh Chương.

Tư vị của nụ hôn đầu tiên là thế nào? Cô đã sớm không nhớ rõ. Loại cảm giác căng thẳng không yên, cả đời cũng không thể quên được. Cũng giống như người ta vĩnh viễn không thể quên được mối tình đầu kia vậy.

Chẳng qua cô lại không giống như thế, bởi vì tất cả đều là Diệp Anh Chương ở diễn trò. Sau đó sóng gió thực tế thay phiên ủa tới, đến phiên cô. Cho nên tất cả hiện tại bây giờ, cũng đều là do anh ban tặng.

Diệp Anh Chương có lẽ thật sự có duyên phận với cô, nhưng trăm phần trăm chính là nghiệt duyên.

Hứa Liên Trầm đắm chìm ở trong hồi ức vô thức nâng ly rượu lên, chậm rãi nhấp một ngụm lại một ngụm.

Tưởng Chính Nam lại rót cho cô một ly, ánh mắt nặng nề, có chút đắm chiêu dừng ở trên người cô.

Tưởng Chính Tuyền lười kéo tay Diệp Anh Chương đi đến giá đĩa bên góc chọn một đĩa nhạc. Giai điệu du dương trong vắt từ từ truyền đến, là ca khúc “thời gian bị lãng quên” của Thái Cẩm:

“Là ai đang gõ cửa phòng tôi, là bàn tay ai đang lướt nhẹ trên phím đàn

Khoảng thời gian bị lãng quên kia đang dần dần trở lại trong lòng tôi . . .

Hình ảnh tươi đẹp trong quá khứ, chậm rãi tái hiện trong ý nghĩ của tôi ...

Những giọt mưa nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống, càng không ngừng đập vào cửa sổ phòng tôi.

Chỉ có tôi lặng lẽ không nói gì, thỉnh thoảng hồi tưởng lại quá khứ.”

Thanh âm lưu luyến ảm áp không chút gợn sóng của Thái Cẩm chậm rãi vang lên, tựa như mưa phùn ngấm vào màng tai. Ánh mắt Hứa Liên Trần dừng ở hình ảnh trên tường thủy tinh, một đôi nam nữ khéo léo tựa như được khắc ở trên đó, Tưởng Chính Tuyền thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhẹ giọng trao đổi ý kiến với Diệp Anh Chương, từ góc độ của cô nhìn lại quả là một cặp đáng đối trời sinh. Coi như từ nhỏ đã như vậy. Người giữ được đến bây giờ bất quá cũng chỉ là tô điểm thêm mà thôi.

Hứa Liên Trần ngửa đầu, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch. Đầu rất nặng, trái tim cũng nặng nề, không biết do tiếng hát hay là do men rượu, ánh mắt cùng chớp mũi của cô không khỏi dâng lên một cổ chua xót ghen tuông.

Cô gãi đầu đứng dậy, cái ly cô để bên cạnh bị đụng phải, rơi trên nền nhà. Một tiếng thanh thúy vang lên, phiêu linh như cánh hoa rơi, bốn phía trần ngập mảnh nhỏ trong suốt . . .

Hứa Liên Trần mơ màng ngồi xổm xuống, tay mới đụng tới. Thanh âm của Diệp Anh Chương đã chợt xa chợt gần truyền đến: “Đừng chạm vào, để ý tay!” Cô ngẩng đầu, rơi vào bên trong con ngươi sâu thẳm chăm chú, cũng thâm thúy giống như Tưởng Chính Nam, giống như cô động tình hoa đêm tối mà thành.

Khuôn mặt Diệp Anh Chương cũng là như thế, gần như vậy, rồi lại xa đến thế. Hắn nắm cổ tay cô, đem cô kéo đứng lên. Quay đầu, là Diệp Anh Chương, trên mặt hình như không thể che giấu được lo lắng. Ánh mắt Tưởng Chính Tuyền cũng dừng ở đầu ngón tay của cô.

Cô chậm rãi cúi đầu, có màu đỏ chói mắt chậm rãi từ ngón tay trắng nõn của cô thắm ra — là máu!

Dạ dày của cô tự động phản ứng lại, che miệng, nghiêng ngả lão đảo chạy vào toilet — cô nhìn làn nước rách chảy xuống, dùng làn nước ấm áp cọ rửa ngón tay — tác dụng của rượu bắt đầu tập kích, đầu càng ngày càng nóng, càng ngày càng mơ màng, bốn phía bắt đầu xoay tròn, thế giới đều là một mảnh mơ hồ . . .

Tựa hồ thật lâu về sau, có người tiến vào, đỡ cô. Cô tựa vào người người đó, mơ hồ nói một câu. Người nọ giống như đem cô đẩy ra, sau đó lại đi ra ngoài. .

Sau nữa, cô bị người ta ném vào bên trong bồn tắm lớn. Nước ấm áp thoải mái, cô ở bên trong tự do chìm nổi — cô thoải mái cúi đầu thở dài. .

Ngày mùa thu kia, nhiệt độ không khí cũng là như thế, ôn nhu thoải mái, tươi mát. Bên trong viện bảo tàng trưng bày những món trang sức của phi tử hậu cung. Cô cùng anh hẹn nhau đi xem: “Ngày mai tám rưỡi, không gặp không về.” Buổi sáng ngày hôm đó cô kích động chạy tới cửa viện bảo tàng. Đồng hồ hiển thị 8h20, trên lưng cô là một cái balo nhỏ, đứng ở cửa — thỉnh thoảng đá đá chân, cổ dài quá thân ngóng về phía xa —

Thời gian cứ một giây lại một giây trôi qua, 8h30. Anh chưa có tới — 8h40, anh vẫn là chưa có tới — 9h, vẫn là không có. Mặt trời từ từ di động, cô chờ đến lúc không thể kiên nhẫn được nữa. Gọi cho anh bao nhiêu cuộc điện thoại, luôn là không bắt máy — cô lại dâng lên sợ hãi, sợ anh ra ngoài gặp chuyện không may — lo lắng đến mức tim cũng đập loạn lên —.

Chính là ai có thể ngờ, cũng buổi chiều ngày hôm đó cô bị cảnh sát còng tay, tựa như một cái xác không hồn bị bọn họ đẩy lên xe cảnh sát —

Thời điểm ở trong xe, cô ngơ ngác trì trệ nhìn ngoài cửa sổ — có lẽ từ lúc đó, cô đã biết, rốt cục thì cô cũng biết, anh không trở lại. Không bao giờ . . . đến nữa. Cái gì là không gặp không về? Đều là giả hết. Đời này cô có thể nào cũng không thể đợi được anh!

Cô hận anh, Diệp Anh Chương. Diệp Anh Chương. Diệp Anh Chương . . .

Hình như có bàn tay bóp lấy cái cổ non mịn của cô, thanh âm giống đóng băng, lạnh lùng truyền vào đầu óc trống rỗng của cô “Cô nói cái gì?” Lệ chậm rãi lướt qua khóe mắt cô, mới đáp lại: “Diệp Anh Chương —” ‘tôi hận anh’ ba chữ sau còn chưa nói ra khỏi miệng, cánh môi của cô đã bị chặn lại.

Có người nặng nề mà hôn môi cô, hôn đến mức cả hai đầu cảm thấy đau đớn, bắt buộc cô há miệng, cái lưỡi tàn sát bữa bãi khiêu khích cô —

Trong mộng lung, hình như người đó có nói một câu: “Lần sau ở trên giường của cô còn kêu một lần nữa thử xem —”

Tất cả hết thấy tựa hồ đều là đang nằm mơ. Cô bị hắn đặt ở dưới thân, vừa nặng vừa đau — cô đánh hắn, đâm hắn, cắn hắn, muốn đẩy hắn tránh ra. Chẳng qua hắn cứ thế mà hôn cô, cắn cô — trong chốc lát như vậy, trong chốc lát như vậy, càng không ngừng lặp lại, coi như vĩnh viễn không dứt .

Tựa như cô ngủ thật lâu, lại tựa như không có. Trong đầu một mảnh mờ mịt, mơ hồ trống không. Tối hôm qua cứ nhiên không có mơ thấy ác mộng kia nữa, nhưng hình như có làm chuyện gì khác — thế cho nên hiện tại đầu nặng như muốn nứt ra, thân thể lại đau nhức.

Hứa Liên Trần mở lớn mắt, quần chăn ngồi dậy. Căn phòng xa lạ, bài trí xa lạ, chiếc giường xa lạ — tay cô, gắt gao túm lấy chăn, hình ảnh kiều diễm trong mơ tối hôm qua lại từ từ trở lại, chậm rãi mà chân thật. Cô phản ứng lại, đây là một gian phòng khách tại biệt thự của Tưởng Chính Nam . . .

Cô sững sốt hồi lâu, mở lòng bàn tay ra, trên ba ngón tay phải đều có dán miếng băng dính cá nhân nhân hiệu OK. .

Đi xuống lầu, hẳn không có ở đó, nhưng Hạ Quân đã ở đó. Có vẻ kỳ quái nhìn cô liếc mắt một cái, nhưng nháy mắt đã biến mất, lãnh đạm khách khí giống như trước: “Hứa tiểu thư, Tưởng tiên sinh bảo tôi đưa cô trở về.” .

Hứa Liên Trần gật gật đầu, như cây gỗ đỡ đỡ ngồi lên xe, lại như cây gỗ đỡ đỡ trở về phòng của chính mình.

May mắn, còn có Tiểu Bạch. Cô ôm nó, cuốn lui đến bức rèm sau lưng: “Tiểu Bạch — Tiểu Bạch —” .

Vì sao lại như vậy? Vì sao sự tình lại biến thành như vậy! .

Rốt cục cô đã đẩy bản thân mình vào bên trong vũng bùn như thế nào rồi?

17. Q.1 - Chương 17

Sau đó là chuỗi dài những ngày đi công tác của Tưởng Chính Nam . Bởi vì hạng mục đầu tư ở thành phố Thất Đảo phía Nam hiện tại đang ở thời điểm mấu chốt. Chờ khi hắn trở về, đã lại là nửa tháng sau.”

Thật ra giữa thời gian đó có nhận được điện thoại của em gái Tưởng Chính Tuyền, nói muốn xin số điện thoại của Hứa tiểu thư. Thanh âm bất động của hắn có hỏi qua cô muốn để làm gì. Tưởng Chính Tuyền không lòng không dạ, chỉ là cười hì hì nói: “Anh cả, em là thích Hứa Liên Trần nha. Em thực là nhàm chán, nghĩ muốn hẹn cô ấy cùng đi dạo phố hay ăn cơm!”

Tưởng Chính Nam thản nhiên nói: “Hiện tại cô ấy không ở Lạc Hải, cùng đi công tác với anh. Em muốn hẹn cô ấy đi dạo phố thì đợi đến khi bọn anh trở về đi.” Tưởng Chính Tuyền nghe xong, sững sốt thực sự, lúc sau càng hưng trí hỏi nhiều thêm: “Anh cả, không phải chứ! Anh ngay cả vắng nhà cũng mang theo. Như vậy xem ra, vị Hứa Liên Trần tiểu thư này có phải rất có cơ hội trở thành chị dâu của em không nha?”

Tưởng Chính Nam ở đầu kia điện thoại cười không nói. Tưởng Chính Tuyền tựa hồ là tưởng thật, nói với hắn: “Anh, không biết vì sao, tuy rằng em mới gặp Hứa tiểu thư vài lần, nhưng em cảm thấy cô ấy không giống với những người phụ nữ trước đây ở bên cạnh anh?”

Hắn xoay xoay bút máy, mỉm cười tùy ý hỏi một câu: “Không giống chỗ nào nào?” Tưởng Chính Tuyền nói: “Chính là ánh mắt của cô ấy, rất trong trẻo thanh thuần, không có một chút tạp chất ở bên trong. Hơn nữa a, em cảm thấy hình như cô ấy không mặn mà với người bên cạnh lắm, đương nhiên, đã trừ bỏ anh nha. Ngày đó, em nhìn thấy anh nắm tay cô ấy, ngay cả tai cô ấy cũng đỏ lên.”

Tưởng Chính Tuyền ngày đó hưng phấn, nói liên miên cần nhân giảng giải: “Lý luận của Tưởng Chính Tuyền”: “Thời buổi này, một cô gái ngay cả nắm tay cũng mặt đỏ tía tai, kia thật là động vật quý hiếm đó. Hơn nữa, anh cũng đến lúc tìm chị dâu cho em rồi. Tình yêu muôn năm, ngàn vạn lần đừng có nghe ba mẹ, tìm cái gì môn đăng hộ đối. Muốn tìm nhất định phải tìm một người mà mình thực yêu thực yêu, phải không?”

Tìm một người mà mình thực yêu thực yêu. Lòng Tưởng Chính Nam khẽ dao động, không khỏi ngẩn ra. Tưởng Chính Tuyền còn ở bên đầu kia điện thoại nói: “Anh, em ủng hộ anh hết mình nha, hãy nắm chắc lấy!”

Lần đầu tiên Tưởng Chính Nam phát hiện ra em gái của mình cư nhiên có tư chất bà tám đến thế, cười đùa hỏi: “Phải không? Anh sẽ suy nghĩ thật kỹ lời đề nghị của em. Còn em? Gần đây em với Diệp Anh Chương thế nào rồi?”

Tưởng Chính Tuyền ở đầu kia điện thoại ấp úng: “Khà khà, em mới không nói cho anh biết đâu— em cúp máy nha!” Sau đó liền cúp điện thoại của hắn. Tưởng Chính Nam vô thức nắm lấy điện thoại một lúc, một lát sau đó mới gác sang một bên.

Trong đầu đột nhiên lại hiện lên hình dáng của Hứa Liên Trăn. Thanh lệ có thừa, kiều my không đủ. Chính là ánh mắt kia, nhưng quả thật đúng như lời nói của Tuyền Tuyền, trắng đen rõ ràng, trong vắt tĩnh lặng như mặt nước, không một tia tạp chất, ánh mắt linh động, trong suốt động lòng người.

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, giây tiếp theo, Tưởng Chính Nam trở về mở tài liệu của mình ra.

Mãi cho đến khi Hạ Quân gọi điện thoại. Tưởng Chính Nam mới từ văn kiện ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?” Hạ Quân nói: “Diệp Anh Chương đã tìm ra biệt thự ngoài bờ biển. Nhưng mà bị bảo vệ ngăn cản — Hứa tiểu thư — hắn là vẫn chưa có biết!”

Thanh âm của Tưởng Chính Nam lạnh thêm vài phần: “Hai ngày nữa tôi sẽ trở về . Hết thấy chờ tôi trở lại nói sau.” Hạ Quân chỉ: “Vâng”

Thật không ngờ Diệp Anh Chương cư nhiên lại bám riết không tha như vậy. Nhưng xem ra cảm tình của cậu ta đối với cô gái kia có lẽ là động chân tình. Thế giới này đại khái chỉ có người đàn ông nào thực sự động chân tình thì mới điên cuồng đến như vậy.

Tưởng Chính Nam lạnh lùng cười. Hắn thật muốn nhìn Diệp Anh Chương sẽ cùng hắn đấu như thế nào.

Tửu lượng của Tưởng Chính Nam rất cuộc như thế nào, Hạ Quân cũng không biết được. Bình thường khi xã giao, Tưởng Chính Nam chỉ cần thản nhiên nói một câu: “Thứ lỗi, tửu lượng kém, bỏ qua cho.” Người khác liền hiểu được ý tứ . Cho dù ngay cả dự mấy buổi tiệc, bất quá Hạ Quân cũng chỉ thấy hắn hơi ngà ngà mà thôi.

Nhưng đêm nay quả thật hắn uống hơi nhiều. Khi gọi điện thoại cho anh, nghe được ngay cả đầu lưỡi cũng đã lú lịu lại. Khi mà anh đi vào câu lạc bộ tư nhân, quả nhiên đã nhìn thấy ông chủ của mình mày nhíu chặt, cà- vạt buông lỏng, nhắm mắt tựa vào trên sofa.

Một trong những người bạn của hắn, Sở Tùy Phong trong tay ôm một mỹ nhân miệng không ngừng cười: “Tưởng Chính Nam, tiểu tử này, làm thế nào sống được mà trở về chứ. Hôm nay ở đây nhiều mỹ nữ như vậy, mảnh mai có đầy đặn có, cư nhiên không em nào lọt mắt. Niếp Trọng Chi, cậu xem cậu chuẩn bị tụ hội thế nào thế? Minh thấy cậu nên úp mặt vào tường mà suy nghĩ lại đi, nghĩ cho kỹ vào.”

Niếp Trọng Chi giơ tay lấy một ly rượu, khoe miệng lộ ra ý cười, mười phần nghiền ngẫm: “Đúng là lỗi của người anh em này, nhất định sẽ kiểm điểm bản thân thật tốt. Nhưng sợ chính là, có người tâm không ở đây nha?”

Sở Tùy Phong nhíu mày, không nói gì nhìn Tưởng Chính Nam. Tưởng Chính Nam chỉ là khẽ nhíu mày – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Các huynh đệ thông cảm, sáng sớm lên máy bay quay về Lạc Hải. Hôm nay xem như là lỗi của mình, mình xin chịu phạt uống hết chỗ này, lần sau mình sẽ làm chủ, thỉnh tội mọi người.”

Dứt lời, ngửa đầu một cái, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch. Sau đó giơ cái ly sạch sẽ hướng mọi người quay một vòng: “Các huynh đệ tiếp tục thôi!”

Vào trong xe cũng không có gì khác thường, cởi cà- vạt ra, tà tà tựa vào ghế da nghỉ ngơi. Hạ Quân ở phía trước hết sức chuyên chú lái xe.

Đột nhiên, thanh âm của Tưởng Chính Nam vang lên: “Queo phải đi, đi bờ biển.” Trong nháy mắt Hạ Quân thực ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã ẩn đi, lên tiếng trả lời: “Vâng.”

Liên Trăn đang trong mộng bị tiếng kêu của Tiểu Bạch làm tỉnh lại. Vừa mở mắt, liền thấy trong phòng ngủ của chính mình nhiều hơn một người là Tưởng Chính Nam. Cô giật mình vung chăn ngồi dậy, giọng nói phát run: “Anh — anh sao lại ở trong này?”

Tướng Chính Nam cởi áo khoác, tùy tay ném lên sofa. Con chó nhỏ kia lại không ngừng hướng hẳn: “gâu, gâu”. Sắc mặt Tướng Chính Nam trầm xuống, giơ tay túm gọn con chó nhỏ, hướng ngoài cửa ném, “ba” một tiếng đóng lại cửa phòng.

Hứa Liên Trần vội vàng từ giường đứng dậy, muốn xuống giường đi tìm Tiểu Bạch.

Cô mặc một cái áo ba lỗ màu đen, phía dưới là cái quần đùi cùng chất liệu rộng thùng thình. Đai áo màu đen làm nổi bật lên bờ vai cùng xương quai xanh khéo léo, một mảnh trắng hồng, non mềm giống như có thể nổi trên mặt nước. Một bộ đồ ngủ thoải mái bình thường mặc ở trên người cô, cư nhiên có thể hấp dẫn đến không nói lên lời như thế.

Con người Tướng Chính Nam ngày một thâm trầm, từ phía sau ôm lấy cổ cô— Hứa Liên Trần hoảng hốt, giãy dụa nói: “Buông tay — không muốn — anh đừng tay — Tướng tiên sinh — anh đừng tay — tôi — tôi có lời muốn nói với anh?”

Môi hẳn dừng ở bên tai cô, hơi thở nóng bỏng, mùi rượu thoang thoảng. Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy không thể khắc chế được run rẩy toàn thân, ngay cả thanh âm phát ra cũng run rẩy không thôi. Cô cắn răng, bằng một hơi nơm nớp lo sợ nói: “Tướng tiên sinh — trong hiệp nghị lúc đầu của tôi với anh cũng không nói tôi phải lên giường với anh. Hơn nữa — hơn nữa tôi nghĩ với điều kiện của anh, khẳng định cũng không thiếu đàn bà —”

Tướng Chính Nam cúi đầu mà cười, Liên Trần chỉ cảm thấy bả vai truyền đến từng đợt run rẩy, cực kỳ miễn cưỡng — bốn phía đều là hương vị của hắn, hơi thở nam tính nồng đậm, còn kèm theo mùi rượu say lòng người— cô không khỏi run run một chút. Thân thể hắn cực kỳ nóng ấm, thanh âm mơ hồ không rõ, lại có tình mờ ám: “Cũng làm vài lần —”

Hắn một tay ôm cô, một tay mò đến trước ngực cô, cánh môi lại vẫn như trước ở bên tai khiêu khích. Nơi nào trên cơ thể cô hắn chạm đến đều bùng lên một ngọn lửa. Thanh âm của hắn khàn đặc: “Chậm —”

“Không — không muốn—” cô cố ý muốn đẩy hắn ra. Hắn cười nhẹ dè cô xuống dưới, một tay cố định hay tay của cô ở trên đầu, một tay kia dần dần đi xuống —

Cô đành phải cuộn người lại, tránh né đụng chạm của hắn. Chính là vô luận cô có trốn thế nào, luôn trốn không thoát — thủ đoạn của hắn đủ loại, cô bắt đầu thở dốc, mềm oặt cả người, giống như hóa thành đầm nước mùa thu, mặc hắn bừa bãi làm càn—

Ngày hôm sau, Tướng Chính Nam ở văn phòng điên cuồng hất xì, ký sai mấy tập tài liệu, cuối cùng ngay cả hội nghị đều hủy bỏ. Bác sĩ gia đình tối, hỏi: “Có phải tiếp xúc đến một số thứ miễn cưỡng không, ví dụ như lông chó gì đó. Trước mắt tôi sẽ kê cho cậu ít thuốc trị dị ứng, trước dùng xịt vào mũi xem thế nào. Hắn là một hai ngày sẽ tốt thôi.”

Lúc gần đi mỉm cười, nói một câu: “Phải tránh cố gắng đừng tiếp xúc với nguyên nhân làm mình dị ứng. Nếu nghiêm trọng, có thể tạo thành bệnh viêm mũi, thậm chí là khó thở đó.”

Trong đầu Tướng Chính Nam hiện lên cũng chỉ một câu: “Làm người thực sự không nên quá tốt bụng.” Sớm biết như vậy lúc trước cũng không cho cô nuôi chó.

Không biết làm sao, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt tươi mát thanh nhã của Hứa Liên Trần. Lúc này hắn đột nhiên lại cảm thấy thật phiền toái khó chịu, bản thân mình chưa bao giờ ép buộc đàn bà. Dù sao đàn bà với hắn mà nói, cũng chỉ để giải quyết. Nhưng vì sao lại biến thành thế này? Cô gái này rốt cuộc có mị lực gì, cư nhiên có thể làm cho hắn kim lòng không đậu. Hắn đã thực sự rất muốn tránh không tiếp xúc với cô, chính là hôm qua uống hơi quá chén, trong lúc nửa tỉnh nửa say ý niệm duy nhất chính là đi đến chỗ của cô.

Chuyện tình như thế hắn lại làm lần thứ hai!

Hắn điên rồi hay sao?

Sắc mặt cực kỳ âm lãnh của Tướng Chính Nam dựng lên, tiến vào phòng tắm rửa mặt.

18. Q.1 - Chương 18

Ngoài cửa sổ ánh sáng tràn đầy màu sắc, mặt trời buổi chiều dần dần ngả bóng trên mặt biển, cuối cùng là màu đen trải dài như sân khấu buông rèm, đem hết thấy đều bao phủ ở trong đó —”

Hứa Liên Trần suy sụp mà ngồi ở trên ghế, hai tay vô lực ôm mặt.

Rốt cuộc thì đến khi nào cô mới có thể đi ra ngoài? Hoàn cảnh như vậy cô còn phải chịu đựng bao lâu nữa?

Lại qua hồi lâu, cô bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, ngày mai là ngày 30, là ngày sinh nhật của cha.

Hứa Liên Trần bất ngờ đứng lên, bước đi vài bước lại đứng chững lại. Cô cắn môi do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là quyết định đi xuống lầu gọi điện thoại cho Hạ Quân.

Hạ Quân gõ cửa, vào văn phòng của Tưởng Chính Nam. Tưởng Chính Nam ngẩng đầu nói: “Chuyện gì?” Hạ Quân lúc này mới nói: “Hứa tiểu thư nói muốn đi gặp cha cô ấy.”

Ánh mắt Tưởng Chính Nam dừng ở trên những con số trong tài liệu, sau một lát, mới lạnh nhạt nói: “Cậu đi sắp xếp một chút.” Hạ Quân có chút lo lắng nói: “Chính là —” với tính tình của Hứa tiểu thư, Hạ Quân nhiều ít cũng hiểu một chút, nên lo lắng có chuyện xảy ra.

Tưởng Chính Nam biết anh muốn nói cái gì, nhưng vẫn là nói: “Đi đi thôi.” Chuyện mà Hạ Quân lo lắng, hẳn đương nhiên biết.

Đối với cô hẳn đã làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ cô là còn thực sự nhẫn nại, chính là bởi vì điểm yếu trí mạng của cô còn nằm trong tay hắn. Đó là cha của cô. Mặc kệ cô có nguyện ý cùng hắn hay không, hắn tàn nhẫn mà hưởng thụ hết thấy những gì cô có khả năng cho hắn, chính là thân thể!

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, dù sao hắn đã muốn hưởng thụ qua cô, nếu cảm thấy hợp khẩu vị, liền hưởng thụ nhiều hơn đi. Tại sao phải đè nén chính mình. Dù sao chạm cũng đã chạm rồi, một lần cùng một trăm lần đều là chạm. Nghĩ đến đó không được bao lâu, hắn hơn phân nửa cũng liền phiền chán. Xem ra trong khoảng thời gian này bản thân hắn dường như đã nhẫn nại quá phận rồi.

Sau khi ý niệm trong đầu hiện lên, Tưởng Chính Nam nhất thời tự xét lại bản thân và cảm thấy những lời truyền thuyết mà bên ngoài nói hắn “Không từ thủ đoạn, cương quyết vang dội, thậm chí lãnh khốc vô tình” thể nhưng một chút cũng không có sai.

Hắn nói lỏng cà- vạt, khoe miệng cong lên lộ ra một nụ cười, tàn nhẫn lại mê người.

Hứa Liên Trần kỳ thật chỉ nói với Hạ Quân là muốn đi thăm cha, vốn chỉ là hỏi qua mà thôi, cũng không ôm nhiều hy vọng. Chính là sau đó Hạ Quân nói là có thể. Quả thật trong nháy mắt cô có chút kinh ngạc.

Ngày hôm sau, cô mang theo một cái túi lớn đầy đồ, ở ngoài tường thủy tinh nhìn một đám người xa lạ đều tự tìm đến vị trí tương ứng nhất loạt ngồi xuống. Chính là nhiều người như vậy, vẫn không có cha của cô —

Cô thất hồn lạc phách nhìn chiếc ghế dựa rộng tuếch trước mặt mình. Thì ra lần trước những lời mà baba nói với cô đều là sự thật, ông thực sự không gặp cô nữa.

Cô liền như vậy lã chã – chực khóc ngơ ngác mà ngồi. Ngay cả người bên ngoài cũng cảm thấy kinh ngạc, đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Mãi cho đến khi quản giáo thông báo đã hết giờ, cô mới phản xạ có điều kiện ôm cái túi lớn của chính mình, một tay lau khô nước mắt lặng lẽ chảy xuống, mờ mịt mà đi ra. Bên ngoài ánh mặt trời chiếu rọi, chính là trời đất bao la, tựa hồ trống trơn hiu quạnh chỉ còn có một mình cô mà thôi.

Hạ Quân tựa vào cánh cửa lớn chỗ lối ra, thấy cô gọi: “Hứa tiểu thư.” Chỉ thấy Hứa Liên Trần giống như không có nghe đến, sắc mặt như người mộng du, thất hồn lạc phách ngồi vào xe.

Hạ Quân kỳ thật thông qua nhân viên trạm giam đã biết được cha cô không chịu gặp cô, không khỏi cụp mắt xuống, không đành lòng nhìn về bị ai đau đớn trên mặt cô. Trầm ngâm một lát, Hạ Quân đi đến một bên, lấy điện thoại trong túi ra: “Khương chủ quản, chào anh. Tôi là Hạ Quân của Thịnh Thế.”

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm khách khí: “Hạ tiên sinh, xin chào.”

Nói mấy câu lúc sau, Hạ Quân cúp máy, đi đến bên cạnh xe, gõ cửa xe: “Hứa tiểu thư.” Lái xe thực thức thời mà hạ kính cửa xe xuống, Hứa Liên Trần ngơ ngác ngẩng đầu, từ góc độ của Hạ Quân có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô.

“Hứa tiểu thư, mời đến bên này.” Dứt lời, Hạ Quân kéo cửa xe ra.

Trong ngục giam, người quản giáo có bộ mặt lãnh đạm kia đối với Hạ Quân rất là khách khí, dẫn bọn họ tới một gian phòng họp. Mỉm cười chỉ vào một mảnh sân thể dục ngoài cửa sổ, nói: “Đây là nơi hóng gió của các phạm nhân. Cán bộ cấp trên đã phân phó, phạm nhân số 11091 ngày hôm nay được ra hóng gió trước.”

Thân người Hứa Liên Trần nhẹ nhàng run lên, 11091 không phải là số hiệu của cha cô sao? Không thể tưởng tượng được Hạ Quân cư nhiên có thể thần thông quảng đại như thế.

Đang trong trạng thái suy nghĩ mông lung, chỉ nghe người nọ nói: “Nhìn coi, ông ấy đã đi ra.” Hứa Liên Trần chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên là cha cô Hứa Mưu Khôn. Cách xa như vậy, chỉ nhìn thấy bên sườn. Tính là xa như vậy, cô vẫn là cảm thấy ghen ngào muốn khóc.

Ánh mắt cô cũng không chớp mà nhìn thân ảnh của cha, cũng không có lưu ý đến Hạ Quân và mọi người đã nhẹ nhàng mà lui đi ra ngoài.

Trong đầu yên lặng nói: “Baba, sinh nhật vui vẻ!”

Từ khi cô bắt đầu học trung học, hàng năm sinh nhật cha cô, đều là cô tự mình đi đến cửa hàng bánh ngọt chọn mua. Ở bên ngoài ăn cơm xong trở về, cô luôn bưng bánh kem mà nói với cha “Sinh nhật vui vẻ!” Chính là hiện giờ — Hứa Liên Trần cúi đầu liếc mắt nhìn một cái chiếc bánh kem nhỏ trong tay, khoe mắt đều là chua xót.

Tuy rằng biết ẩn theo quy định thì chiếc bánh kem này không có cách nào đưa vào cho cha được, chính là cô vẫn cứ mua, là hương vị cà phê mà cha cô thích nhất.

Cách đó không xa, cha cô đuổi người vờn vai, lại ngửa đầu nhìn nhìn mặt trời — nước mắt của Hứa Liên Trần cuối cùng không kìm được nữa, tựa như hạt châu mà ngã nhào xuống.

Cũng không biết ở cửa sổ đứng bao lâu, cuối cùng mãi cho đến khi thân ảnh cha biến mất ở phía sau cửa — Hứa Liên Trần tham luyến ở trong phòng đứng hồi lâu.

Khi vào trong xe, tâm tình Liên Trần mới từ từ hồi phục, hướng Hạ Quân nói: “Hạ tiên sinh, cảm ơn anh.”

Hạ Quân nhìn dòng xe cộ phía trước, thản nhiên nói: “Hứa tiểu thư, không cần khách khí như vậy đâu. Cô hẳn là biết, tôi chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

Cô biết, Hạ Quân chẳng qua là nghe lệnh làm việc thôi. Nghe chính là mệnh lệnh của một người mà thôi. Nhưng là trong nháy mắt này cô vẫn là thực cảm tạ Hạ Quân. Nếu không phải có anh, cô biết chính mình hôm nay tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy cha của mình.

Cũng trong nháy mắt này, cô cũng càng thanh tĩnh mà ý thức được, mỗi ngày mà cha cô ở trong nhà lao vẫn tuyệt đối là địa ngục, người kia thật sự chỉ cần thối một hạt bụi. Cô thật sự đắc tội không nổi!

Ngày hôm đó hẳn lại phái Hạ Quân tới đón cô. Hứa Liên Trần nghĩ là chắc lại cùng em gái hẳn và Diệp Anh Chương thôi. Cô ở ghế lô đợi hồi lâu, Tưởng Chính Nam đẩy cửa mà vào.

Tưởng Chính Nam lười biếng cởi áo vet ra, còn lại là áo sơ mi màu trắng, ngồi ở phía đối diện cô. Hứa Liên Trần nhìn thấy một đôi cúc áo ngọc bích ở tay áo, đen đen thâm sâu như ánh mắt hẳn.

Lời nói, chính là rung chuông mà gọi nhân viên tạp vụ, mang danh mục đồ ăn lên. Kỳ quái hơn là, hẳn chỉ gọi suất ăn của hai người.

Như vậy, hôm nay sẽ không phải hôm nay chỉ có cô và hẳn hai người sao!

Hứa Liên Trần kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Tướng Chính Nam ngắn gọn dứt khoát phân phó nhân viên tạp vụ: “Bitet của tôi 5 phần chín, của cô ấy 7 phần chín.”

Hai người chưa bao giờ cùng dùng cơm như vậy, Hứa Liên Trần có chút như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cảm thấy trường hợp như vậy thực quá quái dị. Đáy lòng có chút không rõ vì sao hôm nay không có em gái hần và Diệp Anh Chương.

Hần vẫn trầm mặc, sắc mặt thản nhiên, tỉnh bơ như không. Hứa Liên Trần bất tri bất giác cuộn chặt bàn tay. Thời gian hai người ở chung hơn phân nửa là như thế, cả hai đều không có lời nói, im lặng tới cực hạn.

Nhanh chóng, hai phần bitet mà hần gọi đã mang lên. Men sứ màu trắng tỏa sáng, miếng thịt bò tươi mới nhiều nước, bên cạnh còn được trang trí bởi một đóa hoa tươi, hàm chứa giọt nước mưa, coi như mới từ trên cây cắt xuống, mơ hồ có thể ngửi được mùi thơm dịu dịu——

Hứa Liên Trần bật người đứng lên, che miệng đẩy cửa ra. Hần coi như chưa thấy, vẫn như trước thanh thản mà ăn miếng thịt bò của chính mình. Hồi lâu, vẫn là không thấy cô trở về.

Hần buông dao nĩa xuống, ánh mắt dừng ở miếng thịt bò bảy phần chín của cô, mơ hồ còn có vết tơ máu. Gọi nhân viên phục vụ tới: “Mang đi đi, đổi một miếng thịt bò chín hết.”

Hứa Liên Trần nhìn người bên trong gương mà cười khổ. Cô hiện tại đã muốn không thể nhìn được vết máu, mỗi lần gặp phải, dạ dày sẽ bắn năng mà phản ứng dữ dội.

Lúc cô quay trở lại, đầu hần cũng không có nâng lên, như trước đang hưởng thụ bữa tối của chính mình. Hứa Liên Trần cúi đầu, đột nhiên phát hiện miếng thịt bò trước mặt chính mình có gì đó khác biệt, không một chút tơ máu nào.

Hứa Liên Trần giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy hần tao nhã nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm, ánh mắt cũng không có dừng ở trên người cô.

Ăn cơm xong, Tướng Chính Nam đi lấy xe, cô lẳng lặng đứng ở cửa chờ hần. Có một người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, Hứa Liên Trần bản năng lùi ra.

Người nọ có lẽ đã uống rất nhiều rượu, bước chân – loạng choạng túm lấy tay cô, khi nói mùi rượu xộc lên mũi, kẻ khác nghĩ thấy chỉ muốn nôn: “Ui, đây không phải Hứa tiểu thư của Thịnh Danh sao? Mặc xinh đẹp tao nhã như vậy, ở đây chờ ai thế? Không phải biết hôm nay tôi ở đây, cho nên đứng riêng đây để đợi tôi chứ!”

Thịnh Danh là quán rượu cô làm khi mới ra khỏi tù, là một cái tên cũng nổi tiếng ở Lạc Hải. Cô không khỏi ngẩng đầu, phát hiện người uống say này cư nhiên chính cái tên Ngô Minh vẫn dây dưa với cô khi cô còn làm ở Thịnh Danh.

Lúc trước khi cô còn ở Thịnh Danh, ngay từ đầu chỉ là phụ trách chức vụ nhân viên mang menu cho khách gọi món. Hơn nửa tháng sau, lại chuyển thành nhân viên phục vụ. Sau khi làm ở đại sảnh được một tháng, lại bị điều tới phục vụ trong phòng. Chính là ở nơi đó cô quen biết cái tên Ngô Quân này.

Ngay từ đầu hần đã ám muội, đùa nghịch đồ ăn trước mặt cô, khi cô bóc khăn mặt, cố ý làm như vô tình sờ sờ tay cô. Khi thấy hần cô thực rất sợ, nhưng lại không thể làm gì, đành phải mỗi lần mặt không chút thay đổi mà chạy sang một bên trốn đi.

Lần nào đó, Ngô Minh mở tiệc chiêu đãi một nhóm người, bị cô trốn mất, ước chừng cảm thấy quá sượng mặt, thật mất mặt, thẹn quá thành giận. Gọi quản lý tới, làm trò trước mặt mọi người chửi ầm lên: “Làm ăn cái kiểu gì, ngốc đến mức ngay cả hầu hạ cũng không biết? Khách sạn các người tuyển nhân viên như thế nào đó!”

Hồ quản lý chính là người lúc trước chọn cô vào làm việc, tại đây làm đã lâu, cũng biết người họ Ngô này không dễ chọc, vội liên tục chịu tội: “Ngô tổng, thất lễ quá, thật không phải. Tôi sẽ cho cô ta đến xin lỗi ngài. Nếu cô ta vẫn cố chấp, như vậy đi, tôi sẽ điều hai em lanh lợi khác lại đây. Ngài xem thế nào?”

Ông chủ phía sau của Thịnh Danh ở Lạc Hải này là ai không ai rõ ràng lắm. Ngô Minh cũng là không dám dây dưa nhiều, thấy Hồ quản ký kia đã cười cười nhận lỗi, ình mặt mũi, Ngô Minh cũng biết chính mình nên xuống đài thôi.

Ngô Minh hừ lạnh một chút liếc Hứa Liên Trần nói: “Có biết ông đây coi trọng cô là phúc khí của cô rồi không? Đừng lên mặt, không biết xấu hổ!” Hứa Liên Trần cúi đầu, nhìn đôi gày da giá rẻ trên chân mình, cổ họng không phát ra một tiếng.

Sau ngày ấy, cô thấy tên Ngô Minh kia chỉ có thể trốn lại trốn. Hồ quản lí cũng biết tình huống của cô, cũng không có khó xử cô, chỉ nói: “Liên Trần, cô hẳn là hiểu được. Chúng ta là ngành dịch vụ, khó tránh khỏi sẽ đụng tới một số người khách khó chơi. Như vậy đi, tôi đi chiếu cố một chút, về sau khi mà Ngô Minh tới tận lực giúp cô đi đến ghế lô khác”

Hứa Liên Trần lúc đó vẫn là không hiểu, vì cái gì là tận lực. Bởi vì phục vụ ghế lô trên lầu ba, có vài người. Chỉ cần Hồ quản lí nói một câu, cô cũng sẽ không phải chạm mặt tên Ngô Minh kia.

Sau cô mới hiểu được, càng những kẻ như tên Ngô Minh kia thì càng không biết thế nào là vô sỉ. Hắn không chỉ một . . . mà . . . vài ba lần đích thân bắt cô phục vụ ở ghế lô của hắn. Thậm chí tay chân cũng càng ngày càng làm càn. Hồ quản lí tuy rằng ngầm lẫn lộn che chở cô, nhưng cũng không thể quá phận. Ngô Minh mỗi lần đều hướng anh ta cười như không cười nói: “Tiểu Hồ, tôi cũng đã nhìn toàn bộ quá trình cậu đi đến được vị trí quản lý này. Không dễ dàng a! Cậu hẳn là hiểu được, tình thế này, chuyện gì không nên quản thì đừng có quản.”

Hứa Liên Trần nghe nhân viên làm việc ở phía dưới từng nói qua, tên Ngô Minh này là chủ thầu xây dựng, ở Lạc Hải cũng coi như có chút danh tiếng. Thuộc hạ nuôi rất nhiều người, hơn phân nửa đều không phải người lương thiện.

Hứa Liên Trần biết được như thế, sự tình nhất định khó có thể tốt được. Sau buổi tiệc lễ đính hôn lớn ở nhà hàng, đưa đơn từ chức cho Hồ quản lí. Hồ quản lí cũng hiểu được, khẽ thở dài: “Liên Trần, cô đến nơi đây cũng được mấy tháng, làm việc luôn luôn chịu khó lại rất đúng mực, tôi vẫn thực xem trọng cô. Cô từ chức như vậy, tôi cũng thấy đáng tiếc. Bất quá — bất quá tôi cũng sẽ không giữ cô lại. Về phần tiền lương ngày mai cô đến thanh toán đi!”

Ở nhà hàng này đã lâu, chứng kiến cũng nhiều chuyện. Anh thật sự cảm thấy Liên Trần như vậy mà đi, đối với cô có lẽ cũng là chuyện tốt.

Hứa Liên Trần gật gật đầu, cảm kích nói “Cám ơn”. Hồ quản lí lại gọi cô ở lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói một câu: “Liên Trần, cô vẫn nên dừng tìm việc ở những ngành như thế này.” Hứa Liên Trần “Vâng” một tiếng, sau đó rời đi.

19. Q.1 - Chương 19

Không thể tưởng được, cách đã hơn một năm, thế nhưng lại đụng phải hắn ở cửa nhà hàng này. Hứa Liên Trần giấy dựa đang muốn rút tay ra: “Anh làm gì? Buông.”

Ngô Minh híp mắt, khuôn mặt mập mạp lóe sáng, dán sát vào cô: “Thỏ trắng ở đây chờ ai đâu? Lúc trước muốn thử theo tôi, hiện tại cô lại nổi tiếng không ăn, thật tốt a —”

Hứa Liên Trần càng không ngừng lui ra phía sau, đụng phải cái cột chạm khắc hình tròn phía sau, thật sự lui không thể lui được nữa: “Ngô tổng, xin ngài tự trọng.”

Ngô Minh mê đắm giơ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, liên tục nói: “Tôi sẽ không tự trọng, thì cô làm gì tôi nào?” Đối với đàn bà, hắn từ trước đến nay càng không chiếm được lại càng muốn.

Hứa Liên Trần quay đầu đi, bất đắc dĩ mà trân mắt nhìn bàn tay mập mạp của Ngô Minh một tắc lại một tắc tới gần.

Bỗng nhiên trong lúc đó, có một bàn tay khác, tà tà vươn lại đây, dứt khoát bắt lấy cổ tay của Ngô Minh. Ngô Minh ần ần, giận dữ quay đầu: “Con rùa vương bát đần nào, dám quản chuyện tốt của ông nội mày—”

Dĩ nhiên là Tướng Chính Nam. Tướng Chính Nam của tập đoàn Thịnh Thế. Trong nháy mắt, Ngô Minh tưởng chính mình nhìn lầm rồi. Mạnh mẽ lắc lắc cái đầu uống say có chút mơ màng, nheo mắt nhìn kỹ, đây không phải Tướng Chính Nam thì là ai? !

Ngô Minh tuy rằng chỉ gặp Tướng Chính Nam vài lần mà là đứng ở phía xa nhìn lại, nhưng một nhân vật khí thế bức người như vậy, hẳn nhất định sẽ không hoa mắt — hẳn lại biết người này hẳn tuyệt đối cũng không thể chọc vào, cũng không dám động vào —

Ngô Minh lập tức bị dọa đến tỉnh rượu, trán đổ mồ hôi. Vội cúi đầu khom lưng mà cười làm lành nói: “Tướng tiên sinh, xin chào.” Khuôn mặt mập mạp đầy mồ hôi cười nịnh nọt: “Ngài đây hẳn là đến để dùng cơm đi. Quý rầy nhả hứng của ngài. Đây là tôi đang dạy dỗ đàn bà của tôi?”

Ánh mắt lạnh lùng của Tướng Chính Nam lại dừng ở bàn tay đang túm tay Liên Trần của hắn, sắc mặt ngưng đọng lại. Nghe vậy, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, độ cung sắc bén dọa người. Hắn nhú mày, cười như không cười nói: “Đàn bà của anh?”

Ngô Minh lấy lòng mỉm cười: “Đúng vậy. Con đàn bà này không hiểu chuyện, đã khiến Tướng tiên sinh chê cười.”

Hứa Liên Trần cup mắt xuống, không rõ đáy mắt có ý nghĩ gì. Tướng Chính Nam lại nhìn liếc mắt một cái khuôn mặt buồn cười của Ngô Minh kia, rốt cục khó có thể khắc chế mà nở nụ cười, nhẹ buông một câu, không thể nói rõ tức giận, nhưng cũng không nhẹ chút nào— nhẹ nhàng băng quơ: “Thật sự là buồn cười.” Quay đầu hướng Hứa Liên Trần nhú mi cười, giọng nói trầm thấp mềm nhẹ: “Tôi thật muốn biết từ khi nào thì em trở thành người đàn bà của vị tiên sinh này? Tôi bất quá chỉ là đi đến bãi đỗ xe lấy xe mà thôi.”

Ngô Minh như bị điện giật mà buông tay Hứa Liên Trần ra, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra: “A — này — này Tướng tiên sinh — thực xin lỗi, thực xin lỗi — tôi uống rượu — tôi hoa mắt — không — không — là tôi mù mắt —”

Hắn nhìn sắc mặt của Tướng Chính Nam, chỉ giận không thể biến mất, Ngô Minh ở Lạc Hải làm ăn đã lâu, tự nhiên là nhiều ít biết được sự lãnh khốc của Tướng Chính Nam. Hắn biết được lần này chuyện lớn nhỏ thế nào, vội gơ tay tát mặt mình, run run nói: “Tướng tiên sinh — ngài đại nhân rộng lòng— ngài đại nhân không chấp tiểu nhân— tha cho tôi lần này.”

Ánh mắt lạnh lùng như băng của Tướng Chính Nam quét hắn liếc mắt một cái, phun ra một chữ: “Cút.” Ngô Minh như được tha bổng, vội không ngừng mà chạy đi. Vì tốc độ quá nhanh, thậm chí lao đảo một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hứa liên Trần lên xe, lơ đãng quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Tướng Chính Nam vẫn u ám như trước.

Xe một mạch chạy, cuối cùng nhưng lại tới nhà của hắn. Mãi cho đến khi xe tắt đèn, Tướng Chính Nam mới nhếch môi, âm thanh lạnh lùng nói: “Dưới tình huống này, cô không biết hét lên à? Để cho người ta sờ sàng sao?” Dứt lời, hắn đẩy cửa xe ra, xuống xe, sau đó cũng không quay đầu lại mà vào phòng.

Khi cô tiến vào phòng khách, hắn đã muốn lên lầu. Cô bất đắc dĩ, đành phải ngồi, hơn nữa nửa ngày cũng không thấy một người. Mãi cho đến sau mới biết được, trong biệt thự người làm sau buổi cơm chiều sẽ không xuất hiện, trừ phi rung chuông gọi về.

Mãi cho đến đã khuya, hắn vẫn không có xuất hiện. Hứa Liên Trần xem ra ngồi ở phòng khách cũng không phải biện pháp tốt, đành phải nhẹ chân lên lầu tìm một gian phòng khách, cô nhớ rõ phòng của hắn, cho nên tìm một gian cách xa nhất.

Ở trong phòng cho khách tắm rửa sạch sẽ, lau lau mái tóc ẩm ướt đi ra, bỗng nhiên gặp người, hắn cư nhiên ở trong phòng của cô. Không biết có phải do ánh đèn hay không, cô thấy sườn mặt hắn rất thâm thúy, nhưng sắc mặt tựa hồ so với lúc xuống xe còn đen hơn.

Hắn mặc áo choàng tắm, dây lưng thắt lỏng bên hông. Tựa vào cạnh cửa, mặt không chút thay đổi mà nhìn cô một cái, liếc mắt một cái, liền xoay người đẩy cửa mà ra.

Hứa Liên Trần nhìn bóng dáng cao lớn của hắn kia, cực kỳ cứng ngắc.

Ngày hôm sau, hấn không sai Hạ Quân giống lần trước đưa cô trở về. Cô cứ như vậy mà ở trong nhà của hấn. Hấn mỗi ngày đều khuya mới trở về. Hứa Liên Trần cũng không biết bản thân mình từ khi nào thì chú ý tới, có lẽ là bởi vì thay đổi hoàn cảnh mới, hơn nữa không có Tiểu Bạch làm bạn đi, cô luôn trần trọc, khó có thể ngủ được.

Bên trong biệt thự của hấn có điện thoại cố định. Ước chừng hấn cho là cô không biết dùng, cũng không dám dùng, cho nên mới để cho cô tự do ở biệt thự mà hành động.

Đúng vậy, cô quả thật không dám dùng. Cô làm gì có tài đức gì mà dám đối nghịch với hấn, cho dù không lo lắng chính mình, vẫn còn phải băn khoăn cha đang ở trong lao tù.

Cho nên giờ phút này Hứa Liên Trần nhìn chằm chằm điện thoại trong phòng khách đang “Reng reng ren reng” rung động, chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên. Không biết có phải dì giúp việc bên trong biệt thự đi ra ngoài hay không, điện thoại vẫn không ai tiếp.

Hứa Liên Trần do dự hồi lâu, lúc này mới nhấn điện thoại lên, chỉ nghe đối phương nói: “Xin chào, tôi tìm Hứa tiểu thư, Hứa Liên Trần tiểu thư.” Thanh âm quen thuộc này, cô ngay lập tức nhận ra, là Diệp Anh Chương.

Hứa Liên Trần nắm chặt microphone, ngây ngốc đứng tại chỗ. Diệp Anh Chương ở đầu bên kia phản ứng lại: “Liên Trần, là em, đúng không? Anh tìm em thật lâu — chính là Tưởng Chính Nam vẫn ngăn cản anh liên hệ với em — cuộc gọi này anh đã gọi từ rất lâu, vẫn có người chống đỡ, nói không có người này.”

Hết thấy đương nhiên là Tưởng Chính Nam an bài. Hấn làm sao có thể để cho Diệp Anh Chương liên lạc được với cô chứ! Nếu không cũng không cần phải giam lỏng cô làm gì.

Diệp Anh Chương thực dồn dập nói: “Liên Trần, em có biết không, anh tốn công lắm mới có thể liên lạc với em. Từ đầu tới cuối anh đều không tin em và Tưởng Chính Nam là thật. Em nói rõ ràng cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Diệp Anh Chương vẫn rất nghi ngờ chuyện Tưởng Chính Nam cùng Hứa Liên Trần cùng một chỗ, cho dù là việc Liên Trần từ chức hay vẫn là biến mất, thậm chí là xuất hiện đều vô cùng đột nhiên. Anh có thể thấy Liên Trần vài lần, nhưng bởi vì Tưởng Chính Nam luôn không rời Liên Trần nửa bước, anh căn bản là không có cách nào cũng không có cơ hội cùng mà nói chuyện với cô. Nhưng càng là như vậy anh càng thêm hoài nghi, anh còn dùng hệ thống theo dõi của công an để tìm.

Hứa Liên Trần sau một lúc lâu lúc sau mới nói: “Cảnh sát Diệp, tôi không rõ ý anh nói là gì, nhưng mà tôi tốt lắm. Anh ấy đối xử với tôi cũng tốt lắm. Tôi chỉ có thể nói cảm ơn anh đã quan tâm. Tôi thật sự không biết anh phải như thế nào mới có thể hết hy vọng. Nhưng tôi thật sự thật sự xin anh sau này đừng có liên hệ với tôi nữa. Hai người chúng ta ngay cả bạn bè cũng không phải.” Nói xong, cô cúp máy.

Nếu Diệp Anh Chương trước khi cô bị giam lỏng mà không dây dưa với cô, có phải, tất cả mọi chuyện sẽ không thế này không? Cô không biết!

Chính là hiện tại, hết thấy đã muốn lệch khỏi quỹ đạo. Sớm đã không thể quay về khi đó!

Nếu không trở về được, vậy cô hiện tại chỉ hy vọng nhanh chấm dứt hết thấy này.

Diệp Anh Chương buông tay chính là lúc cô cần giúp đỡ nhất! Cho nên Diệp Anh Chương, xin anh buông tay đi, coi như cho tôi một con đường sống!

Sau khi nói cuộc điện thoại này xong, nghĩ đến hoài nghi của Diệp Anh Chương lại sẽ chậm lại rất nhiều đi.

Hứa Liên Trần cười khổ xoay người, đã thấy dì giúp việc trong biệt thự về mặt khăn trang mà chạy lại đây: “Hứa tiểu thư —” Hứa Liên Trần nhìn bà ấy liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Dì cái gì cũng không có nhìn thấy, cái gì cũng không có nghe được, có phải không?”

Dì giúp việc kia ngây cả người sau mới phản ứng lại, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Hôm nay buổi tối, cô một mình ăn cơm. Phòng ăn vắng vẻ, bàn ăn thật dài, trên trần là đèn chùm xa hoa, chiếu rọi bốn phía. Cô vốn là đã có thói quen ở một mình, nhưng trong nháy mắt này, bỗng nhiên cảm thấy một mình ăn cơm thật cô đơn đến đáng sợ. Đặc biệt tại những nơi như thế này.

20. Q.1 - Chương 20

Có một ngày, buổi tối, hần là đã khuya. Cô mơ hồ lại nghe thấy tiếng xe vào nhà. Cô trở mình, tìm tư thế thoải mái, dần dần mở mắt lên.”

Trong mơ màng, hình như có người xuất hiện ở bên giường, cũng không bật đèn, xốc chăn mỏng lên, trực tiếp chui vào. Cô đột nhiên như phản xạ có điều kiện nhanh chóng thanh tỉnh lại, trên người người này mang theo mùi rượu, cái chính là đây không phải mùi cô quen thuộc. Không phải hần!

Cô bật mình ngồi dậy, “Ba” một tiếng mở đèn lên. Hé ra một khuôn mặt xa lạ, tuy rằng góc cạnh rõ ràng, ngũ quan cũng đoan chính, nhưng không phải hần.

Hứa Liên Trần phát ra một tiếng “A” chói tai, luống cuống tay chân cầm lấy chăn nhảy xuống giường. Người nọ hé mí mắt lên, mắt say lơ đãng nhấp nhem đập đập đầu rồi cũng ngồi dậy.

“A — anh — anh là ai? Sao lại ở chỗ này?” Cô hoảng sợ lúng túng nhìn chăm chăm người kia, một mực lùi về phía sau, mãi cho đến góc.

Người nọ lại hỏi lại cô, tuy rằng cau mày, có men say, nhưng vẫn như trước cả vú lấp miệng em: “Cô là ai, con bà nó, nơi này của Tưởng Chính Nam thế nào lại vô duyên vô cớ có đàn bà xuất hiện chứ?”

Cửa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, có hai người đẩy cửa chạy vào, một là hần, người kia cô cũng không biết. Nhưng cảm giác được cũng là loại người giống Tưởng Chính Nam, cái loại khí chất này không phải người bình thường có thể có.

Người trên giường ước chừng bị biến cố này làm phiền, cảm giác say cũng tỉnh vài phần, liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt u ám không chịu nổi của Tưởng Chính Nam, đột nhiên nhủ mi, cười gian tà: “Tưởng Chính Nam, tiếp đón của cậu thật là càng ngày càng chu đáo! Chuẩn bị ình một kính hỉ lớn như vậy.”

Nói xong, đem ánh mắt mà quyết tới quyết lui trên người Hứa Liên Trần vài cái, khóe miệng cong lên, không có ý tốt cười nói: “Khuôn mặt, dáng người cũng không tệ lắm. Được rồi. Đêm nay mình nhận ý tốt của cậu.” Dứt lời, hướng Hứa Liên Trần mỉa mai cười: “Đến đây đi, bảo bối.”

Tưởng Chính Nam một chữ cũng không ném ra, tức giận đứng chắn trước người cô. Hứa Liên Trần nhìn thấy hần một thân áo choàng tắm lôi thôi, tóc ướt sũng, nước đang còn rớt xuống. Có lẽ là đang tắm rửa xong bị tiếng hét kinh động đến mà chạy tới đây.

Tưởng Chính Nam liếc xéo Sở Tùy Phong một cái, thản nhiên nói: “Còn không trở về phòng cho tôi.” Hứa Liên Trần thấp thỏm, ôm chăn cào tóc, rút tóc từ từ rời khỏi gian phòng.

Mới đến cửa, nghe thấy tiếng người kia nói chuyện, mơ hồ có ý trêu chọc: “Trách không được, tiểu tử này gần đây đối với mỹ nữ chỉ bày ra bộ dáng đàn độn, thì ra là kim ốc tàng Kiều. Đây, trước kia không phải cậu chưa bao giờ mang đàn bà về nơi này sao? Nói cái gì là làm bẩn giường của mình? Bữa nay đối tính a?”

Lại nghe một giọng nói xa lạ còn mang theo tiếng cười vang lên: “Sở Tùy Phong, mình đề nghị cậu bớt tranh cãi đi. Nếu không mình thật sự rất khó đảm bảo cậu có thể từ chối lãnh nạn mà đi ra khỏi đây đây.”

Cái người Sở Tùy Phong kia cười “Ha ha” phá lên cười: “Đúng — đúng—”

Câu nói kế tiếp thì nghe không rõ .

Sau một lúc lâu, hần mới đẩy cửa mà vào, sắc mặt xanh mét, biểu tình lãnh đạm đến cực điểm. Thấy cô vẫn ôm chăn, đứng ở cửa. Sắc mặt hần tựa hồ càng thêm giận dữ, trong thanh âm lộ ra hàn khí: “Còn không đi tắm rửa —”

Hứa Liên Trần bị điệu bộ nghiêng rãnh nghiêng lợi của hần là cho khiếp sợ, lùi về phía sau mấy bước. Lúc này cô mới buông cái chăn mỏng ra, lộ ra quần áo ở nhà bên trong, một cái áo sơ mi cộc tay còn có một cái quần cộc.

Sắc mặt bất tri bất giác Tưởng Chính Nam dịu đi một chút, nhưng khẩu khí vẫn là không chút hiền lành: “Nhanh đi tắm rửa, đem quần áo thay ra cho tôi!”

Hứa Liên Trần tắm rất chậm, đứng ở dưới vòi hoa sen, chà sát một lần lại một lần. Sau đó lại thổi tóc, thật chậm thật chậm mà thổi, ngó trái ngó phải, ngó trước ngó sau— đến cuối cùng, cảm thấy cái gì cũng tốt.

Trong phòng tắm của hắn tất nhiên chỉ có áo choàng tắm của hắn, cô mặc ở trên người, rộng thùng thình còn dài lê thê dưới đất. Cô gắt gao mà buộc thắt lưng, lúc này mới đẩy cửa ra.

Tưởng Chính Nam tựa vào đầu giường, quét cô liếc mắt một cái.

Con người mắt cô đúng là đen láy mà trong sáng như pha lê, trong lúc lưu chuyển, trong veo như nước, đại khái chỉ có những người không lòng dạ toan tính thì ánh mắt mới có thể trong sáng như thế.

Tưởng Chính Nam chậm rãi hướng cô đi tới, nhất cử nhất động dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm quỷ quái. Hứa Liên Trần giật mình lùi về phía sau, mãi cho đến khi sau lưng chạm phải vách tường lạnh lẽo mới thôi.

Tưởng Chính Nam dừng bước, chỉ là nhìn chằm chằm cô, giống như là muốn theo dõi con mồi, rất chậm rất chậm mà cúi người xuống.

Thân ảnh cao lớn của hắn bao phủ toàn bộ cô. Mũi từ từ đè xuống. Cô đã muốn không thể lùi được nữa, chỉ có ngoái đầu sang một bên, mũi hắn dừng lại ở trên khoe miệng cô. Hắn cười, thanh âm trầm thấp, hơi thở ái muội: “Xem em có thể chạy đi đâu nào?”

Ngay sau đó, hắn ngay tại trên mũi cô nhiệt liệt mà uyển chuyển hôn, cuối cùng mạnh mẽ mà thâm trầm hôn vào trong cánh mũi của cô —

Tưởng Chính Nam ôm cô, không biết thế nào sau liền thốt ra : “Hắn chạm vào đâu của em?” Cô có chút khó hiểu giương mắt nhìn hắn, ánh mắt mê mang vô tội giống như nai con, khoe miệng hơi hé mở, tinh tế kiều diễm, như là một đóa hoa, mềm mại khôn cùng. Lòng hắn như được một bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve, nhưng lại rất khó chịu. Liền không thể kiềm chế mà hôn tiếp—

Ngày hôm sau, thời điểm Hứa Liên Trần tỉnh lại, đã muốn là giữa trưa. Cô mở mắt nhìn phòng ngủ xa lạ, bài trí xa lạ, cô ôm chần ngồi dậy, sau một lúc lâu, hai tay ôm đầu, ngơ ngác sững sờ.

Trở về căn phòng ban đầu của chính mình, nhìn lên, vẫn là bộ dáng ngày hôm qua khi cô rời đi, xem ra sau đó người kia cũng không ngủ ở trong này. Cô tuy rằng không có khát khe gì, nhưng là bởi vì từng có một đoạn cuộc sống bên trong lao tù không hề có chút riêng tư nào, cho nên hiện giờ là cực kháng cự cùng người khác chia sẻ tư mật bên trong phòng ngủ của chính mình, bây giờ gặp người nọ không có ngủ lại, thấy cả người thả lỏng mà đỡ buồn bực hơn rất nhiều.

Liền ở trong phòng chính mình bắt đầu tắm rửa, còn đang thổi tóc, dì giúp việc ở biệt thự đứng bên ngoài gõ cửa: “Hứa tiểu thư, đồ ăn đã chuẩn bị xong.” Cô đứng lên: “Vâng, cảm ơn.”

Hứa Liên Trần đổi quần áo thoải mái ở nhà đi xuống lầu, ở cửa phòng ăn liền ngăn cản cả người. Đại nhân như hắn cư nhiên không có đi ra ngoài, đã ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn thật dài.

Hứa Liên Trần chưa từng sau buổi sáng mà nhìn thấy hắn, đây lại là lần đầu tiên sau khi thân mật xong mà nhìn thấy hắn, không khỏi cảm thấy có chút khác thường nói không lên lời, thầm nghĩ xoay người rời đi.

Sắc mặt hắn vẫn như thường. Cô chú ý tới hắn mãi cho đến khi cô ngồi xuống sau đó mới động đôi đũa.

Hai người chưa từng như vậy mà cùng ăn xong một bữa cơm, cho tới nay, bọn họ luôn là một mình. Hôm nay lại như vậy, thật thật sự là cảm thấy cực kỳ khác thường. Hai người cũng giống như những cặp tình lữ bình thường, cực bình thường ở nhà dùng cơm mà thôi.

Hai người trong lúc đó cũng không có lời nói, chỉ lẳng lặng, bên trong phòng ăn to rộng ngẫu nhiên chỉ truyền đến tiếng động thanh thúy bát đũa chạm vào nhau.

Từ ngày ấy bắt đầu, Hứa Liên Trần thực kinh ngạc phát hiện có đôi khi hắn thực giống người đi làm bình thường mà tan tâm, sáng 9h chiều 5h. Sau đó cô có thể ở trên bàn ăn nhìn thấy hắn. Tỷ như hiện tại, hai người lại cùng một chỗ dùng bữa tối.

Có lẽ là do số lần hai người cùng nhau ăn cơm nhiều hơn, cô cũng đã không còn giống với thời điểm mới bắt đầu, không cảm thấy không thoải mái nữa. Có lẽ là vốn đã quen với cảnh một người tịch mịch, cho nên có thể có người ngồi đối diện, cùng cô, cũng là chuyện tốt.

Điều không tốt duy nhất chính là, mỗi đêm đều gặp hán, nửa ép buộc nửa hấp dẫn ——

Hứa Liên Trần buồn bực mệt mỏi gấp sách lại. Hết thầy rồi cuộc sao lại đến nông nổi này chứ?

21. Q.1 - Chương 21

Mỗi ngày trừ bỏ vẽ tranh, đọc sách, xem TV, hiện tại cô còn có thêm một việc để làm đó là lên mạng, thật sự không biết phải dùng thời gian như thế nào mới tốt. Chẳng lẽ cứ để thời gian từng ngày lại từng ngày lãng phí trôi qua như vậy sao?”

Ngày đó cô thấy Hạ Quân tới lấy văn kiện, liền nói với Hạ Quân, cô muốn tiếp tục học khóa học đại học đang dang dở của mình, cho dù ở nhà học cũng được, có thể được không?

Kỳ thật khi còn làm trong cửa hàng bán quần áo, cô cũng có dự định tiết kiệm tiền sau đó đăng ký học lớp học qua truyền hình hoặc là lớp học ban đêm vân vân, lấy cái bằng đại học. Hiện nay trong xã hội này, bằng đại học là công cụ cơ bản để có thể tìm được việc làm. Không có nó, cái gì cũng đừng nói.

Cô không biết hoàn cảnh hiện tại đến khi nào mới chấm dứt. Nhưng mà, cô biết, một ngày nào đó cũng sẽ chấm dứt. So với việc ngày nào cũng dằn độn sống cho qua, không bằng học chút này kia, về sau còn có kế sinh tồn trong xã hội.

Chẳng qua là, khi nào thì đến về sau, về sau rốt cuộc như thế nào, cô tuyệt không biết được. Cứ lo được lo mất như vậy không khác gì khi cô còn ở trong tù, chỉ biết không ngừng chờ đợi, đã có mơ hồ sợ hãi.

Cho dù có tồi tệ hơn nữa cũng bằng khi đó là cùng, đi khách sạn rửa chén đĩa mà thôi.

Hứa Liên Trần nhìn món cá trên bàn ăn mà sợ run, Tưởng Chính Nam ngồi phía đối diện bỗng nhiên mở miệng: “Hạ Quân nói em muốn tiếp tục đi học?” Hứa Liên Trần nâng tầm mắt, nhẹ “Vâng” một tiếng.

Tưởng Chính Nam nói: “Em muốn học chuyên ngành gì?” Hứa liên Trần yên lặng một lúc lâu, sau mới nói: “Vẫn là chuyên ngành thiết kế trước đây của tôi đi.” Nguyên nhân trước đây cô theo học chuyên ngành thiết kế trừ bỏ bởi vì từ nhỏ đã học vẽ tranh còn là vì muốn sau này tự mình có thể thiết kế một tiệm cà phê nhỏ.

Hiện giờ nghĩ đến, cũng thấy bản thân không có khiếu học ngành gì khác, nói gì cô cũng đã học hết một năm, cũng có chút căn bản, không nên thay đổi một lần nữa. Cô đã lãng phí nhiều thời gian rồi.

Tưởng Chính Nam thần nhiên nói: “Được”

Hai ngày sau, Hạ Quân liền sắp xếp người lại đây dạy học, Hứa Liên Trần cầm cuốn sách giáo khoa mới tinh, trong nhất thời muốn cảm ơn hàng ngàn hàng vạn lần. Trước kia do không hiểu biết, mỗi ngày nhìn sách vở mà cảm thấy phiền chán, không ngờ rằng có ngày lại cảm thấy nó đáng yêu mê người. Có lẽ là khi con người ta mất đi rồi mới có thể hiểu được điều này.

Hơn ba năm sau, cư nhiên cô lại có thể đọc hiểu sách giáo khoa viết gì. Thời gian như nước chảy, cô ngồi trên vỉa hè nhìn bàn tay của chính mình, trừ bỏ không khí, lòng bàn tay cô không có gì khác.

Vì có liên quan đến Tưởng Chính Nam, giáo sư Vương đến dạy nói với cô, đã đem hồ sơ học một năm kia của cô chuyển đến đại học Lạc Hải, lý lịch cùng hồ sơ trước kia của cô đều được chấp nhận, còn nói có thể sắp xếp cho cô lên lớp, chỉ cần học đầy đủ, một hai năm là có thể tốt nghiệp.

Đây có lẽ là chuyện vui nhất mà cô có được trong vòng hơn ba năm qua. Hứa Liên Trần nghĩ nếu là nửa năm cô có thể hoàn thành bảy môn, như vậy nửa năm sau cô chỉ cần học 6 môn nữa là có thể hoàn thành khóa học.

Giáo sư Vương Hữu Minh được trường học sắp xếp đến dạy ở tư gia, tất nhiên là đã được lãnh đạo nhà trường dặn dò kỹ lưỡng: “Là yêu cầu bên Thịnh Đế, tôi xem cùng lắm cũng chỉ là nêu tên cho có danh mà thôi. Anh lựa tình huống mà làm, cần làm gì thì cứ làm.”

Trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, mỗi năm Thịnh Đế đều quyên góp một khoản lớn tiền học bổng cho trường học, cho dù có mở miệng hỏi một cái bằng, bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Hiện giờ một cái yêu cầu nho nhỏ đến dạy học, tất nhiên phải dốc toàn lực mà đáp ứng rồi.

Cho nên vị giáo sư Vương Hữu Minh kia khi nhìn thấy Hứa Liên Trần trong biệt thự, tự nhiên liền hiểu rõ, bất quá đây chỉ là thủ đoạn nhà có tiền dễ cho cô gái nhỏ cao hứng mà thôi, cũng chỉ là học cho có danh.

Nghe Hứa Liên Trần nói muốn học bảy môn, ông ta liền cười cười nói có thể, nhưng trong lòng lại cực khinh thường, âm thầm mỉa mai: “Cô cho dù một môn cũng không nổi, thôi đem cái bằng này mà biếu cho nhanh. Hơn nữa với bản thân cô thực tế cũng không cần đến cái bằng này làm gì. Hiện tại tôi đến đây dạy không phải là vì Tưởng tiên sinh muốn làm cô vui thôi sao?”

Cũng không cần đến hết học kỳ, hay những nhận xét của những giáo sư khác, ngay bản thân Vương Hữu Minh cũng phải cảm thấy kinh ngạc khi thấy cô gái có cái mặt dễ nhìn này cực kỳ chăm chỉ học hành, không chỉ chăm chú nghe giảng trong giờ học mà trước khi vào lớp cũng đã chuẩn bị tốt hết tất cả những bài tập cần chuẩn bị. Vương Hữu Minh giật mình, dần dần cũng vài phần kính trọng.

Mà đối với Hứa Liên Trần mà nói, đây như là ánh sáng suy nhất trong cuộc sống bàng hoàng mờ mịt lúc này.

Cô vẫn nhớ rõ, cô từng hứa với cha mình, đời này nhất định sẽ tìm một người đàn ông đối xử tốt với cô, không cần đẹp trai, chỉ cần đối tốt với cô, cô cũng thấy thích hợp, sau đó an an ổn ổn mà sống, hạnh phúc đến hết đời.

Chính là tìm một người, cùng nhau sống. Cuối cùng rốt cuộc có thể hạnh phúc hay không ? Ai cũng không biết! Phỏng chừng ngay cả ông trời cũng không biết!

Chẳng qua là cô thiếu cha nhiều như vậy, cho nên vô luận thế nào, cô nhất định phải hoàn thành lời hứa với cha. Có lẽ, đây cũng là chuyện duy nhất cô có thể làm vì ông.

Cô thường xuyên ngồi ôm đầu gối, một người lặng lẽ chôn ở bên trong. Một người như cô không biết có thể có được hạnh phúc hay không.

Có khi lại nhịn không được nghĩ rằng, cả đời dài như vậy, biết đâu cô có thể tìm được người đó.

Ánh mặt trời chiều đầu mùa hạ dịu dàng mà chiếu lên thân thể, biếng nhác có vẻ mệt mỏi.

Nguyên là thanh âm dịu dàng nhỏ nhẹ giờ phút này lại trở lên đáng yêu vì giận dữ: “Hứa Tiểu Bạch, không được trốn” .

Lát sau, thanh âm đó chuyển về nhỏ nhẹ khê dụ dỗ: “Ngoan nào . . . ngoan nào . . . Hứa Tiểu Bạch Tắm xong Cho mày ăn được chưa. . . .”

Mười phần uy hiếp: “Hứa Tiểu Bạch, mày còn dám trốn. . . . chạy tiếp thử xem. . . .”

Trắng trợn mà uy hiếp: “Hứa Tiểu Bạch, mày còn như vậy, tao sẽ thịt mày xào măng nha!”

Bất đắc dĩ mà uy hiếp: “Còn chạy. Giỏi lắm. Măng xào thịt, mày trốn không thoát rồi!”

Tướng Chính Nam đỗ xe, chợt nghe được tiếng nói từ bãi cỏ sau tòa biệt thự truyền đến. Hắn đương nhiên biết thanh âm này là của ai, chính là hắn chưa từng có nghe được tiếng cười vui vẻ như thế.

Tướng Chính Nam đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên nhớ lại, so với Tuyền Tuyền cô chỉ lớn hơn hai tuổi mà thôi. Hướng tới nơi có tiếng nói kia đi qua, chỉ thấy cô cầm vò nước, ở trên bãi cỏ đuổi theo con chó nhỏ tắm rửa cho nó. Cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt, cổ chữ V, tay ngắn trông rất đơn giản, đang chạy đuổi theo, thật giống như một đóa hoa đang nở rộ.

Sau một hồi truy đuổi, cuối cùng cũng đã tằm xong, Hứa Liên Trần lấy khăn mặt để bên cạnh, nhẹ nhàng giúp Tiểu Bạch lau khô lông. Bộ dáng cúi đầu có vẻ rất chăm chú săn sóc, khiến cho kẻ khác dâng lên cổ ghen tị khó hiểu với con chó nhỏ kia.

Có lẽ là được chà lau, Tiểu Bạch rất thoải mái, nghe lời nằm úp sấp xuống, càng không ngừng thè lưỡi liếm bộ lông màu cà phê của mình. Nét mặt cô khéo léo nhu hòa, lộ ra cái cổ duyên dáng trắng nõn, càng không ngừng xoa xoa cổ con chó nhỏ, khoe miệng nở một nụ cười dịu dàng.

Dưới ánh mặt trời vụn vỡ mà đẹp mắt, Tưởng Chính Nam không khỏi nheo mắt lại, trong nháy mắt bỗng giật mình. Lại chớp mắt, chỉ thấy ánh nắng vàng óng bao phủ lấy cô, ánh nắng đầu mùa hạ.

Tưởng Chính Nam lúc đó không hề biết rằng bức tranh này mãi sau này vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hắn, không thể nào xóa nhòa

22. Q.1 - Chương 22

Hứa Liên Trần ôm Tiểu Bạch, bộ lông mềm mại mượt mà, còn tỏa ra hương chanh thảo nhiên. Cô khẽ hít một hơi, cứ như vậy mà đem Tiểu Bạch ôm vào trong ngực, cảm thấy vô cùng an tâm. Thế gian này, có lẽ chỉ còn có Tiểu Bạch làm bạn với cô, nó biết cô đối xử tốt với nó, sẽ không dễ dàng rời khỏi cô.”

Cũng không biết qua bao lâu, Hứa Liên Trần mơ hồ cảm thấy không khí có gì đó khác thường, chỉ thấy cái người cao cao tại thượng đi công tác gần một tháng kia đang đứng ở không xa phía sau. Hứa Liên Trần theo phản xạ cứng đờ, tươi cười trên mặt nhất thời đọng ở khóe miệng.

Từ góc độ của Tưởng Chính Nam nhìn lại vừa lúc thấy được nụ cười chứa ý ngọt ngào giống như đóa hoa hạnh nhân sau cơn mưa chậm rãi rũ tàn, đến cuối cùng không thể nhận ra nữa.

Có lẽ trong phòng trống trải quanh quẽ đã lâu, thoáng cái thêm một người ở, Hứa Liên Trần thật đúng là không quen. Cô ôm Tiểu Bạch vào căn phòng cho khách mà chính mình vẫn ở, nghĩ thầm, trước đây mình chiếm sào huyệt của người ta, hiện giờ chủ nhân đã trở lại, cũng có thể sẽ đem cô đưa về bờ biển. Trên thực tế, sau khi hắn đi công tác cô cũng từng hỏi qua Hạ Quân coi có sắp xếp cho cô quay về bờ biển hay không, Nhưng Hạ Quân chỉ nói một câu, chờ Tưởng tiên sinh trở về nói sau. Sau đó lại đem Tiểu Bạch mang đến đây cho cô.

Thời điểm xuống lầu ăn cơm, Hứa Liên Trần thật sự có chút giật mình, Tưởng Chính Nam cứ nhiên đã ngồi ở đó, giống như đang đợi cô. Vẫn chờ đến khi cô ngồi ổn định, hắn mới cầm đũa lên.

Hắn cũng không nói gì, cả căn phòng ngẫu nhiên chỉ có tiếng bát đũa chạm nhau “Leng keng” thanh thúy vang lên, tựa như những gợn sóng nhỏ lăn tăn trên mặt hồ yên tĩnh. .

Bộ dáng hắn có vẻ rất thích thú, thong thả bưng bát canh xương lên húp. Đầu bếp hầm canh đúng là đủ lửa đủ vị, cô vẫn như trước ăn một bát nhỏ rồi buông đũa xuống.

Nửa đêm, cô đột nhiên bừng tỉnh. Có người cúi xuống, khẽ hôn môi cô, hơi thở nóng rực

Buổi sáng khi hắn đi cô liền tỉnh. Hình như hắn có gì đó không thích hợp, không ngừng hắt hơi. Hứa Liên Trần đợi đến khi nghe được tiếng xe của hắn rời đi, lúc đó mới rời giường.

Ngày đó, Hạ Quân đến đón cô rất sớm, đưa cô đến một nơi rất giống với hội sở tư nhân, giao ột cô gái có dáng vẻ giống với mình tinh minh bạch: “Thư tiểu thư, làm phiền cô.”

Vị Thư tiểu thư kia mỉm cười, nói như có vẻ gây sự nhưng lại đáng yêu: “Phiền gì chứ, nơi làm ăn nhỏ bé này của tôi, chính là hy vọng Tưởng tiên sinh của các anh có thể hạ cố đến nhiều một chút nha.” Hạ Quân mỉm cười không nói, vẻ mặt rất là khách khí.

Thư Mộng cùng vài người dẫn cô lên lầu hai, vào một căn phòng xa hoa, sau đó từ trên xuống dưới trái phải đánh giá cô một lượt, lập tức lưu loát phân phó: “Đi, đem hai bộ lễ phục mới hoàn thành hai ngày hôm trước mang ra đây.”

Những lễ phục đắt tiền, đủ loại màu sắc như bức họa bày ra trước mắt cô. Hứa Liên Trần chỉ có nhiệm vụ là đứng im, tựa như người ngoài cuộc, nhìn thấy Thư Mộng khẽ nhú mày, bộ dáng đắn đo suy nghĩ. Thì ra một đại mỹ nhân ngay cả nhú mày cũng đẹp đến thế.

Cuối cùng Thư Mộng kia ngẩng đầu, giống như hạ quyết tâm: “Tiểu Vi, đi giúp cô ấy thử bộ lễ phục màu hồng phấn kia đi, sau đó thử lại bộ màu trắng vai chéo nữa.”

Cô gái tên Tiểu Vi kia đúng là cô bé đáng yêu, cầm lễ phục. Hướng Hứa Liên Trần mỉm cười: “Hứa tiểu thư, mời đi bên này.” Dẫn cô vào một căn phòng thay đồ rất lớn, thoải mái muốn giúp cô cởi đồ.

Hứa Liên Trần cảm thấy xấu hổ, hướng Tiểu Vi cười cười: “Tôi có thể tự thay.” Tiểu Vi gật gật đầu, buông lễ phục trong tay xuống: “Được, tôi ở ngay bên ngoài, có việc gì cứ gọi tôi.”

Trong nháy mắt khi Liên Trần đi ra, Thư Mộng kia đúng là phải gật mình, sau đó khẽ mỉm cười: “Bộ lễ phục này không tồi, rất hợp với cô.”

Kỳ thực bộ váy cúp ngực màu hồng này có kiểu dáng rất bình thường, dài vừa đến đầu gối, nhưng bên hông lại điểm xuyết ren màu đen, eo lại dùng một chiếc nơ hình con bướm khéo léo nhẹ nhàng buộc lại, lập tức làm nổi bật lên dáng người thắt đáy lưng ong của cô, da cô vốn đã trắng, mặc đồ màu hồng lại càng mịn màng tinh tế.

Hứa Liên Trần lại đi vào thay đổi bộ thứ hai, là một bộ lễ phục bằng lụa trắng chéo vai được trang trí bằng rất nhiều hạt cườm sáng chói, nhìn như giọt mưa, theo làn váy, uốn lượn chảy xuôi xuống.

Thời điểm đi ra, mấy người Tiểu Vi không hẹn mà cùng thốt lên: “Hứa tiểu thư mặc đẹp quá.” Vị Thư Mộng kia có vẻ rất khó quyết định, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười hỏi cô: “Hứa tiểu thư, ý cô thế nào?”

Hứa Liên Trần chỉ cụp mắt, thản nhiên nói: “Theo ý của Thư tiểu thư đi.”

Thư Mộng tất nhiên là người khéo léo, xoay người gọi điện thoại cho Tưởng Chính Nam: “Thử hai bộ đều vô cùng xinh đẹp, tôi không thể quyết định được.”

Tưởng Chính Nam khẽ cười một tiếng: “Ý cô ấy thế nào?” Thư Mộng cũng rất hiểu Tưởng Chính Nam, trực tiếp nói: “Cô ấy không giống với những mỹ nhân trước kia anh dẫn tới đây, quá hồ hững, đến bây giờ cũng chưa nói được ba câu với tôi, cái gì cũng đều không hứng thú, bộ dáng tùy tiện tôi muốn làm gì thì làm.”

Tưởng Chính Nam khẽ “à” một tiếng, từ chối cho ý kiến. Thư Mộng bật cười: “Anh đổi tính à, cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp người bạn gái nào của anh như vậy. Khó có thể thấy nha, nghiêm túc rồi đấy hả?”

Ở đầu kia, Tưởng Chính Nam chỉ cười khẽ, ngữ khí lười nhác: “Cô nói xem?” Thư Mộng như đi guốc trong bụng nói: “Tôi mới không có hơi sức đi quản anh là thật hay giả, thôi chỉ quản lấy được bao nhiêu tiền thôi. Nói đi, anh muốn người phụ nữ của mình hôm nay mặc đồ màu trắng hay màu hồng đây?”

Tưởng Chính Nam mỉm cười, tùy ý nói: “Tôi luôn luôn tin tưởng con mắt của cô.” Thư Mộng chỉ có thể “Ah” một tiếng, dù sao ông chủ lớn không ý kiến, cô tội gì mà ý kiến. Đang chuẩn bị cúp máy, lại thấy giọng Tưởng Chính Nam truyền đến: “Màu hồng đi, còn bộ màu trắng đóng gói lại.” Dứt lời, điện thoại đã cúp.

Hứa Liên Trần tất nhiên là không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Thư tiểu thư kia lại đây, cười khanh khách sai Tiểu Vi mang cô đi Spa toàn thân, sau đó lại làm tóc, hóa trang.

Cuối cùng, như một bức tranh, một cô gái quần áo xinh đẹp thướt tha đứng ở trước tấm gương lớn.

Hứa Liên Trần nhìn chính mình trong gương, trong nháy mắt có chút kinh hoảng, cô gái phong tình vạn chủng này, thật sự là chính cô hơn một năm trước còn ở trong tù sao?

Khi Hạ Quân tới đón cô, cơ hồ cũng có phản ứng lạ, rõ ràng là giật mình hoảng hốt.

Hạ Quân lập tức đưa cô đến nơi cần đến, là một buổi tiệc. Cô theo Hạ Quân xuống xe, đi vào đại sảnh trong biệt thự.

Ánh sáng từ đèn pha lên ngoài đại sảnh thực lóa mắt, những chiếc bàn dài được khăn trải bàn trắng nõn phủ kín.

Tướng Chính Nam đang đứng giữa một đám người, Hạ Quân tiến đến ghé vào tai hắn nói một câu, hắn cầm ly rượu, chậm rãi xoay người.

Tựa như ánh mắt tất cả mọi người đều tụ hội trên người cô, cô cầm một chiếc ví nhỏ phù hợp với lễ phục, yên tĩnh đứng ở phía sau hắn. Mái tóc đã dài quá vai được uốn lọn, như những gợn sóng phủ trên vai cô.

Màu hồng phấn quả nhiên rất phù hợp, bộ lễ phục này làm nổi bật lên bờ vai mượt mà cùng xương quai xanh khéo léo của cô, còn có đôi chân tinh tế duyên dáng lộ ra.

Tướng Chính Nam hướng cô đi tới: “Đi theo tôi.” Cô theo hắn, đi qua thang lầu uốn lượn, mãi cho đến một căn phòng ngủ ở góc trong cùng trên lầu ba. Hắn lấy một cái hòm nhung, đưa cho cô.

Hứa Liên Trần nâng tầm mắt, Tướng Chính Nam dừng ở cô, ý cười khêu miệng như có như không: “Mở ra nhìn xem.”

Theo như phim ảnh trên TV, mở cái này ra bên trong nhất định là kim cương quý giá đi. Quả nhiên, vừa mở ra, đập vào mắt chính là chiếc vòng cổ Khổng Tước sáng chói, cánh chim được nạm kim cương tinh xảo, giống như biểu tượng của nó, bay bổng giữa không trung, ánh hào quang chiếu rọi khắp nơi.

Tướng Chính Nam tự tay rất nhẹ nhàng đem chiếc vòng quý giá trong hòm lấy ra, thay cô đeo lên cổ, khi va chạm cảm giác thực lạnh lẽo. Liên Trần cười khổ trong lòng, không thể tưởng tượng được lần đầu tiên được đeo loại châu báu hoa lệ này, cảm giác duy nhất của cô chính là lạnh lẽo mà thôi.

Mắt Tướng Chính Nam dừng trên mặt kim cương, khẽ nở nụ cười, thật lâu không nói gì. Cuối cùng mới nói: “Hôm nay là sinh nhật của Tuyền Tuyền, cha mẹ hai bên sẽ tuyên bố việc tổ chức lễ đính hôn trên buổi tiệc.”

Hứa Liên Trần cứng đờ tại chỗ, cái gì phải tới cuối cùng cũng sẽ tới. Đầu ngón tay cô khẽ run run, cố gắng ổn định hô hấp của chính mình, làm cho bản thân trông không có vẻ gì là khác thường: “Tôi phải làm gì?”

Tướng Chính Nam hơi nhếch miệng, cười cười nhìn cô: “Tôi không cần em làm gì cả.”

Đính hôn chỉ cách lễ hôn một bước rất ngắn.

Có phải cô nên vỗ tay ăn mừng? Thậm chí đốt pháo mà chúc mừng mình sắp được giải thoát hay không?

23. Q.1 - Chương 23

Hứa Liên Trần đi theo phía sau Tướng Chính Nam, từng bước một hướng cầu thang đi đến. Ý nghĩ thanh tỉnh lại mơ hồ, cái loại cảm giác này thật giống như linh hồn đã hư thoát, ở trên lạnh lùng mà nhìn nhất cử nhất động hiện tại của chính mình.”

Cô ho khan một tiếng, ngập ngừng nói: “Ngại quá, tôi muốn đi toilet một chút.” Tướng Chính Nam gật gật đầu: “Tôi ở dưới lầu chờ em.”

Hứa Liên Trần lại nhớ tới căn phòng vừa rồi, ở toilet đợi hồi lâu, lâu đến mức ngay cả cô cũng cảm thấy nếu không đi xuống, có người sẽ phái người vào đây tìm cô. Kỳ thật cô không biết chính mình vì cái gì lại ngồi lâu như vậy, thật sự cô cũng không cảm thấy khó chịu hay gì khác, Diệp Anh Chương đã sớm không có nửa phần quan hệ đối với cô. Chỉ cảm thấy hết thảy đều là hư ảo, như cây gỗ chết khô, giống đang ở bên trong một mảnh hư ảo.

Cô bắt giác gơ tay nhéo nhéo mặt, a, vẫn còn đau, cô khẽ hé miệng, thử nở một nụ cười.

Khi đi ra, cô đã cảm thấy bên trong tất cả đều đang từ từ khôi phục lại, trong không khí có thanh âm tươi mát đang lưu chuyển, có tiếng người ong ong, thậm chí còn có mùi của thức ăn.

Hết thấy ừn ừn kéo đến

Cánh cửa căn phòng chỗ quẹo hành lang khép hờ, có thanh âm quen thuộc truyền tới, có lẽ là vì lâu ba quá yên tĩnh, cho nên dù cách một cánh cửa, cô vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng: “Mẹ, sao mọi người có thể làm như vậy chứ? Mọi người sao có thể không thêm hỏi ý kiến của con, đã tuyên bố trên buổi tiệc như vậy? Mẹ biết mà, con và Tuyền Tuyền từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ở trong lòng con, con vẫn coi Tuyền Tuyền như em gái”

“Mẹ, con không thương Tuyền Tuyền. Con không thể đính hôn với cô ấy, mẹ có hiểu hay không?”

“Anh Chương, mẹ vẫn luôn hiểu được, những gì mẹ hiểu đều rõ như gương. Con không thương Tuyền Tuyền, người con yêu chính là cái cô gái kêu Hứa Liên Trần kia, có phải hay không?”

Đột nhiên nghe được tên của mình từ miệng của người khác, Hứa Liên Trần không khỏi dừng bước.

Trong phòng im lặng hồi lâu, sau đó truyền đến một giọng nói.

“Anh Chương, vậy mẹ hỏi con, con cảm thấy con và cái cô Hứa Liên Trần đó có thể có kết quả sao? Không tính đến chuyện ba mẹ không đồng ý cho con cùng một chỗ với cô ta, cho dù trước mắt không nói điều này, con cảm thấy cô Hứa Liên Trần đó nguyện ý cùng với con sao?”

“Cô ta và ba cô ta là do chính tay con tổng vào tù đó. Anh Chương à, chẳng lẽ con chưa từng ngồi suy nghĩ cho kỹ sao, con và cô ta có kết quả sao?”

Diệp Anh Chương khô khốc khàn khàn nói: “Nhưng mà, mẹ, con thật sự, con yêu cô ấy.”

Đáy lòng Hứa Liên Trần một khắc kia đã kịch liệt run rẩy, vô cùng đau đớn. Cô dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống.

Mẹ Diệp Anh Chương tựa như thở dài một hơi: “Anh Chương, chuyện đính hôn hôm nay, cho dù hiện tại không có tuyên bố, nhưng những người tham dự buổi tiệc hôm nay có người nào trong lòng không biết rõ, chỉ kém không có nói toạc ra mà thôi. Con nếu là không đồng ý, con nói xem ba con và bác Tường phải ăn nói thế nào đây? Mẹ đã nhìn thấy Tuyền Tuyền từ nhỏ lớn lên, tâm địa thiện lương, bộ dạng cũng đẹp mắt. Con thế nào liên. Ai. Anh Chương, coi như mẹ cầu xin con. Con vì bệnh tình của mẹ. Con ẹ nhìn thấy cháu nội của mình một lần đi”

Trong phòng không còn âm thanh nào truyền ra nữa, giống như không có ai vậy.

Sau đó Hứa Liên Trần đứng ở một góc, nhìn cao trào yến hội hết màn này lại màn khác tiếp nhau nổi lên. Đương nhiên cao trào lớn nhất chính là người dẫn chương trình tuyên bố việc Diệp Anh Chương cùng Tường Chính Tuyền đính hôn.

Khi Diệp Anh Chương cùng Tường Chính Tuyền trao đổi nhẫn xong, Tường Chính Nam mới kéo cô ra khỏi góc, mười ngón tay đan chặt vào nhau lôi tay cô, bưng ly rượu, tự mình đi đến trước mặt Diệp Anh Chương: “Em rể, chúc mừng nha. Đúng rồi, Liên Trần muốn đích thân nói tiếng chúc mừng với hai người đó.”

Sắc mặt Diệp Anh Chương mơ hồ trắng bệch, ngón tay giật giật, nhưng vẫn là lịch sự vươn tay: “Hứa tiểu thư, cảm ơn cô.” Hứa Liên Trần ngừng thở, cặp mi mỉm cười: “Diệp tiên sinh, chúc mừng anh.” Xoay người, hướng Tường Chính Tuyền nói: “Tường tiểu thư, chúc mừng.”

Tường Chính Tuyền cười ngọt ngào, giống như đóa tường vi nở rộ ngày hè, vô cùng kiều diễm, giữ tay cô lại, đáy mắt tràn ngập ý cười hạnh phúc. Khi cười, hạnh phúc kia lại như mặt nước trong suốt muốn tràn ra khỏi viền mắt: “Liên Trần, cảm ơn. Hôm nay cô rất xinh đẹp a. Kiểu thiết kế bộ lễ phục này của cô tôi rất thích.” Lời của cô ta cứ câu này nối câu kia, Hứa Liên Trần chưa xốt không mở miệng, chỉ cười cợt cô ta cầm lấy tay.

Hôm nay Tường Chính Tuyền mặc một chiếc váy chữ A màu trắng dài đến đầu gối, trông như chiếc bánh ngọt, càng tăng thêm vẻ thanh thuần mềm mại. Tuổi trẻ, dung mạo, gia thế như vậy đúng là khiến người

ta hâm mộ. Có lẽ cũng được người ta che chở, sự che chở này khiến cho sự tinh thuần chưa bị ô nhiễm xâm nhập.

Ánh mắt rất nhiều người cũng vô thức mà đảo qua, có một số là trưởng bối, chính là cha mẹ Tưởng Chính Tuyền và Diệp Anh Chương, đều dừng ở trên người cô. Hứa Liên Trần hiểu rất rõ. Nguyên nhân chủ yếu của chuyện này là do cô và Tưởng Chính Nam hai tay đan chặt nhau. Không biết có phải hôm nay cô diễn quá tồi, hay là do người bên cạnh quá thiện tâm, lại đợi trong chốc lát, khóe miệng mỉm cười cúi đầu hỏi: “Muốn về sao?”

Trên xe trở về, hai người lại im lặng như bình thường. Hứa Liên Trần nhìn những ánh đèn huỳnh quang lóe sáng rồi lại biến mất ngoài cười sổ, hồi lâu sau, mới mở miệng hỏi ra vấn đề vẫn giữ trong lòng: “Hôn kỳ của Tưởng tiểu thư dự định là khi nào? Có phải rất nhanh sẽ kết hôn không?”

Rõ ràng là một câu hỏi rất bình thường, chính là Tưởng Chính Nam vẫn trầm mặc, không khí trong xe căng thẳng đến hít thở không thông. Cô chỉ cảm thấy tốc độ vụt qua của đèn đường hình như nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng xe “Két” một tiếng thật dài phanh lại, người cô theo quán tính lao về trước, nếu không phải đã cài dây an toàn, cô đã sớm lao đập đầu về phía trước rồi.

Mặt Tưởng Chính Nam ẩn trong bóng tối, cũng không có quay đầu lại nói: “Xuống xe!”

Hứa Liên Trần lẳng lẳng xuống xe, chờ phục hồi tinh thần, xe của Tưởng Chính Nam đã sớm không còn bóng dáng. Cô trở lại phòng, cũng không có bật đèn, theo đuổi thế giới bóng đêm vô tận của chính mình.

Rốt cục Diệp Anh Chương cũng đính hôn với Tưởng Chính Tuyền. Tất cả trao đổi cuối cùng cũng đã xong, giống như vở kịch buông màn, đem tất cả ngăn cách.

Diệp Anh Chương và cô vốn là không nên có dây dưa gì. Kết quả như vậy, có phải đã trở lại điểm xuất phát ban đầu không?

Cô không biết, thật sự không biết.

Khi cô vô thức ôm đầu gối nhìn sắc trời ngoài cửa sổ từ đen chuyển sang trắng, rốt cục cô cũng thanh tỉnh nhận ra, một ngày mới lại bắt đầu.

Hết thấy thật sự đã kết thúc!

Thế giới này ai rời đi, trái đất vẫn quay, mặt trời vẫn như lệ thường mọc rồi lại lặn.

24. Q.1 - Chương 24

Kết quả của việc mặc lễ phục ôm đầu gối ngồi dưới rèm cửa một buổi tối chính là bị cảm, cả người mệt mỏi, ý thức mơ hồ. Đêm ngày hè, oi bức vô cùng.”

Hứa Liên Trần cuộn mình trong chăn, chỉ cảm thấy bản thân như một con thú bị bỏ rơi, vô cùng lạc lõng. Toàn thân chột nóng chột lạnh, không nói đến rời giường, ngay cả khí lực để nâng cổ tay cũng không có. Hứa Liên Trần hỗn loạn nghĩ, tối hôm qua rõ ràng cô không thấy lạnh mà, sao lại có thể bị cảm mà phát sốt chứ?

Sau lại trong mơ màng nghe thấy có tiếng người, sau đó có người bón thuốc cho cô, nước ấm ấm lạnh lạnh, cô giống như chú nai khát cháy, dựa vào bản năng dần dần uống hết sạch. Mí mắt như nặng ngàn cân, cô giãy dụa muốn mở ra, nhưng chỉ vô lực.

Trên trán có thứ gì đó lạnh lạnh đặt lên, cô thoải mái đến mức muốn thở dài. Nhưng người dần dần lại nóng lên lại rơi vào một cơn sóng mơ hồ.

Tướng Chính Nam ngồi ở mép giường nhìn Hứa Liên Trần, có lẽ là nằm mơ, hai cánh mày thanh tú khóa chặt lại. Không thể tưởng được, Diệp Anh Chương mới cùng Tuyền Tuyền đính hôn, cô đã sinh bệnh. Chẳng lẽ vì Diệp Anh Chương mà cô phải ngồi chồm hổm trong tù, cho đến bây giờ đối với Diệp Anh Chương cô vẫn tình nồng ý thắm sao?

Người Hứa Liên Trần không ngừng run rẩy, mày càng nhíu chặt, đại khái là vì bệnh, rất khó chịu. Đáy lòng Tướng Chính Nam dâng lên cảm giác khó tả, loáng thoáng giống như thương tiếc hoặc là không nỡ, hoặc là cũng có cả hai. Vươn tay, ngón trở thon dài chậm rãi vuốt ve mi tâm của cô, một chút lại một chút vuốt ve, giống như cứ như vậy là có thể đem tất cả phiền nhiễu của cô đánh tan. . .

Vuốt ve mềm mại chăm chú như vậy, cũng không biết qua bao lâu, chỉ thấy cánh môi cô loáng thoáng mấp máy.

Hắn cúi thấp đầu, tiến đến gần miệng của cô liền nghe được “Anh Chương, xin anh” Tư thế của Tướng Chính Nam liền cứng ngắc lại, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Hứa Liên Trần dần dần thâu lạnh

Tướng Chính Nam xoay người bước đi, tất nhiên cũng sẽ không nghe thấy ở trong ác mộng Hứa Liên Trần không ngừng mà cầu xin Diệp Anh Chương: “Anh Chương, van cầu anh, van cầu anh. Van cầu anh buông tha cho ba em. Van cầu anh.”

Tướng Chính Nam ở thư phòng đợi trong chốc lát, hết ngồi xuống lại đứng lên, có làm thế nào cũng không thể kiềm chế được cổ lo lắng khó chịu trong lòng. Đẩy cửa bước đi rất nhanh, chuẩn bị muốn đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra đến cầu thang, bước chân không hiểu vì sao liền dừng lại, lòng giống như bị bàn tay vô hình nhéo chặt, đau đớn . . .

Chung quy là hắn lo lắng, vẫn là quay về phòng. Mặt cô vì sốt à ửng hồng, chau mày. Tướng Chính Nam khó nhịn mà thở dài, lấy ra miếng đá dùng khăn mặt phủ quanh, sau đó đặt lên trán của cô

Khi Hứa Liên Trần tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng vàng tươi qua rèm cửa vẫn còn chói mắt thản nhiên chiếu vào phòng. Cô phát hiện ra trên trán mình có cái khăn mặt, quay đầu, đập vào mắt chính là ly nước cùng thuốc ở trên tủ đầu giường.

Sau khi rời giường, hướng đi giúp việc vẫn luôn chăm sóc cô cúi đầu cảm ơn. Nhưng đi giúp việc kia về mặt lại mở miệng bộ dáng không biết làm thế nào cho phải: “Hứa tiểu thư, cô nghĩ sai rồi, không phải tôi. Hôm qua quản gia tiên sinh không có phân phó tôi, cho nên tôi qua tôi rất sớm đã đi ngủ.”

Hứa Liên Trần lẳng lặng mà đứng ở trong phòng, tầm mắt dừng ở mấy cuốn tạp chí thương nhân trên bàn, bất tri bất giác, cứ thế vài giây.

Dì Lan quản gia ở biệt thự Tướng gia vừa thấy Tướng Chính Nam trở về, liền cười dài nghênh đón, nói: “Thiếu gia, phu nhân ở nhà kính trồng hoa sau vườn.”

Tướng Chính Nam gật gật đầu. Xuyên qua hành lang, quả nhiên thấy mẹ mình đang tỉa cắt hoa. Lục Ca Khanh từ xa xa nhìn thấy hắn lại đây, liền buông kéo xuống , gỡ bao tay ra đi trở lại.

Tướng Chính Nam cúi đầu khẽ hôn một cái ở trên mặt mẫu thân đại nhân: “Mẹ, mẹ tìm con.” Lục Ca Khanh ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở trong vườn trồng hoa, rót một ly trà cho hắn, thản nhiên nói: “Gần đây bề bộn nhiều việc sao?”

Tướng Chính Nam ngồi xuống, nghe vậy, chợt thấy buồn cười, hai tay nhàn nhã khoanh ở trước ngực: “Mẹ, mẹ muốn nói cái gì?” Mẫu thân đại nhân tuyệt đối sẽ không bởi vì hắn công tác bận bịu mà gọi hắn đến an ủi thăm hỏi.

Lục Ca Khanh ung dung cười: “Mẹ nghĩ con biết nguyên nhân hôm nay mẹ tìm con là vì chuyện gì. Con cũng đừng trách mẹ nhiều chuyện, chẳng qua yên hội quan trọng như vậy, lần đầu tiên con mang bạn gái đến dự, khó tránh khỏi chuyện có vài vị trưởng bối hỏi đến.”

Tướng Chính Nam giật mình, hiện lên khuôn mặt vĩnh viễn không biết sợ hãi, không chút gợn sóng của Hứa Liên Trần cùng với bộ dáng đem đó cúi đầu gọi Diệp Anh Chương, không biết vì sao, chỉ cảm thấy một cổ buồn bực mơ hồ dâng mãnh dâng lên.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt dò xét của Lục Ca Khanh, Tướng Chính Nam thản nhiên nói: “Mẹ, chẳng qua là một cuộc tụ hội mà thôi.”

Lục Ca Khanh nghe vậy, tự nhiên đã hiểu ý, bưng lên chén trà tinh xảo, khẽ nhấp một ngụm, sau lại cười nói: “Đối với con mẹ vẫn rất yên tâm.”

Lục Ca Khanh chậm rãi buông chén xuống: “Tôi có buổi dạ tiệc làm từ thiện tiệc, mẹ muốn con cùng tham gia với mẹ”

Phút chốc đó Tướng Chính Nam hình như có chút sợ sệt, cuối cùng nở một nụ cười, vô cùng đơn giản mà đáp: “Vâng!”

Lục Ca Khanh đem đề tài chuyển hướng về phía Diệp gia: “Bệnh của dì Diệp. Không biết cụ thể tình hình thế nào .”

Tướng Chính Nam trầm ngâm một chút, nói: “Có cần để bác trai đưa dì ấy ra nước ngoài trị liệu không?”

Lục Ca Khanh thở dài: “Mẹ e rằng dì ấy không muốn trị liệu” Lại nói, “Mấy ngày trước đây dì ấy còn cùng mẹ trò chuyện, nói tâm nguyện duy nhất đó là muốn nhìn đến Tuyền Tuyền cùng Anh Chương sớm một chút kết hôn. Con biết đấy, những người cỡ tuổi ba mẹ đây, người nào mà không muốn cháu nội đến phát điên rồi. Dì ấy hiện giờ có bệnh, lại ngày tư đêm nghĩ. Mẹ nói với bác Diệp rồi, chỉ cần Anh Chương cùng Tuyền Tuyền đồng ý là được, chúng ta là vui vẻ vun vào.”

Tướng Chính Nam hiểu được ý trong lời nói của mẹ, trầm mặc không lên tiếng chỉ cầm lấy chén trà, khẽ nhấp vài ngụm.

Lục Ca Khanh liếc mắt nhìn hẩn một cái, sâu xa nói: “Con người a, tất cả đều có số phận an bài. Con xem đó, dì Diệp mới trước đó còn khỏe mạnh, hiện giờ lại. . . Ai, so với dì ấy, mẹ còn lớn hơn hai tuổi đó.”

Tất nhiên Lục Ca Khanh phải nói đến nơi mới thôi. Lời này vừa nói ra khỏi miệng, gặp con trai Tướng Chính Nam của mình trầm mặc không nói, liền cũng không nói thêm nữa, chỉ cười cười: “Hôm nay ở nhà ăn cơm đi, để mẹ bảo dì Lan làm mấy món cá mà con thích ăn.”

Tướng Chính Nam hứa sẽ tham dự với mẹ, tất nhiên cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Quả nhiên, khi tới hội trường, liền có không ít các vị phu nhân dắt các mỹ nữ đi cùng.

Hẩn đứng ở bên cạnh mẹ, khoe miệng ý cười hờ hững vây quanh, tao nhã không ngừng vuốt cằm thăm hỏi.

“Chính Nam, đây là cháu họ của bác Cố, mới du học về, năm trước còn tham gia vũ hội quốc tế đó . . .”

“Chính Nam, đây là con gái út của giáo sư lý, đang làm việc ở ngân hàng . . .”

Từng bước từng bước, đều là những khuôn mặt trang điểm hoàn hảo, gia thế bối cảnh cùng tướng mạo đều đáng kiêu ngạo mười phần. Bình thường mang nhiệm vụ này hẩn cũng diễn rất tròn vai, nhưng hôm nay không biết vì cái gì, Tướng Chính Nam chỉ thấy nhàm chán buồn bực. Trên thực tế chuyện như thế này cũng gặp không ít, đã sớm luyện được dáng vẻ thông dong tự tại, mỉm cười thế nào cho khéo, dùng lời nói thế nào cho xứng, hẩn như cười xe đi đường quen. Nhưng hôm nay không hiểu sao lại thấy phiền lòng, chỉ muốn về nhà.

Đúng là không ai hiểu con bằng mẹ, Lục Ca Khanh đương nhiên cũng cảm giác được sự nôn nóng dưới vẻ ngoài hoàn hảo của Tướng Chính Nam. Bà cũng không muốn bức con chật quá, những người cần gặp qua đều đã qua, về sau thế nào để sau này nói, liền lại cười nói: “Con có việc cứ đi về trước đi, để gọi lái xe đến đón mẹ.”

Tướng Chính Nam tất nhiên là cầu còn không được, từ hội trường đi ra, liền đến bãi đỗ xe lấy xe chuẩn bị về nhà. Nhưng xe mới khởi động, trong đầu liền hiện lên hình ảnh cô từ từ nhắm hai mắt, nhúu chặt mi, thì thào mà gọi tên Diệp Anh Chương.

Lòng hẩn dâng lên cổ sốt ruột không thể khống chế được, tâm phiền ý loạn giờ tay nói rộng cà- vạt, do chưa hết giận, tay phải đem cà – vạt tháo ra, một phen ném sang ghế phụ, rồi “két” một tiếng dừng xe ngay ở ven đường.

Tướng Chính Nam vẫn không nhúc nhích mà nhìn khuôn mặt có chút xa lạ của chính mình trong gương, rồi sau đó tầm mắt lại dừng ở chiếc cà – vạt hỗn độn ngang dọc.

Ngay sau đó, hắn đã lắc mạnh đầu, hướng hội sở của Niếp Trọng Chi lao thẳng đến.

Niếp Trọng Chi thấy hắn, quả là có chút kinh ngạc: “Thế nào hiện tại lại rảnh mà tới đây nha?”

Hội sở nguyên bản có một lầu là các phòng cao cấp, là thiết kế riêng cho nhóm người bọn hắn.

Tướng Chính Nam vào ghế lô, thoải mái tựa như nhà của chính mình, lập tức từ quầy bar lấy ra một chai rượu, rót đầy một ly, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Niếp Trọng Chi thấy thế cũng không nói gì, nhàn nhả nhấp một ngụm, mới nói: “Mình đi gọi điện thoại cho bọn Sở Tùy Phong tới.” Tướng Chính Nam lại rót một ly, không kiên nhẫn nói: “Không cần, mình uống chút rượu rồi đi luôn.”

Niếp Trọng Chi thành thoi cười: “Thật sự không cần mình sắp xếp tiết mục cho cậu sao?” Tướng Chính Nam mặt không chút thay đổi tà tà nhìn hắn liếc mắt một cái, thần thờ lãnh đạm mà cự tuyệt đề nghị của hắn.

Sớm vài năm, ham mới mẻ cùng kích thích, hắn cũng thích chơi. Hiện giờ cũng không biết là do chơi chán hay là do tuổi cũng không còn nhỏ mà đối với bầy oanh oanh yến yến này đã không còn hứng thú như trước nữa.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã muốn hồi tâm, nghĩ muốn xác định gì đó? Đã tính đến hồi tâm, vậy cũng phải có một người đi.

Không hiểu sao trong đầu hắn lại hiện lên khuôn mặt của Hứa Liên Trần.

Tướng Chính Nam lắc mạnh đầu, xem ra hắn thật sự điên rồi. Hắn muốn loại đàn bà như thế nào mà không có, sao lại lưu luyến đối với loại người từ khuôn mặt đến dáng người đều thường thường, tính tình lại ngoan cố muốn chết chứ?

Hắn đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, dứt khoát đứng dậy nói: “Mình đi đây.” Dứt lời, cũng không chờ Niếp Trọng Chi lên tiếng, tự đẩy cửa mà đi.

Bởi vì uống rượu nên gọi điện cho Hạ Quân bảo anh ta tới đón.

Hạ Quân ở bên cạnh Tướng Chính Nam cũng đã lâu, tất nhiên cũng cảm thấy mấy ngày nay Tướng Chính Nam có chút khác thường, tính tình âm u bất định không nói, ngay cả hành vi cử chỉ cũng có chút quái lạ. Đương nhiên, chuyện lạ nhất vẫn là vị Hứa tiểu thư kia đã ở biệt thự của Tướng tiên sinh mấy tháng nay.

Tướng Chính Nam có nhiều biệt thự, nhưng là trước mắt hắn chỉ ở có căn đó, trước đây chưa từng mang đàn bà về đó. Ngay cả Tướng Chính Nam cũng từng nói qua với anh, ‘người ta luôn cần có một nơi để bản thân có thể hoàn toàn thả lỏng.’ Đối với Tướng Chính Nam mà nói, đó là cấm địa chuyên chính của hắn.

Cho nên, lần trước Hứa tiểu thư có thể ở biệt thự một đêm, anh đã cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng lần này thời gian lại lâu như vậy, Hạ Quân thực sự đã sớm nhìn ra sự khác lạ. Lần trước khi Tướng tiên sinh đi công tác, Hứa tiểu thư gọi cho anh nói muốn về bờ biển. Tự nhiên anh sẽ gọi điện thoại xin ý kiến của Tướng tiên sinh, nhưng Tướng tiên sinh chỉ nói đã biết, trầm mặc nửa ngày, lại sai anh mang con chó nhỏ cho Hứa tiểu thư. Lúc đó anh quả là kinh ngạc vạn phần. Hiện tại thời gian lâu như vậy . . .

Thậm chí Hạ Quân còn mơ hồ cảm giác được, ông chủ của chính mình khác lạ là có liên quan với vị Hứa tiểu thư kia.

Không chỉ Hạ Quân cùng với những nhân viên khác, ngay cả Tướng Chính Nam cũng thấy tinh thần của mình không ổn định. Tỷ như giờ phút này, hắn mang theo cảm giác choáng say cõi tục áo sơ mi. Chính hắn cũng không biết vì cái gì, cô gái tên Hứa Liên Trần kia lại có lực ảnh hưởng mạnh mẽ đến hắn như vậy đâu? Thật sự là kì quái, chính mình cũng không phải chưa từng chạm vào cô ta, hơn nữa cô gái này vùng vẫy không có chút kỹ xảo, thật sự không nghĩ ra có cái gì có thể làm cho hắn lưu luyến, thậm chí làm cho hắn không khống chế được bản thân.

Chẳng lẽ là bởi vì cô ta thích người khác, bởi vì cô ta không như những người đàn bà khác chỉ quần quít lấy hần, chính là bởi vì cô lạnh lùng thản nhiên, không tơ tưởng gì nên khiến hần nghĩ muốn. Nếu là có thể, cô chỉ ước sao có thể cách hần ngàn dặm ngàn dặm xa, cho nên hần ngược lại cảm thấy có hương vị sao?

Tướng Chính Nam trăm tư không giải được mối sầu này. Chính là càng nghĩ càng bức bối không chịu nổi, chỉ hận không thể bóp chết cô. Nhưng ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu, lại khó hiểu cảm thấy không nữ.

Hần thật là điên rồi! Không còn chút tự trọng nào hay sao?

25. Q.1 - Chương 25

Hứa Liên Trần từ trong mê man bừng tỉnh lại, thấy khuôn mặt Tướng Chính Nam phóng đại ở trước mắt, mơ hồ có cảm giác chũnh choáng say lòng người”

Cô há miệng, vừa muốn thốt ra chữ “Không”, hần lại thừa cơ làm càn, đầu lưỡi linh hoạt luôn vào, chợt nhanh chợt chậm mà hấp dẫn cô cùng hần dây dưa Ngay sau đó, cô nhận ra mình đã trần trụi . . .

Ngay sau đó là cảm giác dây dưa nóng rực, va chạm hung ác, đem cô vắt thành một vũng nước, giống như trước đây, không quan tâm cô muốn gì.

Năm đó khi Diệp Anh Chương lợi dụng cô, ít nhân còn biết điều, cũng không có chạm vào cô. Mà hần đâu, mỗi lần đều tựa như hổ lang sói đói, phải xé cô ra làm mấy mảnh mới bằng lòng tha cho.

Hồi lâu sau. Hứa Liên Trần ở trong chăn cuộn lên thân hình vô lực, cả người ướt át bần rùn lại có tia thỏa mãn dị thường, tựa như không phải chính mình.

Lệ, từng giọt thật lớn từ khóe mắt chảy xuống, giống như phát ra một tiếng vang nhỏ “tách”, ngã nhào xuống nệm giường mềm mại. . .

Rốt cuộc những ngày như thế này còn kéo dài đến lúc nào? Cô sợ hãi run lên.

Ngày hôm sau, khi Hứa Liên Trần tỉnh lại đã là giữa trưa . Hứa Liên Trần kéo rèm cửa ra, ánh mặt trời dần dần chiếu vào. Ngày mùa hè ánh mặt trời chói lóa nóng lực, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Những ngày như thế này, rốt cuộc đến khi nào sẽ chấm dứt?

Cũng may là Chủ Nhật, cô không phải đi học. Ăn cơm trưa xong, Hứa Liên Trần ở ban công đọc sách, những khái niệm nguyên lý thiết kế vừa khó hiểu lại vừa buồn tẻ, lòng cô vốn đã không tỉnh lặng giờ lại rối hơn. Xa xa nghe tiếng xe dừng, cô ngẩng đầu, từ ban công nhỏ phòng cô thấy được xe hần đã vào cửa lớn.

Cô không muốn chạm mặt với Tướng Chính Nam, bởi vậy dứt khoát sẽ không đi ra. Nghĩ thầm, người bạn bệ như hần vậy, chốc lát sau sẽ đi ra ngoài thôi.

Chính là đợi tới tận bữa tối mới biết được hần không có đi ra ngoài.

Đầu bếp nấu đồ ăn thường nhật, có lẽ là cô mới bệnh xong, cho nên nhiều ngày nay đều cảm thấy nhạt miệng, ăn vào miệng lại càng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị. Chưa ăn bao nhiêu, đã thấy phía đối diện hần buông đũa xuống, phản phó nói: “Đi làm hai món nữa đi, gia vị cho đậm một chút.”

Quản gia lại nghĩ đồ ăn không hợp khẩu vị của hần, vội không ngừng dạ vâng, xoay người đi ra ngoài sắp xếp.

Chỉ một lát sau, đồ ăn nóng hôi hổi đã bưng lên. Hần cũng không có nói gì, tầm mắt dừng ở trên cái bát cơ hồ chưa động chút đồ ăn nào của cô.

Hứa Liên Trần nhìn món rau xanh gia vị đã đậm hơn, còn có một đĩa tôm chiên nóng hổi tỏa ra mùi vị mê người. Cô nhìn liền cảm thấy muốn ăn luôn. Ngày xưa, cô vốn không thích ăn tôm, cảm thấy bóc vỏ thực phiền phức, giờ phút này cũng không cố kỵ gì đó, liền ăn tôm kèm hết một chén cơm. Thế nhưng khẩu vị hẳn lại không tồi, ăn một chén sau lại thêm một chén nữa.

Ước chừng từ ngày ấy bắt đầu, tại phòng bếp bắt đầu có những món ăn được nêm gia vị đậm hơn. Mà hẳn tựa hồ lại trở lại những ngày bạn bự như bình thường.

Điều khiến cho cô cảm thấy không thoải mái chính là, dường như Tưởng Chính Nam đối với cô càng ngày càng nhiệt tình. Trước đây số lần không nhiều lắm, cô còn có thể chịu được, chính là hiện tại. Rõ ràng là ban ngày, Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, cô đã sắp chịu không nổi nữa. Chẳng lẽ hẳn không có người đàn bà nào khác sao?

Cô thật sự rất muốn hỏi hẳn, nhưng loại vấn đề này cho dù có thể nào cô cũng không thể nói ra miệng được. Có khi bị ai cô nghĩ đến, rốt cuộc vai diễn của chính mình là cái gì, tình phụ? Bạn giường?

Vấn đề chính là người như Tưởng Chính Nam, luận bề ngoài luận gia thế đều không thiếu đàn bà a. Ngay cái cô Thư tiểu thư mà cô mới gặp kia, xinh đẹp đến mức cô có chạy dài mấy con phố cũng không theo kịp, huống chi thế giới này thứ không thiếu chính là mỹ nữ. Phụ nữ hiện tại, chỉ cần động chút dao kéo, hơn nữa còn có kỹ thuật trang điểm cao siêu, cơ hồ sẽ không có người không xinh đẹp.

Sáng sớm hôm nay tỉnh dậy, Hứa Liên Trần quán chần miến cưỡng ngồi dậy, tầm mắt đột nhiên dừng ở chiếc di động mới tinh trên đầu giường. . . . Còn có cả thẻ tài khoản. . .

Cô im lặng cười khổ, là bởi vì Diệp Anh Chương cùng Tưởng Chính Tuyền sắp kết hôn nên gần đây cơ hồ toàn chuyện tốt đi. Hiện tại cư nhiên hẳn lại cho phép cô liên hệ với bên ngoài.

Cô ngơ ngác mà nhìn nửa ngày, cũng không muốn đụng vào. Cô còn có ai để có thể liên hệ đâu? Bạn học? Trước kia có một hai người tương đối thân, chính là sớm đã mất đi liên lạc. Đồng nghiệp? Khi còn ở khách sạn, bởi vì chính cô lúc đó tự khép kín chính mình cho nên không có giao tiếp với ai khác có thể coi là bạn tốt. Ở cửa hàng quần áo, tổ trưởng Mạnh Tĩnh, Yến Nhiên hẳn là có thể xem như bạn bè đi, chính là cô vô duyên vô cớ mất tích, hiện giờ lại liên hệ bọn họ, giải thích đều là cả vấn đề.

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ, tiếng chuông di động đã mãnh liệt vang lên, cô ngẩn ra một lúc lâu, rốt cục thì cũng cầm lên nghe. Dường nhiên là Tưởng Chính Nam, lần đầu tiên cách điện thoại nghe được thanh âm trầm thấp của hẳn, nhưng lại cảm thấy vô cùng xa lạ: “Tuyền Tuyền nói muốn hẹn em đi dạo phố, tôi đã đem sổ của em cho con bé, con bé sẽ liên hệ với em.”

Hứa Liên Trần khẽ “vâng” một tiếng. Giọng Tưởng Chính Nam bỗng cao lên: “Em cúp trước đi.”

Cúp máy xong, Hứa Liên Trần đứng dậy rửa mặt chải đầu. Cô cũng không thèm liếc mắt nhìn cái thẻ kia một cái, mãi sau mới biết được đó là thẻ phụ của hẳn.

Mới vừa rửa mặt chải đầu xong, ngay cả quần áo cũng còn chưa kịp thay, Tưởng Chính Tuyền đã gọi điện thoại lại đây: “Liên Trần, tôi là Tuyền Tuyền. Có rảnh không? Cùng tôi đi dạo phố đi, tôi đang ở trên đường tới đón cô.”

Nói liên hồi, cũng không cho cô nói không.

Sau đó cô đã bị Tưởng Chính Tuyền kéo đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác trên phố. Tưởng Chính Tuyền tuổi trẻ, dung mạo đáng người đều đẹp, kiểu dáng quần áo nào mặc trên người cũng vô cùng xinh đẹp. Rất nhanh, trong tay đã bao nhỏ bao lớn đầy ngập.

Tưởng Chính Tuyền vui vẻ phần chân phát biểu ngôn luận: “Con gái mà, cho dù lúc nào cũng phải đối xử tốt với chính mình. Cho nên bất kể là vui hay không vui đều nhất định phải đi dạo phố. Vui vẻ thì mua quần áo chúc mừng, không vui phải mua quần áo để giải sầu a.”

Cô thấy Hứa Liên Trần đi dạo hồi lâu cũng không thu hoạch được gì, liền cười hì hì nói: “Cô a, cũng không biết tiêu giúp anh tôi ít tiền sao? Anh ấy hả, cái gì cũng ít, chỉ có mỗi tiền là nhiều thôi. . .”

Thanh âm yêu kiều của Tưởng Chính Tuyền ngừng lại, tầm mắt dừng ở phía sau Hứa Liên Trần, Hứa Liên Trần quay đầu, thấy một người đàn ông quần áo nho nhã cùng vài người đứng ở cách đó không xa. Người

kia cũng đang nhìn bọn họ, đúng là một trong những người bạn tốt của Tưởng Chính Nam, người ngày đó nửa đêm cũng nhảy vào phòng của cô, hiện giờ đứng dưới ánh mặt trời có vẻ khí phách hơn người.

Người nọ chậm rãi đi tới. Giơ tay nhắc chân đều đặn ra khí phách: “Tuyền Tuyền.” Tưởng Chính Tuyền ngọt ngào cười: “Niếp đại ca, đã lâu không gặp a.”

Niếp Trọng Chi thản nhiên nói: “Đi dạo phố sao? Đã mua xong chưa? Anh đưa hai người về.”

Tưởng Chính Tuyền bĩu môi nói: “Còn không có, bọn em còn muốn tiếp tục nữa nha.” Khóe miệng Niếp Trọng Chi hơi cong lên: “Vậy được rồi, hai người cứ từ từ đi dạo đi.” Quay đầu hướng Hứa Liên Trần khách khí vuốt cằm: “Hẹn gặp lại.” Dứt lời, lên xe của chính mình rời đi.

Tưởng Chính Tuyền kéo tay Hứa Liên Trần: “Chúng ta đi thôi, đi chỗ đó đi.”

Đi đi lại lại, cuối cùng liền đi tới cửa hàng quần áo trước kia Liên Trần làm nhân viên. Hứa Liên Trần đứng bên kia đường cái, từ xa nhìn, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh tổ trưởng Mạnh và Yến Nhiên.

Tưởng Chính Tuyền nhìn về mặt kính ngạo của Hứa Liên Trần, nói: “Liên Trần, cô thích cửa hàng kia sao? Chúng ta đi nhìn một cái.” Hứa Liên Trần cười yếu ớt lắc đầu: “Vẫn là quên đi, không đi.” Cô thật sự không biết nên giải thích với chị Mạnh và Yến Nhiên như thế nào cho sự bất ngờ này.

Tưởng Chính Tuyền kéo tay cô, ý cười động lòng người: “Đến a, đi thôi.” Hứa Liên Trần thấy cô ấy nhiệt tình, thật sự cũng không đến mức không biết xấu hổ mà cự tuyệt. Trừ bỏ không biết giải thích gì, cô thật sự rất muốn gặp chị Mạnh và Yến Nhiên, cho dù là Lí Lệ, trong khoảng thời gian này cô cũng sẽ thường xuyên nhớ tới.

Tưởng Chính Tuyền kích động mà lôi kéo tay cô, cũng không chú ý tới chiếc xe từ bên trái đang lao tới. Trong nháy mắt Hứa Liên Trần phát hiện ra có gì đó không ổn, phản xạ có điều kiện một tay đẩy Tưởng Chính Tuyền ra, còn bản thân thì cứ lơ đãng mà nhìn chiếc xe hướng mình lao tới.

Chỉ nghe “Két” một tiếng phanh dề, bèn nhón, có khuôn mặt kiêu diễm động lòng người ló ra khỏi cửa xe, cả giận nói: “Các người muốn chết à! Không mở mắt cho to ra! Không thấy đèn đỏ sao!”

Hứa Liên Trần lấy lại bình tĩnh, lúc này mới phát hiện thân thể của chính mình cách đầu xe chỉ có 10 phân. Lúc đó đầu óc cô trống rỗng không thấy gì cả, hiện giờ đã trấn tĩnh, liền cảm thấy chân tay bủn rủn, không thể chống đỡ chính mình. Hai chân mềm nhũn, cô ngã ngồi trên mặt đất.

Tưởng Chính Tuyền mặt trắng bệch chạy tới, nâng cô dậy, cũng kinh hoàng chưa bình tĩnh lại được: “Liên Trần, cô không sao chứ?” Liên Trần lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Mỹ nữ lái xe kia cũng không có xuống xe, cả vú lấp miệng em nói: “Các người còn chưa tránh ra sao! Chỗ khôn không cần đường!”

Tưởng Chính Tuyền chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô ta: “Cô lặp lại lần nữa cho tôi!”

Mỹ nữ kia nghiêng đầu liếc cô ấy một cái: “Tôi nói tôi đang vội, còn không mau tránh ra cho tôi. Cô hung dữ cái gì, là chính các người vượt đèn đỏ còn nói.”

Đám người vây quanh bọn họ lú lú rú rú bàn tán.

Người nói: “Mới đây nha, vừa mới là xanh mà.”

Người kia nói: “Hình như đèn đỏ chứ?”

Có người: “Cái BMW kia cũng lao nhanh quá đi . . .”

Lại có người nói: “Dù sao cũng không ai bị thương cả, quên đi, quên đi, hòa hảo phát tài.”

Cũng có người nói: “Gọi 110 đi. Loại chuyện này vẫn là để cho cảnh sát xử lý là tốt hơn,.”

Hứa Liên Trần cũng biết chuyện này khó mà rạch ròi, bọn họ đi là đèn xanh, chính là đi vài bước đã vượt đèn đỏ. Bình thường mấy xe khác ở tình huống này, tất nhiên sẽ để người đi bộ qua. Nhưng vị mỹ nhân hàng hiệu này lại không xếp vào hàng ngũ đó.

Hứa Liên Trần cũng không muốn sinh sự, nghĩ nên quên đi, lôi kéo tay Tưởng Chính Tuyền, thấp giọng nói: “Quên đi, quên đi, dù sao chúng ta cũng không sao.”

Tưởng Chính Tuyền lạnh lùng thốt: “Vị tiểu thư này, tôi thấy bộ dáng cô cũng xinh đẹp, nhưng nhân cách đúng là không được tốt lắm. Cho là có một chiếc xe đắt tiền địa vị liền cao hơn người khác sao? Có thể chúng ta địa vị khác nhau, nhưng là luật lệ giao thông cho thấy, khi xe qua ngã tư đường, nhất định phải giảm tốc độ. Nhưng mà xem tốc độ vừa rồi của cô, tuyệt đối hơn 70km, không phải sao? Thế nào, có cần chúng tôi kêu cảnh sát phân xử không?”

Hứa Liên Trần lần đầu tiên thấy Tưởng Chính Tuyền xụ mặt như vậy, cư nhiên có vài phần giống với vẻ mặt ngàn năm không đổi của Tưởng Chính Nam. Không hổ là anh em một nhà a, nhìn đều lạnh lùng cao ngạo, thực khiến cho người ta không thể coi khinh.

Cô gái xinh đẹp kia bỗng nhiên cười khẩy một cái, đẩy cửa xe ra, xuống xe: “Nói như vậy, là lỗi của tôi phải không? Nơi này có nhiều người có thể chứng minh các người vượt đèn đỏ. Hơn nữa là tôi lái xe tốt, vì vậy mới không đụng vào các cô đó nha.”

Hứa Liên Trần giờ phút này đã hồi tỉnh khỏi mơ hồ, khuyên Tưởng Chính Tuyền: “Quên đi, hơn một chuyện không bằng ít một chuyện. Khó có thể đem nhiều bằng chứng ra thuyết phục cảnh sát đi? Huống chi chúng ta cũng không bị thương gì, cho dù đi, nhiều người cũng khuyên chúng ta hòa giải thôi. Quên đi, chúng ta không thêm chấp nhậm với cô ta.”

Tưởng Chính Tuyền vốn cũng không phải là người thích so đo. Vừa định đồng ý, đã thấy cô gái kia vênh mặt, hướng mình cười khẩy như muốn thách thức: “Rốt cục có muốn báo cảnh sát hay không?” Tưởng Chính Tuyền giận tím mặt, nghiêng răng nói: “Báo cảnh sát.” Dứt lời, lấy ra điện thoại, chuẩn bị gọi 110.

Người chung quanh cũng ồn ào: “Báo cảnh sát đi, báo đi . . .”

“Cái cô lái BMW này cũng quá kiêu ngạo đi. . .”

“Xem ra phân nửa là con nhà cán bộ . . .”

“Tôi thấy không giống, bộ dáng xinh đẹp như vậy, thật giống với tiểu tam nha . . .”

Cô gái xinh đẹp kia thấy hơn nửa quần chúng phần nộ, nhìn điện thoại cao cấp cùng với quần áo hàng hiệu Tưởng Chính Tuyền làm rơi xung quanh, đều là logo không bình thường, khẩu khí liền mềm mỏng xuống: “Thôi được rồi, tôi đang vội, lần này cho qua đi. Như cô nói đấy, ai cũng sai, được chưa?”

Nháo một trận như vậy, tâm tình mua sắm của Tưởng Chính Tuyền cũng không còn hứng khởi nữa, liền gọi điện thoại cho lái xe tới đón.

Cũng may hai người ngoài bị hù dọa, cũng không có bị thương gì.

Tưởng Chính Tuyền ngồi lên xe xong, hồi tưởng lại tất cả vừa mới xảy ra. Nếu không có Liên Trần lúc quan trọng đẩy cô ra, cô hẳn đã phải nằm viện rồi. Cảm thấy vô cùng cảm kích, kéo tay Liên Trần, vịn phần chân thành nói: “Liên Trần, vừa rồi thật sự cảm ơn cô, cô chính là ân nhân cứu mạng của tôi nha, về sau có cơ hội tôi sẽ đền ơn báo đáp.”

Hứa Liên Trần không khỏi nhịn cười, vén tióc ra sau mang tai: “Nào có nghiêm trọng như cô nói chứ, không sao là tốt rồi.” Lúc đó cô đẩy cô ấy ra cũng thuộc loại phản xạ có điều kiện mà thôi, khi đó căn bản không có ngờ tới gì cả.

Tưởng Chính Tuyền hiểu biết nhìn cô cười ngọt ngào, dùng sức nắm chặt tay cô: “Liên Trần, cô thích anh của tôi sao? Tôi sẽ giúp cô.”

Hứa Liên Trần không hiểu tự dưng sao cô ta có thể nhớ tới Tưởng Chính Nam, đành phải cúi đầu không nói. Tưởng Chính Tuyền xem ở trong mắt, thật giống như là xấu hổ.

Con người Tưởng Chính Tuyền sáng bừng lên, nghĩ là mình đã đoán đúng rồi. Cô ta phi thường chủ động nói rất nhiều chuyện về Tưởng Chính Nam với Hứa Liên Trần: “Anh tôi a, cô đừng nhìn thấy anh ấy lạnh lùng, không thích nói chuyện, kỳ thật ạ, đối với người khác tốt lắm Khi anh tôi còn nhỏ vì cả nhà chỉ có một mình anh ấy cho nên tất nhiên sẽ thành bảo bối của cả nhà, cho nên khi mẹ tôi sinh tôi, anh tôi

chính là người không vui nhất trong nhà. Nhưng mà khi tôi sinh ra, mẹ tôi nói, anh ấy lại trở thành người yêu thương tôi hơn tất cả . . .”

“Trước đây cho dù là ở nhà trẻ hay là trường học, mọi người nhìn thấy tôi đều vòng đi, bởi vì bọn họ đều sợ anh của tôi, lúc đó tôi rất hay khóc nhè . . . có đôi khi chơi trò chơi bị thua cũng khóc lớn, anh tôi mặc kệ tất cả, dù sao ai chọc tôi khóc thì sẽ bị tìm tính sổ . . . kết quả làm hại tôi từ nhỏ đến lớn đều không có người bạn nào Bởi vì ai cũng không dám chơi với tôi . . .”

Hứa Liên Trần lại bị ai mà nghĩ: “Đúng là do anh cô quá coi cô là bảo bối, cho nên mới tạo thành cục diện hiện tại của tôi.” Chính là đối mặt với kẻ đầu sỏ đáng yêu này, khuôn mặt tươi cười động lòng người như thế, Hứa Liên Trần có thể nào cũng không thể oán hận lên được.

Có nhiều khi, bạn không thể không thừa nhận, có những người từ lúc sinh ra đã được ông trời ưu ái, mà Tưởng Chính Tuyền chính là người như vậy.

Không dài không ngắn xe dừng lại đúng lúc Tưởng Chính Tuyền vừa nói xong mọi chuyện. Khi Hứa Liên Trần xuống xe, Tưởng Chính Tuyền còn lôi kéo tay cô không chịu thả ra: “Liên Trần, hai ngày nữa chúng ta lại đi cửa hàng kia nha.”

Hứa Liên Trần gật gật đầu, mở miệng nói: “Cô có còn nhớ trước đây cô bảo trông tôi rất quen hay không?” Tưởng Chính Tuyền gật gật đầu. Hứa Liên Trần nói: “Kỳ thật trước kia tôi từng làm ở cửa hàng bán quần áo đó, cũng từng gặp qua cô.”

Ánh mắt Tưởng Chính Tuyền sáng bừng lên, bừng tỉnh đại ngộ: “Trách không được, tôi vẫn nghĩ mãi là đã gặp cô ở đâu. Nhưng mà. Rõ ràng khi đó cô hình như không biết anh của tôi nha.”

Tưởng Chính Tuyền dừng một chút, nghiêng đầu nhìn Hứa Liên Trần nghịch ngợm mỉm cười: “Tôi sẽ không phải là bà mối của hai người chứ?” Hứa Liên Trần mỉm cười.

Tưởng Chính Tuyền lay lay cánh tay Hứa Liên Trần: “Nói mau, nói mau a!”

Hứa Liên Trần cười mỉm, cúi đầu: “Cũng không có gì để nói cả. . .” Cố ý dời vấn đề: “À đúng rồi, tôi vẫn muốn nói đồng hồ này của cô đẹp quá. Hoa văn thực đẹp . . .”

Tưởng Chính Tuyền nâng cổ tay lên, cười ha ha nói: “Đẹp đúng không? Tôi cũng thấy không tồi. Nhân hiệu này thiết kế cũng khá lắm . . . tôi lên mạng tìm mẫu cho cô xem nha”

Sau một hồi lục lọi, cao hứng phần chần chờ di động cho cô: “Cô xem, cái này cũng được nha.”

Sau đó Hứa Liên Trần phát hiện Tưởng Chính Tuyền vẫn không ngừng chủ động liên lạc với cô, hẹn cô đi ăn cơm, đi dạo phố, vui vẻ trò chuyện với cô, nguyên nhân hơn phân nửa là vì sự kiện “đèn đỏ” lần đó đi.

26. Q.1 - Chương 26

Buổi tối hôm nay, khi nghe thấy tiếng xe ô tô của Tưởng Chính Nam trở về, cô đang ôm máy tính ở trong phòng của chính mình ôn tập.”

Tưởng Chính Nam lẳng lặng ngồi trên sofa trong phòng xem văn kiện. Tình huống như thế này ngày lại càng nhiều, Hứa Liên Trần cũng thành thói quen, người nào làm việc của người đó.

Cũng may, rất nhanh cô đã xong, liền xoa cái cổ cứng ngắc nghĩ muốn lấy ly nước bên cạnh để uống, chính là sờ soạng nửa ngày cũng không đụng đến, quay đầu, cái cốc của chính mình kia giờ này đang ngang nhiên ở trong tay ai đó, mà nước trong cốc chỉ còn có một ít, thấy thế, Hứa Liên Trần cũng không đến mức không biết xấu hổ mà uống nữa. .

Dứt khoát đứng dậy đi tắm rửa, khi đi ra tắm mắt dừng ở trên tủ đầu giường, nhưng lại vô cùng sửng sốt. Chiếc cốc kia đã được đổ đầy nước.

Hứa Liên Trần nhìn Tưởng Chính Nam liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn đang chăm chú nhìn tài liệu, đèn bàn hình giọt nước, ánh sáng nhu hòa, thản nhiên chiếu lên sườn mặt như tượng điêu khắc của hắn.

Hứa Liên Trần cup mắt, thật lâu sau cuối cùng vẫn là bưng cốc nước lên uống một ngụm.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Tưởng Chính Nam đã đi ra ngoài. Cô miễng cường chống tay lên, chợt thấy trên cổ có cảm giác lạnh lẽo khác thường.

Giơ tay chạm vào, đụng đến một chiếc vòng trang sức. Mặt đá là chữ L rất tinh xảo, bên trên còn có hoa văn chạm trổ, vô cùng tinh tế. So với bộ trang sức lần trước mang trong tiệc đính hôn của Tưởng Chính Tuyền e rằng không thể quý giá bằng, nhưng luận về độ đáng yêu, cái này tuyệt đối sẽ thắng.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy chiếc vòng kia ở trong gương, Hứa Liên Trần có cảm giác đầu tiên chính là phải tháo nó xuống, chẳng qua vừa nhắc tay, cuối cùng vẫn là yếu ớt buông xuống. Cô mơ hồ nhớ rõ lúc Tưởng Chính Nam rời đi có thì thầm ở bên tai mình: “Không được cởi xuống.” Mấy lời này khi đó còn ở trong mộng nên không có để ý. Hiện tại nghĩ đến, bốn chữ kia giống như vừa mới vang lên bên tai cô.

Cô ngây ngốc mà nhìn gương hồi lâu, vẫn muốn giơ tay tháo chiếc vòng ra, nhưng khi vừa chạm vào lại buông ra, cuối cùng vẫn là mặc kệ nó.

Nếu cô không thể chọc vào, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, coi như không thấy cái này đi.

Đem mặt dây chuyền giấu ở trong cổ áo, bên ngoài nhìn không ra một chút dấu vết, chỉ có lúc đi lại, bởi vì chớp lên, loáng thoáng thấy một chút thôi. Hứa Liên Trần có cảm giác nói không nên lời, cô giơ tay chạm vào chiếc vòng, lại lần nữa buông tay.

Cho dù không muốn nghĩ đến, cũng vẫn có cảm giác trên cổ có chỗ bị trói buộc, qua vài ngày, ước chừng là quen hơn, loại cảm giác này mới tốt hơn chút.

Ngày hôm đó, Tưởng Chính Tuyền gọi điện thoại hẹn Hứa Liên Trần đi ăn cơm.

Hai người hẹn gặp nhau ở quảng trường trước trung tâm mua sắm. Khi Hứa Liên Trần đến, Tưởng Chính Tuyền đã ở đó rồi, mỉm cười hướng cô vẫy vẫy tay “Liên Trần, ở đây, ở đây.”

Hứa Liên Trần vừa ngồi vào chỗ, Tưởng Chính Tuyền liền lấy một cái hộp từ trong túi xách ra đặt trước mặt cô: “Liên Trần, tặng cô. Cô xem coi có thích không?”

Một cái hộp nhỏ vuông vắn, liếc mắt qua có thể đoán là hộp đựng đồng hồ, Hứa Liên Trần mở ra, quả nhiên đúng như cô dự đoán, vừa mở ra đập vào mắt là chiếc đồng hồ mà ngày đó cô khen ngợi.

Tưởng Chính Tuyền phía đối diện giơ cổ tay lên, hướng cô mỉm cười trong trẻo: “Chúng ta là một cặp đồng hồ chị em.”

Hứa Liên Trần cup cánh mi dài, đẩy trả lại Tưởng Chính Tuyền nói: “Cái này đắt quá, tôi không thể nhận được.” Tưởng Chính Tuyền cười hì hì: “Ha ha, đắt gì đâu. Mang chơi chơi mà thôi.” Thấy Hứa Liên Trần vẫn không chịu nhận, liền bốn cợt cười nói: “Yên tâm đi, vài đồng lẻ ấy, tôi sẽ đòi lại ở anh trai tôi.”

Dứt lời, liền lấy đồng hồ tự mình đeo cho Hứa Liên Trần, sau đó túm tay Hứa Liên Trần nhìn một chút, liền tục khen ngợi: “Cổ tay cô vừa mềm lại vừa trắng, đeo cái này nhìn rất đẹp.”

Nghĩ đến Tưởng Chính Tuyền có tâm, ngay cả dây đồng hồ cũng rất vừa vặn.

Hứa Liên Trần nhìn khuôn mặt tươi cười như vườn hoa dưới nắng tháng tư, trong lòng có chút ấm áp: “Chúng ta gọi món đi. Cô thích ăn rau diếp trộn đúng không?”

Tưởng Chính Tuyền gật gật đầu nói: Đúng, có phải phát hiện ra tôi rất dễ nuôi hay không? Cái này a, tôi giống như ba của tôi, không kiêng ăn, món gì cũng đều thích. Anh tôi lại không khác gì mẹ tôi, cho dù là món ngon đến mấy nhưng có cà rốt, rau thơm, rau cần, hành linh tinh là đều không ăn . . .”

Thấy Hứa Liên Trần cúi đầu không lên tiếng, liền cười khanh khách nói: “Có phải thấy đồng cảm với tôi hay không. . . . Anh tôi đúng là siêu cấp khó hầu hạ nha.”

Cũng may nhân viên phục vụ đến ghi thực đơn, đúng lúc chấm dứt đề tài này.

Mỗi lần ở cùng cô, Tướng Chính Tuyền đều vui mừng hạnh phúc ngập tràn mà nhắc đến Diệp Anh Chương.

“Liên Trần, trộm nói cho cô biết nha, cái nhà ăn này là nhà ăn may mắn của tôi nha.”

Hứa Liên Trần không hiểu được nhiều lắm cái gì là “may mắn” mà Tướng Chính Tuyền nói. Tướng Chính Tuyền liền giải thích cho cô rõ: “Tuy rằng từ nhỏ tôi và Diệp đại ca đều ở trong một khu biệt thự, nhưng sau đó ba của Diệp đại ca chuyển đến thành phố Ngũ Phúc công tác, rất nhiều năm chúng tôi không có gặp nhau. Mãi sau khi Diệp đại ca đến Lạc Hải công tác, anh ấy mới đến nhà của chúng tôi chơi. Lúc đó tôi mới phát hiện ra Diệp đại ca so với ấn tượng trước đây của tôi hoàn toàn là hai người khác nhau . . .”

Tướng Chính Tuyền ngưng ngưng tạm dừng một chút, lại nói: “Có một ngày, tôi đi dạo phố một mình sau đến đây ăn cơm. Khi tính tiền mới biết ví bị lấy trộm rồi . . . tôi Tôi biết Diệp đại ca làm việc ngay ở cục công an phố bên cạnh, liền gọi điện thoại cho anh ấy . . .”

Tướng Chính Tuyền hồi tưởng lại, “Sau lại. . . . Sau đó chúng tôi liền tiến triển thành như bây giờ Cho nên a, tôi vẫn cảm thấy đây là nhà ăn may mắn của tôi. Nếu không phải lần đó mất ví tiền, nếu tôi không có gọi điện cho Diệp đại ca. Có lẽ hết thấy hiện tại đều không thể này.”

Nói tới đây, Tướng Chính Tuyền nửa giỡn nửa nghiêm nói: “Cho nên a, cho tới nay, tôi còn phải cảm ơn tên trộm lấy mất ví tiền của tôi đó.”

Ngày đó, Tướng Chính Tuyền thổ lộ tâm sự: “Giữa người với người thực kỳ lạ nha, Có khi cô chỉ cần liếc mắt một cái đã khẳng định chính là anh ấy. Đối với Diệp đại ca, tôi chính là cảm giác này Tuy rằng anh ấy cũng không có cưng chiều tôi lắm Nhưng là tôi vẫn cứ thích anh ấy Liên Trần, cô có biết loại cảm giác này không? Chính là hy vọng cùng anh ấy mãi mãi, cùng anh ấy ngắm mặt trời mọc rồi lại lặn, ngồi xích đu đợi cho đến già . . .”

Hứa Liên Trần một mực yên lặng nghe, nhìn vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc của Tướng Chính Tuyền, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói nhỏ: “Có lẽ, đây chính là duyên phận đi.”

Là của mình dù sao cũng là của mình. Không phải của mình, có cưỡng cầu cũng không phải.

27. Q.1 - Chương 27: Chương 27

Trước kia cô cảm thấy nguyên nhân Tướng Chính Tuyền thích Diệp Anh Chương có lẽ là do hai người là bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sau đó bởi vì thói quen mà nảy sinh cảm tình. Hiện tại mới biết là không phải, Tướng Chính Tuyền thiết tình yêu Diệp Anh Chương.”

Tướng Chính Tuyền cười sáng lạng : “Đúng vậy, tôi và Diệp đại ca có duyên phận, cô và anh tôi cũng có duyên phận, mỗi chúng ta đều có duyên phận với nhau, cho nên mới có thể gặp nhau ở đây trên cái thế giới rộng lớn này a.”

Hứa Liên Trần giật mình, không nói gì. Phía dưới là ngã tư phồn hoa ngựa xe như nước, đối diện là những cao ốc san sát, tựa như chạm tới trời xanh.

Cuộc đời mỗi người đều có nhiều ngã rẽ, chỉ cần khi đi lựa chọn một hướng khác, cuối cùng mỗi người cũng sẽ trở thành những con người khác. Nhưng là vì sao, nhiều đường như vậy, cô lại đi tới hiện tại chứ?

Hứa Liên Trần không thể hiểu nổi. Cho nên hiện tại cô cũng dần dần bắt đầu tin tưởng thứ gọi là duyên phận, vận mệnh.

Có đôi khi cô cũng tự giễu, tâm tính càng ngày càng tốt, sắp trở thành đệ tử chân truyền của A Q rồi. Chẳng qua là không như vậy, cô còn có thể thế nào đây?

Thời điểm vừa vào cửa hàng, lại đứng là ca trực của Hà Yến Nhiên, cô ấy thấy có hai mỹ nhân mặc quần áo hàng hiệu đi lại, vội vàng nhiệt tình nói: “Hoan nghênh quý khách ghé thăm.” Đang muốn cất lời giới thiệu với hai người, chợt thấy có một trong số đó mỉm cười, chào hỏi cô: “Yến Nhiên, xin chào.”

Hà Yến Nhiên không khỏi giật mình, giọng nói này không phải Liên Trần thì là ai? Vội ngừng đầu, chăm chú nhìn lên, quả nhiên đó là Liên Trần, yếu điệu dịu dàng đứng ở trước mắt, tươi cười tinh lệ.

Hà Yến Nhiên vui vẻ nói: “Liên Trần, cậu đi đâu mà mất hút thế, lâu như vậy cũng không thèm đến thăm bọn mình. Nha! Bây giờ xinh đẹp quá.” Trên dưới đánh giá Liên Trần một phen.

Hứa Liên Trần cười chào hỏi cô ấy: “Dạo này mọi người đều khỏe chứ? Chị Mạnh đâu?” Hà Yến Nhiên vội cao giọng kêu: “Chị Mạnh, có người tìm chị này.”

Lúc này đã là xế chiều, đúng lúc thanh nhàn nhất của cửa hàng. Mạnh Tĩnh đang chỉ đạo nhân viên cửa hàng thay mẫu mới anơcanh, nghe vậy liền đi lại đây.

Vừa đến đã thấy một mỹ nữ hướng mình cúi thấp người, cười dài mà gọi: “Chị Mạnh, chị khỏe không?” Mạnh Tĩnh giật mình dừng bước: “Liên Trần.”

Ngay nháy mắt sau đã phục hồi tinh thần, chạy đến lôi kéo tay Liên Trần, vui vẻ nói: “Liên Trần, tưởng em muốn giết bọn chị rồi chứ. Gì đâu nói nghỉ làm là nghỉ làm, đột ngột như thế, ngay cả đơn thôi việc cũng là nhờ bạn mang tới đây. Đúng rồi, ở đây chị còn hơn nửa tháng tiền lương vẫn chưa đưa cho em đó.”

Bao nhiêu sự việc xảy ra trong khoảng thời gian đã qua, vừa không thể nói cũng nói không hết. Hứa Liên Trần chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói: “Khi đó đã xảy ra chút việc. Vậy nên phải thôi việc.”

Mạnh Tĩnh làm ở tiệm quần áo này đã lâu, kiến thức rộng rãi, vừa thấy cách ăn mặc của Liên Trần liền biết đều là quần áo cao cấp, ngay cả túi xách cũng là nhãn hiệu Chanel, trong lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc. Chị nghe thấy những lời ẩn ý của Liên Trần, tự nhiên biết đó là những chuyện không muốn để cho người khác biết, nguyên bản Liên Trần là người có quá khứ, cho nên cũng sẽ không hỏi nhiều. Trên đời này, ai không có một đỉnh, một điểm chuyện tình không thể kể ra chứ?

Từ xưa đến nay chị đã thích Liên Trần, hiện giờ nhìn bộ dáng của Liên Trần hẳn là không tồi, lòng cũng buông xuống: “Thuận lợi là tốt rồi.”

Hai người hàn huyên một lát, tiệm hàng dần dần bận rộn lên. Mạnh Tĩnh nói: “Liên Trần, có rảnh thì đến đây chơi nhiều một chút, dù gì chúng ta cũng đã từng ở chung hơn nửa năm, đây là duyên phận. Sau khi em nghỉ làm, ngay cả Lí Lệ thỉnh thoảng cũng nhắc đến em đó, lại càng không phải nói đến bọn Yến Nhiên.”

Hứa Liên Trần cảm động, “Chị Mạnh, em sẽ thường xuyên tới thăm mọi người.” Cô nhìn quanh bốn phía, tuy rằng cửa tiệm đã trang hoàng khác nhiều, nhưng vẫn có cảm giác quen thuộc như ngày mới rời đi.

Hứa Liên Trần thấp giọng nói: “Chị Mạnh, em vẫn muốn nói câu cảm ơn với chị, lúc trước nếu không có chị nhận em, em Em”

Trước đây Mạnh Tĩnh biết rõ quá khứ của cô, nhưng vẫn nhận cô vào cửa hàng làm. Nếu lúc trước không có tìm được công việc này, có lẽ cô vẫn còn phải làm ở tiệm rượu nổi danh kia, cũng có lẽ không thể thoát khỏi tên Ngô Minh đáng ghê tởm kia. . . .

Mạnh Tĩnh vỗ nhẹ tay cô, tâm tình: “Liên Trần, ai chưa từng có vấp ngã chứ? Nếu đều đã qua, liền cố quên nó đi. Con người ta nên nhìn về phía trước. Nhớ kỹ, đời người bất quá cũng chỉ ngắn ngủn vài chục năm, sống vui vẻ là quan trọng nhất.”

Mà Tưởng Chính Tuyền thì đang cùng Hà Yến Nhiên thử quần áo, có lẽ là mặc cũng được, nên gọi cô lại: “Liên Trần, xem coi cái này thế nào?”

Hứa Liên Trần ngừng đầu, liền thấy Tưởng Chính Tuyền đang mặc một chiếc váy màu be dài chấm đất, yếu điệu đứng trước tấm gương lớn. Người bình thường khó có thể mặc màu be đẹp như vậy, nhưng da Tưởng Chính Tuyền trắng, hơn nữa khí chất tươi mát, mặc quần áo màu be, thật sự là tinh thuần khó mà diễn tả được.

Hứa Liên Trần gật đầu khen ngợi: “Thật sự rất được, rất hợp với cô.”

Chợt thấy tầm mắt Tưởng Chính Tuyền mơ hồ lướt qua cô, như ngừng lại phía sau cô, con người sáng ngời di chuyển, tươi cười ngọt ngào động lòng người: “Diệp đại ca, đẹp không?”

Hứa Liên Trần nghe thấy có thanh âm từ phía sau chậm rãi vang lên: “Ừ, đẹp.”

Hứa Liên Trần hốt hoảng nhớ tới năm ngoái gặp lại Diệp Anh Chương cũng là hoàn cảnh như thế này. Nhưng chỉ chớp mắt, cứ nhiên đã lâu như vậy. Trước kia khi ở trong nhà giam, mỗi khi nhớ tới Diệp Anh Chương đều cảm thấy lòng đau như thắt, khó có thể tha thứ. Nhưng hôm nay có thể thảnh thơi gặp lại nhau, loại đau đớn này lại giống như chết lặng, nhưng không còn lo lắng như mới gặp.

Thì ra thời gian thực sự có thể chữa lành mọi vết thương, chẳng qua miệng vết thương có còn sẹo hay là đã mờ cũng không liên quan đến là chúng ta cố ý hay là không.

Trong lúc bất tri bất giác, cố ý hay là vô tình hết thảy đều có thể thay đổi. Căn bản là ở bản thân mỗi chúng ta.

Diệp Anh Chương tính tiền xong, hỏi hai người còn muốn đi đâu nữa không. Tưởng Chính Tuyền đi dạo hơn nửa ngày, có lẽ cũng đã mệt mỏi, liền kéo tay Diệp Anh Chương ngọt ngào nịnh nọt mỉm cười nói: “Không đi dạo, bọn em đều mệt rồi. Anh xem, em nghe lời anh, lần này đã thay thành giày đế bệt để đi dạo phố.”

Sắc mặt Diệp Anh Chương có chút mất tự nhiên, thấy Hứa Liên Trần nhìn về phía xa, tựa như không có chú ý tới, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhàng thở phào một hơi, đề nghị nói: “Nếu không đi tìm chỗ nào ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một chút.” Tưởng Chính Tuyền liền tục gật đầu. Tầm mắt Diệp Anh Chương dừng ở Hứa Liên Trần: “Hứa tiểu thư, nếu không phải đi đâu, chúng ta đến quán cà phê bữa trước có được không?”

Hứa Liên Trần còn chưa kịp phản ứng lại, Tưởng Chính Tuyền đã cười khanh khách nói: “Được, tiệm cà phê kia cũng không tồi, lần trước ăn no rồi mới đi, lần này đi nếm thử món bánh ngọt vị sầu riêng của bọn họ, nghe nói ở trên mạng được đánh giá rất cao nha.”

Sau khi tạm biệt chị Mạnh và bọn Yến Nhiên, họ liền đi đến tiệm cà phê kia. Bởi vì không phải cuối tuần, cho nên người không nhiều lắm, chỉ có mấy tốp năm tốp ba. Chạng vạng ngày mùa thu, thời tiết vẫn nóng như trước, bọn họ chọn ngồi ở một góc tối bên cửa sổ, thủy tinh trong suốt cùng với hai tầng rèm cửa chặn đứng mọi hơi nóng. Góc ngồi ư tình thanh tao này, ngẩng đầu chính là những giỏ hoa nhẹ nhàng lay động.

Tưởng Chính Tuyền liền tục thử vài loại bánh ngọt, háo hức ăn một miếng lớn. Sau khi nếm thử mỗi miếng, sẽ híp mắt hét lớn khen rất ngon. Vừa ăn một bên lại đẩy bánh ngọt của mình đến cho Liên Trần: “Liên Trần, nếm thử đi, cái này ngon đặc biệt đó.” Hoặc là: “Cái này cũng không tồi này. Chẳng trách trên mạng được đánh giá cao như vậy, thật sự món nào cũng ngon.”

Cuối cùng còn gơ muống nhỏ cười tủm tỉm, tầm mắt dừng ở miếng bánh ngọt còn nóng hổi trước mặt Hứa Liên Trần: “Liên Trần, hay là tôi nếm thử giúp cô trước nhé.”

Vẻ xinh đẹp hồn nhiên này cũng có thể coi như là giống mình mấy năm trước Tất cả tốt đẹp đã tung cánh rời xa tầm tay cô rồi.

Có lẽ là vì vậy cho nên Hứa Liên Trần chưa từng ghét Tưởng Chính Tuyền. Cho dù là hoàn cảnh hiện tại của cô nhiều ít đều do cô ấy dựng lên, nhưng Hứa Liên Trần vẫn là không có cách nào chán ghét cô ấy, ai có thể ghét đáng về đơn thuần tốt đẹp từng có của chính mình đâu?

Nghe cô ấy nói như vậy, Hứa Liên Trần tự nhiên lại cười nói: “Đương nhiên có thể chứ. Tôi chờ cô đánh giá xong mới ăn tiếp nha.”

Diệp Anh Chương cảm tách cà phê, hồi lâu mới nhấp một ngụm. Vị cà phê đậm đà ngọt ngào ngon miệng. Nhưng đến cuối cùng cũng chỉ còn lại vị đắng ngắt tràn ngập khoang miệng mà thôi.

Sau khi Hứa Liên Trần bị bỏ tù, anh đã tìm nhiều cách dò hỏi muốn gặp cô, cho nên mới xin chuyển công tác từ Ngũ Phúc đến Lạc Hải. Cũng bởi vì chuyển tới Lạc Hải cho nên bị mẹ mình bắt đi đến chào hai bác Tưởng, cũng ở nơi đó gặp được Tưởng Chính Tuyền nhiều năm không gặp.

Qua không bao lâu, anh nhận được điện thoại của Tưởng Chính Tuyền. Lúc ấy anh đang bận rộn, vừa nhìn thấy cuộc gọi xa lạ, bắt máy áp vào bên tai: “Allô? Xin hỏi ai đó?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nữ lo lắng: “Là Diệp đại ca phải không? Em là Tưởng Chính Tuyền, Tuyền Tuyền.”

“A, là Tuyền Tuyền sao. Có chuyện gì không?”

“Em đang ở nhà hàng trên lầu tám chỗ quảng trường Tinh Huy gần chỗ anh làm, em vừa mới bị mất ví tiền . . . em . . . em không thể thanh toán tiền được.”

Tiếng Tưởng Chính Tuyền lấp bắp lả chã chực khóc, Diệp Anh Chương vội hỏi: “Em ở nhà hàng nào trên lầu tám? Anh sẽ qua ngay.” Tưởng Chính Tuyền liền nói cho anh tên nhà hàng.

Diệp Anh Chương liền bỏ việc đang làm dở, vội vã chạy qua đó, giúp cô ấy thanh toán tiền, Tưởng Chính Tuyền đỏ mặt, liên tục nói lời cảm ơn.

Qua vài ngày, Diệp Anh Chương lại nhận được điện thoại của Tưởng Chính Tuyền: “Diệp đại ca, em là Tuyền Tuyền, hôm nay là lễ Bái Thiên, anh có rảnh không? Em mang tiền đến trả lại cho anh” Tất nhiên anh sẽ nói không cần, Tưởng Chính Tuyền lại nói: “Diệp đại ca, dù sao anh cũng chỉ có một mình, em mời anh đi uống cà phê, coi như cảm ơn anh ngày đó ra tay giúp đỡ.”

Lúc đó Hứa Liên Trăn ở trong tù đứt khoát không chịu gặp anh, ngay cả một lần cũng không chịu. Anh đứng bên ngoài phòng gặp mặt, lòng giống như chìm vào đáy ngục, bất kỳ cách nào cũng đã thử, nhưng cha anh lại quá nhiều thủ đoạn, cách nào cũng đành phải bó tay. Trưa hôm đó Tưởng Chính Tuyền gọi điện cho anh, chính là lúc mà lòng anh lâm vào hố sâu tuyệt vọng, anh miễn cưỡng đồng ý đi gặp.

Tưởng Chính Tuyền hẹn anh ở một tiệm cà phê nhỏ gần quảng trường, gọi trà sữa cùng bánh ngọt, khi ăn vẻ mặt thỏa mãn vui sướng. Thời điểm Diệp Anh Chương lơ đãng ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy nụ cười thỏa mãn nơi khóe miệng cô. Diệp Anh Chương sợ run vài giây, chỉ vì nụ cười kia có vài phần giống với Hứa Liên Trăn, cũng vì nụ cười đó mà Diệp Anh Chương sau này vẫn nguyện ý đi ra ăn bánh ngọt cùng Tưởng Chính Tuyền.

Một lần, hai lần, ba lần. Dần dần tất cả mọi người đều nghĩ bọn họ đang yêu nhau. Mẹ Diệp Anh Chương dĩ nhiên thập phần hài lòng Tưởng Chính Tuyền, cùng chồng mình đặc biệt lại đây chào hỏi vợ chồng họ Tưởng, thỉnh thoảng lại gọi điện thoại đến ba lệnh năm thân bắt anh đi nhà họ Tưởng, kêu anh mang Tưởng Chính Tuyền về nhà, mặc kệ anh giải thích như thế nào, một mực không tin. Vì anh nổi giận, vài lần không đi gặp Tưởng Chính Tuyền. Chính là, Tưởng Chính Tuyền thỉnh thoảng lại gọi điện thoại lại đây, có khi giao cho anh trọng trách đi mua bánh ngọt lại đó.

Nụ cười trong trẻo ngọt ngào kia, làm cho anh không thể nói ra những lời làm thương tổn người khác, vì thế . . . Sau lại. Cũng không biết như thế nào lại biến thành tình cảnh bây giờ.

Diệp Anh Chương ngẫu nhiên hồi tưởng, nhưng thực sự cũng không rõ. Ước chừng là vì sự thiện lương thuần mỹ lại khờ dại rục rờ của Tuyền Tuyền làm cho anh không thể nói ra lời cự tuyệt. Đại khái cũng có thể do lúc đó mình đang ở trạng thái lạc lăm, cảm thấy có thể có một người mỉm cười ôn nhu như vậy làm bạn, cũng là tốt lắm Cho nên, một lần cho qua rồi lại cho qua, sau đó thành bộ dáng như hiện nay.

Khi Tưởng Chính Tuyền đi toilet, Diệp Anh Chương mới có cơ hội mở miệng nói chuyện với Hứa Liên Trăn, chẳng qua là không hiểu vì sao chỉ thấy cổ họng khô khốc, giống như không phải là chính mình: “Dạo trước, mẹ tôi đi kiểm tra phát hiện bị u ác tính.”

Hứa Liên Trăn hồi tưởng lại đoạn đối thoại của anh và mẹ anh trong buổi tiệc đính hôn đêm hôm đó, tựa như mơ hồ nhắc tới cái gì Đầu ngón tay Hứa Liên Trăn chạm rã mơn trớn tách cà phê nóng hổi.

Diệp Anh Chương nói: “Mẹ anh không muốn phẫu thuật.” Sau đó lại là trầm mặc. Dừng hồi lâu, mới lại nói: “Đó chính là lý do anh và Tuyền Tuyền đính hôn. Mẹ anh nói trước khi ra đi muốn nhìn thấy anh thành gia lập thất.”

Hứa Liên Trăn trầm ngâm thật lâu sau, miễn cưỡng nói: “Mong rằng bác gái sớm ngày khang phục. Nhưng anh không cần nói những điều này với tôi, vốn dĩ tất cả đều không có liên quan với tôi.”

Diệp Anh Chương giật mình, lẳng lẳng mà nhìn cô, nếu thời gian có thể đảo lưu, Diệp Anh Chương biết chính mình vẫn sẽ lựa chọn nhận nhiệm vụ này, bởi vì có thể gặp được cô. Chính là nếu có thể, anh khẳng định sẽ chọn cách làm hoàn hảo nhất, tỷ như khuyên Hứa Liên Trăn Khôn tự thú, như vậy, có phải cô và anh hiện tại đã có một hoàn cảnh khác không?

Bởi vì đời người không có khả năng đảo lưu, cho nên anh cũng vĩnh viễn không thể biết được đáp án.

Hứa Liên Trăn an vị ở phía đối diện, khoảng cách ngắn ngủi, gơ tay có thể chạm vào. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên Diệp Anh Chương chân chính hiểu được, anh vĩnh viễn không thể chạm đến. Rất nhiều chuyện quá khứ, thật sự không thể vãn hồi, cho dù anh có cố gắng đến đâu, rốt cuộc cũng chỉ là vô vọng.

Tuy rằng cả người Diệp Anh Chương đắm chìm trong ánh mặt trời, nhưng mơ hồ có loại bi thương không thể nói thành lời.

28. Q.1 - Chương 28

Khi Tưởng Chính Nam tới, nhìn thấy cảnh tượng em gái mình đang tươi cười ngào uống cà phê cùng nói chuyện với Hứa Liên Trăn, Tưởng Chính Tuyền cầm điện thoại hướng dẫn Hứa Liên Trăn gửi tin nhắn như thế nào. Góc nhỏ trong tiệm cà phê kia, tất cả đều là giọng nói cao vút như gió thổi của cô. Mà Hứa Liên Trăn thì tay chống cằm, nghiêng đầu, ý cười khúc khích ôn nhu kiều diễm, tựa như đóa hoa nở rộ.”

Xế tà là hoàng kim của trời chiều, cách thủy tinh, hai người tựa như tản ra một tầng sáng dịu dàng.

Tưởng Chính Nam chợt thấy quang cảnh như vậy, hình ảnh như thế, có loại mỹ lệ không thể thốt thành lời.

Sau một lát, Tưởng Chính Tuyền lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy hần, xinh đẹp đáng yêu hướng hần phát tay: “Anh, ở đây này.” Liếc mắt một cái nhìn Hứa Liên Trăn, cười xấu xa, “Anh, thân thủ của anh quá chậm đi! Liên Trăn đã chờ anh đến mức dài cả cổ ra rồi. Còn không mau đến chịu tội đi.”

Tưởng Chính Nam thoải mái ngồi xuống, một tay gác lên lưng ghế dựa của Hứa Liên Trăn cười như không cười nhìn Hứa Liên Trăn nói: “Muốn anh đền tội thế này đây?” Tưởng Chính Tuyền hai mắt tròn xoe đi chuyển, vỗ tay mà cười: “Cái này á? Tất nhiên anh nên hỏi Liên Trăn ý.” Thấy Diệp Anh Chương đã nghe xong điện thoại đi lại đây, sắc mặt giật mình đứng ở bên cạnh, liền cười dài hỏi: “Có phải không? Diệp đại ca.”

Tưởng Chính Nam khẽ nhíu mắt, ghé sát vào bên tai Hứa Liên Trăn, lười biếng nói: “Em mới cùng Tuyền Tuyền đi dạo nửa ngày, hiện tại nó đã giúp em nháo đầu. Cứ tiếp tục như vậy, về sau phải làm sao bây giờ nha?” Gần gũi như vậy, hơi thở của hần cực mãnh liệt, rất quấy nhiễu người khác, không khỏi khiến Hứa Liên Trăn nhớ tới lửa nóng dây dưa mỗi tối, cô chỉ cảm thấy thân mình nóng lên, ý niệm duy nhất trong đầu đó là muốn đứng lên.

Tưởng Chính Nam tự tay vén những sợi tóc xõa xuống sang bên vành tai hộ cô, míu môi mỉm cười, vô cùng chuyên chú: “Em muốn phạt anh cái gì?” Hứa Liên Trăn đương nhiên biết hần đang diễn trò, chính là khi hần mỉm cười, mặt mày rạng rỡ sáng lạng, khiến cho đáy lòng cô dâng lên cảm giác nói không nên lời. Hứa Liên Trăn sững sốt lúc sau mới phản ứng lại hần vừa hỏi gì, lập tức theo bản năng lắc đầu.

Tưởng Chính Tuyền nhìn thấy không khỏi thở dài, giận người không tranh không đoạt này: “Liên Trăn, cô phạt anh ấy không được ăn cơm tối cũng được mà!” Tưởng Chính Nam dở khóc dở cười, gơ tay dí dí trán Tưởng Chính Tuyền: “Lòng bàn tay, mu bàn tay cũng là thịt, ngày càng hướng ngoại rồi, uống công đã thương em!” Lại hướng Diệp Anh Chương cười nói: “Anh Chương, về sau cậu phải cẩn thận đó. Đời này chỉ có đàn bà là khó nuôi!”

Buổi chiều hôm nay, Tưởng Chính Tuyền gọi điện thoại thần bí nói sẽ lại đây. Hứa Liên Trăn cũng không có nghĩ nhiều, nhân tiện nói: “Tôi còn có một ngày nghỉ lễ.” Tưởng Chính Tuyền hì hì cười: “Vậy tôi tới rồi nói, thời gian cũng rất đúng lúc.”

Đến đây mới biết được, vị đại tiểu thư này cứ nhiên muốn học làm bít tết, hơn nữa là món bít tết có hình trái tim.

Hứa Liên Trần lập tức hiểu ra, nếu lúc trước ngày sinh nhật của Diệp Anh Chương không phải giả mà nói, thì hẳn là sắp đến sinh nhật anh rồi.

Quả nhiên chỉ một lát sau, Tưởng Chính Tuyền giải thích rõ ràng với cô: “Không được cười tôi nha. Vài ngày nữa chính là sinh nhật của Diệp đại ca, tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ. Tôi sợ mẹ tôi cùng mọi người chê cười, cho nên bỏ chạy đến đây Dù sao a, anh của tôi mấy ngày nay cũng không ở nhà, hai chúng ta có thể muốn làm gì thì làm.”

Hứa Liên Trần cười khỏ, không thể tưởng được lúc đó Diệp Anh Chương lại nói thật ngày sinh với mình. Thấy bộ dáng nôn nôn nóng nóng đầy hào hứng của Tưởng Chính Tuyền, đành phải nói: “Tôi cũng không thể giúp gì được cô, hay là chúng ta hỏi đầu bếp xem thế nào? Bảo bác ấy dạy chúng ta. Nếu thực sự không được, cô nên đi học một khóa nấu ăn thì hơn.”

“Nhờ người ta dạy thì không có tâm ý nha. Tôi phải tự học, tự học mới thể hiện thành ý.”

Tưởng Chính Tuyền tuyên ngôn, từ trong túi lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn: “Ở đây có dạy từng bước làm cùng nguyên liệu. Chúng ta cứ theo cái này là có thể học được.” Vừa nói, vừa cười hì hì tiến đến bên tai Hứa Liên Trần nói, “Chờ thêm mấy tháng nữa đến sinh nhật của anh tôi, cô cũng có thể làm cho anh ấy, tôi a, dù sao cũng không hướng ngoại đâu, cho nên mới chạy tới đây cùng cô học đấy.”

Mặt Hứa Liên Trần không hiểu vì sao đỏ ửng lên, đứng dậy nói: “Cô thích học thì đi mà học, tôi cũng không rảnh, tôi phải đi vẽ tranh. Bức tranh mẫu đơn lần trước còn chưa có xong đâu . . .”

Tưởng Chính Tuyền dứt khoát giữ cô lại: “Được rồi, tôi không nói giỡn với cô nữa. đi, chúng ta đến xem sách viết thế nào đi.”

“Một, thịt bò không thể cắt lát quá dày, phải dùng sống dao chần chần ềm ra, dùng rượu vang rưới lên, thêm muối, tương, hành tây băm nhuyễn ướp từ 1 đến 2 tiếng là vừa ngon.”

“Hai, đem miếng thịt bò đã ướp qua dùng khuôn cắt thành trái tim. Cái này dễ thôi, tôi đã mua sẵn khuôn hình trái tim rồi.”

“Ba, đổ dầu oliu vào chảo đun nóng lên, sau đó cho thịt bò vào, đợi đến khi thịt bò tái hai mặt, rồi lấy ra rưới nước sốt lên.”

“Nếu thích ăn chín một chút, cho thêm chút tương chiên thêm vài phút nữa, cụ thể căn cứ vào độ dày của miếng thịt mà định . . . sau đó rắc hạt tiêu và các gia vị khác . . .”

Tưởng Chính Tuyền hưng trí lôi kéo Hứa Liên Trần tiến vào phòng bếp, cũng phân phó quản gia: “Chúng tôi muốn dùng phòng bếp một thời gian, đừng cho người khác tiến vào.”

Hứa Liên Trần ở một bên lẳng lặng nhìn vẻ mặt chuyên chú dán chặt vào tảng thịt bò của Tưởng Chính Tuyền, tuy rằng tay chân luống cuống, nhưng vẻ mặt lại vô cùng động lòng người.

Tưởng Chính Tuyền ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, cười dài mời cô: “Liên Trần, hay là chúng ta cùng nhau làm đi? Bằng không một mình tôi nhàm chán quá.”

Hứa Liên Trần lắc lắc đầu nói: “Tôi sẽ không làm cô thêm phiền đâu, hay là tôi phụ cô, tôi lột vỏ hành rồi băm nhuyễn nó nhé.”

Vì thế, hai người bắt đầu phân công hợp tác. Tưởng Chính Tuyền tay chân luống cuống cũng đã cắt được miếng thịt bò tương đối ổn, đang theo hướng dẫn ướp gia vị, rượu vang, linh tinh theo tỷ lệ mà làm. Nghĩ tới hành băm, liền đi đến gần Hứa Liên Trần: “Hành tây băm xong chưa?”

Đã thấy Hứa Liên Trần hai mắt sưng đỏ, giống như bộ dáng vừa khóc xong. Tưởng Chính Tuyền giật mình: “Liên Trần cô làm sao vậy, làm sao vậy?”

Hứa Liên Trần rưng rưng ảo não nói: “Hành tây cay muốn chết. Sớm biết vậy tôi sẽ không thêm cắt.” Tưởng Chính Tuyền lúc này mới giật mình: “Thì ra là thế, tôi còn tưởng là cô khóc chứ.”

Hứa Liên Trăn cụp mi cười, thản nhiên nói: “Cũng sắp được rồi. Cô tránh xa một chút. hành tây này cay lắm đấy.”

Tướng Chính Tuyền nói: “Không sao cả, chị em tốt có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Cay thì cùng nhau cay.”

Hứa Liên Trăn ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô ấy liếc mắt một cái.

Tướng Chính Tuyền ướp xong, lại dùng khuôn tạo hình tảng thịt bò, sau đó cẩn thận để trong nồi hình bầu dục, mỗi một bước đều vô cùng cẩn thận, giống như đang điều chế báu vật thể gian vậy.

Có lẽ là làm cho người mình yêu, cho nên từ khước mắt đuôi lông mày đều ngọt ngào khiến người ta ganh tỵ.

Hứa Liên Trăn đang trong kinh ngạc, lại nghe thấy Tướng Chính Tuyền “A” hét lên, Hứa Liên Trăn vội vàng chạy qua: “Làm sao vậy, có phải bị bỏng rồi không? Tôi đi lấy thuốc.”

Tướng Chính Tuyền cười: “Không phải, chỉ là tôi nhìn thấy dầu bắn ra, cảm thấy có chút sợ hãi. Ai! Ai bảo tôi chưa bao giờ xuống bếp, đúng là chân tay vụng về.”

Hứa Liên Trăn lần đầu tiên cảm thấy một người đàn ông được một cô gái như vậy thích thì họ nhất định phải biết quý trọng, đáng để trân quý. Chỉ bằng những việc Tướng Chính Tuyền làm cho Diệp Anh Chương, cũng đủ biết Diệp Anh Chương là người có phúc.

Ngày đó, Tướng Chính Tuyền làm rất nhiều miếng thịt bò hình trái tim, có cháy, có sống quá, có mặn, có nhạt, ... Bất quá cuối cùng, cũng có hai đĩa thành phẩm không tòi nằm trong bụng hai người.

Tuy rằng, sau đó khi quản gia tiến vào phòng bếp, nhìn thăm cảnh trong phòng, cả đời khó quên. Đường nhiên, đó là việc nhỏ, có đề cập hay không cũng chẳng sao.

Tướng Chính Tuyền liên tiếp đến đây vài ngày, ước chừng phải làm đến cả trăm miếng thịt bò, trước hôm sinh nhật của Diệp Anh Chương một ngày, rốt cục thì đại công cáo thành . Mỗi lần ra tay, đều mang tới một miếng bít tết sắc hương vẹn toàn.

Buổi sáng sớm cách đó một ngày, Hứa Liên Trăn bị Tướng Chính Tuyền hưng trí bừng bừng đáng thức: “Liên Trăn, Liên Trăn buổi tối đi ăn cơm với tôi đi.” Nghe được ngữ khí vui mừng, Hứa Liên Trăn ảo não ôm đầu, tối hôm qua là sinh nhật Diệp Anh Chương. Nghe giọng nói của Tướng Chính Tuyền, phỏng chừng là kết quả không tồi rồi.

Quả nhiên, đến chạng vạng, Tướng Chính Tuyền nét mặt sáng lạng xuất hiện ở trước mặt cô. Kỳ thật Tướng Chính Tuyền vẫn ăn mặc như mọi khi thường lui tới, nhưng vẻ vui sướng ngọt ngào toát ra khiến ọi người đều cảm nhận được hạnh phúc của cô ấy.

Xem ra, người nào đó thập phần viên mãn với món bò bít tết đi.

Kéo Hứa Liên Trăn liên tiếp đi mấy cửa hàng lớn. Hưu nhân có, trang trọng có, một bộ lại một bộ quần áo hiện ra ở trước mặt Hứa Liên Trăn: “Liên Trăn, bộ này thế nào?”

“Liên Trăn, cái dây lưng này được không?”

“Liên Trăn, cái này có hợp với cái này không?”

Hứa Liên Trăn ngồi trên sofa, nhìn Tướng Chính Tuyền cao hứng đi tới đi lui, giống như một con vẹt sắc sảo bay múa. Thích một người đàn ông, chính là thích tất cả những gì thuộc về người ấy, muốn giả dạng người ấy đi.

Hứa Liên Trăn cảm thấy bốn bề vắng vẻ lạnh lẽo.

Diệp Anh Chương quay người lại, liền có một cô gái tốt như Tướng Chính Tuyền trân trọng. Hạnh phúc với anh ta mà nói, dễ như trở bàn tay.

Nhưng cô thì sao? Cha cô thì thế nào?

29. Q.1 - Chương 29: Chương 29

Hôm đó là lần thứ hai cô cùng Tưởng Chính Nam tham dự tiệc chiêu đãi, lần đầu tiên là khi em gái hắn Tưởng Chính Tuyền đính hôn.”

Tưởng Chính Nam thỉnh thoảng lại dừng lại cùng mọi người hàn huyên, mà cô cũng chỉ lẳng lặng mà đứng ở bên cạnh hắn, ngẫu nhiên bạn gái của đối phương tìm chuyện để đối đáp, cô mỉm cười đáp lại một hai câu. Không biết như vậy đã tròn trách nhiệm hay chưa, hắn không có nói cho cô, cô cũng không biết.

Từ đầu đến giờ mỉm cười với rất nhiều người, Hứa Liên Trần cảm thấy bản thân cô chẳng bao lâu nữa sẽ đầy đủ tiêu chuẩn để trở thành nữ vương mỉm cười mất. Nhàm chán khó chịu nói không lên lời, liền nói muốn đi trang điểm lại. Thật sự rất không muốn đi ra, vì thế liền cố gắng kéo dài thời gian ở trong phòng hóa trang.

Đến lúc chính cô cũng cảm thấy mình ở trong đó quá lâu rồi, mới không tình nguyện mà đi ra. Người đầu tiên nhìn thấy lại là Tưởng Chính Nam.

Tưởng Chính Nam đứng giữa đám người, một thân Âu phục màu đen, càng tô điểm cho khí chất trầm mặc ngày thường của hắn. Nhưng lúc này đứng ở trong đám người, tựa hồ tất cả những tia sáng từ ánh đèn pha lê đều bị hấp thu lại đây. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia, thân hình thon dài cao lớn như nằm dưới lăng kính thủy tinh, sáng bóng như ngọc bích, khiến cho người khác có cảm giác khác lạ, không dám nhìn thẳng vào.

“Thì ra cô chính là tân sủng của Tưởng Chính Nam a?”

Hứa Liên Trần theo bản năng ngoái đầu lại, đập vào mắt chính là một cô gái mặc lễ phục chữ V trễ cổ, lộ ra phần lớn da thịt trắng nõn cùng xương quai xanh khéo léo. Khuôn mặt tinh xảo vạn phần, mày dài cong nhỏ, ánh mắt mị hoặc, cánh mũi cao thẳng, còn có bờ môi đỏ mọng tươi mát, tất cả đều không sắc sảo không nhạt nhòa, vừa đủ tinh xảo quyến rũ.

Hứa Liên Trần nâng tầm mắt, im lặng nhìn cô ta. Mỹ nữ kia lại từng bước đến gần, mùi nước hoa nồng nặc. Cẩn thận đánh giá cô, sau đó khẽ cười cười, ánh mắt sáng lạng khó tả thành lời: “Dung mạo cũng chỉ thế mà thôi! Hàm lượng nguyên tố trong quặng của Tưởng Chính Nam càng ngày càng kỳ quái.” Dứt lời, tựa như cánh bướm nhanh nhẹn lướt đi xa.

Hứa Liên Trần chưa bao giờ biết ở trong góc cũng sẽ được hoan nghênh như thế. Người thứ hai đến quấy rầy cô là người vào nhầm phòng ngày đó. Hắn một thân Âu phục màu xám, phong độ đứng ở trước mặt cô, nho nhã lịch sự nói: “Vị tiểu thư này, tôi nghĩ tôi thiếu cô một tiếng ‘xin lỗi’”

Hứa Liên Trần nhìn hắn, ngây ngốc sau mới nở nụ cười lịch sự. Đứng nhìn như hiện tại, người này thật sự cũng tuấn mỹ bất phàm. Người nọ mỉm cười giải thích: “Tối hôm đó thật sự là đáng xấu hổ. Tôi uống hơi nhiều, không ngờ là đi nhầm phòng.”

Dừng một chút rồi lại nói: “Kỳ thật cũng không tính là đi nhầm. Bởi vì trước đây biệt thự của tên tiểu tử Tưởng Chính Nam vẫn chưa từng có người đàn bà nào bước vào. Cho nên. cô hẳn là hiểu được, tôi thật không ngờ trên giường lại có một mỹ nữ xinh đẹp như vậy đang đợi tôi.”

“Đúng rồi, nói lâu như vậy cũng toàn lời vô nghĩa, còn chưa có chính thức giới thiệu chính mình đâu. Xin chào, tôi là Sở Tùy Phong. Không biết tôi có vinh hạnh được biết tới mỹ danh của tiểu thư xinh đẹp là cô không?” Sở Tùy Phong mỉm cười vào đề nói, đồng thời cũng vươn tay ra.

Hứa Liên Trần chỉ khẽ vuốt vuốt cằm: “Xin chào, Hứa Liên Trần.” Cô cũng không nghĩ muốn bắt tay với hắn, chính là cái tên Sở Tùy Phong kia dường như đã nhìn ra ý đồ của cô, liền mạnh mẽ dò xét lại, một phen cầm tay cô: “Hứa tiểu thư, rất hạnh phúc khi được quen biết cô.”

Hứa Liên Trần cảm thấy vô cùng quái dị đồng thời cũng rất không thoải mái, tên này cứ nhiên cứ nắm mãi không chịu thả ra. Cô muốn giãy ra, nhưng cái tên Sở Tùy Phong này lại cố tình không cho.

Đang tại thời khắc xấu hổ, có một thanh âm bỗng nhiên sấp lại gần nói chuyện với hai người, không nhanh không chậm: “Sở Tùy Phong, mình thấy cậu cũng nên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình đi.”

Đó là vị Niếp đại ca mà cô gặp hôm đi dạo phố cùng Tưởng Chính Tuyền. Người kia lịch sự gật đầu mỉm cười với cô, quay đầu hướng Sở Tùy Phong nói: “Nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, cậu cũng đã chết mấy vạn lần rồi. Người anh em, có thể hôm nay cậu sẽ mất một con mắt đó. Mình đề nghị cậu hãy tự lo cho bản thân đi.” Một tràng toàn lời khó hiểu, nói xong xoay người bước đi.

Sở Tùy Phong tựa như không thêm để ý, vẫn như trước nắm chặt tay Hứa Liên Trần, cười bắt chuyện với Hứa Liên Trần: “Tên tiểu tử Tưởng Chính Nam cả ngày chỉ bày ra bộ mặt lạnh lùng, đủ để mọi vật trong vòng bán kính mười thước đều bị đông lạnh thành khối băng. Có phải không?”

Hứa Liên Trần cười cười, ý định muốn rút tay về. Sở Tùy Phong cười nói: “Mang tiếng là nhận lỗi, không có rượu sao đủ thành ý chứ? Cô chờ một chút, tôi đi rót cho cô ly rượu.” Hứa Liên Trần vừa định nói: “Tôi sẽ không uống.” Sở Tùy Phong đã buông cô ra, xoay người mà đi .

Hứa Liên Trần kéo quai túi đeo, khi đang lưỡng lự không biết đứng ở đây đợi Sở Tùy Phong hay vẫn là đi đến bên cạnh Tưởng Chính Nam, lại có người xuất hiện ở trước mặt mình. Thấy rõ người tới, không khỏi từng bước lui về phía sau, đúng là tên Ngô Minh mà cô chán ghét.

Lần này Ngô Minh lại khách khí đến cực điểm thậm chí còn có chút cung kính, đứng cách cô gần một thước, cúi đầu, ngay cả ngữ khí cũng khép nép: “Hứa tiểu thư, là tôi không tốt, là tôi không tốt. Tôi vô sỉ tôi thấp hèn.”

Người này là tên Ngô Minh ngang ngược kiêu ngạo cùng vô sỉ đến cực điểm mà cô biết sao? Nhưng cho dù là đáng người hay khuôn mặt đều không thể nhầm được.

“Hứa tiểu thư, trước kia là tôi không đúng. Xin cô nhất định phải tha thứ cho tôi.”

“Cầu xin cô nể mặt tôi đã xin lỗi cô, thay tôi cầu xin Tưởng tiên sinh thương tình một lần.”

“Cầu xin cô , Hứa tiểu thư.”

Hứa Liên Trần trợn mắt há hốc mồm lại trợn mắt tròn miệng —— đầu óc trống trơn, nửa ngày không phản ứng lại, thật sự không biết tên Ngô Minh này đang hồ ngôn loạn ngữ nói cái gì.

Thấy cô không nói, Ngô Minh đi bước một lại đây, vẻ mặt kỳ quái. Hứa Liên Trần cả kinh, không khỏi lui về phía sau, lui lại mấy bước, không ngờ tới sau là khoảng không, chỉ nghe “bịch bịch” vang lên, cô té lăn quay trên mặt đất.

Có hay cánh tay nâng cô dậy, xung quanh có mùi hương mà cô quen thuộc, ngẩng đầu, quả nhiên là hắc —— Tưởng Chính Nam.

Ngô Minh thấy Tưởng Chính Nam, mắt sáng rực lên, run giọng nói: “Tưởng tiên sinh, xin ngài giơ cao đánh khẽ, cho tiểu nhân một con đường. Tôi đã xin lỗi Hứa tiểu thư rồi” Quay đầu, kích động nhìn Hứa Liên Trần chứng thực, “Hứa tiểu thư, đúng hay không?”

Cổ chân truyền đến cảm giác nóng rực quen thuộc, Hứa Liên Trần nhú chặt mày, sẽ không xui đến mức bị sái chân chứ?

Tưởng Chính Nam đã nhận ra cô khác thường, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy?” Thấy bộ dáng nhú chặt mày của cô, liền ngồi xổm xuống đem cô bế bổng lên.

Lúc này đã có hai vị sĩ chạy lại đây, nói với Ngô Minh: “Tiên sinh, mời theo tôi đi ra ngoài.”

“Hứa tiểu thư. Tưởng tiên sinh. Hứa tiểu thư, xin cô hãy giúp tôi.” Ngô Minh còn muốn hét nữa, nhưng đã bị vệ sĩ bịt kín miệng, nửa lời nửa đẩy ra khỏi hội trường.

Hắn vẫn ôm cô mà đi, cuối cùng buông cô đặt lên trên chiếc sofa dài trong phòng nghỉ.

Hứa Liên Trần bỗng nhiên ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy Tưởng Chính Nam cúi người xuống, quỳ một gối cởi giày của cô ra, sau đó hai tay nhẹ nhàng nắm lấy chân cô nâng đặt lên đùi mình, từng động tác đều dịu dàng cẩn thận, giống như thứ hắn đang cầm không phải là chân của cô, mà là báu vật thế gian.

Đêm mùa thu, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, nhẹ nhàng lay động rèm cửa.

Đầu ngón tay hần thực lạnh lẽo, dừng ở trên da thịt của cô, âm ỉ thấm lạnh. Cũng không biết vì sao, mỗi một nơi mà ngón tay hần chạm qua, cô lại cảm nóng rực khác thường.

Tướng Chính Nam hỏi: “Đau không?” Không biết là vì sao, tại đây trong không gian im lặng này, Hứa Liên Trần cảm thấy tim “inh inh” đập dồn dập. Cô khẽ “Ừm” một tiếng xem như trả lời. Thanh âm của hần cực thấp, tựa như làn gió khẽ lướt qua trong đêm yên tĩnh, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Sưng cả lên rồi. . . .” Dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi thì thào tự nói: “Tên Ngô Minh này quả là đáng chết. . . .”

Hứa Liên Trần đang muốn hỏi hần rốt cuộc sao lại thế này.

Cánh cửa khép hờ đã bị đẩy mở ra, tiếng nhạc ngoài đại sảnh lập tức như nước ồ vào. Người tới thấy tư thế của hai người, tựa như ngẩn người, bước chân đứng chững tại chỗ.

Tướng Chính Nam quay đầu, cũng không đứng dậy, tự nhiên hào phóng chào hỏi: “Tổng tiên sinh, Tổng phu nhân.” Nhưng Hứa Liên Trần lại thấy ngược ngùng, vội rút chân về, giẫy dụa, ý định đứng dậy khỏi sô pha. Tướng Chính Nam nghiêm mặt nhìn cô: “Không được lộn xộn, đã sưng thành như vậy rồi.”

Tổng phu nhân nói: “Nghe nói bạn của Tướng tiên sinh bị trật chân, tôi đã sai người đi lấy hòm thuốc. Không biết có nghiêm trọng không, có cần gọi bác sĩ gia đình lại đây một chuyến không?”

Vị Tổng phu nhân kia đi tới nhìn lên, không khỏi thất thanh nói: “Ai nha, đã sưng to như vậy rồi? Thế này không được rồi, tôi lập tức phái người gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình nhà tôi lại đây!”

Hứa Liên Trần liếc nhìn Tướng Chính Nam một cái, nói: “Đừng lo, dùng rượu thuốc bóp qua hần là không việc gì nữa đâu.” Khi nói chuyện, đã có người đem hòm thuốc lấy lại đây, đưa cho Tổng phu nhân: “Phu nhân, rượu thuốc đây, dụng cụ đều có đủ. . . .”

Tướng Chính Nam nhận lấy: “Cái này để tôi.” Vị Tổng phu nhân kia là người tinh ý, lui sang một bên, lôi kéo tay áo chồng, cười nói: “Vậy khi cần gì Tướng tiên sinh cứ sai người đến gọi chúng tôi, chúng tôi ra ngoài chào hỏi khách khứa một lát.” Tướng Chính Nam cũng không khách sáo nữa, chỉ nói: “Được, cảm ơn Tổng phu nhân.”

Tổng phu nhân liền lôi kéo Tổng tiên sinh nhẹ nhàng lui ra ngoài, không quên giúp bọn họ khép kín cửa.

Tướng Chính Nam đem rượu thuốc đổ vào lòng bàn tay, mùi rượu thuốc gay mũi nhanh chóng lan toả trong không khí. Xoa hai tay tới khi nóng lên, lại cúi người cầm lấy cổ chân trần của cô. Động tác của hần vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận, Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy chân lạnh lạnh, không thấy chút cảm giác đau nào.

Hần cứ như vậy ẩn dưới tầng ánh sáng không đồng nhất, trên măng sét tay áo có một đôi cúc hình thoi màu bạc, trong suốt phản quang. Cô không dám nhìn nữa, cố gắng bình ổn hô hấp.

Tướng Chính Nam nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ dùng lực, em kiên nhẫn một chút.” Cô ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại, khẽ ‘vâng’ một tiếng. Giây tiếp theo, chỉ cảm thấy đau nhức từ trên chân dội đến, cô không khỏi cắn chặt môi của mình lại. Tất nhiên Tướng Chính Nam nghe được tiếng cô hấp khí, ngón tay không tự chủ được khẽ run run, cơ hồ không thể dùng sức. Nhưng giây tiếp theo nghĩ đến nếu là không dùng lực, sợ là cô còn phải chịu khổ nhiều hơn.

Sau đó, hần thu tay lại, trong nháy mắt khi ngẩng đầu kia, Hứa Liên Trần phát hiện trên trán hần có một tầng mồ hôi mỏng, như khuy trên tay áo hần, ở dưới ánh đèn phản quang nhấp nháy.

Buổi tối hôm đó, Tướng Chính Nam ôm cô từ trong yến tiệc đi ra cửa sau. Tuy rằng là cửa sau, nhưng vẫn có không ít người thấy được bọn họ. Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, liền cúi đầu chôn ở trong lồng ngực Tướng Chính Nam.

Có lẽ bởi vì nhắm mắt cho nên khứu giác càng thêm nhạy bén, hơi thở của hần mãnh liệt quanh quẩn ở chóp mũi, từng bước lại từng bước, Hứa Liên Trần chỉ biết là có hai cánh tay rắn chắc mà ôm ấp lấy cô, một khắc kia, cô bỗng nhiên nảy sinh cảm giác bình an, khiến cô cực an lòng.

Trở về biệt thự chỉ một lát sau bác sĩ riêng của Tướng Chính Nam – Lý Thiên Thánh đã chạy lại đây, cẩn thận kiểm tra xong, hướng Tướng Chính Nam cùng Hứa Liên Trần nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Mấy ngày tới cố gắng nghỉ ngơi một chút, chú ý đừng để bị thương lần nữa là tốt rồi.”

Tướng Chính Nam nói: “Có cần kê đơn thuốc hay không?” Lý Thiên Thánh quay đầu liếc mắt nhìn hẩn một cái, mới nói: “Tôi sẽ kê cho cô ấy chút thuốc tiêu viêm. Còn nữa mỗi ngày bảo người ta dùng rượu thuốc bóp cho cô ấy, làm tan chỗ sưng tấy.”

Lý Thiên Thánh một bên sửa sang lại dụng cụ của chính mình, một bên nói: “May mắn vừa mới bị thương xong đã dùng rượu thuốc bóp qua, tôi thấy tay nghề cũng không tồi. Cậu bảo người ta mỗi ngày bóp như vậy là ổn.” Dứt lời, liền cáo từ đi ra ngoài.

Căn phòng rồi đột nhiên lâm vào cảnh im lặng khác thường.

Hứa Liên Trần giương mắt, lại ngã vào hai tròng mắt sâu như đáy biển của Tướng Chính Nam. Cô vội vàng chuyển tầm mắt, định từ trên giường đứng dậy. Tướng Chính Nam ngăn cản cô: “Em muốn làm gì?”

Tất nhiên là muốn đi tẩy trang nha, chẳng lẽ muốn cô để cái mặt trang điểm lòe loẹt này đi ngủ sao, Hứa Liên Trần ngập ngừng khẽ nói: “Đi. Đi phòng tắm.”

Tướng Chính Nam cũng không nói thêm gì, thân hình cao lớn cúi xuống, theo bản năng Hứa Liên Trần muốn lùi trốn, tay hẩn vươn lại đây, ngồi xổm xuống một cái liền ôm gọn lấy cô, lập tức hướng phòng tắm đi đến. Sau khi thả cô xuống cũng không có dời đi cầm bàn chải đánh răng bắt đầu rửa mặt chải đầu.

Hứa Liên Trần khẽ liếc mắt một cái nhìn hẩn ở bên trong gương rồi tự tẩy trang, hoàn cảnh hai người lúc này vô cùng ám muội.

Cảnh tượng như vậy, hai người tựa như một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt. Nhưng sự thật.

Hứa Liên Trần tẩy trang rửa mặt xong, giơ tay muốn lấy bàn chải đánh răng. Có ngón tay bỗng nhiên nhẹ nhàng mà chỉ tới: “Nơi này vẫn còn bẩn.” Hứa Liên Trần cứng đờ cả người, quên phản ứng lại.

Tướng Chính Nam lấy lọ nước tẩy trang màu xanh lam trên bồn rửa mặt lên, xấp một ít lên ngón trỏ, cúi đầu, nâng ngón tay lên, tới gần một chút, hơi thở ấm áp lan tràn trên mặt cô.

Hẩn nói: “Chỗ này.”

Đầu ngón tay hẩn mềm nhẹ hạ xuống đuôi mắt cô, như là có ma lực, khiến cô căng thẳng đến khẽ phát run rẩy.

Hứa Liên Trần không dám nhìn hẩn, cô chỉ cảm thấy không khí xung quanh tựa như bị hút đi, hình như có cảm giác hít thở không thông bất ngờ ập tới. Lúc đó giữa hai người tựa như có gì đó ngưng đọng lại. cô không biết là cái gì, chính là trực giác khiến cho cô sợ hãi, bản năng thẩm nghĩ muốn trốn tránh.

Một lát sau Tướng Chính Nam mới vừa lòng lên tiếng: “Được rồi, tốt lắm.”

Hứa Liên Trần quay đầu đi, cũng không dám nhìn bản thân mình trong gương.

Hứa Liên Trần ngồi ở ban công, nhìn chằm chằm cổ chân đã khôi phục như thường của chính mình, không khỏi hoảng hốt. Cũng không biết là vì sao, đã nhiều ngày nay Tướng Chính Nam đều trở về rất sớm. Ngay cả chuyện bóp rượu thuốc mà bác sĩ Lý nói cũng đều là hẩn làm cho cô.

Tiểu Bạch ở bên chân “Gâu, gâu” hai tiếng, Hứa Liên Trần quay về, chậm rãi mỉm cười: “Tiểu Bạch, nghĩ muốn tắm rửa đúng không?”

Cô ôm Tiểu Bạch tới nhà tắm trong phòng dành cho khách, xả nước vừa đủ, dịu dàng nói: “Tiểu Bạch, ngoan ngoãn, không được nhảy loạn.” Ngửi ngửi Tiểu Bạch, híp mắt cười không ngừng: “Vài ngày không có tắm rửa à, thối quá.” Tiểu Bạch phát ra tiếng “Ồ ô” kháng nghị. Hứa Liên Trần không khỏi mỉm cười: “Không thối sao? Thối muốn chết!”

Tiểu Bạch thẳng cấp kháng nghị, phát ra một trận tiếng kêu “ư ư.” Hứa Liên Trần mỉm cười bắt nó để vào trong nước, vớt nước lên người Tiểu Bạch, làm ướt bộ lông mềm mại của Tiểu Bạch: “Tốt lắm, lập tức sẽ thơm ngay.”

Tiểu Bạch quay đầu, hướng cửa phòng tắm “gâu gâu” kêu hai tiếng. Hứa Liên Trần theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn thấy Tưởng Chính Nam đang tựa vào cạnh cửa, ước chừng đã đứng đây trong chốc lát. Cô cũng không biết nói gì với hắn, liền quay đầu chỉ lo tắm rửa cho Tiểu Bạch.

Tuy rằng thời gian tắm rửa cũng không ngắn, cứ nhiên đại ân nhân Tưởng Chính Nam chỉ đứng ở xa xa nhìn cô tắm rửa cho con chó nhỏ, còn sẩy khô lông cho nó nữa.

Hứa Liên Trần buông máy sấy, liền nghe thấy thanh âm của Tưởng Chính Nam truyền đến: “Phải bóp rượu thuốc rồi.”

Tưởng Chính Nam ngồi xuống bên cạnh Hứa Liên Trần, ôm cổ chân trắng nõn như ngọc của cô đặt lên trên đùi chính mình, đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, bắt đầu thành thạo mà xoa bóp. Tưởng Chính Nam nhìn cổ chân khéo léo của cô, mỗi một móng chân đều trong suốt sáng bóng như ngọc, hồn nhiên đáng yêu không thể tả xiết.

Hắn xoa nhẹ, sau một lúc lâu, chậm rãi ngừng tầm mắt, đối diện với cánh mi đang sụp xuống suy tư, cánh mi đen dài tựa như bao trùm tất cả tâm tư của cô. Tưởng Chính Nam bỗng nhiên ngừng ra, mỗi ngày bản thân hắn vội vàng làm việc gấp rút trở về, chẳng lẽ chính là vì cô sao, sao có thể thế được.

Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy mắt cá chân đau đau, vô tình liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mặt trời chiều xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, dừng ở khuôn mặt vô cùng chăm chú của Tưởng Chính Nam. Cô không biết làm sao, chỉ cảm thấy trong lòng nơi nào đó sinh ra cảm giác khác thường, vội ngó đi, không dám nhìn kỹ.

Hai người vẫn yên lặng không nói gì như thường. Tưởng Chính Nam đột nhiên hỏi một câu: “Muốn đi ra ngoài hay không?” Hứa Liên Trần tưởng mình nghe nhầm, ngừng đầu nhìn hắn, có chút khó hiểu.

Tưởng Chính Nam mặt không chút thay đổi sụp mi suy nghĩ, tay vẫn tiếp tục xoa nắn, khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi phải đi ra ngoài một chút, em có muốn đi ra ngoài dạo một vòng cùng tôi không?”

Hứa Liên Trần vẫn là ngây ngốc mà nhìn hắn, không có phản ứng lại, Tưởng Chính Nam thấy vẻ mặt mơ hồ như là cự tuyệt của cô, liền định bước đi.

Người này, luôn thay đổi thất thường khó mà đoán nổi. Trước đây Hứa Liên Trần bị nhốt tại biệt thự bờ biển, bởi vì biết không có cách nào đi ra ngoài được, cho nên cũng chưa từng có ý niệm muốn đi ra ngoài trong đầu, liền tiếp nữa năm cũng thành thói quen. Chính là hiện giờ cô đã có thể ra ngoài, gần đây chân đau nên không đi đâu được, bên ngoài ánh mặt trời mùa thu có lẽ đang rực rỡ, nghe xong đề nghị của Tưởng Chính Nam, sau khi mơ hồ đi qua không khỏi có chút động lòng.

Vì thế, nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, vội thốt: “Có.”

Tưởng Chính Nam dừng bước, mặt mày thoáng chốc giãn ra.

30. Q.1 - Chương 30: Chương 30

Bởi vì bối cảnh gia đình cho nên Tưởng Chính Tuyên không quen biết với nhiều người lắm. Ngày thường bạn học thấy cô là khách khí ghen tỵ, nhưng chưa bao giờ đem cô kéo vào mấy vòng luẩn quẩn. Cũng có mấy người nguyện ý cùng chơi với cô ấy, nói chuyện làm việc cũng chỉ là muốn lấy lòng cô, khiến cho chính cô cũng cảm thấy chán ghét, bởi vậy mà cũng không muốn kết bạn với bọn họ nữa.”

Ngay từ đầu vào đại học, cô cũng từng nghĩ thầm rằng phải kết giao với mấy người bạn thật tốt, nhưng là chỉ một thời gian ngắn sau cũng dần dần hết hy vọng,

Những cô gái xuất thân từ gia đình có bối cảnh như cô, tốt nghiệp trung học xong thường là đi du học làm niềm vui. Nhưng là vợ chồng họ Tưởng trung niên mới có con gái, chỉ có một viên ngọc quý trên tay là cô,

yêu thương có thừa, tự nhiên là vạn phần luyện tiếc, vả lại cũng chưa từng lo đến việc để cô đi tìm việc làm linh tinh gì đó, cho nên tốt nghiệp trung học cũng không cho đi du học nước ngoài.

Kỳ thật ngay cả Tưởng Chính Tuyền cũng không biết nguyên nhân vì sao mà mình thích ở chung với Hứa Liên Trần, ngay từ lúc ban đầu, thuần túy là vì Hứa Liên Trần là bạn gái đầu tiên mà anh trai Tưởng Chính Nam của cô dẫn đến ra mắt mình, cho nên cô có chút tò mò với Hứa Liên Trần, nghĩ muốn hiểu biết nhiều hơn.

Sau lại phát hiện tính tình Hứa Liên Trần lạnh nhạt bình thản, cũng không vì cô là con gái của ai, em gái của ai, mà liều mạng nịnh bợ gì đó. Cùng Hứa Liên Trần đi dạo phố mua đồ vật này nọ, tốt thì cô ấy nói tốt, không tốt liền lắc đầu, không có nửa điểm đáng về kịch cỡm cùng giả dối. Vì vậy cô liền thích Hứa Liên Trần.

Lần đó trong lúc đi dạo phố có chuyện xảy ra, càng làm cho cô cảm thấy Hứa Liên Trần là thật lòng với cô. Từ nhỏ đến lớn cô không có bạn bè tri kỷ như vậy, cho nên tự nhiên sẽ nổi ý muốn thân thiết, thường xuyên tới đây.

Hôm nay cô biết được chân của Hứa Liên Trần bị trật, liền hẹn Diệp Anh Chương cuối tuần cùng nhau đi đến nhà Tưởng Chính Nam.

“Hứa tiểu thư bị thương có nghiêm trọng không?” Diệp Anh Chương lo lắng, chính là không biết có phải là vết thương cũ tái phát từ lần trước Hứa Liên Trần bị hay không. Lần đó, nếu không phải do anh, cô cũng sẽ không bị như thế.

“Hắn là không nghiêm trọng lắm đâu? Liên Trần nói đều ổn cả rồi.”

Vì là ngày cuối tuần, Tưởng Chính Nam cũng ở nhà. Hứa Liên Trần đã có thể đi lại. Tưởng Chính Tuyền hỏi làm sao chân cô lại bị trật, Hứa Liên Trần chỉ cười cười, nói là chính mình không cẩn thận.

Bốn người hàn huyên trong chốc lát, Tưởng Chính Tuyền liền đề nghị mọi người chơi bài. Hứa Liên Trần không chơi trò chơi của người giàu sang này, cho nên ngồi ngay tại bên cạnh xem mọi người chơi.

Diệp Anh Chương thấy Hứa Liên Trần rất tự nhiên mà ngồi xuống sofa bên cạnh Tưởng Chính Nam, vẻ mặt dịu dàng nhìn bài trong tay Tưởng Chính Nam. Tưởng Chính Nam cười đáp lại, đem bài giơ đến trước mặt cô, để cho cô nhìn thật kỹ.

Lòng Diệp Anh Chương nổi lên chua xót, cup mắt, dừng ở mặt thăm, rồi lại là sửng sốt, Tưởng Chính Nam cùng Hứa Liên Trần hai người đi hai đôi dép lê tình nhân cùng kiểu nhưng khác màu.

“Diệp đại ca, đến lượt anh anh có đi không a?”

Diệp Anh Chương lúc này mới hoàn hồn: “A, không có. Bỏ lượt.”

Ba người xoay ngang rõ ràng là Tưởng Chính Tuyền yếu nhất, đánh tới một hồi, Tưởng Chính Tuyền cũng không còn hứng nữa, liền tán gẫu lẫn trước cùng đi chơi, nói chờ Liên Trần khỏe lại, chọn ngày rảnh rồi cùng nhau đi chơi.

Trong lúc nhất thời chợt nghe được tiếng nói thanh thúy giòn vang của Tưởng Chính Tuyền cùng Hứa Liên Trần bàn bạc đi nơi nào. Trong nước hay nước ngoài, Âu Mỹ hay là Australia. Cuối cùng Tưởng Chính Tuyền cho ra cái kết luận, chạy tới chạy lui vẫn là ở bờ biển chơi vài ngày thích hơn. Về bờ biển, lại tán gẫu là đi du thuyền hay là đi cái gì.

Cuối cùng còn nhắc đến chuyện Tưởng Chính Nam và Diệp Anh Chương so tài bơi lội.

Về kết quả lần đầu trước, kỳ thật đến hiện tại Hứa Liên Trần vẫn còn có chút kinh ngạc, sao Tưởng Chính Nam lại có thể thắng Diệp Anh Chương chứ. Phải biết rằng, người xuất thân từ nghiệp vụ cảnh sát như Diệp Anh Chương, phương diện vận động ai không phải mười hạng toàn năng a. Cho dù kỹ thuật có cao thấp, nhưng năng lực là không thể coi thường.

Tưởng Chính Nam nghe xong lúc sau, thật hưng trí, buông bài trong tay xuống, hướng Anh Chương mỉm cười đề nghị nói: “Anh Chương, hay là chúng ta so tài lần nữa đi” Diệp Anh Chương còn chưa kịp đáp lại, Tưởng Chính Tuyền đã đứng vọt dậy, giơ cằm nói: “Thì thì thì, Diệp đại ca đúng không?”

Diệp Anh Chương ảm đạm cười, từ chối cho ý kiến. Tướng Chính Nam lôi kéo Hứa Liên Trần đứng lên: “Đi, cải lương không bằng bạo lực.”

Tướng Chính Tuyền kéo tay Diệp Anh Chương, cổ vũ anh nói: “Diệp đại ca, lần này nhất định là anh thắng.” Tướng Chính Nam tức giận lại bắt đắc dĩ liếc mắt một cái nhìn đứa em gái ruột thịt của chính mình, lắc đầu thở dài cùng cười khổ: “Ai, trách không được cổ nhân nói con gái hưởng ngoại, nước tràN khỏi bát. Em a, không biết xấu hổ làgì! Đúng là chả được nét gì!”

Hai người thay đổi quần áo xong, ngay tại bể bơi bên ngoài chính thức mở màn đua tài, anh đuổi tôi truy, trong bể bơi bọt nước văng tung tóe.

Tướng Chính Tuyền nói với Liên Trần: “Kỳ thật lúc còn rất nhỏ anh tôi đã luyện bơi lội, khi đó mới học mẫu giáo thầy giáo đã bảo anh tôi là mần non tốt, nói cái gì phải cố gắng bồi dưỡng, về sau nhất định có thể giành giải quán quân quốc tế gì đó. Anh tôi cũng thích bơi lội, chính là ông nội của tôi luyện tiếc, nói làm vận động viên rất khổ, Tướng gia mấy đời độc đinh Nếu lúc đó kiên trì tập luyện, nói không chừng có thể giành quán quân gì đó nha.”

Đích thực hai người sần sần như nhau bắt phân thắng bại, nhưng cuối cùng vẫn là Tướng Chính Nam hơn một cánh tay.

Tướng Chính Tuyền đưa khăn tắm cho Diệp Anh Chương, cổ vũ nói: “Diệp đại ca, so với lần trước có tiến bộ nga. Lần sau khẳng định anh sẽ thắng.”

Tướng Chính Nam nghe vậy, mỉm cười nhìn đứa em gái “Ăn cây táo, rào cây sung”, cũng chỉ biết lắc đầu thở dài. Vừa quay đầu, đã thấy tầm mắt Hứa Liên Trần yên lặng dừng ở trên người Diệp Anh Chương , giống như ngây ngốc.

Tướng Chính Nam cố nén sắc mặt, một cơn tức giận vô danh xông lên, tiến lên ôm chặt lấy cổ tay Hứa Liên Trần: “Đi, cùng tôi đi tắm rửa.” Diệp Anh Chương cùng Tướng Chính Tuyền vẫn đứng ở bên cạnh, thể nhưng hần lại nói trắng phớ như vậy. Hứa Liên Trần hé ra khuôn mặt cười đột nhiên một tầng mây đỏ, nhất thời cảm thấy xấu hổ không biết trốn đi đâu mới được.

Khóe miệng Tướng Chính Nam gợi lên độ cong như có như không ngẩng đầu hướng Diệp Anh Chương nói: “Hai đứa cứ tự nhiên, anh đi tắm rửa một cái.”

Sắc mặt Tướng Chính Nam âm trầm lôi kéo tay Hứa Liên Trần mà đi, để lại Tướng Chính Tuyền cùng Diệp Anh Chương ở bên cạnh bể bơi.

Mãi cho đến khi tới cầu thang Hứa Liên Trần mới nhận thấy đau nhức từ cổ tay truyền tới. Tướng Chính Nam vẫn như trước chặt chẽ túm tay cô, không chút nào thương tiếc mà lôi kéo cô đi về phía trước. Hứa Liên Trần định rút cánh tay lại, nhưng mới vừa động, đã thấy hần quay đầu, ánh mắt tức giận nhìn cô liếc mắt một cái.

Người này có điểm là lạ.

Tiến vào phòng ngủ, Tướng Chính Nam liền”âm” một tiếng dùng chân đá cửa phòng. Cô bị hần kéo lại trước người, áp chặt trên cửa.

Hần đề lên cô, từ trên cao cúi xuống nhìn, suy nghĩ lòng vòng không biết thể nào liền thốt ra : “Cô chưa từng nhìn thấy đàn ông sao, đâu mà phải nhìn chăm chăm Diệp Anh Chương thể hả.”

Bất quá cô chỉ là nhìn vết sẹo trên cánh tay Diệp Anh Chương mà thôi. Vết sẹo kia là bằng chứng duy nhất chứng minh quá khứ. Đã từng xảy ra, sau đó hết thấy lại biến mất không chút dấu vết .

Hứa Liên Trần mở miệng khó hiểu lo lắng nhìn sắc mặt của hần, không hiểu sao sắc mặt hần lại có thể biến nhanh như vậy, rõ ràng mới vừa rồi tâm tình vẫn còn không tồi đâu.

Đồng tử trong veo, sáng mắt như nước, bộ dáng một mảnh vô tội. Lòng Tướng Chính Nam dâng lên cảm giác nôn nóng cùng phần hận khó tả tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt trong lồng ngực, thầm nghĩ tìm kiếm cái gì đó để phát ra.

Tầm mắt thấp xuống, liền nhìn thấy xương quai xanh mảnh khảnh của cô, trắng nõn mà yếu ớt. Yết hầu Tưởng Chính Nam căng thẳng, nhẹ nhàng bao trùm lên.

Thân mình Hứa Liên Trần cứng đờ, bản năng ngoái mặt đi, cánh môi Tưởng Chính Nam dừng ở trên cổ của cô. Hắn cũng không hiểu sao mình vẫn duy trì tư thế này, hơi thở ấm áp, treu chọc cô, thoải mái mà lại khó chịu.

Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy? Nhưng cô chưa kịp nghĩ ngợi gì, nụ hôn của Tưởng Chính Nam đã đổ ập xuống, hai tay xé rách quần áo của cô.

Giống như thống khổ lại giống như an ủi, cảm giác choáng váng đánh úp lại. Cô nắm cánh tay hắn, thân mình căng thẳng, giống con mèo nhỏ phát ra tiếng cầu xin mê người: “Dừng. Từ bỏ.” Tưởng Chính Nam hôn ở môi cô, dùng sức mà cắn. Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, cô túm lấy tay hắn, dùng hết toàn bộ khí lực cắn một cái thật mạnh. Động tác của hắn khế chừng lại, nhưng rất nhanh lại càng càn rỡ mà ra vào trong cơ thể cô.

Miệng ngập mùi máu tanh. Cô dốc toàn bộ khí lực trên người cắn một phát thật mạnh nữa, giống như muốn cắn đến khi thịt trên người hắn lả ra mới thỏa lòng.

Cô càng cắn, hắn lại càng hưng trí. Từ trước đến giờ hắn là kẻ thích tra tấn người khác, hôm nay lại hưng trí. Cho nên ra tay không chút lưu tình.

Thời điểm Hứa Liên Trần tỉnh lại, trong phòng một mảnh đen tuyền, bật đèn lên, nhìn nhìn đồng hồ, không khỏi sửng sốt, đã là buổi tối .

Bên giường không có người, trong phòng cực yên tĩnh. Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy cả người đau nhức, thậm chí không muốn nhúc nhích. Chính là bụng lại kháng nghị.

Cô cực kỳ thông thả ngồi dậy, chân trần dẫm lên thảm, vào phòng thay quần áo. Tùy tay lấy một cái quần trắng để thay, lúc này mới chuẩn bị xuống lầu. Vô thức quay đầu lại nhìn đồng hồ quần áo được gấp gọn gàng trong ngăn tủ, quần áo của hắn ngăn ngăn xếp sang một bên, nhưng cũng đã chiếm một nửa tủ quần áo của cô.

Lòng cô sợ run, dâng lên một trận bủn rủn khó hiểu.

Đi đến cầu thang, mơ hồ nghe thấy tiếng Tưởng Chính Tuyền từ dưới lầu truyền đến.

Cô ta và Diệp Anh Chương còn chưa có đi. Do đó không khỏi ngừng bước, xoay người nghĩ muốn quay về phòng. Cô và hắn ở trên lầu dây dưa lâu như vậy, mà sau đó cô lại ngủ thiếp đi, hai người bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, sao mà không đoán ra đã có chuyện gì xảy ra chứ? Tưởng tượng đến đây, vành tai Hứa Liên Trần nhất thời cũng nóng lên, ngay cả tầm mắt cũng không biết trốn đi đâu .

Vì thế, rón ra rón rén trở lại phòng của chính mình, uống một ly nước ép, tiếp tục ngủ tiếp. Cũng không biết là mệt mỏi hay là do ban này ngủ chưa đủ, thế nhưng đêm nay cô không hề mộng mị, ngủ thẳng đến sáng mới tỉnh dậy.

Trong lòng có cảm giác mơ hồ khác thường, Hứa Liên Trần cũng không có nghĩ nhiều, lười biếng vung tay. Vô thức chạm phải gì đó, cô bỗng dừng trợn mắt, rốt cục biết chính mình vì sao mà tỉnh dậy. Bởi vì mặt Tưởng Chính Nam dựa vào quá gần, hơi thở nóng ấm, đều đều phun trên cổ cô. Khoảng cách gần như vậy, cô có thể nghe thấy tiếng tim hắn đập, một chút lại một chút, cực kỳ có quy luật, tựa như một quy luật vận động.

Khuôn mặt cương nghị lạnh lùng ngày thường, giờ phút này từng đường cong nhu hòa mềm mại, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn kỹ lại có chút vẻ trẻ con. Hứa Liên Trần cứ ngây ngốc mà nhìn, lần đầu tiên phát hiện mũi hắn cực cao, đường cong rõ ràng, thật sự giống như điêu khắc mà thành vậy.

Cô dứt khoát dời tầm mắt, khế cự người. Nhưng tầm mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy một cốc bột dinh dưỡng ở trên tủ đầu giường. Cô từ từ giơ tay chạm vào, gồm sứ lạnh như băng, chính là đáy lòng cô lại như có dòng nước ấm áp chảy qua.

Đêm nay Tưởng Chính Tuyền nhắn tin cho cô, vốn định hẹn đi dạo phố, nói tới nói lui lại nghĩ đến chuyện khác, hưng trí bừng bừng mà đề nghị: “Liên Trần, cuối tuần này chúng ta đi cưới ngựa đi. Mấy ngày nay thời tiết mát mẻ, đúng là dịp tốt để đi cưới ngựa. Chiều thứ sáu cô không phải lên lớp, hai chúng ta có thể thoải mái chơi, thế nào?”

Thật ra Hứa Liên Trần chưa bao giờ cưới ngựa, tuy rằng cô đã từng trải rất nhiều, nhưng chung quy vẫn còn vài phần tính hiếu kỳ của con gái, cho nên khi nghe Tưởng Chính Tuyền nói cũng có chút tò mò: “Được. Nhưng mà. Nhưng mà tôi không biết cưới ngựa.”

Tưởng Chính Tuyền ở đầu bên kia “À” một tiếng, hưng phấn mà nói: “Không biết cưới, không sao cả, sẽ có thầy dạy. Nếu không thích, thì gọi anh của tôi đi, tôi tiết lộ cho cô biết nha, anh của tôi cưới ngựa rất tuyệt đấy. Đi, cô đem điện thoại cho anh tôi nghe.”

Hứa Liên Trần đem điện thoại đưa cho Tưởng Chính Nam, chỉ nghe Tưởng Chính Nam đáp lại một câu: “Thứ sáu anh không rảnh, chiều thứ năm anh phải công tác, đi Thất Đảo. Mấy đứa cứ chơi đi.”

Lại nghe Tưởng Chính Nam cao giọng: “Có muốn đi đến trường đua tư nhân của Niếp gia không, để anh gọi điện cho Niếp Trọng Chi.” Tưởng Chính Tuyền ở đầu bên kia cực nhanh từ chối: “Chỗ của Niếp đại ca a, quá xa, qua lại cũng phải sáu bảy giờ, vẫn là quên đi. Em cùng Liên Trần đi ra ngoại ô là được rồi.” Tưởng Chính Nam “Ừ” một tiếng.

Tưởng Chính Tuyền ở đầu bên kia lớn giọng hỏi hẩn đi mấy ngày, Tưởng Chính Nam nói: “Chắc là hai tuần. Ừ. Cứ vậy đi.”

Cúp điện thoại, Tưởng Chính Nam từ sofa đứng dậy đi phòng tắm, khi sắp vào phòng tắm, cũng không có xoay người, đột nhiên nói: “Ngày mai tôi phải đi công tác, hai tuần nữa mới về.” Dứt lời, liền “Ầm” một tiếng đóng cửa.

Hứa Liên Trần kinh ngạc mà nhìn di động trên đầu giường, có chút ngây ngốc. Hẩn nói cho cô biết hành tung của hẩn? Đây là chuyện trước đây chưa từng có ...

31. Q.1 - Chương 31: Chương 31

32. Q.1 - Chương 32

33. Q.1 - Chương 33: Chương 33

34. Q.1 - Chương 34: Chương 34

35. Q.1 - Chương 35: Chương 35

36. Q.1 - Chương 36

Hôm nay Tưởng Chính Nam trở về cực sớm, thấy trong gara có một chiếc xe lạ, liền nghĩ đến hôm nay là ngày thầy giáo đến dạy học. Lúc ấy, khi Hạ Quân nói với hẩn cô muốn tiếp tục đi học lại, hẩn còn tưởng cô nhàm chán quá nghĩ muốn chơi chơi mà thôi. Ai có thể ngờ rằng, thế nhưng cô lại vô cùng nghiêm túc, ngay cả thời gian buổi tối đều dùng để học tập. Nói không kinh ngạc, thì quả là giả.

Biết cô đang học ở thư phòng, liền đứng ở cửa thư phòng đợi trong chốc lát sau mới trở về phòng đi tắm. Thay đổi một bộ quần áo hư nhàn rồi mới đi xuống lầu, quả nhiên vừa đúng lúc cô tan học. Nghe thấy

tiếng của một người đàn ông: “Hôm nay đến đây thôi. Chính em tự tay vẽ một bức tranh, không hạn chế chủ đề, đến ngày thi đưa cho tôi, nếu được giải thì tỷ lệ chia 6/4.”

Chỉ nghe Hứa Liên Trần “Vâng” một tiếng, nói: ” Giáo sư Vạn, hẹn gặp lại ở cuộc thi.” Giáo sư kia lại cười nói: “Gặp lại ở cuộc thi.” Dứt lời lại bồi thêm một câu, “Nếu còn gì không hiểu, thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Hứa Liên Trần mở cửa thư phòng ra, nghĩ muốn tiễn giáo sư Vạn về, mới vừa ngẩng đầu, đã thấy được thân ảnh cao lớn ở hành lang.

Tướng Chính Nam nhìn giáo sư Vạn vài lần, tuổi không lớn, đeo một cặp kính không gọng, tư thái nhã nhặn văn vẻ, liền cười nhạt vươn tay: ” Giáo sư Vạn, xin chào, tôi là Tướng Chính Nam.”

Giáo sư Vạn tất nhiên đã nghe danh bốn phương của Tướng Chính Nam, ước chừng chưa bao giờ nghĩ tới hẳn là người đàn ông đẹp trai tuấn tú như vậy, không khỏi sửng sốt. Sau một hồi sửng sờ vội vàng vươn tay: “Tướng tiên sinh, xin chào.”

Tướng Chính Nam cười: “Đã làm phiền anh rồi, phải đi xa như vậy đến đây dạy cho cô ấy.” Cho dù là mỉm cười, cũng là lạnh lùng thần nhiên, khí phách lãnh đạm khiến người khác rụt rè. Vạn Phương Viên vội vàng nói: “Không sao, không có gì, là trách nhiệm của tôi.”

Cũng không biết vì sao, Vạn Phương Viên cảm thấy ánh mắt của vị Tướng tiên sinh trước mắt này dường như có địch ý với mình. Hắn không khỏi nhớ tới lời ồn ào của mấy vị giáo sư khác trong trường học, anh đã dạy Hứa Liên Trần khá lâu, thấy được vẻ thanh thuần tinh khiết của cô, đối với người trên rất lễ phép, bộ dáng thực nữ có gia giáo, vẫn cảm thấy có lẽ mấy đồng nghiệp kia nghĩ sai rồi.

Hiện giờ thấy ánh mắt nhìn cô của Tướng Chính Nam, rõ ràng là rất không giống nhau, liếc nhìn qua một cái, cuối cùng sáng quắc dừng ở Liên Trần bên cạnh mình. Vạn Phương Viên vội hỏi: “Tướng tiên sinh bận rộn, tôi xin phép về trước.”

Hứa Liên Trần nhìn bóng dáng Vạn Phương Viên rời đi, lại nhìn Tướng Chính Nam, xoay người đi vào trong thư phòng sửa sang lại sách vở. Tay Tướng Chính Nam nhàn nhã rút trong túi quần, miễn cưỡng hỏi: “Khi nào thì đến cuộc thi?”

Hứa Liên Trần cũng không hiểu Tướng Chính Nam hỏi cô cái này này làm cái gì, nhưng vẫn đáp: “Còn có nửa tháng, kế tiếp đều là thời gian ôn tập.” Tướng Chính Nam “À” một tiếng, không hỏi tiếp nữa. Hai tay khoanh ở trước ngực, dựa ở trên cửa thư phòng nhìn cô.

Sau một lúc lâu, mới lại nói: “Buổi tối chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.” Những lời này vừa không mang ngữ khí hỏi mà cũng không có vẻ là ra lệnh, ngữ khí như là nói chuyện nhà bình thường, cho nên làm cho người ta nghe có cảm giác kỳ quái gì đó. Cũng không biết là nguyên nhân gì, thanh âm của hắn truyền vào trong tai lại rất chậm, rất nhẹ, làm lỗ tai không khỏi dựng lên. Hứa Liên Trần ngừng tay một lúc, mới nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Tướng Chính Nam tự mình lái xe, dừng xe ở một con phố nhỏ ngoại thành Lạc Hải. Xuống xe, lại dẫn cô vòng vo bảy tám vòng mới đi đến một quán cơm. Kiến trúc bên ngoài mang phong cách giống như là của những năm 80 thế kỷ 20, thời điểm đẩy cửa đi vào, trang hoàng bên trong cũng rất đơn giản.

Vừa ngồi xuống đã có người tiến vào, mỉm cười hỏi: “Bạn của ngài có kiêng ăn món nào không?” Ánh mắt Tướng Chính Nam dừng ở trên người Hứa Liên Trần, Hứa Liên Trần lắc lắc đầu. Người nọ giơ tay, nói câu “Bingo này không tôi.” Tướng Chính Nam nghe vậy tầm mắt chuyển hướng về phía Hứa Liên Trần, thấy cô tựa như không có nghe thấy gì, liền cười cười, bắt đầu pha trà trong khay trước mặt mình.

Người nọ sau khi rời khỏi đây, Tướng Chính Nam giống như giải thích qua nói: “Tối đây không cần gọi món. Mang lên món gì tùy theo hứng thú của ông chủ. Nhưng đồ ăn ở đây, đều ngon đến mức em muốn đem cả đĩa nuốt vào bụng.”

Quả nhiên, thật sự không cần gọi món, chỉ một lát sau, từng món từng món đồ ăn nóng hôi hổi được đưa lên. Tôm hấp vốn là tôm đồng không to lắm, tương xứng với những chiếc đĩa tinh xảo, bên cạnh là mấy đĩa dấm, tương, không có thứ gì là không phải mấy thứ nhỏ nhỏ xinh xinh.

Tướng Chính Nam lấy cái đĩa nhỏ của cô ra, tự tay trộn dấm và tương vào cho cô. Tướng Chính Nam gấp cho cô mấy con tôm: “. . . Đây là tôm hoang đại chính gốc, bên ngoài rất khó có thể gặp được.”

Cho vào miệng, quả nhiên là thơm ngon đặc biệt. Kỳ thực Hứa Liên Trần rất thích ăn tôm, nhưng luôn ngại khi phải bóc vỏ tôm. Ăn được hai con, liền buông đĩa.

Tướng Chính Nam hỏi: “Sao lại không ăn nữa?” Khóe miệng Hứa Liên Trần khẽ nhếch một cái “Tôm rất ngon, nhưng ngại bóc vỏ quá.” Tướng Chính Nam vừa nghe thấy, có chút buồn cười, nhẹ giọng nói một câu: “Một khi người ta thích ăn gì đó rất ít người ngại khó, cũng chỉ có em là ngại.”

Khi nói chuyện, nhân viên tạp vụ lại bưng một đĩa cá hấp lên, đúng là món mà Hứa Liên Trần thích. Tướng Chính Nam dùng đũa, vớt một miếng, đưa tới bát của Hứa Liên Trần.

Đúng là một miếng thịt mặt cá. Hứa Liên Trần ngây ngốc nhìn chằm chằm miếng cá kia, chợt thấy trái tim có chút run rẩy. Không ai biết, hẳn lại càng không biết được, từ nhỏ cha cô đã luôn cho cô ăn món này.

Khi cô còn nhỏ, cha cô Hứa Mưu Khôn từng nói với cô: “Con ngoan, thịt trên mặt cá là chỗ ngon nhất. Bởi vì con là bảo bối của ba, cho nên baba đem thịt mặt cá cho con ăn. Nào. Ngoan ngoan ăn cơm đi nga.”

Có lẽ là nhớ về cha, Hứa Liên Trần cảm thấy khóe mắt cay cay.

Không thể tưởng được, trên thế giới này còn có người thứ hai gấp thịt mặt cá cho cô, mà thật sự không ngờ tới người này lại chính là Tướng Chính Nam.

Cô chậm rãi giương mắt, Tướng Chính Nam chính là đang nghiêng đầu ngó nhìn cô, khóe miệng ý cười mơ hồ: “Sao thế, em không thích ăn cá à? Trên người con cá, đây chính là chỗ ăn ngon nhất.”

Hứa Liên Trần nhìn ý cười nhợt nhạt trên khóe miệng hắn, chợt thấy tim đập rộn lên, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào, liền cúi đầu đem miếng cá đưa vào miệng, chỉ cảm thấy miếng cá vô cùng ngon miệng.

Tướng Chính Nam mỉm cười, cầm lấy tôm, từ từ bóc từng miếng vỏ bỏ trên đĩa xứ. Rất nhanh , đã lột được một đĩa đầy. Dùng khăn ướt lau khô tay, liền đem đĩa đẩy đến trước mặt Hứa Liên Trần: “Ăn đi.”

Hứa Liên Trần ngây ngốc nhìn cái đĩa, không hề phản ứng.

Giương mắt, chỉ thấy Tướng Chính Nam nhìn mình mỉm cười, sâu trong đáy mắt đều là ý cười sáng láng: “Sao thế?”

Buổi chiều ngày hôm sau, Tướng Chính Nam lại sai Hạ Quân đến đón cô.

Hạ Quân dẫn cô đến cửa một tiệm cà phê, chỉ nói một câu: “Hứa tiểu thư, Tướng tiên sinh bảo cô ở bên trong chờ ngài ấy.” Hứa Liên Trần có chút kinh ngạc, nhìn ánh nắng mặt trời thì cùng lắm mới là khoảng ba giờ chiều, đây không phải là thời gian đi làm sao? Tướng Chính Nam sao lại rảnh giờ này chứ?

Nhưng cô biết cái gì không nên hỏi thì vĩnh viễn đừng có hỏi, liền gật gật đầu, đẩy cửa xuống xe.

Tiệm cà phê phong cách cổ điển này, hai bên đều là những cây ngô đồng lâu năm. Ngẩng đầu, ánh mặt trời đầu đông xuyên qua cành lá lọt từng tia từng tia xuống mặt đất, trong vắt sáng ngời. Lá ngô đồng khô vàng theo gió bay liệng liệng, từ từ rơi xuống đất, lá tả ở trên mặt đường. Mỗi khi dẫm lên, đều phát ra tiếng vang giòn tan.

Hứa Liên Trần cũng không vội, liền lẳng lặng đứng dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu lam nhạt. Hồi lâu sau, cô xoay người đẩy cửa vào trong tiệm cà phê nhỏ.

Hương vị cà phê nồng đậm, còn có hương vị bánh nướng ngọt ngào ủa đến. Đây là không khí mà cô thích.

Hứa Liên Trần gọi ỳnh một ly cà phê. Cô dùng đầu ngón tay vuốt ve miệng chén. Bản thân cô thích cà phê như vậy, nguyên nhân vì đâu chứ? Vì sao lại thích? Chính cô cũng không thể nói ra nguyên nhân là gì. Điều duy nhất cô biết chính là mỗi lần nhìn thấy hương vị cà phê theo khói lan tỏa ra như những đóa hoa

nở rộ, trong lòng sẽ cảm thấy may mắn hạnh phúc, có cảm giác an bình, giống như thỏa mãn với toàn bộ thế giới .

Hiện giờ tuy rằng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chính là mỗi khi cầm ly cà phê, ngửi hương vị thơm ngát tinh khiết của cà phê, cô vẫn dâng lên cảm giác vui sướng thỏa mãn.

Nhớ rõ ngày ra tù, lần đầu tiên xa xỉ đi uống cà phê, là ngày sau khi lĩnh tháng lương đầu tiên ở khách sạn cô làm thuê. Cô ngồi ở một góc vắng không người trong quán cà phê.

Cô nhớ rất rõ, đó là một ngày mưa, ngửi hương thơm, hồi lâu mới khẽ nhấp một ngụm, sau đó không biết vì sao, nước mắt liền “xoạt, xoạt” rớt xuống dưới, cô sợ người khác nhìn thấy, liền gục mặt xuống bàn, im lặng nức nở.

Cô vẫn nhớ rõ ngày đó cô khóc đến lúc trời đen kịt, cho dù có muốn che giấu như thế nào, nhưng nhân viên phục vụ trong quán vẫn chú ý tới, sau đó nhân dịp cô đi toilet lén lút một lần nữa giúp cô đổi lấy một cốc cà phê nóng.

Ngoài cửa sổ, có một chiếc xe màu đen chậm rãi ngừng lại. Tưởng Chính Nam dừng ở bên kia đường cái, xa xa nhìn hình ảnh Hứa Liên Trần hai tay cầm ly cà phê. Buổi chiều ngày đó, ánh mặt trời rực rỡ, hắn dừng chân hồi lâu, sau đó mới xuyên qua đường cái.

Thời điểm Hứa liên Trần buông ly cà phê ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Tưởng Chính Nam đẩy cửa mà vào. Áo gió màu nâu nhạt, thắt lưng buông xuống một bên, càng tô điểm lên dáng người ảnh của hắn. Hắn cũng không có nhìn mọi người xung quanh, lập tức hướng phía cô đi đến, bước chân thong thả mà mạnh mẽ.

Tưởng Chính Nam vừa ngồi xuống phía đối diện cô, liền có một nhân viên phục vụ đi lại. Nữ nhân viên phục vụ kia có lẽ là một sinh viên đi làm thêm, mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, bưng khay, thật cẩn thận đem ly nước lọc cùng menu đưa đến trước mặt Tưởng Chính Nam, lại trộm liếc liếc nhìn mặt hắn, thoát cái mặt đã đỏ lên.

Thời điểm mở miệng nói thanh âm cũng trở lên nhỏ nhẹ ngọt ngào: “Tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?” Ánh mắt Tưởng Chính Nam chỉ nhìn lướt qua menu, cũng không có mở ra, ngắn gọn hữu lực nói: “Lam Sơn, thêm một phần bánh ngọt.”

Rất nhanh, cà phê cùng bánh ngọt của Tưởng Chính Nam gọi đã bưng lên. Hứa Liên Trần lơ đãng nâng tầm mắt, chỉ thấy cô bé phục vụ xinh đẹp kia mỉm cười nhìn người đối diện mình, ánh mắt như say nắng: “Tiên sinh, mời uống khi còn nóng, có thể gọi thêm ly nữa.”

Tưởng Chính Nam chỉ đơn giản nói một tiếng: “Cám ơn.” Liếc thấy ánh mắt Hứa Liên Trần nhìn mình, khóe miệng vẫn nhếch không khỏi cong lên. Dem bánh ngọt nhẹ nhàng mà đẩy đến trước mặt Hứa Liên Trần, còn bản thân thì tự thưởng thức ly cà phê của chính mình.

Trên mặt bánh ngọt có một lớp sốt hoa quả, là màu cà phê cùng xanh nhạt của vị bạc hà, cực kỳ mê người. Hứa Liên Trần nhìn hồi lâu, cũng không có động dù chỉ một muỗm nhỏ.

Tưởng Chính Nam mặt không biến sắc nói: “Không thích ăn à?” Chỉ thấy người đối diện giật mình ngẩng đầu, ánh mắt giao hòa cùng hắn, ngay sau đó, con người đen lầy đã theo phản xạ dời đi.

Hứa Liên Trần cầm lấy cái muỗm nhỏ, lại dừng một chút, múc một miếng nhỏ, ném một ngụm. Bánh kem đặc mùi bơ sữa, mềm mịn thơm mát.

Tưởng Chính Nam nhàn nhã thưởng thức cà phê, trong không gian có âm nhạc êm ái thoang thoảng. Cuối cùng, Hứa Liên Trần trong lúc bất tri bất giác đã đem bánh ngọt ăn sạch sẽ.

Buổi chiều đầu đông ảm áp đó, hai người ở trong tiệm cà phê nho nhỏ ngồi cả buổi chiều, không có nói lời nào, chỉ có cà phê cùng âm nhạc làm bạn.

37. Q.1 - Chương 37: Chương 37

38. Q.1 - Chương 38: Chương 38

39. Q.1 - Chương 39: Chương 39

40. Q.1 - Chương 40

Thời điểm Tưởng Chính Tuyền về đến nhà, dì Lan là người ra mở cửa, giúp cô cởi áo khoác nặng bên ngoài ra. Tưởng Chính Tuyền hỏi: “Dì Lan, mẹ con đâu?”

Dì Lan cười dài trẻ môi: “Ở phòng khách uống trà chứ còn đi đâu nữa. Lương phu nhân tới chơi.”

Lương phu nhân là người quản lý ngân sách của Lương thị nổi tiếng ở Lạc Hải, là em gái họ thân thiết của bà Tưởng – Lục Ca Khanh, xưa nay thường xuyên đi lại. Tưởng Chính Tuyền nghe xong nhân tiện nói: “Con lên chào dì họ một tiếng.”

Khẽ gõ cánh cửa thủy tinh phòng khách, vừa vào đã thấy khuôn mặt tươi rói của mẹ và bà Lương. Tưởng Chính Tuyền đẩy cửa đi vào, hướng Lương phu nhân cười duyên làm nũng: “Dì Lương.”

Lương phu nhân thân thiết nhiệt tình kéo cô ngồi xuống ở bên cạnh chính mình, lại cười nói: “Mới có mấy tháng dì không gặp Tuyền tuyền, đúng là càng ngày càng xinh đẹp nha.” Lại ngẩng đầu hướng Lục Ca Khanh nói: “Em đây đang chờ uống rượu mừng của Tuyền Tuyền đấy. Ngày lành đã định chưa? Đến lúc đó cũng đừng có mà quên em đấy nha.”

Lục Ca Khanh tất nhiên cũng không khách khí với bà ta, cười nói: “Có quên ai cũng không dám quên dì đâu! Cũng đang bàn bạc, chọn được mấy ngày rồi, nhưng chưa có quyết định cụ thể.” Dù sao Tưởng Chính Tuyền cũng còn ít tuổi, xấu hổ, làm nũng nói: “Mẹ, dì.”

Lương phu nhân liếc nhìn Tưởng Chính Tuyền ngọt ngào động lòng người, cười nói: “Tuyền Tuyền, chuyện này có gì phải thẹn thùng đâu, năm mẹ cháu bằng tuổi cháu cũng đã sinh anh cháu rồi đó” Nói xong, khe khẽ thở dài nói: “Em vẫn nói, sinh con gái là tốt nhất, một đứa con gái chính là một chiếc áo bông tri kỷ của mình. Chị nhìn xem hai tên tiểu tử nhà em, không biết năm nào tháng nào mới có thể yên lòng đây!”

Nói đến đây, Lục Ca Khanh cũng một bụng sầu lo: “Dì gấp cái gì, hai đứa nhà dì còn chưa đến ba mươi, dì nhìn Chính Nam nhà tôi mà coi. bạn bè của nó, con đều đã đi học tiểu học rồi dì nhìn nó đi.”

Lương phu nhân nói: “Mấy vị tiểu thư mà em vừa nói với chị đều mới từ nước ngoài du học trở về. cũng rất xứng đôi với Chính Nam nhà mình. Nói chị đừng cười chứ, em giới thiệu mà còn thấy tiếc ý, muốn giữ làm của mình. Chỉ là hai tên giặc con nhà em một khi nhắc đến xem mặt là chúng nó mất hút không thấy tăm hơi, hại em xấu mặt còn đắc tội người ta không biết bao lần rồi.”

Chuyện hai đứa cháu họ cho nhà gái leo cây, dưới miệng bàn tán của mấy người bọn họ sớm đã không còn là bí mật. Lục Ca Khanh cũng đã nghe bà ta nói qua nhiều lần, giờ phút này cũng chỉ biết trấn an bà: “Quên đi, bọn nó còn nhỏ, chờ thêm vài năm nữa dì lại giới thiệu. Nói không chừng, sang năm dì đã có cháu nội mà ôm rồi ý.”

Đàn bà mà, cho dù là tuổi nào cũng là bà tám. Vì thế nói qua nói lại lại chuyển đến chuyện con nhà họ Diệp mới kết hôn lại ly hôn.

Tưởng Chính Tuyền ngồi ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện cũng thấy buồn chán, liền giúp hai người đi pha trà lần nữa, lấy cớ chạy đi.

Lương phu nhân nhìn bóng Tưởng Chính Tuyền đi xa, thở dài: “Thằng bé nhà họ Diệp đúng là có phúc lớn. Chị vất vả nuôi bao nhiêu năm liền cứ vậy để nó lấy đi mất. Ngay cả em cũng luyến tiếc. Nếu không phải chúng ta có quan hệ huyết thống, em đã sớm xuống tay”

Lục Ca Khanh bị chạm đúng lỗi lòng, càng thêm tiếc nuối : “Biết làm sao được, chị cũng chỉ có nó là con gái. Ai. Ngẫm lại mà đau lòng. Chính là không lỡ thì có ích gì chứ? Cũng là Tuyền Tuyền nhìn trúng, mấy ngàn mấy vạn duyên tiếc cũng chịu. kể làm mẹ như chị, chỉ hy vọng về sau Anh Chương yêu thương con bé nhiều chút là tốt rồi.”

Chờ đến khi Tưởng Chính Tuyền lại đi xuống lầu, dì họ Lương phu nhân đã đi rồi. Mà mẹ cô Lục Ca Khanh đang đeo kính xem ảnh. Tưởng Chính Tuyền đi tới nhìn thấy, những cô gái xinh đẹp trong ảnh, hoặc phong thái động lòng người, hoặc kiều diễm sáng chói, có khi lại e ấp thùy mị, nhìn chung đều là mỹ nhân diễm lệ.

Lục Ca Khanh xem rất chăm chú, vẻ mặt thận trọng, bộ dáng còn có chút kỳ quái, không khỏi làm người ta cảm thấy buồn cười, liền hỏi: “Con thấy ai hợp với anh con?”

Tưởng Chính Tuyền ôm ôm chân, làm mặt quỷ lắc đầu ranh mãnh nói: “Mẹ, mẹ vội làm gì chứ?” Nói xong, lại tinh nghịch ghé sát vào mẹ ra vẻ rất bí hiểm: “Nói ẹ biết nha, anh con đã có bạn gái rồi!”

Không nhắc tới chuyện này thì thôi, nhắc tới là cho dù Lục Ca Khanh có từ tốn diễm đạm đến đâu cũng không khỏi bực mình: “Đúng vậy, anh của cô không phải không có bạn gái, mà là có rất nhiều bạn gái . Ai! Thật là. con nói xem, chơi bởi bằng bấy năm trời, cũng đến lúc tu tâm dưỡng tính rồi đấy.”

Tưởng Chính Tuyền cười hì hì: “Mẹ, thời buổi hiện nay, anh Nam thích đàn bà, không thích đàn ông là mẹ nên cảm thấy ơn trời rồi nha! Chuyện chị dâu, anh ấy Hoàng Đế còn chưa lo, mẹ vội sắp ngửa để làm gì?”

Lục Ca Khanh có chút trợn mắt há hốc mồm mà nhìn con gái mình, đối với chuyện con gái nói thích nam thích nữ gì đó bà còn chưa tiêu hóa kịp.

Tưởng Chính Tuyền như kẻ trộm cười hề hề, đã nhào sát lại kéo lấy tay mẹ mình, nói: “Mẹ, con nói ẹ biết một chuyện nha, anh con thực sự có một bạn gái cố định, cùng nhau cũng hơn 1 năm rồi, tình cảm hai người tốt lắm đấy!”

Lục Ca Khanh nghi ngờ nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt không thể tin nổi: ” Bạn gái cố định? Thiệt hay giả?” Tưởng Chính Tuyền ra sức gạt đầu, tỏ vẻ rất thật: “Mẹ, sao con lại lừa mẹ chứ? Hơn nửa lần này con cảm thấy là thật đấy. Mẹ biết mà, anh chưa bao giờ mang mấy người bạn gái vớ vẩn đến trước mặt con. Cho nên lần này vừa gặp con đã thấy khác rồi. sau một hồi quan sát tìm hiểu, con thấy lần này chắc chắn anh con là thực lòng.”

Lục Ca Khanh vẫn là không tin, “Phải không?” Tưởng Chính tuyền: “Mẹ, chẳng lẽ con lừa mẹ à?” Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đồ miệng nói: “Mẹ, mẹ biết không, anh và cô ấy ở cùng nhau, anh con còn mua cho cô ấy một con chó con nữa cơ. mẹ nói xem có tức không a, trước kia, con muốn nuôi nào chó nào mèo, anh đều không cho!”

Lục Ca Khanh kinh ngạc thốt ra tiếng: “Nuôi chó, không phải Chính Nam bị dị ứng lông chó sao?” Tưởng Chính Tuyền quả quyết bộ dáng như: “Đúng vậy, vậy mới lạ nha”, nói: “Cho nên con cảm thấy không giống những lần trước đây. Hơn nữa con cũng rất thích Liên Trăn, càng tiếp xúc nhiều với cô ấy con càng thích cô ấy hơn. còn có.”

Tưởng Chính Tuyền muốn đem chuyện bị bắt cóc nói ra, nhưng nhớ tới lần trước khi mọi chuyện xảy ra Tưởng Chính Nam nói không được để cho cha mẹ biết, cho nên vội dừng lời lại.

Cũng may tâm tư Lục Ca Khanh đã không còn ở đó, cho nên cũng không có nghe ra chỗ nào không ổn. Dừng một lát, lại bán tín bán nghi hỏi: “Con bé tên là gì?” Nghe con gái liên tục khen ngợi, Lục Ca Khanh thực sự có chút khâm phục, cảm thấy có thể không phải chuyện đùa.

Tưởng Chính Tuyền nói: “Liên Trăn, Hứa Liên Trăn. Mẹ, mẹ cũng đã từng gặp cô ấy rồi a, không phải lần trước khi đính hôn, anh con có dẫn cô ấy đến sao.”

Tất nhiên Lục Ca Khanh nhớ rõ cô gái kia, bởi vì đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua Tưởng Chính Nam dắt bạn gái đến nơi mà có mặt các vị trưởng bối. Bộ dáng thanh tao nhã nhặn, đứng ở bên cạnh Tưởng Chính Nam, nhìn qua dung mạo cũng không có gì không xứng cả.

Chính là sau đó bà có bóng gió hỏi Chính Nam, nhưng lúc ấy Chính Nam rõ ràng nói với bà chỉ là chơi bời mà thôi. Không thể tưởng được bây giờ vẫn còn cùng một chỗ, nếu chân tướng đúng như lời Tuyền Tuyền đã được hơn một năm mà nói, lẽ nào Chính Nam cũng có ý muốn kết hôn? Nhưng vì sao vẫn chưa có đưa đến ra mắt bọn họ chứ? Trừ phi nhà gái.

Buổi tối ngày nào đó, Lục Ca Khanh liền trực tiếp gọi điện thoại cho Đinh Thốn Sinh, thư ký của Tưởng Triệu Quốc: “Tiểu Đinh à, cậu đi làm cho tôi một chuyện.”

Trong phạm vi tỉnh W, Đinh Thốn Sinh đương nhiên cũng được coi như nhân vật hàng đầu có tiếng vang. Chưa đầy một ngày, tất cả tư liệu về Hứa Liên Trăn, sinh ra ở đâu, . . . đều đã được tường tận trưng bày ngay trước mặt Lục Ca Khanh.

Lục Ca Khanh thận trọng tỉ mỉ xem từng thứ, từng thứ, cuối cùng tâm tư cũng lạnh toát một cõi.

Nhìn ngang qua cửa sổ ra đại trạch Tưởng gia, sắc trời u ám, mây đen kìn kịt, một mảnh âm lãnh. Nhưng phòng khách trong đại trạch Tưởng gia, nhiệt độ vẫn rất ấm áp.

Lục Ca Khanh mặc một bộ váy nhung màu đen, khoác chiếc áo lông màu xám, hồ hững đùa bốn mấy cánh hoa, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Chính Nam, con và cô ta không thể có kết quả gì đâu.”

Tưởng Chính Nam ngồi dựa vào sofa, căn bản còn đang suy nghĩ có phải mẹ lại muốn hắt đi xem mắt hay không. Vừa nghe được những lời này, bỗng nhiên ngẩng đầu, hiểu ngay được ý tứ trong lời nói của mẹ mình. Thì ra đây chính là nguyên nhân chính hôm nay gọi hắt về ăn cơm.

“Con vẫn luôn là đứa trẻ thông minh, sao lần này lại hồ đồ như vậy!”

Tưởng Chính Nam thần nhiên mở miệng nói: “Mẹ.”

Lục Ca Khanh xoay người lại, ngữ khí kiên định, một bộ không để cho người khác có đường thương lượng: “Con nghe mẹ nói hết đã.”

“Chính Nam, con chỉ có một đứa em gái là Tuyền Tuyền, chẳng lẽ con lỡ để sau này mỗi lần nhìn thấy vợ mình lại nghĩ đến em rể của con sao? Mẹ biết, thời buổi bây giờ không giống với thời của mẹ trước đây. Mẹ cũng không phải là người cổ hủ lạc hậu gì. Nhưng mẹ vẫn luôn hiểu rõ những lời mà cha ông đã dạy, cái gì gọi là ‘môn đăng hộ đối’ ý của nó cũng là có đạo lý.”

“Sau này nếu em con gả ột nhà không bằng nhà của mình, cho dù chúng ta không có ý tứ coi nhẹ nhà người ta, nhưng nói chuyện gì làm việc gì đều phải vô cùng cẩn thận để ý, chỉ sợ sơ sẩy một chút cũng đắc tội trưởng bối nhà người ta, làm người ta cho là mình xem thường người ta, làm khó em con, làm cho nó phải khổ. Nếu cứ phải nhọc lòng cẩn thận như vậy, mẹ thật sự mệt lắm. Tuy rằng chuyện em con và Diệp Anh Chương có chút vấn đề, nhưng nhìn chung mẹ vẫn vừa lòng với Diệp Anh Chương. Dù sao người nhà hai bên đều đã thâm giao như thế, từ ngày ông nội con đã đi lại rồi. Lại môn đăng hộ đối. Em con sau này gả qua đó, nhà họ Diệp nhất định cũng sẽ không bạc đãi nó.”

“Còn có, lần này mẹ cũng gửi bài thẳng thắn nói với con, mẹ mới nói chuyện điện thoại với dì Diệp của con, nội dung mẹ cũng nói cho con biết. Dì Diệp nói ẹ biết bệnh của dì ấy là giả, vì muốn cho Anh Chương và em con có thể sớm kết hôn một chút. Cho nên, hai ngày nữa, dì ấy cùng bác Diệp và bên thông gia sẽ qua Lạc Hải xin hôn, ngày cưới định vào cuối năm.”

“Chính Nam, từ nhỏ con đã là bảo bối trong lòng bàn tay hai đời nhà ta. Cho dù mẹ đối với vợ tương lai của con mẹ không có yêu cầu gì, nhưng ít nhất gia đình cô ta cũng phải trong sạch, không có vết này kia. . . . Con ngẫm lại mà coi, con phải giải thích thế nào với ông nội con đây!”

Tưởng Chính Nam đứng ở dưới ánh đèn neon phòng khách, vẫn trầm mặc.

Bên ngoài bắt đầu mưa lớn, “Bộp bộp” đánh vào mặt thủy tinh, tùy ý tung hoành lan chảy.

“Hơn nữa, nếu cô ta biết được năm đó ba con là phó thị trưởng tỉnh W, chính tay ba con ký quyết án phạt ba cô ta, tự mình chỉ thị, có lẽ ngay cả không có ký, ba con chỉ cần chỉ thị thi hành. Con cho rằng, cô ta còn chấp nhận ở bên cạnh con sao?”

“Hãy nghĩ lại cho kỹ, không phải mẹ ép con.” Lời nói của Lục Ca Khanh đều có một loại kiên trì. “Mẹ tự thấy mình cũng không phải là người cổ hủ gì, cũng hy vọng con có thể đứng vào lập trường của mẹ mà lo lắng một chút!”

“Mẹ, mẹ nói nhiều như vậy, chẳng qua là mẹ cảm thấy cô ấy không xứng trở thành con dâu của mẹ mà thôi.”

Lục Ca Khanh ngẩng đầu, sắc mặt rõ ràng là sững sốt, không dám tin: “Nói như vậy, thật sự là con đã nghĩ tới, thậm chí còn tính sẽ kết hôn với cô ta”

Tướng Chính Nam nhếch miệng . . . , từ chối cho ý kiến.

Lục Ca Khanh thuận tay ném một đóa hoa nhỏ đang cầm trên tay lên giàn trồng hoa, tận tình khuyên bảo nói: “Chính Nam, con từ bỏ ý nghĩ này đi, ba con tuyệt đối không bao giờ đồng ý đâu.”

Thanh âm của Tướng chính nam thản nhiên vang lên: “Tất nhiên mọi người sẽ không đồng ý. Ông thì sao có thể cho qua? Ông sao có thể để đẹp mặt như vậy được, chỉ sợ ngay cả chuyện cô ấy ở bên cạnh con, mọi người cũng không dễ dàng để yên ấy chứ.”

Lục Ca Khanh không nói.

“Nhưng mà, mẹ, con không phải trẻ con. Con biết rõ mình đang làm gì. Thứ con muốn, không ai có thể ngăn cản, cũng giống như thứ gì con không muốn, đừng ai có thể ép buộc được.”

Tướng Chính Nam đứng dậy, chậm rãi nói: “Mẹ, lát nữa con còn một cuộc hẹn xã giao, con đi trước.”

Lục Ca Khanh nhìn bóng dáng cao lớn đang xa dần của con trai, vẫn đứng sững ở trong vườn trồng hoa.

Mãi một lúc lâu sau, Tướng Chính Tuyền mới nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào: “Mẹ, mẹ nói gì với anh con, sắc mặt anh ấy không tốt lắm, ngay cả con gọi anh ấy cũng không thèm để ý đến.” Lục Ca Khanh nhìn con gái, nhất thời không nói gì. Sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Không có gì.”

Tướng Chính Tuyền đi lại ôm lấy eo bà: “Mẹ, có phải anh chọc giận mẹ hay không? Có phải vì chuyện xem mắt của anh ấy không, mẹ, mẹ để kệ anh đi, con thấy Liên Trăn cũng không tồi, tính tình cũng tốt, bộ dáng cũng xinh xắn. không phải trước đây mẹ bảo, chỉ cần anh con thích là được sao?”

Lục Ca Khanh nghe giọng nói trong trẻo tỉ tê của con gái, trong lòng vừa tức lại vừa đau, con gái ngốc a, còn không biết chuyện của Hứa Liên Trăn và Diệp Anh Chương. Ai. Đơn thuần như vậy, về sau phải thế nào đây, chỉ sợ bị bán còn giúp người ta kiếm tiền nữa.

Đúng vậy, trước kia bà từng nói chỉ cần Chính Nam thích là được, nhưng có thế nào, thân thể cô gái kia cũng phải trong sạch, rõ ràng!

‘Ai!’ Đáy lòng Lục Ca Khanh thở dài một hơi, gờ tay nhéo nhéo khuôn mặt non mềm của con gái, lẩm bẩm nói: “Yên tâm, mẹ biết phải làm thế nào!”

41. Q.1 - Chương 41

Ngày hôm đó Hứa Liên Trăn và Tướng Chính Tuyền hẹn cùng nhau đi thăm mỹ viện, nhân tiện cùng nhau ăn cơm.

Tướng Chính Tuyền cười hì hì tiến đến sát trước mặt cô: “Liên Trăn, hai tuần nữa là đến sinh nhật anh trai tôi, cô chuẩn bị tặng anh ấy cái gì thế?”

Hứa Liên Trăn dừng đưa một chút, giương mắt nhìn Tướng Chính Tuyền, có chút ngây ngốc. Tướng Chính Tuyền cho cô mấy ý kiến: “Cô còn chưa nghĩ ra sao? Hay là tặng anh ấy một đôi kẹp tay áo? Hoặc là đồng hồ? Dù sao cứ quẹt thẻ của anh ấy là được.”

Hứa Liên Trăn đương nhiên sẽ không nói cho cô ấy biết căn bản cô không biết được ngày sinh nhật của Tướng Chính Nam là khi nào.

“Hay là, làm món bít-tết hình trái tim cho anh tôi đi? Cam đoan anh ấy sẽ vui đến mức rút tim ra ngoài đây.”

Hứa Liên Trần đương nhiên biết món bít tết tình yêu của Tưởng Chính Tuyền vô cùng thành công, nhưng hoàn cảnh giữa cô và Tưởng Chính Nam hoàn toàn không hợp với những chuyện này. Cô đành phải mỉm cười cho qua.

Tưởng Chính Tuyền lại vô cùng chân thành nói với cô: “Liên Trần, cô biết không? Anh trai tôi thực sự rất tốt với cô. Tuy rằng phương thức biểu đạt tình yêu của mỗi người không giống nhau, cái chính là tôi nhận thấy cách anh ấy đối xử với cô rất khác so với những người khác.”

Hứa Liên Trần khẽ nhếch khóe miệng, hương vị chua sót tràn ngập đầu lưỡi. Điều mà Tưởng Chính Tuyền đang nói, đại khái chính là tán thưởng những hành động diễn kịch của Tưởng Chính Nam đối với cô mà thôi.

Chính là. đôi lúc cô cũng mê man, gần đây hình như hẳn diễn quá mức nhập vai rồi thì phải. Đáy mắt Tưởng Chính Nam luôn sáng lấp lánh, bên trong có một thứ gì đó thu hút khiến cô bị sa vào.

Tưởng Chính Tuyền thấy bộ dáng từ chối cho ý kiến của cô, bất bình nói: “Liên Trần, người ta nói thật mà.” Thấy Hứa Liên Trần vẫn không nói như trước, thực sự Tưởng Chính Tuyền có chút oán giận cô gái không biết tranh đua thiệt hơn này, “Liên Trần, tôi nói thật với cô nha. Ba mẹ tôi chờ anh tôi kết hôn đã tựa như cây cối đâm chồi giờ đã cành lá xum xuê rồi, cái chính là anh trai tôi vẫn chỉ thích làm theo ý mình. Cho nên các vị trưởng bối trong nhà tôi đều đã vội đến sắp diễn rồi. ba tôi vốn còn có hai người em trai nữa, nhưng sau đều. Ai. Hiện giờ thì sao, bọn họ đều chỉ ngóng trông anh tôi sinh cho họ một thằng cháu đích tôn thôi. Nếu không, nếu như thực sự không được mà nói, hai người cứ tiền trăm hậu tấu đi. Mẹ tôi sẽ nể mặt cháu trai, ha ha.”

Dứt lời, Tưởng Chính Tuyền trừng mắt nhìn cô, Hứa Liên Trần lặng lẽ dời tầm mắt, làm bộ như đang thưởng thức phong cảnh sống động ngoài cửa sổ. Tưởng Chính Tuyền nghĩ đến cô then thùng, hì hì cười không ngừng.

Tưởng Chính Tuyền cười nói: “Liên Trần tôi đây từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình cho nên a, đương nhiên hy vọng về sau có người có thể cùng tâm sự với tôi.” thấy bộ dáng một mực ngượng ngùng của Hứa Liên Trần, nhân tiện nói, “Được rồi, được rồi, tôi không nói nữa. tôi nói với cô một chuyện khác nhé.” Nói xong, thanh âm dần dần thấp xuống.

Sắc mặt Tưởng Chính Tuyền vô cùng xấu hổ, dừng một chút mới nói: “Liên Trần, tôi nói cho cô một chuyện, Diệp đại ca. Diệp đại ca đã cầu hôn tôi rồi.”

Ngày đó, Diệp Anh Chương hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm. Sau đó hai người tay trong tay đi dạo biển, gặp một bé gái bán hoa.

Dáng vẻ bé gái kia cùng lắm cũng chỉ là tám hoặc chín tuổi mà thôi, tóc bện hai ve, cười mỉm đáng yêu. Ôm một cái rổ, trong rổ mời Diệp Anh Chương nói: “Anh ơi, mua một đóa hoa hồng tặng chị xinh đẹp này đi, tám hào một bông”

Diệp Anh Chương liền lấy ra tờ tiền một trăm đồng, đưa cho bé gái kia: “Anh mua hết.” Tưởng Chính Tuyền ở bên cạnh, tất nhiên là ngọt tới tận tim.

Lúc đó cô thật sự không ngờ được ngay sau đó Diệp Anh Chương sẽ ôm bó hoa hồng lớn kia quỳ xuống trước mặt mình nói: “Tuyền tuyền, gả cho anh được không?”

Lúc ấy cô không khỏi giật mình mà gây ngẫn cả người, nhưng rất nhanh liền mừng như điên phản ứng lại. Từ trước đến giờ loài hoa mà cô không thích nhất chính là hoa hồng đỏ thắm, khi nhìn hoa này chỉ cảm thấy diêm lệ nhưng quá dung tục. Nhưng lúc đó, lại cảm thấy vui mừng vô cùng. Ngay cả hoa, cũng cảm thấy xinh đẹp lạ thường.

Hứa Liên Trần ngẩn ra, sau đó trịnh trọng mỉm cười ngẩng đầu nhìn cô ấy nói, nói: “Chúc mừng hai người.”

Tưởng Chính Tuyền thập phần then thùng tiếp nhận lời chúc phúc của cô.

Hứa Liên Trần hỏi: “Hôn lễ dự định vào ngày nào?”

Diệp Anh Chương thật sự sắp kết hôn với Tưởng Chính Tuyền. Như vậy chuyện này có phải đã đi đến hồi kết hay không? Như vậy có phải cô có thể rời đi hay không?

Dọc đường về nhà Hứa Liên Trần không ngừng suy nghĩ đến vấn đề này, cô không có tìm được đáp án. Chính là có điều rất kỳ quái, mỗi khi đề cập đến vấn đề này sẽ có một cảm giác gì đó rất lạ từ đáy lòng dâng lên.

Buổi tối hôm nay khi Tưởng Chính Nam trở về đã là rất khuya. Đẩy cửa tiến vào, cứ nhiên lại nhìn thấy Hứa Liên Trần mặc quần áo ở nhà đứng ở cửa sổ ngắm người, giống như đang đợi hắn trở về vậy.

Lòng Tưởng Chính Nam vui mừng khó tả, nhẹ bước chân, từ phía sau ôm cô vào lòng: “Sao còn chưa ngủ?”

Hơi thở của hắn có lẫn mùi rượu thoảng trong không khí, Hứa Liên Trần có một lát thất thần.

Cô chậm rãi nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh.” Tưởng Chính Nam khẽ hôn sườn mặt cô, nhẹ “Ừ” một tiếng: “Chuyện gì?”

Hứa Liên Trần nhìn đèn đường xa xa, những ngôi sao ít ỏi điểm xuyết trên nền trời, như là pháo hoa nở rộ ở trong bóng tối. Không hiểu sao, cô lại nhớ tới hình ảnh hai người nắm tay cùng bước đi trên bãi biển dưới bầu trời đầy sao kia.

Chính là có trốn tránh thế nào, cuối cùng vẫn phải đối mặt. Đạo lý này so với ai cô là người rõ ràng hơn hết.

Hứa Liên Trần hít sâu một hơi, quay đầu đối diện với Tưởng Chính Nam: “Hôm nay tôi và Tuyền Tuyền cùng nhau đi ăn cơm. Cô ấy nói. Diệp Anh Chương đã cầu hôn cô ấy.”

Tưởng Chính Nam thật không ngờ được điều cô muốn nói lại là điều này, sắc mặt cứng đờ, không nói gì. Hắn chậm rãi buông cô ra. Hơi thở vô cùng thân thiết trong không khí, giờ phút này lại giống như bị thứ gì đó bao trùm tất thấy, nháy mắt đã trở lên lạnh lẽo.

Hứa Liên Trần yên lặng đứng nhìn hắn. Từ góc độ của Tưởng Chính Nam nhìn lại có thể nhìn thấy tất cả đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô. Khóe miệng Tưởng Chính Nam đột nhiên cong lên, tâm tình bất định bật cười: “Đúng vậy. Em muốn hỏi cái gì?” Hắn cũng vừa mới biết được tin này mà thôi.

Tưởng Chính Nam đứng bất động nhìn cô, không bỏ qua bất kì biểu tình nào trên mặt cô, ngữ khí cũng cực kỳ nhẹ nhàng băng quơ: “Em muốn biết ngày kết hôn cụ thể của bọn họ, sau đó chuẩn bị rời đi?” Cô sốt ruột đến vậy sao, không giờ phút nào không nghĩ đến ngày rời xa hắn sao?

Mấy ngày nay, những gì hắn làm vì cô, chẳng lẽ cô không có một chút cảm giác sao?

Bộ dáng Tưởng Chính Nam rất kỳ quái, Hứa Liên Trần cũng cảm thấy bản thân khác lạ, trong lòng mờ mịt một mảnh.

Hai người đều không có nói nữa, coi như đều hóa thành những pho tượng. Không khí trong phòng lạnh như băng, hít thở không thông.

Tưởng Chính Nam xoay mạnh người, đá cửa mà đi.

Tưởng Chính Nam mở cửa xe, chạy thẳng đến câu lạc bộ của Niếp Trọng Chi. Niếp Trọng Chi không có ở đó, người quản lý dưới quyền dẫn hắn đến ghế lô thường ngày của bọn họ.

Tưởng Chính Nam lấy một chai rượu, ngửa đầu dốc một mạch.

Kể hoặc ngày hôm sau hắn đã dự định ổn thỏa, đi Thất đảo công tác, nguyên bản hắn đã dự định sẽ mang cô cùng đi, thậm chí hắn một sương tình nguyện nghỉ, về sau bất kể đi đến đâu đều sẽ mang cô cùng đi.

Hiển nhiên là Tưởng Chính Nam hắn tự mình đa tình .

Giữa cô và hắn từ đầu đến bây giờ đều là hắn ép buộc cô, mà người cô thích cho tới bây giờ vẫn không phải là hắn.

Hắn biết rõ! Chính là luôn nghĩ dần dần đối xử tốt với cô, cô nhất định sẽ phát hiện ra, nhưng chuyện đêm nay là cú đấm khiến hắn bình tĩnh hoàn toàn, khiến hắn hiểu được, thì ra chỉ có bản thân hắn một sương tình nguyện mà thôi.

Tướng Chính Nam tự giấu cười lớn, ngửa đầu một cái là hết một chai rượu.

Chờ đến khi Niếp Trọng Chi nhận được điện thoại của đàn em chạy đến nơi thì Tướng Chính Nam sớm đã say mềm. Căn phòng nồng nặc mùi rượu, vỏ chai ngổ ngang ngã trái ngã phải, còn có cả mảnh thủy tinh vỏ chai vỡ văng tung tóe Tóm lại là một đồng hỗn độn.

Đây cũng là lần đầu tiên Niếp Trọng Chi nhìn thấy Tướng Chính Nam uống say như vậy, và cuối cùng cũng biết được tử lượng chân chính của hắn.

42. Q.1 - Chương 42

Ngày hôm đó, khi Hứa Liên Trần tỉnh lại thì trời đã khá trưa, ánh mặt trời chói chang.

Chỗ giường bên cạnh vẫn trống không như trước, hắn vẫn không có trở về. Đều đã là ngày thứ 9! Bất kỳ liên hệ gì cũng không có.

Giữa cô và hắn vốn không có bất kỳ mối liên hệ nào, trừ bỏ lần đó hắn chủ động gửi tin nhắn cho cô, đến giờ, cái gì cũng không có .

Trong cuộc đời mỗi con người, thiếu sót thứ gì đó, có lẽ cũng chỉ thế mà thôi. Chính là đã từng có, hiện giờ lại mất đi sẽ làm cho người ta cảm thấy vắng cùng khó chịu.

Hứa Tiểu Bạch nằm ở trên thảm lông, thở phì phò ngủ. Hứa Liên Trần thất thần nhìn một lát, sau đó mới đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Kéo rèm cửa ra, ánh mặt trời chói chang tràn vào, có vài chùm sáng dao động trên trần nhà. Cô xoay người ôm lấy Tiểu Bạch, đi dép lê đi xuống lầu.

Phòng khách có người, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt tinh tế của người đó. Cũng may người nọ cũng không muốn cho cô nhiều thời gian ảo tưởng suy nghĩ, tao nhã đứng lên, xoay người nói: “Hứa tiểu thư, xin chào!”

Người nọ có mái tóc búi cao, mặc một bộ váy cổ điển màu đen liền thân cổ hình chữ V không sâu lắm. Mang phong cách điển hình của các vị phu nhân quyền quý.

Hứa Liên Trần không quen người kia, nhưng người đó lại có vẻ là biết cô hướng phía cô đi đến. Khuôn mặt mỉm cười, ngũ quan xinh đẹp của người này có đảm bảo phần tương tự với Tướng Chính Tuyền, cỡ tuổi như thế. cô bỗng nhiên nhớ lại hôm diễn ra lễ đính hôn của Tướng Chính Tuyền, quả thật cô đã gặp qua vị phu nhân này

Hứa Liên Trần ôm chặt Tiểu Bạch, có chút khấn trương hạ thấp người, mỉm cười chào hỏi: “Chào phu nhân.”

Người nọ khẽ mỉm cười, không hòa nhã cũng không bức bối, hết thảy đều phù hợp với hai chữ ‘tao nhã’: “Hứa tiểu thư, tôi là mẹ của Tuyền Tuyền, cô có thể gọi tôi là bác gái.”

Mặc cho ngày thường Hứa Liên Trần có lạnh nhạt cỡ nào, nhưng giờ phút này cô cũng vô cùng khấn trương, người này là mẹ của Tướng Chính Nam và Tướng Chính Tuyền. Cô không biết vì cái gì mình lại khấn trương như vậy, kỳ thật cô không cần phải khấn trương gì cả, chính là không biết vì sao, cô lại căng thẳng đến vậy!

Hứa Liên Trần lần nữa hạ thấp người, cố gắng mỉm cười thật thoải mái : “Cháu chào bác.”

Tầm mắt Lục Ca Khanh dừng ở con chó nhỏ Hứa Liên Trần đang ôm trên người, tuy rằng sớm đã nghe con gái nói, nhưng vẫn là có chút sững sốt. Nhưng đó chỉ là cảm xúc thoáng qua vài giây thôi, sau đó bà liền tao nhã ngồi xuống, cười nói: “Cháu ngồi đi, không cần câu lệ gì cả.”

Hứa Liên Trần vội vàng buông Tiểu Bạch xuống, ngồi xuống sofa đối diện. May mắn năm đó cha cô đã thuê thầy giáo chuyên dạy lễ nghi đến dạy cô một khóa, đối mặt trưởng bối, cô phải nghiêng chân, ngồi một phần ba hông mà thôi.

Lục Ca Khanh nhìn lướt qua tư thế ngồi của cô, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Hứa tiểu thư, hôm nay tôi đến quấy rầy cô, tôi nghĩ khẳng định cô sẽ cảm thấy tôi có chút mạo muội, đúng không?”

“Tôi nghĩ người hiện tại khẳng định trong lòng cô đã đoán ra những gì tôi muốn nói với cô rồi? Đúng không?”

Hứa Liên Trần không nói gì, xem xét thời thế, dưới loại tình huống này, điều cô có thể làm chính là nghe hết lời những điều mà bà ấy sắp nói ra. May mắn, vị phu nhân trước mắt này tựa hồ không có thái độ cùng bộ dáng cả vú lấp miệng em, khi nói chuyện đều ôn nhu dịu dàng, thật đúng là khách khí uyển chuyển.

“Hứa tiểu thư, tôi cũng không nhiều lời thừa thãi làm cái gì, liền đi thẳng vào vấn đề đi. Xin hỏi đã bao lâu rồi cô không có liên hệ với cha của mình?”

Hứa Liên Trần không ngờ rằng bà ấy sẽ dùng lời này để mở đầu, mang chút ngạc nhiên ngắc đầu.

“Tôi nghĩ hẳn là đã khá lâu cô chưa liên hệ với ba mình, cho nên khẳng định cô không biết được tình huống thân thể gần đây của ông ấy.”

Phút chốc Hứa Liên Trần ngắc đầu nhìn chăm chăm bà: “Bác, ba của cháu bị làm sao vậy?” Tháng trước sau khi cô xem qua ba mình, tháng này bởi vì ngày đó Tướng Chính Nam đá cửa đi mất cho nên cứ trì hoãn mãi, cho nên ước chừng hơn nửa tháng cô chưa có đi thăm ba mình.

Lục Ca Khanh chậm rãi nói: “Căn cứ những gì tôi biết thì bệnh của ba cô cũng không nhẹ, cuối tuần trước đã có đầy đủ kết quả kiểm tra” khi Lục Ca Khanh nói chuyện, vẫn chăm chăm nhìn cô rất kỹ, tựa hồ không muốn buông tha bất kỳ biểu tình gì trên mặt cô. Bà dừng một chút, nói: “Đã có kết quả chuẩn đoán của bác sĩ, là ung thư dạ dày.”

Hứa Liên Trần một mực không chịu tin tưởng, vô thức lắc đầu liên tục: “Không, không thể nào. Nếu ba cháu bị bệnh nghiêm trọng như vậy, quản giáo nhà tù. Tại sao quản giáo lại không báo cho cháu biết?”

“Nếu là chính phạm nhân yêu cầu quản giáo nhà tù không được báo với người nhà thì sao?”

Hứa Liên Trần ngẩn ngơ, khả năng này có thể rất lớn. Không, là tuyệt đối mới đúng! Là ba cô không muốn cho cô biết, là ba cô muốn một mình gánh chịu hết thảy. Cho dù ba cô đã từng làm chuyện gì, nhưng trên thế giới này ông vẫn là người cha hiểu rõ con gái mình nhất. Chỉ cần đủ khả năng, ông ấy sẽ tình nguyện gánh vác bầu trời cho cô, cho dù bầu trời kia sớm đã bị tàn phá đến sứt sẹo.

Hứa Liên Trần đại loạn, càng không ngừng lắc đầu: “Sẽ không Khẳng định là sai rồi. Cho dù không cho cháu biết, thì Hạ Quân cũng không thể không biết được.”

Lục Ca Khanh nhìn bộ dáng lo lắng thất hồn lạc phách của Hứa Liên Trần, trong lòng thật sự nổi lên vài phần không đành lòng, nhân tiện nói: “Trước mắt cháu đừng vội, nghe bác nói hết đã.” Lúc này Hứa Liên Trần mới phản ứng lại, thẳng tắp ngắc đầu, ánh mắt yên lặng dừng ở trên người bà.

“Phạm nhân trong ngục giam bị bệnh nặng, có một số người sẽ được thả ra, nhưng phần lớn đều là phạm nhân bị tù có thời hạn. Cái chính là ba cháu không nằm trong tiêu chuẩn được bảo lãnh ra ngoài.”

Hứa Liên Trần bỗng nhiên phúc chí tâm linh (phúc đến thì khôn ra vài phần) hiểu được ý nghĩ sâu xa trong ánh mắt của bà, cũng hiểu được Hạ Quân vì sao không biết được tin tức động trời như vậy.

Phu nhân của Tướng Triệu Quốc ở Lạc Hải, nếu là ngay cả chút việc con con này cũng không làm được mà nói kỳ thật sống cũng quá uống phí rồi.

Cô cup mắt, gần từng tiếng hỏi: “Bác muốn cháu hứa chuyện gì mới đồng ý giúp cháu chuyện này đây?”

Quả nhiên là một đứa bé thông minh. Thật là đáng tiếc ! Hazzzzzz.

Bà Tưởng đi rồi, Hứa Liên Trần ôm gối ngồi ở sau rèm cửa sổ, tưởng tượng đến, lòng đều đau đến muốn vỡ nứt ra. Lệ nóng tuôn rơi hồi lâu, Tiểu Bạch lại đây gỡ gỡ chân của cô hướng cô “Gâu, gâu” mà kêu. Nếu là bình thường, Hứa Liên Trần đã sớm ôm nó vào trong ngực, cùng nó chơi đùa. Nhưng hôm nay Tiểu Bạch bên chân quấy nhiễu hy vọng có thể thu hút được sự chú ý của chủ nhân, nhưng cuối cùng vẫn là thất vọng mà ghé vào sàn nhà lăn một vòng, lộ ra cái bụng tròn tròn, “Ồ ô ô” kháng nghị vài tiếng. Có lẽ nó cũng không hiểu được, vì cái gì chủ nhân ngày thường rất yêu thương nó, hôm nay lại không chịu để ý tới nó.

Hồi lâu lúc sau, Hứa Liên Trần quay đầu nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng đã đến lúc phải rời đi rồi.

Kỳ thật ngày ấy cô mở miệng hỏi Tưởng Chính Nam cũng chỉ là thuận miệng thì hỏi mà thôi. Có lẽ cũng có ý nghĩ muốn xác nhận hẳn có thể làm theo định ước mà cho cô rời đi hay không. Cô không phải kẻ ngốc, sao lại không nhận thấy những chuyển biến trong khoảng thời gian gần đây của Tưởng Chính Nam đối với mình đâu? Nhưng cô là ích kỷ như vậy, tựa như con dã điểu quần quanh trong sa mạc, chỉ có thể làm bộ như cái gì cũng không biết mà thôi. Chính là cô không dám tự mình đi xác nhận sự thay đổi đó là cái gì, không dám cũng không thể. Cô chỉ có thể quy về một lý do là Tưởng Chính Nam diễn kịch quá nhập vai.

Con người ta đáng quý là hiểu được mình muốn gì, có thể có gì, điểm này, cô là có được.

Hiện tại rốt cục đã có thể rời đi, nhưng vì sao cô lại dâng lên cảm giác mất mát chứ?

Hứa Liên Trần thật sự cảm thấy bản thân mình bị bệnh. Thế nhưng tại đây trong thời khắc này cô đã bắt đầu lưu luyến nơi này .

Cho tới hiện tại, tất cả những gì ở đây, nơi mà ban đầu cô vốn muốn trốn chạy tất thảy, đến bây giờ lại như một tấm lưới bủa vây muốn cột chặt bản thân cô, ... Làm cho cô cảm thấy khó chịu đau đớn khi rời xa.

Thì ra trong lúc vô thức cô đã lưu luyến sự dịu dàng, ôn nhu của hắn, cho dù cô sớm biết rằng ôn nhu đó đều là giả, đều là diễn trò, nhưng cô đã lún sâu rồi. Hơn nữa cư nhiên ngay cả bắt đầu lưu luyến từ khi nào cô cũng không biết.

Chính là, cô sớm đã sáng tỏ, hết thảy đã đến lúc phải chấm dứt rồi.

43. Q.1 - Chương 43

Tưởng Chính Nam vẫn không có trở về. Mãi cho đến trước ngày sinh nhật của hắn một ngày, Hứa Liên Trần vẫn mơ hồ cảm giác hắn sẽ trở về. Cô có cảm giác mông lung nhưng lại chắc chắn.

Hứa Liên Trần ôm Tiểu Bạch, đột nhiên nghĩ đến, nếu Tưởng Chính Nam vẫn không có trở về, có phải ngụ ý là cuộc giao dịch này đã kết thúc hay không. Nói như vậy, chuyện Tưởng phu nhân có phải đã được giải quyết rồi không? Cha cô cũng có thể được thả ra sao?

Nhưng ý niệm này bất quá cũng chợt lóe trong đầu mà qua thôi, thế gian nào có chuyện tốt như vậy đâu?

Buổi tối hôm đó, Hứa Liên Trần trần trọc khó ngủ, mãi cho đến tờ mờ sáng, mới dần dần thiếp đi.

Ngày hôm sau, Tưởng Chính Nam vẫn không có trở về.

Cả ngày Hứa Liên Trần đều ở trong thư phòng vẽ tranh, ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn kim đồng hồ quay, kỳ thật thật sự rất thấp thỏm, cầm bút nhưng vẽ gì cũng không biết. Cô liên tục vẽ lỗi, nhìn thấy ánh trời chiều sáng mờ chiếu vào giá sách bên cạnh. Cô buông bút, biết hôm nay không phải là thời điểm thích hợp để vẽ tranh, dứt khoát đứng dậy, sửa sang tất cả cho tốt, chuẩn bị tìm sách để đọc.

Vừa mới lấy được một quyển sách từ trên giá sách đi ra, dì giúp việc đã lên gõ cửa mời cô đi xuống, nói là Hạ tiên sinh đến.

Hạ Quân ở đại sảnh, thấy cô khách khí nói: “Hứa tiểu thư, Tưởng tiên sinh cho tôi tới đón cô.” Cách mấy ngày, rốt cục cô cũng nghe được cái tên này, nhưng lời vừa vào tai, không hiểu sao lòng cô lại đau thắt từng cơn.

Hứa Liên Trần cúi đầu nhìn lướt qua một cái cách ăn mặc thoải mái ở nhà của mình, nhân tiện nói: “Tôi đi lên thay quần áo chút.” Cô kéo ngăn tủ lấy ra một chiếc quần âu, trang điểm qua qua, lúc này mới lên xe.

Cho tới bây giờ Hạ Quân đều biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Hứa Liên Trần cũng chưa bao giờ hỏi nhiều, hơn nữa còn có lái xe, ba người yên lặng không nói gì, nhất thời trong xe im lặng tựa như không có người bình thường.

Xe chạy gần nửa ngày mới tới một trang viên tựa như không có người, khi đó Hạ Quân mới mở miệng: “Hứa tiểu thư, đây là trang viên tư nhân của Niếp Trọng Chi tiên sinh.”

Niếp Trọng Chi, Hứa Liên Trần tất nhiên biết người này, từ xưa đến nay có mối quan hệ rất tốt với Tưởng Chính Nam, cô đã gặp anh ta không ít lần. Chính là Niếp Trọng Chi này, xưa nay đều là mặt không chút thay đổi, ẩn ẩn khí phách, hình như cô và anh ta chưa từng nói với nhau một câu nào, gặp cũng chỉ là gật đầu một cái mà thôi.

Hứa Liên Trần dọc theo cầu thang bằng đá cẩm thạch đi lên, nhân viên bảo vệ đứng ở cửa nhẹ nhàng giúp cô đẩy cửa ra. Đập vào mắt chính là cảnh tượng xa xỉ phồn hoa, trang trí tinh tế vô cùng.

Trong đại sảnh xa hoa có tốp năm tốp ba nhóm người, cô bước vào mấy bước, vừa liếc mắt một cái đã trông thấy Tưởng Chính Nam. Nhiều ngày như vậy không thấy, cư nhiên vừa liếc mắt một cái cô đã có thể nhận ra hắn.

Hứa Liên Trần khẽ hấp khí, nâng hai chân có chút bủn rủn vô lực lên, từng bước hững hờ đi đến.

Hình như có người ghé vào tai hắn nói gì đó, Tưởng Chính Nam chậm rãi xoay người, tầm mắt của Hứa Liên Trần lập tức liền chìm sâu vào trong mắt hắn, giống như bình thường, đôi mắt kia vẫn là mặt hồ không gợn sóng, thâm thúy không thể thấy đáy.

Tưởng Chính Nam vươn tay, nắm chặt lấy tay cô. Lòng bàn tay hắn ấm áp khô ráo, đầu ngón tay Hứa Liên Trần khẽ nhúc nhích, trong lòng không thể nói lên là cảm giác gì, liền nhu thuận để tùy ý hắn nắm lấy.

Tưởng Chính Nam hiếm khi thấy cô dịu ngoan như vậy, lửa giận tích tụ mấy ngày liền từ từ lui xuống. Tưởng Chính Nam từ trước đến nay luôn cường thế, quan hệ nam nữ cũng không ngoại lệ. Cho tới bây giờ đều là người khác nhân nhượng hắn, thịnh tình khó chối từ, hắn tự nhiên cũng thành thói quen. Cô gái giống Hứa Liên Trần cũng là lần đầu tiên mà hắn gặp.

Ngày đó hắn đá cửa đi mất, trong lòng vô cùng tức giận. Nghĩ thầm, rằng Tưởng Chính Nam hắn muốn dạng đàn bà nào mà lại không có, để có được mà phải chịu uất ức đến cực điểm như thế, cần gì phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Qua mấy ngày, lại nghĩ, chỉ cần cô chịu thua một chút, hắn liền thuận thể cho qua. Nhưng cô cũng không có liên hệ gì, cho nên khiến cho lửa giận của hắn vẫn kéo dài.

Vẫn cứ dùng dằng, kéo dài tới sinh nhật hắn. Nguyên bản hắn nghĩ, chỉ cần cô gọi cho hắn một lần, hoặc là thông qua Hạ Quân cũng được, như vậy hắn sẽ về ngay cùng cô. Chính là. . . . cô không có. Có lẽ ở trong lòng cô, cho tới bây giờ hắn chưa từng tồn tại.

Tại lúc tâm trạng rối rời không vui này, Niếp Trọng Chi đề nghị mở cho hắn một buổi Party để lấy không khí, hắn cũng liền đồng ý.

Chính là thật sự tới hội trường, không có cô, hết thấy đều vắng vẻ như vậy. Hiện giờ, cô lại chủ động xuất hiện trước mặt hắn.

Giờ phút này Tưởng Chính Nam nhìn cô, lòng tràn ngập vui mừng, ngay cả mặt mũi đều vì nụ cười của hắn mà giãn mở ra. Gặp được cô, tựa như tất cả khúc mắc tại thời khắc nhìn thấy cô kia đều đã tan biến không còn chút dấu vết.

Tưởng Chính Nam sờ sờ mặt cô, thấp giọng hỏi: “Có phải gầy đi không?” Chung quanh đều là người, tuy rằng cũng cách xa chút, nhưng hôm nay hắn là diễn viên chính, tất nhiên có rất nhiều ánh mắt lượn lờ.

Mặt Hứa Liên Trần lập tức đỏ lên, nói năng lộn xộn nói: “Không. Không có. Không có gầy.” Cô nghe thấy thanh âm của chính mình lướt nhẹ vô lực tựa như hơi thở.

Tướng Chính Nam vẫn chăm chăm nhìn cô, đáy mắt mỉm cười: “Anh bảo gầy.”

Hôm nay là ngày thọ tinh của hắn, hắn lớn nhất. Hắn nói gầy, vậy thì cô gầy là được chứ gì. Hứa Liên Trần cười yếu ớt không nói, bỗng nhiên phát giác không biết từ khi nào cô đã nắm lại tay hắn. Cô giật mình, nhưng hắn đã kéo cô đi vào trong đám người.

Có lẽ là cãi nhau qua đi, tiểu biệt thắng tân hôn, mơ hồ Tướng Chính Nam đối với cô dịu dàng hơn vài phần. Cả buổi tối vẫn nắm tay cô không chịu buông ra.

Có lẽ là đã biết phải rời khỏi, Hứa Liên Trần chỉ có cảm giác khó nói lên lời. Ngẫu cô nhiên nghiêng đầu nhìn hắn, dưới ánh đèn neon, ánh sáng lặng yên không một tiếng động dừng ở trên người hắn, đem tất cả chi tiết trên người hắn biến thành một vầng sáng nho nhỏ, giống như là bong bóng xà phòng, chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái sẽ biến mất không còn tung tích.

Về tới phòng, lại quần quít lấy cô không thôi: “Hôm nay là sinh nhật anh, quà của anh đâu?”

Hứa Liên Trần nghẹn họng trân trối mà nhìn hắn, một hồi lâu mới ngượng ngùng nói: “Không có.”

Tuy rằng Tướng Chính Tuyền đã đưa ra cho cô rất nhiều chủ ý, như là bí tết tình yêu, bữa tối dưới ánh nến nhưng thật sự không thích hợp với hoàn cảnh giữa cô và hắn. Cô cũng chỉ là nghe một chút rồi thôi. Mặt khác nào là cà- vạt, cài áo, quần áo, cái gì hắn cũng nhiều. Hơn nữa mấy ngày hôm trước hai người vẫn còn giận nhau. Căn bản cô không ngờ tới hắn sẽ hướng cô đòi quà.

Tướng Chính Nam vô cùng bất mãn: “Không có quà.” Sắc mặt Tướng Chính Nam biến hóa không khác gì một đứa trẻ, Hứa Liên Trần đành phải thê thọt: “Hay là để về nhà bù cho anh.”

Giọng cô mềm nhẹ kéo dài, trong hơi thở dường như có mùi thơm ngát sâu kín. Lúc này Tướng Chính Nam mới vừa lòng gật đầu, ghé sát vào bên tai cô: “Ý này cũng không tồi!”

44. Q.1 - Chương 44

Buổi tối ngày hôm sau, Tướng Chính Nam cùng đáng bạn thân chí cốt tổ chức ăn cơm ở trang viên của Niếp gia.

Tướng Chính Nam ngồi ở bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho cô. Lấy một ít tôm đặt vào bên trong đĩa của cô, nửa ngày cũng không thấy Hứa Liên Trần động đũa.

Tướng Chính Nam liền kéo cái đĩa kia qua, nhẩn nha cầm một con tôm lên bóc vỏ. Ngón tay hắn thon dài, động tác lưu loát, nhẹ nhàng bóc, thịt con tôm đỏ đỏ đã hiện ra. Cũng chỉ một lát, đã đem tôm trong đĩa bóc sạch sẽ, từng con một đặt lên đĩa.

Tướng Chính Nam đem cái đĩa nhẹ nhàng mà đẩy tới trước mặt Hứa Liên Trần, thấp giọng nói: “Ăn đi.”

Thịt tôm hồng hào phần nộn, được chiếc đĩa mạ vàng cao quý tôn thêm vẻ đẹp, đẹp tựa như ngọc.

Tất nhiên Hứa Liên Trần cũng nhận ra ánh mắt kỳ quái của mọi người, đặc biệt là vẻ hâm mộ của mấy cô gái ngồi kia, không khỏi cảm thấy có vài tia xấu hổ ngượng ngùng. Thế nhưng Tướng Chính Nam ở bên cạnh cô vẫn vô thức hồn nhiên, lại gấp thịt đặt cá cho cô.

Trên bàn Sở Tùy Phong, Niếp Trọng Chi, Lộ Chu Dịch không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, kinh ngạc trong mắt mới dần dần hạ xuống.

Bởi vì mấy người đang ngồi đây, có ai không biết, từ nhỏ đến lớn những khi Tướng Chính Nam đi ăn với bọn họ, thịt đặt cá là thứ độc quyền của hắn.

Cơm tối xong, đám người Tưởng Chính Nam lại chơi bài. Hứa Liên Trần không chơi, chỉ xem trong chốc lát liền nói mệt, cáo từ trở về phòng trước. Nhưng vừa mới ra khỏi cửa, liền nhớ tới áo khoác còn khoát ở trên ghế của Tưởng Chính Nam, liền chuẩn bị quay trở lại lấy.

Niếp Trọng Chi nhìn thấy cánh cửa mở ra lại nhẹ nhàng khép lại, nhấp một ngụm rượu, làm như lơ đãng nói: “Tưởng, chẳng lẽ cậu chuẩn bị thực sự muốn kết hôn sao?”

Tưởng Chính Nam chỉ mỉm cười cầm ly rượu khẽ lắc, nghe vậy, cười cười không khỏi ngẩn ra, không khỏi có vài phần khó chịu vì bị nhìn thấu tim đen, hơn nữa cũng không muốn để cho đám người dở hơi này chê cười mình. Cho nên nhíu mày cười: “Kết hôn? Cùng ai? Chọn người nào?”

Niếp Trọng Chi tà tà liếc hắt một cái, khoe miệng hơi cong: “Ai? Lòng cậu thừa biết. Bên cạnh cậu cho tới bây giờ chưa từng có người bạn gái cố định nào lâu như vậy. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của cậu, xem ra cũng không có chán ghét gì.”

Nhất thời Sở Tùy Phong thấy Tưởng Chính Nam không nói gì, không khỏi cả kinh: “Thế nào, Tưởng đại thiếu gia của chúng chuẩn bị hoàn lương sao? Chuẩn bị giống với Chúc Bình An, vứt bỏ anh em chúng ta sao?”

Nhắc tới Chúc Bình An, Lộ Chu Dịch một bụng lớn tức giận: “Tên tiểu tử Chúc Bình An này, nghe nói gần đây lại đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai. Thực sự không thể cứu được cậu ta nữa rồi!” Nói xong, liền đem tầm mắt chuyển qua Tưởng Chính Nam, “Tưởng Chính Nam, cậu sẽ không thực sự trở thành Chúc Bình An thứ hai chứ?”

Tưởng Chính Nam không biết bản thân đang bị đám Niếp Trọng Chi kích tướng làm cho nổi nóng, vẫn còn kinh hãi tại sao ý nghĩ của mình lại có thể lộ ra ngoài như thế, cứ nhiên làm cho bọn họ dễ dàng đoán được.

Hắn từ từ lắc lắc ly rượu trong tay: “Cùng cô ấy? Các cậu đang nói giỡn à.”

Sở Tùy Phong quét mắt liếc hắt một cái, tựa tiểu phi tiểu: “Thực không có? Vậy ngày hôm nay anh em mở tiệc chúc mừng cho cậu, cậu mang cô ấy đến làm gì chứ? Chẳng lẽ cậu sợ Trọng Chi chưa sắp xếp em út cho cậu sao?”

Tưởng Chính Nam lười biếng cười, cố gắng làm cho ngữ khí của mình nhẹ nhàng băng quơ: “Dùng quen mà thôi. Các anh em, đàn bà thôi mà, có hay không đều giống nhau!”

Nghe hắn nói như vậy, mọi người liền không nói thêm gì nữa. Niếp Trọng Chi cũng chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái rồi đánh quân bài trong tay mình.

Thì ra là dùng thành quen mà thôi.

Tất cả trong khoảng thời gian trước tới nay, nguyên nhân của tất cả những khác lạ hắn đối với cô chỉ có một câu như vậy là đủ sáng tỏ.

Thì ra là dùng nhiều thành thói quen a.

Hứa Liên Trần núp ở góc tối ngoài cửa, cô biết bản thân mình nên rời đi, chính là hai chân không nghe theo, giống như bị chôn ở trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Hồi lâu sau, Hứa Liên Trần mới chậm rãi trở về phòng.

Tưởng Chính Nam mang theo cảm giác ngà ngà say trở về, đẩy cửa vào liền nhìn thấy căn phòng tối om, chỉ có một góc phòng sáng lên vì có đèn tường bật, tạo thành những vòng sáng nho nhỏ.

Hứa Liên Trần ôm đầu gối ngồi ở sofa quý giá phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cửa sổ ngẩn người. Tựa hồ cô nghe thấy động tĩnh, chậm rãi quay đầu lại.

Tưởng Chính Nam đang muốn nói chuyện, nhưng thấy cô dùng loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn hắn, là trống rỗng. Chỉ nghe thanh âm của cô nhẹ nhàng vang lên như tiếng nước chảy trong gian phòng yên tĩnh: “Tưởng tiên sinh.”

Hai mắt Tưởng Chính Nam hí lại, nhíu chặt mày nhìn về phía cô, tưởng là mình nghe lầm, cô gọi hắn là gì?

Hứa Liên Trần thản nhiên nói: “Tưởng tiên sinh, nếu Tưởng tiểu thư cùng Diệp tiên sinh sắp kết hôn, như vậy, dựa theo thỏa thuận trước đây của chúng ta, có phải tôi đã có thể rời đi rồi không?”

Tưởng Chính Nam chết đứng tại chỗ, cảm giác say tiêu tán, hô hấp cứng ngắc. Thì ra cô nghĩ muốn rời khỏi hắn! Tối hôm qua vừa mới qua sinh nhật hắn, hôm nay cô lại nhắc tới vấn đề này.

Mắt Tưởng Chính Nam sáng quắc nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu lòng cô vậy. Chính là bộ dáng của cô cực kỳ bình tĩnh, giống như nước giếng cổ ngàn năm, nửa điểm gợn sóng cũng không có.

Tưởng Chính Nam chợt cảm thấy lòng mình chưa bao giờ nguội lạnh đến vậy: “Cô. . . . Có phải cô vẫn thích Diệp Anh Chương như cũ đúng không hả?”

Lần đầu tiên hắn biết, rất nhiều chuyện không phải chỉ bản thân cố gắng sẽ có kết quả. Nhưng con người mà thôi, thất bại, cho dù thế nào vẫn luôn có cảm giác không cam tâm, cho nên hắn đem cái không cam tâm đó hỏi ra miệng.

Hứa Liên Trần không có trả lời. Thích cùng không thích, thích ai và không thích ai, hiện giờ đều đã không có ý nghĩa gì, không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Tưởng Chính Nam yên lặng đứng, cơ hồ nghĩ bản thân mình sắp hóa thành pho tượng, hắn thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ trong lòng mình đang dần dần lạnh đi, cuối cùng đông lại thành băng.

Không khí áp lực hít thở không thông, yên lặng như tờ.

Khuôn mặt Tưởng Chính Nam lúc sáng lúc tối, Hứa Liên Trần không nhìn rõ được. Cô chỉ biết khoảng cách giữa hai người lúc này đã là trăm sông ngàn núi.

Chỉ nghe thanh âm của hắn ở trong phòng trầm thấp vang lên, nghe tựa như là lời lẩm bẩm: “Thì ra cô vẫn luôn thích Diệp Anh Chương.”

Cô trầm mặc vẫn ngồi tại chỗ, quay đầu, tránh đi ánh mắt hắn. Rất lâu sau đó, mới nghe được tiếng của cô nhẹ nhàng mà vang lên: “Đúng tôi thích anh ấy, không phải anh vẫn luôn biết sao?”

Đúng vậy, người cô thích vẫn là Diệp Anh Chương. Chính mình không phải vẫn luôn biết sao?

Chẳng qua giờ khắc này, Tưởng Chính Nam lại vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, đau đến lực phủ ngũ tạng muốn nứt ra, không nơi nào là không gào thét vì đau đớn.

Khóe miệng Tưởng Chính Nam khẽ nhếch, khẽ cười cười: “Đáng tiếc, hiện tại cậu ta sắp phải kết hôn với em gái tôi.”

Hắn thông thả từng bước một tiến lại gần cô, nhất cử nhất động như một con báo kiêu ngạo. Cuối cùng dừng lại ở trước mặt cô. Hắn từ trên cao cúi xuống nhìn cô, giống như bậc quân vương, cao cao tại thượng, cường thế như vậy, không khí giống như đọng lại.

Tay hắn vươn lại đây, ngón tay thon dài hữu lực, chậm rãi đè xuống ngực trái của cô. Lòng ngực Hứa Liên Trần run mạnh một cái. Sau một lúc lâu, hắn lại từ từ buông ra. Từng bước một lùi về phía sau, một mực lùi đi, lùi ra đến cửa.

Sau đó, Hứa Liên Trần nghe thấy thanh âm hờ hững không chút để ý của hắn chậm rãi truyền đến: “Vậy được rồi, cứ như vậy đi.”

Hết thấy dừng ở đây.

Tưởng Chính Nam hắn muốn dạng đàn bà nào mà không có được, cần gì phải gượng ép vậy đâu? Đây không phải là tác phong từ trước đến nay của hắn!

Không khí tựa như trong một khắc kia hoàn toàn sụp đổ, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng đổ “ầm ầm” của không khí xung quanh.

Cô giương mắt, không thể khống chế hướng phía hắn nhìn theo, lại nhìn thấy hắn thản nhiên nhìn cô, khóe miệng mỉm cười, xoay người mà đi.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, hần đã rời đi, nện bước cực nhanh, không có chút chần chờ cùng lưu luyến. Rồi sau đó, từ hoa viên truyền đến tiếng động cơ khởi động dồn dập.

Cuối cùng, thế giới lại một mảnh yên tĩnh.

45. Q.1 - Chương 45

Ngày ấy hần nói “Vây được rồi, cứ như vậy đi” có phải ý chỉ hết thấy đều kết thúc rồi hay không? Cô không biết. Tất cả chuyện tình giữa cô và Tưởng Chính Nam trong lúc đó, đều là một tay hần ẩn hạ bắt đầu. Cô không có bất kỳ quyền chủ động gì, lần này cũng vậy.’

Cách hai ngày, nhận được điện thoại của Hạ Quân. Hạ Quân muốn nói rồi lại thôi sau thì nói: “Hứa tiểu thư, hiện tại có tiện nói chuyện không?”

Hứa Liên Trần nắm chặt di động, thản nhiên mở miệng: “Mời nói.”

Hạ Quân nói: “Tưởng tiên sinh phân phó tôi đi tìm nhà ở, nếu Hứa tiểu thư rảnh mà nói thì hãy sửa sang lại đồ dùng trong biệt thự một chút, lúc nào cũng có thể chuyển qua. Cuối cùng, Tưởng tiên sinh muốn tôi chuyển lời với cô, hiệp nghị giữa cô và ngài ấy đã chấm dứt rồi.”

Đầu ngón tay cô không thể khống chế được khẽ run rẩy Sau một lúc lâu, Hứa Liên Trần mới phản ứng lại nói: “Được, tôi đã biết.”

Rốt cục thì tại đây một khắc này cô đã biết, hần nói “Cứ như vậy đi”, chính là đã chấm dứt tất cả với cô. Từng tâm tâm niệm niệm muốn rời đi, nhưng tới giờ phút này, ngay cả khóe miệng cô cũng không có khí lực mà khẽ động. Lòng như bị sóng triều tràn qua còn lại chỉ là một mảnh hoang vắng. Cõi lòng như một khoảng không, coi như đời này không bao giờ có thể lấp đầy được nữa.

Như thế này không phải tốt lắm sao? Đều đạt được những gì mình muốn. Từ nay về sau không còn gì vương bận, sống chết một mình.

Chính là, vì cái gì lòng cô lại khó chịu đau đớn đến thế? Chưa bao giờ đau đớn đến vậy, như là bị khoét mất một mảng, làm thế nào cũng không chữa lành được.

Hứa Liên Trần ôm ngực, nhưng lại không có chút sức lực nào để đứng lên.

Kỳ thật cô không có cái gì cần phải thu thập cả, tất cả những thứ ở đây đều không phải của cô. Cuối cùng Hứa Liên Trần cũng chỉ mang theo vài bộ quần áo có thể thay đổi, cầm lấy cái túi lớn đã làm bạn với mình từ năm đó ra đi.

Đáp taxi xong, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua tòa nhà phía sau, sau đó quay đầu lại. Có lẽ duyên phận giữa cô và nơi này đã hết.

Chuyện sau đó hết thấy đều rất thuận lợi, cô chủ động liên hệ với Tưởng phu nhân. Tưởng phu nhân không nói hai lời, cũng dựa theo ước định chuyển cha cô tới bệnh viện thích hợp. Nhớ rõ lần đó cuối cùng Tưởng phu nhân chỉ nói một câu: “Hứa tiểu thư, rất nhiều chuyện không cần tôi nhiều lời, cô cũng hiểu được lòng người, đúng không?”

Kỳ thật Hứa Liên Trần không biết bản thân mình rốt cuộc có hiểu được người khác hay không, nhưng cô lại hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Tưởng phu nhân, từ nay về sau, không bao giờ ... được phép có mối liên hệ gì với người nhà họ Tưởng nữa, cũng không được xuất hiện trước mặt bất kỳ người nào nhà họ Tưởng nữa.

Cô nghĩ, cô sẽ làm được.

Hứa Liên Trần một mực ở bệnh viện chăm sóc cha mình. Ước chừng đây cũng là chuyện hạnh phúc nhất lúc này của cô, có thể ở bên cạnh cha, có thể cùng ông đi nốt quãng đường cuối cùng của cuộc đời, đây đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời dành cho cô rồi

Tất cả những chuyện khác, đều không liên quan đến cô!

Hơn nửa tháng sau, Hạ Quân gọi điện thoại cho cô, khi đó Hứa Liên Trần đang chăm sóc cha mình, anh hẹn cô ra gặp. Cô nhìn dãy số, liền xoay người đi ra ngoài phòng bệnh, thật sự không có chú ý tới tia kinh ngạc trong đáy mắt của cha mình Hứa Mưu Khôn.

Hạ Quân nói rõ ý định khi đến đây, nói có gì đó cần giao cho cô. Hứa Liên Trần vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ tới chiếc vòng cổ, ngày đó dần dần quên để lại, đồ vật quý giá như vậy cô cần phải trả lại cho người ta, vì thế liền đồng ý, hẹn gặp nhau ở tiệm cafe gần bệnh viện.

Hứa Liên Trần chuẩn bị chu đáo cho cha mình xong còn ngồi nói chuyện trong chốc lát, sau mới nói: “Ba, con có chuyện phải đi ra ngoài một chút. Trước mắt ba cứ ngủ đi một lát, con đi công việc xong tiện đường sẽ mua đồ ăn, nấu xong con sẽ mang lại đây cho ba.” Hứa Mưu Khôn nhìn cô mỉm cười: “Đi đi thôi, đi đi thôi. Ba khỏe lắm, không cần lo lắng cho ba.”

Hạ Quân là người rất có khái niệm về thời gian, đúng giờ không sai một phút xuất hiện trước mặt cô: “Hứa tiểu thư, xin chào.”

Hai người gọi một ly cà phê. Vẫn là Hứa Liên Trần chủ động mở lời: “Hạ tiên sinh, có chuyện gì anh cứ việc nói thẳng đi. Còn có, giúp tôi cầm mấy thứ này mang về.”

Cô đem vòng cổ cùng di động đặt trước mặt Hạ Quân. Hạ Quân hướng cô nhìn liếc mắt một cái, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là không có nói gì. Anh mở cặp công văn bên người lấy ra giấy tờ liên quan.

Hạ Quân đem tư liệu đưa tới trước mặt cô: “Hứa tiểu thư, đây là Tưởng tiên sinh phân phó tôi giao cho cô, đây là các loại giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà, còn có đây là chi phiếu.” Hứa Liên Trần liếc mắt một cái nhìn tấm chi phiếu đặt trên sấp giấy tờ, mặc dù chỉ liếc mắt một cái, nhưng đã đủ biết đó là một dãy con số lớn.

Hứa Liên Trần không có ra vẻ thanh à cự tuyệt hay là xé bỏ nó. Hiện giờ cô đã sớm biết cái gì là thế sự gian nan, nửa bước khó đi. Thế giới này, tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền quả thật trăm triệu không thể.

Cô cũng không có nói nhảm nhiều, cầm giấy tờ cất vào trong túi xách của mình rồi nói: “Hạ tiên sinh, nếu không còn việc gì cần nói, tôi xin phép đi trước đây.”

Cô nhận ra nét chữ kia, là Tưởng Chính Nam tự tay viết. Nếu, nếu thật sự có ngày nào đó cô cần dùng đến, cô sẽ không chút do dự mà dùng nó.

Hứa Liên Trần đẩy cửa đi ra, tất nhiên cũng không có lưu ý đến một chiếc xe xa lạ đang đỗ bên kia đường lớn, bên trong có một người quen thuộc với cô. Tưởng Chính Nam. Hắn ngồi ở ghế sau, tuy rằng không có nghe được đoạn đối thoại vừa rồi giữa hai người, nhưng hắn lại có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của họ.

Hạ Quân mở cửa ra, ngồi vị trí lái xe: “Tưởng tiên sinh, Hứa tiểu thư đều đã nhận.” Tưởng Chính Nam vẫn không nói gì. Hạ Quân không có nhìn kính chiếu hậu, ước chừng cũng có thể đoán được vẻ mặt lúc này của hắn.

“Tưởng tiên sinh, đây là vòng cổ cùng di động của Hứa tiểu thư.” Tưởng Chính Nam không nói gì, hắn chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên một trận đại hỏa, hắn lạnh lùng thốt: “Ném cho tôi.”

Hạ Quân dừng nửa ngày, mới nói một câu: “Tưởng tiên sinh. Kỳ thật ba của Hứa tiểu thư vẫn còn ở trong tay chúng ta.”

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy Tưởng Chính Nam lạnh lùng mà “Hừ” một tiếng: “Loại đàn bà giống như vậy, tôi muốn bao nhiêu mà không được? Lái xe.” Nếu đối với hắn cô không có nửa điểm lưu luyến, hắn cần gì phải tự mình đa tình chứ? Tưởng Chính Nam hắn, thiếu gì chứ đàn bà thì không thiếu.

Tối hôm đó, Hứa Liên Trần mệt mỏi trở lại căn phòng thuê của chính mình, nằm trên chiếc giường đơn nhỏ bé, vuốt cái cổ trống không, thất thần mà nhìn tấm chi phiếu kia, không biết như thế nào, lệ liền vô thanh vô tức tuôn rơi.

Có một vài thứ, mất đi là đi mãi, cũng không bao giờ lấy lại được. Chuyện vui một khi từng có, rồi lại mất đi, thật sự sẽ làm cho con người ta cảm thấy vắng vẻ, cô đơn.

Cô vẫn không biết cô cùng hắn trong lúc đó nên gọi là cái gì? Trừ bỏ nam nữ hoan ái, có đôi khi cũng cảm thấy hai người có chút gì đó mờ ám. Cô không biết nó từ đâu sinh ra, nhưng chờ đến khi cô phát hiện ra, cảm giác đó đã tồn tại. Cho đến bây giờ cô vẫn biết, cô và hắn sẽ không có về sau, không có tương lai. Nhưng rốt cuộc cô vẫn tham niệm, tham niệm chút ôn nhu thoảng qua của hắn.

Một câu “Dùng quen” của hắn ngày hôm đó đã khiến cô hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Hiện giờ, tấm giấy mỏng manh này, mấy chữ số La Tinh cứng cõi kia, đã nhắc nhở cô, tất cả đều kết thúc rồi.

Giữa cô và hắn chỉ là một cuộc trao đổi! Một cuộc trao đổi mà thôi!

Tất cả những điều này cũng coi như là một khúc nhạc đệm trong cuộc sống của cô mà thôi. Mà cô, có lẽ ngay cả một đoạn nhạc đệm trong cuộc đời hắn cũng không bằng.

Nhưng có thể nào đi nữa, một ngày qua đi, ngày mai lại là một ngày mới.

Cuộc đời của cô còn dài như vậy, tóm lại sẽ có một người nào đó ở một nơi nào đó đang chờ cô.

Cô đã hứa với cha mình, đời này nhất định sẽ tìm được một người đàn ông đối xử tốt với cô, có công việc, cũng không cần có nhiều tiền, cũng không nhất định phải đẹp trai, chỉ cần thật lòng đối tốt với cô, sau đó an an ổn ổn, hạnh phúc phúc phúc mà sống hết cuộc đời.

Cô nhất định sẽ tìm được. Tìm được hạnh phúc thuộc về chính cô!

Chính là người kia, sẽ không phải là hắn, cũng không thể là hắn.

_____hết quyển 1_____

46. Q.2 - Chương 1: Thế Giới Lạnh Lẽo – P1

BIÊN TẬP ĐỀ CỬ

- Thậm chí Hứa Liên Trăn đã từng nghĩ cuộc đời này cứ như thế này là được rồi.

Cô nhìn mặt biển mênh mông vô bờ ngoài cửa sổ, bi thương mà an ủi chính mình, quay về với điểm xuất phát. đã không còn gì để mất nữa rồi. Một con người đã té xuống đáy cốc đại khái trừ chết thì có thể nào cũng không thể thảm hơn được nữa.

- Thế nhưng chỉ có cô, chỉ có mình cô, không còn gì cả. Nhiều khi, cho dù là ở trong phòng hay là nơi làm việc, cô luôn luôn cảm thấy như chỉ có một mình mình cô đơn đứng giữa cánh đồng hoang đã trải dài, bốn phía đều tối đen. Cho dù là cô gào thét đến thế nào đều không có ai đáp lại. Thì ra con người ta khi chỉ có một mình, thực sự rất cô đơn.

- Nếu như không thiếu vắng anh, có lẽ bản thân em đã có tất cả. Bởi vậy thời khắc rời xa anh cũng chính là lúc em bắt đầu chờ đợi, chờ đợi đến vô tận, chờ đợi không có bến bờ.

- Trong những tháng năm còn lại trong cuộc đời em, nếu có thể gặp lại anh một lần có lẽ em sẽ phải dùng hết tất cả dũng khí mà em có.

- Em có gì, có tài cán gì, có tư cách gì để đón nhận, đáp lại tình yêu của anh đây?

VĂN AN

“Tôi muốn đánh cược một lần, cược số phận, nếu lần này thua, tôi nguyện can tâm tình nguyện mà thua.”

Hắn vẫn cho rằng trên thế giới này có quá nhiều đàn bà, cô đi chỉ vài ngày sau hắn có thể hoàn toàn quên cô. Đúng vậy, quên hoàn toàn, không còn dấu vết.

Chính là, rất nhiều lúc nghĩ muốn quên, nhưng khó lòng có thể quên được. Đã ngang ngược đối với cô như vậy, tựa như đã xâm nhập vào cốt tủy, không cố ý đi tìm hành tung của cô, bởi vì sợ nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của cô với người đàn ông khác, sợ cô cùng người đó có cuộc sống hạnh phúc. Sợ tra được cô đã kết hôn, thậm chí không còn trên cõi đời này. Sợ rằng cô đã tìm được hạnh phúc mà cô muốn nhưng hạnh phúc đó không có nửa điểm liên quan đến hắn.

Cho nên dùng tất cả mọi cách, dù có dè tiện đến cỡ nào, dù là chặt đứt tương lai của em, cũng muốn em bên cạnh tôi. Chung quy, cuộc đời này hắn vẫn không thể từ bỏ cô, dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể trốn thoát khỏi hắn.

Mỗi lần đứng đợi đèn xanh trên đường lớn Hứa Liên Trần có thói quen ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời lúc này một mảnh mờ mịt, mây xám phủ kín, gió lạnh run người ứa qua những tán cây trụi lủi phát ra những tiếng gào rít.

Không khí mát lạnh như bạc hà, hít vào chớp mũi, ngay cả cổ họng cũng lạnh như băng.

Sau một lát, đèn đỏ chuyển xanh, Hứa Liên Trần nắm chặt bình thủy trong tay, xuyên qua đường cái, hướng phía bệnh viện chính diện đi đến.

Ông Hứa Mưu Khôn ba cô nằm trong phòng bệnh số 2 phía đông của tầng trệt, cách thang máy một cái hành lang khá dài, y tá trưởng An Khả bước ra từ căn phòng số 30 nhìn thấy cô mỉm cười: “Hứa tiểu thư, hôm nay lại bồi dưỡng cho ba cô món canh gì thế?”

Cô gái họ Hứa này hàng ngày đều rất chăm chỉ nấu những món canh ngon cho ba cô ấy, chỉ vì muốn ba cô ấy có thể ăn thêm vài miếng cơm, tăng cường thể chất cùng sức chống cự.

An Khả tuổi cũng không nhỏ, làm việc ở bệnh viện nhiều năm, gặp người thấy chuyện cũng đã nhiều.

Cái gọi là nằm viện lâu ngày con cũng bắt hiểu, hiếm khi thấy được một cô con gái còn trẻ xinh đẹp mà lại hiểu thuận như vậy, cho nên mỗi lần gặp mặt đều rất niềm nở.

Hứa Liên Trần chưa sót cười: “Ba em mấy ngày gần đây ăn uống rất kém, cho nên ngày nào cũng phải ăn canh, mong là hôm nay ba em có thể uống thêm vài ngụm.”

An Khả hiểu rõ, trấn an nói: “Những người bị bệnh này đều như vậy cả.”

Lại nói, “Mấy ngày trước bác sĩ Hoa cũng đã nói với em rồi đấy xạ trị bằng hóa chất thì vẫn có hi vọng. Chẳng qua ông Hứa cố chấp quá.” An Khả lắc đầu rồi đi.

Mấy ngày nay, việc duy nhất có thể khiến Hứa Liên Trần cảm thấy được an ủi chính là quá trình xin cho ba cô chuyển từ trại giam về bệnh viện đều vô cùng thuận lợi.

Còn nhớ lần cuối cùng cô nói chuyện điện thoại với Tưởng phu nhân, bà chỉ nói một câu: “Hứa tiểu thư, rất nhiều chuyện không cần tôi nói ra, cô cũng là người hiểu lòng người khác, phải không?”

Kỳ thật Hứa Liên Trần không biết được mình có phải là người hiểu được suy nghĩ trong lòng của người khác hay không.

Nhưng cô nghe hiểu được ẩn ý trong lời nói của Tưởng phu nhân, từ nay trở đi, không bao giờ được có bất cứ mối quan hệ nào cũng không bao giờ được xuất hiện trước mặt người nhà họ Tưởng nữa, ngay cả Diệp Anh Chương cũng thế.

Dây dưa giữa cô và hắn vốn chỉ là vì một tờ thỏa thuận mà thôi.

Hiện giờ sớm đã kết thúc.

Cô tin rằng sau này bởi vì hoàn cảnh địa vị quá khác xa nhau, cho nên cũng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Một con người đã từng thân thiết đến vậy, quay lưng đi một cái sẽ không bao giờ gặp lại nữa Mỗi khi nghĩ đến, Hứa Liên Trần luôn luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, khi giật mình cảm thấy có gì đó không đúng thì cũng là lúc lồng ngực dội lên từng trận đau nhức.

Hứa Liên Trần một mực ở trong bệnh viện chăm sóc ba mình.

Ngày mà ba cô chuyển tới bệnh viện nhìn thấy cô ông quá đổi vui mừng, nhưng ngay phút sau nghĩ đến bệnh tình của bản thân liền trở lên buồn bã.

Sau khi nhập viện lại phải làm rất nhiều cuộc kiểm tra chuẩn đoán.

Kết quả vẫn là khiến người ta thất vọng như trước, tất cả mọi báo cáo kiểm tra đều kết luận bệnh đã đi đến giai đoạn cuối.

Có lẽ là nhờ Tướng phu nhân ra mặt cho nên bệnh viện sắp xếp bác sĩ Hoa chuyên gia giỏi nhất phụ trách theo dõi bệnh tình của ông Hứa Mưư Khôn.

Chính là hết thầy đã không thể xoay chuyển được càn khôn.

Nguyên nhân bệnh tình của ông Hứa Mưư Khôn nhanh chóng chuyển biến xấu như vậy có lẽ là do ông bị bệnh mà vẫn bị giam ở trong tù.

Bệnh viện dùng rất nhiều loại thuốc giảm đau, ông Hứa Mưư Khôn tất nhiên biết được thành phần bên trong của nó là gì cho nên chỉ nói qua được ngày nào hay ngày đó.

Cũng kiên quyết không đồng ý trị bệnh bằng hoá chất, cho dù Liên Trần có khuyên bảo thế nào đi nữa vẫn chỉ nói một câu: “Tiểu Trần, hết thầy đều là ý trời. Chúng ta tùy duyên đi.”

Ở trong tù khi ông vừa biết được bệnh tình của chính mình, quả là tâm như tro tàn.

Ông không muốn để cho con gái phải lo lắng, cho nên hết lần này đến lần khác đều cầu xin quản giáo đừng báo cho người nhà.

Chính là không biết vì sao mà con gái ông Liên Trần vẫn biết được.

Chuyển vào bệnh viện xong, nghĩ đến mấy tháng cuối đời có thể được con gái chăm sóc, bình an bước đi đoạn đường cuối cùng của cuộc đời cũng cảm thấy mãn nguyện.

Chính là mất thấy con gái vì lo lắng ình mà rơi lệ, lòng ông cũng thất lại.

Hứa Mưư Khôn biết bệnh tình của ông đến giai đoạn này đã vô phương cứu chữa, cái gọi là trị liệu bằng hóa chất cũng không hy vọng gì.

Dù không sống được bao lâu nữa ông cũng thản nhiên tiếp nhận tất cả.

Hứa Liên Trần thổi ngòi canh trong bát, đút cho ba mình.

Hứa Mưư Khôn cố gắng kiên cường uống mấy ngụm xong liền lắc lắc đầu.

Ánh mắt Hứa Liên Trần dừng trên khớp xương to nổi lên trên tay ba mình, cánh tay vốn khỏe mạnh trắng kiện giờ đây gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.

Còn nhớ trước đây khi cô còn cùng ba mình sống trong một con ngõ nhỏ trên phố Tây Hoa ở Ngũ Phúc. Khi mùa hè đến, sau khi ăn xong cơm tối ba cô sẽ điệu cô lên cổ, sau đó sẽ điệu cô đi dọc theo ngõ nhỏ tới đầu phố.

Ngõ nhỏ quanh co vừa hẹp vừa dài, trên đường gặp rất nhiều người trái qua phải lại, phần lớn những người phụ nữ sẽ mỉm cười chào hỏi: “Tiểu Hứa à, cháu đúng là có đứa con gái bất hiếu a, có nặng không?” Hoặc là nói, “Tiểu Hứa à, lại mang con gái đi dạo phố sao?” ba cô luôn dừng lại cười nói hàn huyên cùng bọn họ vài câu.

Đến bây giờ Hứa Liên Trần vẫn còn nhớ rõ, chỗ rẽ của con ngõ nhỏ có một cây hòe già, cô cười ở trên vai ba mình cười khanh khách.

Khi đó chỉ cần giơ tay là có thể hái được những cành lá xanh biếc xum xuê trên cây.

Hứa Liên Trần hít sâu một hơi, đè nén hơi nước đang dâng lên trong mắt, cúi đầu kêu một tiếng: “Ba —— vừa nãy trên đường đến đây con gặp y tá trưởng An Nhã, chị ấy nói nếu ba đồng ý xạ trị thì vẫn có hy vọng.”

Hứa Mưu Khôn cũng đã quen với cảnh này, quay đầu ngóng nhìn bóng đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ, vô lực nhếch khóe miệng: “Tiểu rTần, không cần khuyên ba nữa. Ba đã già rồi, không muốn làm khổ bản thân nữa. Dù sao cũng chỉ có một kết quả, con hãy để cho ba chọn cái mà mình muốn đi.”

Mãi một lúc lâu sau, Hứa Mưu Khôn lại nói: “Có lẽ đây là số mệnh. Không biết có phải ba đã già hay không, mà đã bắt đầu tin vào hai chữ số mệnh rồi.”

Hứa Liên Trần biết ba mình đã sớm có quyết định, khuyên lâu như vậy, một chút chuyển biến cũng không có, tuy rằng cô biết cho dù trị bệnh bằng hoá chất cũng không phải trăm phần trăm khỏi bệnh được. Nhưng mà còn nước còn tát, xạ trị vẫn còn có chút hy vọng, vẫn còn chút hy vọng. . .

Hứa Liên Trần không nói thêm nữa, sau một hồi buồn rầu liền cầm lên một trái táo, ngồi ở cạnh giường thuần thực gọt vỏ.

Hứa Mưu Khôn thu hồi tầm mắt, yên lặng nhìn con gái, sau một lúc lâu, khe khẽ thở dài.

Ngay cả khi Liên Trần ngẩng đầu nói: “Ba, làm sao vậy?” Ông vẫn thở dài vài hơi, gơ tay khẽ vuốt tóc cô: “Khi con vừa sinh ra, da dễ nhăn nhoe vừa nhỏ vừa đỏ hồng. Khi ba ba bế con chẳng khác nào cầm một con mèo nhỏ, hiện giờ đã lớn thế này rồi. Tiếc là mẹ con đi quá sớm, không thể nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp lúc này của con.”

“Cuộc đời baba đến giờ cũng không còn gì tiếc nuối, điều duy nhất không yên lòng cũng chỉ có con . . .”

Hứa Liên Trần bỗng nhiên hiểu ra, trầm mặc trong chốc lát, cô cắt táo thành từng miếng nhỏ dung tăm cầm lấy một miếng đưa tới bên miệng ba mình.

Cô có chút do dự nói: “Ba ba, con có chuyện vẫn không biết có nên nói với ba hay không.”

Hứa Mưu Khôn nhìn về mặt do dự còn có chút thẹn thùng của con gái, trong lòng vui vẻ: “Con gái ngọc, còn có chuyện gì mà không thể nói với baba chứ?”

Hứa Liên Trần cúi đầu, đem giọng nói hạ xuống thật thấp đầy vẻ ngượng ngùng: “Ba ba, con có người con thích, anh ấy cũng thích con . . .” Lời còn chưa dứt, Hứa Liên Trần như ý nguyện nhìn thấy tia vui vẻ sáng long lanh trong mắt ba mình. Nhìn qua cũng có thêm chút tinh thần.

“Không phải ba từng hỏi con làm sao con biết được bệnh của ba, còn có thể xin cho ba ra đây sao?”

“Kỳ thật lần này ba có thể đi ra nằm viện, cũng là anh ấy vận dụng rất nhiều quan hệ, nhưng hai tháng nay anh ấy phải đi nước ngoài công tác, công ty anh ấy làm việc rất coi trọng anh ấy cho nên luôn cố gắng bồi dưỡng.”

“Mấy ngày nữa anh ấy sẽ công tác về. Baba, ba có muốn gặp anh ấy không?”

Đáy lòng Hứa Liên Trần vừa đau đở vừa chua xót âm thầm thở dài.

Đúng là thiên hạ này ai thấu được nỗi lòng cha mẹ. Ba cô mang bệnh nặng trong người, lòng vẫn lo lắng cho chung thân hạnh phúc của chính cô.

Nhưng nếu đã mở miệng nói ra trước mặt ba, tốt xấu cũng phải tìm một người bạn trai cho đủ số lượng a.

Đối với người chọn làm bạn trai giả của mình, Hứa Liên Trần suy nghĩ rất lâu.

Tìm ai đóng vai này đây? Những người đàn ông từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, ngoài Diệp Anh Chương ra cũng chỉ còn có Tưởng Chính Nam mà thôi.

Hứa Liên Trần nhìn ánh mắt chờ mong của ba với mình mỗi ngày, cô suy nghĩ ba ngày, cuối cùng thật sự không còn cách nào nữa, đành phải gọi điện thoại cho Hạ Quân.

Từ sau khi cô rời đi cô chưa từng chủ động đến tìm Tưởng Chính Nam cùng những người bên cạnh hắn.

Lúc này đột ngột gọi điện thoại như vậy trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

Tiếng “Tút tut” vang lên trong điện thoại, đơn điệu mà có quy luật.

Có lẽ là bản thân cô đang lo âu cho nên cảm thấy đợi vài tiếng chuông như vậy cũng chẳng khác nào một loại giày vò trên giàn hỏa thiêu.

Bên tai vẫn là tiếng ”tút Tút. . . .” Theo nhịp, giây phút Hứa Liên Trần cơ hồ muốn cúp máy thì có người bắt máy, tiếng Hạ Quân truyền đến: “Hứa tiểu thư, chào cô.”

Có lẽ là do Hạ Quân tìm một nơi im lặng để nghe điện cho nên thanh âm truyền đến vang vọng khá rõ.

Hứa Liên Trần nói quanh co một chút, rốt cục cũng mở miệng: “Hạ tiên sinh. Tôi có một việc muốn nhờ anh giúp một chút.” Bên kia dừng một chút: “Hứa tiểu thư, mời nói.”

Hứa Liên Trần vĩnh viễn không biết, cuộc điện thoại này của cô đúng là Hạ Quân tiếp, nhưng là mở loa ngoài.

Giọng nói của cô xuyên qua sóng điện nhẹ nhàng mà rõ ràng truyền đến. Cách một cái điện thoại, cách rất xa nhưng Tưởng Chính Nam dường như vẫn nghe được tiếng thở của cô.

Hơn hai tháng không gặp, lúc này nghe được giọng nói mềm mại, ấm áp của cô, Tưởng Chính Nam chỉ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, co thắt đau đớn quá.

Về mặt hân hạnh lạnh lẽo mắt nhìn Hạ Quân tỏ ý sai bảo.

Hạ Quân vội không ngừng nói: “Được, Hứa tiểu thư, có gì cần giúp cô cứ nói chỉ cần là tôi làm được.”

Hứa Liên Trần lo lắng hồi lâu, cuối cùng mới cố lấy dũng khí đem sự tình nói ra: “Hạ tiên sinh, không biết. Không biết anh có thể giúp tôi đóng giả làm bạn trai của tôi hay không.”

Bởi vì mở loa ngoài cho nên người bên cạnh tất nhiên cũng nghe rất rõ.

Hạ Quân cảm thấy không khí trong văn phòng của Tưởng tiên sinh nháy mắt đã đóng băng hoàn toàn, sau lưng tựa như có hai mũi tên bắn thẳng phía anh.

Hạ Quân miệng khô lưỡi khô bối rối vô đầu, lại nghe thanh âm của Hứa Liên Trần người phía bên kia điện thoại không biết rõ tình hình êm ái truyền đến: “Hạ tiên sinh không biết anh có thể giúp tôi chuyện này hay không?” Tựa hồ lo lắng anh có điều băn khoăn, Hứa Liên Trần ở đầu dây bên kia còn liên tục cam đoan: “Hạ tiên sinh, xin anh cứ yên tâm, chỉ một lần, một lần này thôi. . . . Về sau tuyệt đối sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.”

Hạ Quân nhìn tờ giấy của người nào đó đưa qua đọc nhanh, khẽ hỏi; “Vì sao lại tìm tôi?” Hứa Liên Trần giật mình, một hồi lâu, thanh âm chậm rãi thấp xuống: “Tôi không còn quen ai khác” Tựa như cô bỗng cảm nhận được gì đó, đột nhiên nói: “Hạ tiên sinh, thật xin lỗi đã quấy rầy anh rồi. Nếu như nó gây phiền phức cho anh thì anh cứ coi như tôi chưa từng nói gì cả.”

Đáy lòng Hạ Quân dâng lên cảm giác khó nói thành lời, tựa như là thương hại cũng là thương tiếc cũng may người nào đó lại đưa chỉ thị qua, anh vội không ngừng nói: “Không sao, sao lại phiền chứ, đây chỉ là chuyện nhỏ tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Hứa Liên Trần yên tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Hạ tiên sinh, thật sự rất cảm ơn anh.”

47. Q.2 - Chương 2: Thế Giới Lạnh Lẽo – P2

Tưởng Chính Nam bên cạnh sắc mặt đầy vẻ lo lắng, nếu nhìn thật kỹ có thể nhận ra bàn tay đang cầm tài liệu của hắn bởi vì quá dùng sức mà đã trở lên trắng bệch, hiển nhiên là đang cực lực khống chế bản thân.

Thân là trợ lý đặc biệt của Tưởng Chính Nam, Hạ Quân là người hiểu rõ nhất chuyện của hắn và Hứa Liên Trần.

Từ trước đến nay anh luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc của một người làm chức trợ lý đặc biệt, cái gì nhìn thấy cũng coi như chưa từng thấy, cái gì biết cũng giả bộ coi như không biết, chưa bao giờ có ý muốn hỏi thăm gì cả.

Dù sao đàn bà đối với Tưởng Chính Nam mà nói chỉ có thừa chứ không có thiếu.

Lúc đầu anh chỉ mơ hồ cảm thấy Tưởng Chính Nam đối với Hứa Liên Trăn có gì khác biệt, mãi cho đến khi Liên Trăn và Chính Tuyền bị bắt cóc, thời điểm đó anh mới vỡ lẽ ra, chỉ duy nhất Hứa Liên Trăn là đặc biệt.

Chính là có đặc biệt đến thế nào thì Tưởng tiên sinh vẫn làm cho Hứa tiểu thư rời đi.

Còn nhớ rõ lần cuối cùng anh gặp mặt với Hứa tiểu thư, Tưởng Chính Nam ngồi ngay trong xe, cách tiệm café một tấm thủy tinh trong vắt, đem nhất cử nhất động của hai người bọn họ thu vào trong mắt.

Sau đó xe chạy đến bờ biển, Tưởng Chính Nam tựa như hóa đá đứng trên bờ cát đợi hồi lâu.

Cuối cùng trước lúc rời đi, Tưởng Chính Nam đem dây chuyền cùng di động của Hứa tiểu thư ném xuống dưới biển.

Sau đó xoay người, bình tĩnh sai bảo anh: “Lái xe, gọi điện cho Bạch Đình, nói mời cô ta tối nay đi nghe ca nhạc.”

Sau đó Tưởng Chính Nam tựa như biến về nguyên hình trước đây, thảnh thơi lại hẹn hò với mấy người đàn bà của hắn.

Tất cả mọi chuyện đều như thường, tựa như Hứa Liên Trăn chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của hắn vậy.

Nhưng mà Tưởng Chính Nam lại dọn ra khỏi biệt thự đang ở, sai Hạ Quân tìm kiến trúc sư đến tu sửa lại.

Khi Hạ Quân đưa bản thiết kế của kiến trúc sư cho hắn xem qua, hắn liếc cũng không thèm liếc một cái nói với anh: “Cứ theo bản vẽ này mà thi công đi.”

Ngữ khí bình thản đến mức dường như chuyện này không hề có liên quan với hắn.

Hạ Quân vốn là người không thích nhiều lời, cho nên cứ ẩn theo ý tứ của hắn mà làm.

Hạ Quân cũng từng cho rằng chuyện về Hứa Liên Trăn sẽ nhanh chóng chìm vào quá khứ, tựa như một con thuyền lướt trên mặt nước.

Thế nhưng không lâu sau, quản giáo trạm giam lại gọi điện cho anh, nói Hứa Mưu Khôn sau khi kiểm tra xác định là ung thư phổi.

Hạ Quân cúp điện thoại xong liền báo tin này cho Tưởng Chính Nam.

Tưởng Chính Nam nghe xong liền trầm mặc thật lâu, Hạ Quân thấy thế liền lui ra ngoài.

Sau đó Tưởng Chính Nam gọi anh tới văn phòng, sai anh gọi điện thoại cho quản giáo trạm giam. Hỏi những thủ tục và quy định để được phóng thích, sau đó liền sai anh vận dụng các mối quan hệ thu xếp cho Hứa Mưu Khôn được thả ra.

Thậm chí ngay cả phía bệnh viện đều là Tưởng Chính Nam nháy mắt sai bảo Hạ Quân liên hệ sắp xếp. Mọi chuyện đã như thế, vậy mà trước mặt Hạ Quân Tưởng Chính Nam chưa từng nhắc đến tên Hứa Liên Trăn dù chỉ một lần.

Vừa rồi khi ở trong văn phòng của Tưởng Chính Nam, bởi vì đang cầm di động ở trong tay bỗng thấy Hứa Liên Trăn gọi đến Hạ Quân không khỏi vô cùng sửng sốt.

Tưởng Chính Nam tất nhiên nhìn ra vẻ khác lạ của anh, tựa như vô tình hỏi một câu: “Điện thoại của ai vậy? Sao không bắt máy đi.” Hạ Quân do dự một hồi, mới trả lời: “Là của Hứa tiểu thư.”

Sắc mặt Tưởng Chính Nam đen lại hồi lâu, mãi sai mới có ý bảo anh bấm nhận cuộc gọi.

Tưởng Chính Nam vẫn im lặng không nói không rằng.

Hạ Quân thấy thế liền đóng cửa ban công phòng Tưởng Chính Nam lại, sau đó trong phòng liền vang lên một tràng tiếng nói ồm ồm.

Sau ngày đó, cô chưa từng liên hệ với hắn. T*ật giống như hai người chưa từng quen biết gì cả.

Thật giống như cô và hắn không hề có liên quan gì hết.

Chưa bao giờ quen biết.

Tưởng Chính Nam chống hai tay lên mặt bàn, nhìn đồng hồ điện, hơi thở dồn dập hỗn loạn, vẻ mặt thoáng chút tổn thương.

Thì ra đối với cô mà nói, hơn một năm kia, hơn 300 ngày kia cho tới bây giờ đều không có ý nghĩa gì cả.

Ngay cả chuyện quan trọng như vậy người mà cô tìm thà rằng là Hạ Quân chứ không phải là hắn.

Tưởng Chính Nam liền cứ duy trì tư thế như vậy hồi lâu, tựa như hóa thành một pho tượng, lòng đau khó nói thành lời.

Hứa Liên Trần cúp máy xong, khẽ thở dài một hơi, may là Hạ Quân đồng ý giúp.

Nếu không. Nếu không cô biết phải tìm ai đây? Trong đầu lập tức dần hiện ra khuôn mặt Tưởng Chính Nam. Sau một hồi lâu cô mới giật mình sợ hãi phát hiện ra, lòng cô có một khoảng trống rỗng, thời gian gần đây trong trí nhớ của cô đã mất đi một phần nào đó, tựa như bệnh nhân bị bệnh mất trí nhớ mang tính chọn lọc vậy, thường thường có cảm giác được nhưng lại không biết nói thành lời là mình đã quên cái gì, thỉnh thoảng lại vô duyên vô cớ ngơ ngẩn.

Buổi tối ngày hôm đó, khi Tưởng Chính Nam dừng xe đợi đèn đỏ ở ngã tư trên đường, ngẩng đầu liền nhìn thấy bệnh viện trung tâm cách đó không xa.

Cư nhiên xe lại chạy đến đây, sắc mặt Tưởng Chính Nam sầm xuống.

Khi đèn đỏ chuyển xanh hắn liền quặt tay lái đi thẳng vào bệnh viện.

Tưởng Chính Nam vẫn duy trì tư thế bất động ngồi trong xe. Mãi một hồi lâu sau hắn nhìn nhìn đồng hồ thấy trên đó đã chỉ là tám giờ tối liền đẩy cửa xe ra, một trận gió lạnh thổi ủa tới.

Bỗng chốc hắn trở lên tỉnh táo lạ thường, đứng yên tại chỗ.

Đứng bất động giữa trời gió lạnh, cuối cùng hắn vẫn là đóng cửa xe hướng phía bệnh viện đi bộ vào.

Tưởng Chính Nam đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, nghe được giọng nói dịu dàng quen thuộc bên trong truyền tới: “Ba, ba có muốn ăn cam không? Con bóc cho ba một trái nha.”

Trong nháy mắt đó, trái tim hắn tựa như run rẩy loạn nhịp.

Là giọng nói của cô.

Lửa giận tích tụ mấy ngày nay thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị nước đá dập hoàn toàn, từ từ lạnh đi.

Hắn vẫn cho rằng trên đời này đàn bà không thiếu. chỉ cần vài ngày là hắn có thể quên hoàn toàn cô.

Đúng vậy, quên hoàn toàn.

Chính là thẳng đến giờ phút này, mới biết được không phải như thế.

Nhiều lúc, nghĩ muốn quên nhưng khó lòng có thể quên được.

Tưởng Chính Nam vẫn đứng ngoài cửa, sau đó Hứa Liên Trần đi ra, một mình đi tới trạm xe buýt. Hắn vẫn cứ chậm rãi đi lái xe phía sau.

Tưởng Chính Nam nhìn thấy cô lên xe, nhìn thấy cô xuống xe, lại đi một quãng đường thật dài mới đến phòng trọ cô thuê.

Hắn dừng xe trong góc, đứng dưới lầu nhìn thấy ánh đèn mờ mờ sáng lên.

Tướng Chính Nam nhìn quanh bốn phía, nơi này ẩm thấp dột nát, phòng cho thuê bốn phía đều là do chủ nhà dựng lên tạm bợ. Những nơi như thế này, ngư long hỗn tạp, từ trước đến nay là nơi an ninh không đảm bảo.

Tướng Chính Nam cất bước lên lầu, một bậc, hai bậc . . . bốn phía lạnh lẽo tựa như hầm băng, gió bắc vù vù gào rít đánh vào da thịt lộ ra ngoài quần áo tựa như mũi kiếm sắc nhọn đâm trên nền cát.

Tướng Chính Nam tựa như người mất hồn, đứng chờ người bên ngoài căn phòng nhỏ.

Thì ra, những ngày gần đây cô vẫn sống ở nơi này.

Vài ngày sau, Hạ Quân dựa theo lời hẹn đúng giờ xuất hiện trước mặt Hứa Liên Trần.

Hứa Liên Trần thở phào một hơi, luôn miệng nói cảm ơn: “Hạ tiên sinh, thật lòng rất cảm ơn anh. Anh đã bận bịu như vậy còn phải bớt thời gian đến đây giúp tôi . . .”

Hạ Quân vẫn tỏ ra khách khí như thường: “Hứa tiểu thư, cô khách sáo quá rồi, chỉ là tiện thì giúp thôi . . .”

“Hạ tiên sinh, chúng ta nên bàn một chút thống nhất những gì cần nói trước mặt ba tôi khỏi đến lúc nữa lại có gì sai sót.”

Vì thế Hứa Liên Trần liền viết lên cảnh hai người gặp gỡ như thế nào, ở đâu, rồi sau đó nói lại lần nữa cho Hạ Quân.

Hạ Quân gật gật đầu: “Hứa tiểu thư, cô yên tâm tôi sẽ dốc sức phối hợp với cô.”

Không biết là do cách nói chuyện của Hạ Quân lễ phép lại lịch sự hay là do cha cô vẫn luôn mong mỗi có một người như vậy xuất hiện, cho nên tất cả mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi.

Ông Hứa Mưu Khôn gầy trơ xương, tinh thần mấy ngày nay đã muốn suy sụp, nhưng vừa nhìn thấy Hạ Quân liền mừng rỡ túm lấy tay Hạ Quân, cười vui vẻ nói: “Bác tin tưởng mắt nhìn người của con gái mình, nó nói cháu tốt thì cháu nhất định là người không tồi rồi.”

Hạ Quân không hổ là nhân tài số một, cười chân thành không chút sơ hở: “Bác à, có thể quen biết Liên Trần là phúc phận của cháu. Bác cứ yên tâm, sau này cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Lại thấp giọng giải thích: “Bác trai, cháu thật sơ xuất quá, mãi đến giờ mới có thể đến thăm bác. Căn bản là phía công ty cử cháu đi công tác nước ngoài cho nên hôm qua mới có thể về được.”

Hứa Mưu Khôn vỗ vỗ tay hạ quân, vừa lòng liên tục gật đầu nói: “Được rồi, được rồi. Đến là tốt rồi. Đến là tốt rồi. Người trẻ tuổi, sự nghiệp là quan trọng, sự nghiệp quan trọng hơn a.”

Sau đó hỏi qua gia cảnh của Hạ Quân. Hạ Quân đều rành rọt trả lời, nói bố mẹ là giáo viên trung học, trong nhà còn có một người chị gái đã kết hôn từ lâu.

Hứa Liên Trần ngồi bên cạnh vừa nghe vừa mỉm cười phụ họa, nhưng toàn thân đều cứng ngắc, thật sự không biết được những lời hạ quân nói đâu là thật đâu là giả.

Nhưng thực sự cô không thể không thừa nhận, Hạ Quân cực có năng lực, ít nhất sau khi nghe những lời anh ta nói ba cô đều vô cùng vừa lòng không tỏ vẻ hoài nghi chút nào.

Rất nhanh đã qu ânhi tiếng, ông Hứa Mưu Khôn nói chuyện một hồi liền có chút mệt mỏi, về mặt ủ rũ.

Hứa Liên Trần thấy thế vội đỡ cha mình nằm xuống: “Ba, ba nghỉ ngơi một chút đi. Đừng làm mình mệt mỏi quá, anh ấy còn phải về công ty có việc.”

Hạ Quân ở một bên giúp Liên Trần đắp chăn cho ông, phụ họa nói: “Đúng vậy bác trai, bác cứ nghỉ ngơi cho tốt, cần phải chú ý thân thể, lần sau cháu sẽ đến thăm bác.”

Hứa Mưu Khôn gật gật đầu, cảm thấy mỹ mãn trước khi chìm vào giấc ngủ còn nói: “Công việc là quan trọng, bận quá thì không cần lại đây đâu.”

Hứa Liên Trần nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa, trước cửa thang máy lại hạ giọng nói cảm ơn Hạ Quân lần nữa.

Hạ Quân nói: “Hứa tiểu thư, không cần khách khí như vậy, nếu như có chuyện gì cần tôi ra mặt, chỉ cần gọi điện cho tôi là được.”

Hứa Liên Trần gật gật đầu.

Hạ Quân rời thang máy vội vã chạy tới bãi đỗ xe ngoài bệnh viện, vừa mở cửa ngồi vào ghế liền bắt đầu báo cáo tình hình công tác của bản thân: “Tổng tiên sinh, tất cả đều rất thuận lợi.”

Tổng Chính Nam bắt chân chữ ngũ, mặt vô cảm phân phó: “Lái xe.”

Xe khởi động, rời khỏi bệnh viện.

Hạ Quân thấy vẻ mặt Tổng Chính Nam không tốt, cũng không đợi hắn mở miệng đã đem mọi chuyện vừa rồi xảy ra trong phòng bệnh rành rọt kể lại một lần. Vừa nói vừa nhìn kính chiếu hậu quan sát vẻ mặt của Tổng Chính Nam, nhưng từ khi xe khởi động Tổng Chính Nam đã nhắm chặt mắt.

Lái xe hướng công ty đi tới, mãi cho đến khi Hạ Quân nói xong, xe đã đi được quãng đường khá xa, cao ốc công ty đã xuất hiện gần ngay trước mắt Tổng Chính Nam bỗng nhiên cất giọng nói: “Quay đầu, đi bệnh viện.”

48. Q.2 - Chương 3: Thế Giới Lạnh Lẽo – P3

Tiểu Hạ Quân xong lòng Hứa Liên Trần khẽ thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy mệt mỏi cùng cô đơn như ừn ừn kéo tới. Mệt là điều tất nhiên cái chính là cô không hiểu được tại sao lại cô đơn.

Cô đứng trên hành lang bên ngoài đợi một hồi lâu sau, ổn định lại tâm tình rồi mới trở về phòng bệnh.

Ba cô, ông Hứa Mưu Khôn sắc mặt tiêu tụy, nhưng lại vô cùng vui vẻ, cười cười nói: “Ba gặp được tiểu Hạ thì vui quá cho nên không ngủ được.”

Hứa Liên Trần quay đầu đi, né tầm mắt của ba mình.

Ông Hứa Mưu Khôn lại nghĩ là cô đang thẹn thùng, vì thế không có nhiều lời, chỉ nhìn con gái mà mỉm cười.

Tuy rằng cô và Hạ Quân không có gì nhưng ba cô cười như vậy cũng khiến cô thẹn thùng mà phải thốt lên: “Ba. . . .”

Hứa Mưu Khôn buồn bã nói: “Ba nghĩ, nếu ba có thể nhìn thấy con kết hôn, nhìn con của con được sinh ra thì thật tốt biết bao.” Hốc mắt Hứa Liên Trần đỏ lên: “Ba. . . .” Hứa Mưu Khôn vỗ vỗ tay cô. “Ba chỉ là thuận miệng thì nói ra thôi, thế này ba cũng thỏa mãn lắm rồi. Tiểu Hạ tuổi còn trẻ, nhìn qua đã biết không tồi. . . . ba mẹ đều là giáo viên, dòng dõi đèn sách. . . . Được. . .”

Hứa Liên Trần xoay người đi, dụi dụi hơi nước nơi khóe mắt. Đắp lại chăn cho ông xong liền dặn dò nói: “Ba, cả buổi trưa hôm nay cũng mệt rồi, trước mắt nghỉ ngơi chút đã. Con đi chợ mua ít rau, về nhà sẽ nấu canh cho ba.”

Hứa Mưu Khôn đau lòng nói: “Không cần đi vội, ba không ăn uống, cái gì cũng không muốn ăn. Con nhìn lại bản thân mình đi, đã gầy thành cái gì rồi?”

Hứa Liên Trần làm nũng nói: “Là con muốn uống mà. Giờ con đi mua đồ ăn, ba mau nhắm mắt lại, ngủ không được cũng phải nghỉ ngơi một chút.”

Hứa Mưu Khôn lúc này mới nghe lời nhắm mắt lại.

Bởi vì thân mình suy yếu, buổi chiều còn nói chuyện khá lâu, rốt cuộc là cũng mệt mỏi, hơn nữa lại có thể nhìn thấy bạn trai của con gái mình, tâm sự trong lòng buông lỏng, ông liền mang theo mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ màng nhận ra hình như có người đi tới cửa phòng của ông, bước chân rất nhẹ, thấp giọng nói chuyện gì đó.

Bởi vì luôn luôn cảnh giác trong thời gian dài giờ đã thành bản năng ông Hứa Mưu Khôn bắt buộc bản thân mình mở to mắt, thấy ngoài cửa quả nhiên là có hai người đứng ở đó, một người là bác sĩ họ Hoa điều trị cho ông, người còn lại là một người đàn ông còn khá trẻ, từ góc độ của ông nhìn lên chỉ có thể nhận ra đó là một người đàn ông diêm mạo bất phàm, quần áo cao quý.

Ông Hứa Mưu Khôn nhú mào, tuy rằng thân mình bị bệnh, nhưng là đầu óc cùng ánh mắt không có bị bệnh.

Người thanh niên này ông nhìn có vẻ quen quen, đã từng gặp vài lần ở ngoài cửa phòng mình.

Bác sĩ Hoa mỉm cười hỏi ông: “Ông Hứa, hôm nay tinh thần thế nào?” Hứa Mưu Khôn gật đầu như đảo tỏi: “Rất tốt, tốt lắm a.”

Vừa nói vừa chống tay định ngồi dậy. Chợt thấy chàng thanh niên kia tiến lên phía trước, thái độ rất ân cần đỡ ông ngồi dậy.

Hứa Mưu Khôn vội nói: “Cám ơn!”

Người nọ mỉm cười với ông, rất là lễ phép: “Bác à bác không cần khách khí như vậy.”

Hứa Mưu Khôn nghe cách xưng hô của cậu ta, nghi hoặc nói: “Cậu gọi tôi là bác. Cậu là bạn của Tiểu Trần nhà tôi sao?” Người nọ giống như giật mình, sau một lúc lâu, mới đáp một cách rất khó hiểu: “Bác à bác cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, cháu xin cáo từ.”

Bác Hoa cũng cười cười: “Ông Hứa, tôi đây cũng xin ra ngoài có việc.”

Hứa Mưu Khôn đầy bụng hồ nghi nhìn bóng dáng hai người rời đi.

Tướng Chính Nam cùng vào văn phòng của bác sĩ Hoa.

Vừa vào hần liền hỏi: “Bác sĩ Hoa, bệnh tình của Hứa tiên sinh thật sự đã”

Bác sĩ Hoa đẩy gọng kính, thành thật nói: “Tướng tiên sinh, anh hẳn là biết rất rõ. Ngay sau khi ông Hứa chuyển tới đây chúng tôi đã làm đầy đủ các cuộc kiểm tra chuyên môn. Vốn là xạ trị bằng hóa chất thì vẫn có một tia hy vọng, nhưng ông Hứa không đồng ý xạ trị. Thời gian gần đây chúng tôi đều theo dõi rất sát sao tế bào ung thư trong cơ thể ông ấy Tình huống không được lạc quan cho lắm.”

Giống y những lời báo cáo của Hạ Quân gần đây, Tướng Chính Nam trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Theo như theo dõi của ông thì bệnh tình của Hứa tiên sinh còn có thể duy trì bao lâu?”

Ông Hoa Quốc Phú chậm rãi nói: “Cũng giống như lần trước tôi đã nói, cụ thể còn phải xem vào ý chí muốn sống của bệnh nhân. Tình huống của mỗi người đều không giống nhau. Dựa theo bệnh tình hiện nay của ông Hứa nhiều nhất là có thể cầm cự được ba tháng nữa . . . nếu ngắn thì” Hoa Quốc Phú nhún vai, không có nói thêm gì nữa.

Tướng Chính Nam thì thào lặp lại: “Hai, ba tháng.”

Chờ đến khi Hứa Liên Trần quay trở lại bệnh viện thì đã là sẩm tối.

Đứng ngoài cửa phòng nặn ra một nụ cười tươi rói sau đó mới đẩy cửa vào: “Ba, ba nhìn coi con mang theo cho ba món gì ngon này.”

Mở nắp hộp giữ nhiệt hương thơm liền xông thẳng vào mũi.

Ông Hứa Mưu Khôn đau lòng nhìn con gái, mấy năm nay không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, nguyên bản mười đầu ngón tay chưa từng phải đụng chạm gì hiện tại đã trở thành như thế này, ngay cả canh gà cũng có thể đem so sánh với hương vị của nhà hàng nổi tiếng.

Nghĩ qua cũng đủ biết đã phải chịu biết bao khổ cực.

Càng nghĩ lòng ông Hứa Mưu Khôn càng chua xót, lại sợ Hứa Liên Trăn nhận ra cho nên liền đổi đề tài, nói đến chuyện vừa mới xảy ra hồi chiều hỏi cô: “Cậu thanh niên gọi ba là bác kia . . . Con có quen biết với người như vậy sao?”

Cánh tay Hứa Liên Trăn khẽ run, canh gà trong bát khẽ sánh nên, tạo thành gợn sóng.

Trái tim vốn đã yên ả bỗng dưng bị lên giây cót, đập bùm bùm.

Theo như miêu tả của ba cô, thì rõ ràng là hấn, nhưng . . . Nhưng thật sự không có khả năng là hấn.

Tuyệt đối không có chuyện này.

Chắc là người khác đi nhầm phòng bệnh mà thôi. Suy nghĩ như vậy, nhất thời tỉnh táo lại.

Hứa Liên Trăn nghiêng mặt đi, dừng một chút, ới nói: “Ba, sao con có thể quen biết những người bạn như vậy. Tám phần là đi nhầm phòng rồi.”

Hứa Mưu Khôn cẩn thận suy nghĩ lại, quả thật là như thế: “Chắc là vậy rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu ta đúng là chàng trai có khí thế hơn người . . .” Trong lúc khen ngợi không khỏi nghĩ đến Hạ Quân lại cảm thấy cực kỳ vừa lòng: “Ba thấy thằng bé Hạ Quân này quả thực là không tồi, rất thích hợp lấy làm chồng . . . Khổ lỗi vừa mới gặp mặt đã phải tiễn người ra đi . . . Cuộc đời này đúng là nhiều thứ trùng hợp . . .” Người ta là mẹ chồng xem mặt con dâu, càng xem càng thấy nản còn ông Hứa Mưu Khôn xem Hạ Quân càng xem càng thấy tốt.

Hứa Liên Trăn bỗng sáng giọng: “Ba. . . .”

Hứa Mưu Khôn nhìn thấy con gái xinh đẹp bỗng nhiên thở dài một hơi: “Tiểu Hạ biết mọi chuyện trước đây của con không? Nó có biết trước đây con . . .” tất nhiên Hứa Liên Trăn biết ông đang lo lắng điều gì, vội trấn an ông: “Ba, anh ấy đối xử với con rất tốt, sẽ không để ý đến chuyện trước đây của con.”

Hứa Mưu Khôn nhớ lại chuyện cũ, không ngừng tự trách: “Ai. Đều là ba ba hại con.” Hứa Liên Trăn lớn giọng: “Ba, được rồi, được rồi, giờ là lúc nào còn nhắc đến chuyện này nữa, đều đã qua hết rồi.”

“Hạ Quân anh ấy đều biết cả, anh ấy còn nói với con, nhà anh ấy cách ở đây xa như vậy, anh ấy không nói, con không nói người nhà anh ấy mãi mãi sẽ không biết được, . . . ba, ba cứ yên tâm đi.”

Hứa Mưu Khôn nghe thấy cô nói như vậy, liên tục gật đầu: “Vậy thì tốt quá, tốt quá. Ba đã nói rồi mà, tiểu Hạ là đứa bé tốt . . .”

Hứa Liên Trăn vừa thổi vừa dứt canh cho ông: “Ba ba, uống nhanh đi. Ngươi thì uống không được đâu, dầu mỡ đông hết lại.”

Hứa Mưu Khôn bởi vì cao hứng, cho nên một hơi uống hết hơn nửa bát canh. Nhìn con gái nhanh nhẹn thu dọn bình giữ nhiệt, lại đi giặt khăn, rửa bát, thu xếp trong phòng bệnh, đáy lòng ông không khỏi dâng lên chua xót, đau lòng kéo tay cô ngồi xuống: “Cả ngày hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi chút đi . . . ai, đều là ba không tốt, là ba khiến con bị vạ lây.”

Hứa Liên Trăn nói: “Ba, ba lại nói nhầm rồi, ba là ba của con, con không chăm sóc ba thì ai chăm sóc ba?” khi nói còn nghiêng đầu trêu chọc: “Trừ khi bên ngoài ba còn có con gái khác nha.”

“Ba, rốt cuộc có hay không?”

Hứa Mưu Khôn vừa bực mình vừa buồn cười nhe một cái vào trán cô. Hứa Liên Trăn ôm trán, kêu lớn: “Ai nha. Đau. Đau quá”

“Ba, con áp dụng chính sách của đảng, thành khẩn được khoan hồng, kháng cự thì sẽ nghiêm trị a.”

Hứa Mưu Khôn cười không dứt lắc đầu: “Con a.”

Hình ảnh cha con hòa thuận như vậy, tựa như thời gian quay ngược trở lại về tới những tháng ngày trước đây.

Hứa Mưu Khôn ngậy ngẩn nhìn cô một lúc lâu, thở dài một hơi, lại như thật lòng dặn dò nói: Tiểu Trần, trên thế giới này, điều duy nhất mà baba không yên lòng cũng chỉ có con. Baba không cầu sau này con được giàu sang phú quý, chỉ cần con cả đời bình an, lòng luôn vui vẻ, baba có đi cũng yên tâm.”

Lòng Hứa Liên Trần chua xót, tựa đầu lên đùi ba mình, khẽ cọ cọ, giống như trước đây. Rồi nhẹ giọng nói: “Ba, ba cứ yên tâm, con sẽ như vậy. Con nhất định sẽ bình an, hạnh phúc, thông thả mà sống. Ba cũng vậy, phải nghe lời bác sĩ, phải ngoan ngoãn uống thuốc, ăn nhiều đồ ăn, để duy trì sức khỏe . . . Ba, ba nhất định phải nhìn thấy con hạnh phúc đó.”

49. Q.2 - Chương 4: Thế Giới Lạnh Lẽo – P4

Thân thể Hứa Mưu Khôn tuy càng ngày càng uể oải, mệt mỏi nhưng hàng ngày vẫn có thói quen xem báo. Hôm nay sau khi ngủ trưa tỉnh dậy thấy tờ báo do con gái mua đặt ở đầu giường, ông liền chống người muốn ngồi dậy, một động tác nhỏ như vậy hiện tại cũng khiến ông mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi. Cũng may hiện giờ ông đã thông suốt, ở trong tù mấy năm, giờ có thể cùng con gái đoàn viên, ông đã cảm thấy mỹ mãn.

Đời người ai cũng không thể tránh khỏi số kiếp này, có điều là sớm hay muộn mà thôi.

Hứa Mưu Khôn buông tờ báo xuống, cố gắng đi từng bước đi đến cửa phòng, ra hành lang hít thở không khí thoáng đãng. Ông dựa tường đi được khoảng gần 10 thước thì có một y tá vội vàng chạy qua thân thiết hỏi han: “Ông Hứa, đừng đi xa quá, cẩn thận mệt mỏi.”

Hứa Mưu Khôn ngồi xuống vị trí mà mình thường lui tới trên hành lang nghỉ ngơi.

Sau một lúc lâu, có người ngồi xuống bên cạnh ông: “Bác, bác vẫn khỏe chứ?” là người thanh niên đến cùng bác sĩ Hoa hôm đó. Hứa Mưu Khôn mỉm cười gật đầu: “Vẫn ổn.”

Người thanh niên kia chỉ chỉ căn phòng bệnh cách đó không xa, nói: “Cháu tới thăm người bệnh, bạn của cháu nằm ở phòng kia. Y tá nói ông ấy phải đi kiểm tra tổng quan, cũng không thể quay về sớm được. . .”

Thì ra là thế, xem ra ngày đó người ta thật sự là đi nhầm phòng bệnh. Hứa Mưu Khôn cảm thấy thoải mái, liền nói một câu: “Đúng vậy, chắc cũng phải nửa ngày đó.”

Hứa Mưu Khôn lại ngồi một lát, liền muốn đứng dậy. Người thanh niên kia thấy thế mau đỡ lấy ông nói: “Để cháu dìu bác.” Hứa Mưu Khôn khoát tay nói: “Cảm ơn. . . . Tôi đi một mình được rồi.”

Người thanh niên kia rất khách khí: “Không sao đâu bác. Dù sao cháu cũng đang đợi người, thời gian không vội. Để cháu dìu bác về phòng.”

Hứa Mưu Khôn được người thanh niên kia nâng dựa vào đầu giường. Người thanh niên kia cực kỳ cẩn thận, còn lấy gối mà kê cho ông: “Bác cảm thấy thoải mái chưa?” Hứa Mưu Khôn nói: “Được rồi, cảm ơn cậu.”

Người thanh niên kia lại hỏi: “Bác có muốn uống nước không?” Hứa Mưu Khôn nói chuyện với anh ta vài câu miệng lưỡi cũng khô, liền gạt đầu, người thanh niên kia đi lấy nước, có lẽ là nhìn thấy hai cái cốc một màu trắng một màu đen không biết nên dùng cái nào liền ngậy ra vài giây mới hỏi: “Ở đây có hai cái cốc, cốc nào của bác thế?”

Hứa Mưu Khôn : “Cái màu đen kia.” Vì thế người thanh niên kia liền đổ một ly nước ấm hai tay đưa cho ông. Hứa Mưu Khôn nhận lấy, cười cười: “Cậu cũng ngồi xuống đi, không phải khách khí, nếu khát thì cứ uống nước.” Người thanh niên kia thực sự cũng không khách khí nữa, lấy cái cốc màu trắng ra đổ đầy nước rồi ngồi xuống bên thành giường.

Hứa Mưu Khôn nói chuyện với hắn vài câu, cũng cố ý muốn thăm thính một chút công ty mà Hạ Quân đang làm việc: “Đúng rồi, cậu thanh niên cho tôi hỏi, cậu có biết tập đoàn Thịnh thế ở Lạc Hải không?”

Người nọ ngẩn ra, sau đó cười cười nói: “Đương nhiên là biết, đó là tập đoàn lớn nhất nhì ở thành phố này. Sao đột nhiên bác lại hỏi vậy ạ?” Hứa Mưu Khôn nói: “Thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Đúng rồi, theo như lời cậu nói thì làm việc ở đó có phải rất có tương lai không?”

Người nọ liền cầm cốc nước lên nhấp một ngụm nhỏ, vừa nhìn qua Hứa Mưu Khôn cũng đủ biết đó là con nhà gia giáo hơn người, mọi cử chỉ lời nói đều đầy vẻ nho nhã lịch sự. Ngón tay người nọ khẽ vuốt ve miệng cốc, trả lời: “Có thể làm việc ở tập đoàn này, chỉ cần bản thân có năng lực, thì tương lai tất nhiên là rộng mở.”

Hứa Mưu Khôn cảm thấy lời nói rất có lý, tâm tình cũng tốt, lại cùng người nọ nói chuyện phiếm một lúc lâu, nói vài chuyện vui vẻ với hần. Ví dụ như nói đến chuyện Mỹ muốn đánh ai thì đánh, còn Anh thì Mỹ sai đánh ai sẽ đánh đấy, Nga thì ai chửi tôi tôi đánh, Pháp thì anh đánh tôi tôi đánh anh, còn Triều Tiên: ai chọc tôi không vui, tôi liền đánh Hàn Quốc.”

Hứa Mưu Khôn vài lần bị hần làm cho bật cười. Sau đó có lẽ người kia cũng nhận ra ông mệt mỏi, liền khách khí đứng dậy cáo từ đi ra ngoài, chỉ nói: “Chào bác, lần sau có dịp sẽ đến thăm bác.”

Hứa Mưu Khôn coi chuyện này như một tiết mục thường tình trong cuộc sống, cũng không có nhắc đến trước mặt Hứa Liên Trần.

Cách hai ngày, người thanh niên kia lại tới. Cũng là buổi chiều, đây là thời gian mà Liên Trần luôn không ở bệnh viện, Hứa Mưu Khôn đang xem báo, nghe thấy có người gõ cửa, ngẩng đầu liền thấy người thanh niên kia đẩy cửa đi vào: “Chào bác ạ.”

Hứa Mưu Khôn buông báo xuống, gỡ kính mắt: “Lại đến thăm bạn của cậu à. . .” người thanh niên kia cười cười, “Dạ vâng.”

Hứa Mưu Khôn nói: “Ngồi đi. Bạn cậu kiểm tra kết quả thế nào rồi?” Người thanh niên kia ngẩn ra, nói: “Không tốt lắm, là giai đoạn cuối. . .”

Hứa Mưu Khôn thở dài: “Ở tầng này phần lớn đều bệnh hiểm nghèo. . .”

Bởi vì lần trước đã nói chuyện với nhau cho nên hai người cũng coi như quen biết. Người thanh niên kia hỏi: “Mấy lần cháu đến đây cũng không thấy có ai cùng bác cả?”

Hứa Mưu Khôn nói: “Con gái của tôi chăm sóc tôi, hàng ngày giờ này nó đều về nhà đi chợ nấu canh gà. . . sau đó mang lại đây cho tôi.” Người thanh niên kia giật mình, cười nói: “Thật là cô con gái hiếu thảo. Bác quả là có phúc.”

Hứa Mưu Khôn: “Đúng vậy. Bệnh nhân ở mấy phòng cùng tầng đều ao ước được như tôi.” Cũng không biết vì sao liền như mở đĩa nhạc nói một tràng: “Ai, tôi a, cũng chỉ có một đứa con gái. Đúng là đã khiến nó thua thiệt nhiều. . . . mẹ nó thân thể không tốt, lúc nó mới được hai tuổi đã ra đi. . . . Lúc đó, nhà đúng là nghèo túng cùng đường. . . . Ngay cả tiền mua sữa cho nó tôi cũng không có, cho nên phải trộm đi bán máu. Nhà bên cạnh cũng có một bé gái cùng tuổi với nó, mỗi sáng đều được ăn hai quả trứng gà, còn nó lúc nào cũng là cháo dưa muối. . . . Lúc đó tôi nghĩ, tôi nhất định phải có tiền, không thể để cho con gái tôi phải cùng tôi chịu những ngày khổ cực này nữa. . . Ai! Đúng là trời không chiều lòng người, cuối cùng vẫn là tôi hại nó. . .”

Khi Hứa Liên Trần mang canh tới cho ba mình, vừa mở cửa ra đã cảm thấy là lạ, sao trong phòng lại có mùi thuốc lá. Hứa Liên Trần nhíu mày nói: “Ba hút thuốc?”

Hứa Mưu Khôn giống như đứa trẻ làm sai chuyện, đem mặt giấu dưới tờ báo, không có lên tiếng. Giọng Hứa Liên Trần không khỏi cao thêm vài phần; “Đúng là ba đã hút thuốc? Thuốc ở đâu ra?”

Hứa Mưu Khôn ngượng ngùng giải thích: “Một người bạn cho ba. . .” Hứa Liên trần oán trách nói: “Ba, bác sĩ khờnh phải đã nói ba không được hút thuốc? Mà bây giờ ba còn dám hút thuốc trong phòng?” Hứa Liên Trần giận dữ: “Tóm lại là ai đã đưa thuốc cho ba?”

“Là bạn của người phòng bên cạnh, vừa lúc đi ngang qua. . .” Giọng Hứa Mưu Khôn thấp xuống. “Không hiểu sao mấy ngày nay ba rất thèm thuốc, cho nên ba mới lấy một điếu hút cho đỡ thèm, . . . thật sự, chỉ có một điếu thôi.”

Hứa Liên Trần nhớ lời bác sĩ Hoa đã nói riêng với cô: “Hứa tiểu thư, thực xin lỗi, tế bào ung thư của ba cô đã di căn toàn thân . . .” Lòng cô đau xót, cảm thấy mắt nóng lên, tựa như có thứ gì đó muốn chảy ra, cô vội vàng ngoái mặt đi. Nghĩ hiện tại ba muốn hút thuốc thì cứ để ông hút đi.

Không có phẫu thuật, cũng không có xạ trị bằng hóa chất, Hứa Mưu Khôn chuyển đến bệnh viện gần một năm, một buổi chiều yên tĩnh liền nhắm mắt ra đi. Trước khi ông đi, Hạ Quân có tới vài lần, sầm tròn vai người bạn trai tận tình hết mực chăm sóc cùng an ủi Liên Trần.

Hứa Liên Trần nhìn ảnh chụp ba mình trên mộ bia, rốt cục biết, thế giới này, trời đất bao la, từ giờ phút này trở đi chỉ còn một mình cô lẻ loi.

Từ nay trở đi, không bao giờ sẽ có người nấu trứng chần nước đường vào ngày sinh nhật cho cô nữa, sẽ không còn ai khi ăn cá sẽ vẽ thịt mặt cá cho cô nữa . . . không còn ai nữa.

Cô ngồi ngây người trước mộ bia thật lâu, sau đó lại dọc theo đường núi đi đến một nhà ga trên đường quốc lộ. Trời chiều tối dần, hai bên đều là đất hoang, từng bụi cỏ xanh biếc xanh nhạt xen nhau, dựa vào nhau mà vươn lên.

Hứa Liên Trần như người mất hồn bắt chuyến xe cuối cùng đi về nội thành Lạc Hải, khi chờ đợi về đến phòng trọ thì trời đã tối đen.

Cô lơ mơ cảm thấy có gì đó thất thường, xoay người nhìn lại, chỉ thấy có một chiếc xe đang từ từ băng qua đường cái, tất cả đều rất bình thường.

Hứa Liên Trần ở trong phòng ngủ chấp chờn, tỉnh rồi lại ngủ, khi tỉnh lại đã là ba ngày ba đêm, đói bụng ăn vài miếng cháo, ăn xong lại ngủ. Sáng ngày thứ tư, cô biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa. Vì thế rời giường, đem tất cả mọi thứ trong nhà quét tước lau chùi sạch sẽ hai lần, khiến cho tất cả sáng bóng không còn một hạt bụi, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa nhẹ nhàng khoan khoái một cái.

Giặt quần áo xong, đem tất cả mọi thứ thu xếp ổn thỏa xong cô mới rời nhà.

Không khí bên ngoài đã là mùa hè, ánh nắng chứa chan.

Thế giới này đối với cô mà nói, tựa như cách xa một thế hệ.

Cô đi không mục đích trên đường cái, không khí có hương vị của cuộc sống, có vẻ sôi động náo nhiệt. Cô đi dạo suốt một ngày, sau đó ngồi xuống một cái ghế đá bên vệ đường, cứ như vậy ngây ngốc nhìn xe cộ kẻ đến người đi, cả thế giới như hoa trong gương, trăng trong nước, tươi đẹp ồn ào.

Chính là, tất cả, tất cả mọi thứ đều không có liên quan đến cô.

Ngồi rất lâu sau đó, mãi cho đến khi di động vang lên, Hứa Liên Trần mò mẫm lấy từ trong túi ra, nhìn thấy một dãy số lạ trên màn hình, nhìn màn hình nhấp nháy liên hồi, cô liền bấm nghe, truyền đến là giọng nói quen tai....

50. Q.2 - Chương 5: Thế Giới Lạnh Lẽo – P5

Ngồi rất lâu sau đó, mãi cho đến khi di động vang lên, Hứa Liên Trần mò mẫm lấy từ trong túi ra, nhìn thấy một dãy số lạ trên màn hình, nhìn màn hình nhấp nháy liên hồi, cô liền bấm nghe, truyền đến là giọng nói quen tai: “Hứa tiểu thư, có tiện gặp mặt không?”

Sau một lúc lâu, một chiếc màu đen xe thông thả dừng bên vệ đường cái, có một nam lái xe rất có dáng dấp đi xuống, khách khí mở cửa mời cô: “Hứa tiểu thư.”

Tướng phu nhân vẫn bộ dáng cao quý thông dong như trước, vuốt cằm mỉm cười hướng cô: “Xin chào, Hứa tiểu thư, có tiện lên đây ngồi nói chuyện một chút không?”

Lời mời khách khứa như vậy, Liên Trần có muốn từ chối cũng không được, vì thế thoải mái ngồi vào trong xe: “Chào Tưởng phu nhân.”

Sắc mặt Hứa Liên Trần tiều tụy ảm đạm, bao nhiêu bi thương hiện hết trên mặt, chỉ liếc mắt qua là nhìn không sót gì. Lục Ca Khanh động lòng: “Hứa tiểu thư, người cũng đã đi rồi, hãy nén bi thương.”

Hứa Liên Trần nghiêm nghị nói: “Cám ơn bà.” Nói xong, nghĩ tới một chuyện, “Tưởng phu nhân, cám ơn bà đã giúp đỡ từ trước tới nay. Nhưng tôi có chuyện phải nói qua với bà, tiền viện phí điều trị của ba tôi tôi nhất định sẽ trả lại cho bà . . .”

Lục Ca Khanh ngăn ra, một lát mới hòa nhã nói: “Không cần, chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Tiền viện phí không phải do bà trả, vậy thì cũng chỉ có Chính Nam mà thôi. Thật không thể tưởng được nó lại . . . Lục Ca Khanh khẽ nhủ mày, có loại lo lắng như thủy triều dâng trào.

Hứa Liên Trần nói: “Tưởng phu nhân, không thể như vậy được.”

Lục Ca Khanh lấy lại tinh thần, từ trong túi xách lấy ra một tờ chi phiếu, ngắt lời của cô nói: “Hứa tiểu thư, tôi không có ý khinh thường gì đâu, cũng chỉ muốn cám ơn cô đã giúp đỡ mà thôi.”

Hứa Liên Trần nhìn tờ giấy mỏng manh kia, “Tưởng phu nhân, cám ơn, chính là tôi thật sự không cần.” Kỳ thật không cần Tưởng phu nhân tìm đến, cô cũng muốn rời đi.

Lục Ca Khanh nói: “Tôi cũng là bậc cha mẹ, có nỗi lòng riêng. Hứa tiểu thư, tôi tin tưởng ba cô ở trên cao cũng muốn sau này cô có thể sống tốt hơn một chút.”

Hứa Liên Trần lắc lắc đầu, ảm đạm cười: “Cuộc sống có tốt, cũng có thể không liên quan đến tiền tài.”

Hứa Liên Trần thấp giọng nói: “Cám ơn tưởng phu nhân. Chính là số tiền này, tôi không thể lấy, nếu không cha tôi ở dưới suối vàng cũng sẽ hổ thẹn vì tôi.” Cho dù không có tiền, cô cũng nhất định sẽ sống tốt. Bởi cô đã hứa với ba mình như vậy!

Lục Ca Khanh yên lặng hồi lâu, sau một lúc mới nói: “Cô có dự định gì cho sau này không?”

Hứa Liên Trần nhìn ngoài cửa sổ xe, sắc trời đã đen ngòm, đèn đường cách đó không xa chiếu những tia sáng lơ mơ, tựa như những đóa hoa quỳnh nở rộ trong màn đêm, từng đóa từng đóa đua nhau nở rộ.

Hứa Liên Trần chậm rãi nói: “Tưởng phu nhân, bà cứ yên tâm, chuyện tôi đã hứa với bà, tôi sẽ làm được. Tôi sẽ rời xa nơi này, đến một nơi mà không có ai quen biết tôi, bắt đầu cuộc sống mới. Tôi có tay có chân, nhất định sẽ không chết đói được. .”

Đúng vậy, hết thảy bắt đầu lại từ đầu, về sau trong cuộc sống của cô, không còn ba ba nữa, cũng không có ai là Tưởng Chính Nam, Diệp Anh Chương. Về sau, cái gì cũng đều không có !

Kỳ thật tại thành phố này, những người ở đây chẳng qua ban đầu cô cũng là người xa lạ mà thôi. Cô ra đi, coi như lại quay trở lại trạng thái ban đầu, thành người xa lạ.

Lục Ca Khanh thở dài, lấy ra một tờ danh thiếp, viết lên mặt trên một dãy số, đưa cho cô: “Đây là số di động riêng của tôi, về sau cho dù cô ở đâu, nếu cần giúp đỡ gì có thể gọi vào số này tìm tôi.”

Số này của bà chỉ có người nhà mới biết, đây quả là một hứa hẹn quá ưu ái. Trong lòng Lục Ca Khanh biết bà không nên mở ra lời hứa hẹn này, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ đau thương của Hứa Liên Trần, bà liền cảm thấy không đành lòng. Xưa nay bà luôn giúp đỡ mọi người, biết có chuyện không nên quá tận tình. Một cô gái như vậy, nếu là Nếu là gia cảnh trong sạch, Chính Nam lại yêu lại thích, bà cũng sẽ không phản đối. Nhưng thói đời éo le, không chỉ ba cô ta, ngay cả cô ta cũng vướng vòng lao lý . . .

Ai, chuyện tới hiện giờ, còn suy nghĩ chuyện này làm gì chứ!

Hứa Liên Trần từ chối không được, đành cầm vào trong tay, thấp giọng nói cảm ơn: “Cám ơn Tưởng phu nhân.”

Cô biết cô vĩnh viễn không cần dùng đến nó.

Biển quảng cáo chữ nhấp nháy liên hồi của sân bay như ẩn như hiện không ngừng xuất hiện trong tầm mắt Hứa Liên Trần từ từ nhắm hai mắt, cô cách hấn càng ngày càng xa. Tất cả những người, những chuyện, những cảnh vật liên quan đến hấn đang không ngừng lướt nhanh qua, càng ngày càng xa

Cuộc đời này, kiếp này hấn là sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Tạm biệt Lạc Hải, tạm biệt quá khứ. Tất cả bắt đầu lại lần nữa.

Chính là không biết vì sao, hình ảnh mỗi người lại càng ngày càng hiện rõ lên trong đầu Hứa Liên Trần.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, hấn là cô nên nhớ tới Diệp Anh Chương, nhưng sự thật lại không phải vậy. Từ đầu tới cuối, người cô lưu luyến nhớ tới lại chính là Tưởng Chính Nam.

Hứa Liên Trần khẽ cắn môi, đè nén chua xót nơi chóp mũi cùng khóe mắt. Mắt nặng trĩu, hình như có thứ gì đó muốn rơi xuống.

Không, cô không thể khóc.

Cô đã hứa với ba mình, cô nhất định sẽ tìm một người đàn ông thật tốt, có công việc, cũng không cần giàu có, cũng không nhất định phải đẹp trai, chỉ cần thật lòng đối tốt với cô, sau đó an an ổn ổn mà sống.

Cô nhất định sẽ tìm được người như vậy.

Tiếng chuông di động chói tai phá vỡ không khí yên tĩnh trong xe. Hứa Liên Trần nhìn chằm chằm dãy số hiển thị trên màn hình, cho dù không có lưu nhưng dãy số này cực kỳ quen thuộc. Tựa như đã khắc vào trong lòng, tẩy xóa cũng không đi.

Sao hấn lại có số di động này của cô? Nhưng chỉ vài giây sau, cô lại cười tự giễu suy nghĩ của chính mình. Tưởng Chính Nam là ai? Hấn có thiếu gì cách chứ?

Nhưng cô thật sự khó hiểu vì sao số của hấn lại gọi đến lúc này. Ngày đó sau khi rời khỏi trang viên của Niếp Trọng Chi, hấn xoay người rời đi. Từ đó hai người không gặp lại nữa. Hiện giờ nhớ lại, cô còn nhớ rõ như in hình ảnh hấn chậm rãi quay người rời đi

Cô và hấn, tất cả đều đã chấm dứt.

Tựa như cả thế kỷ trôi qua, tiếng chuông gián đoạn mấy giây lại lập tức vang lên. Càng không ngừng lặp lại.

Cuối cùng, cô ngừng thở, ấn nhận cuộc gọi. Thanh âm hấn không chói lọi, cũng không lạnh lùng, xuyên qua sóng điện rõ ràng truyền đến, nhưng vẫn cho cô biết hấn đang tức giận cỡ nào.

“Bảo lái xe dừng lại cho tôi.”

Lòng Hứa Liên Trần run lên, theo bản năng xoay người nhìn về phía sau. Cô sợ hãi, phía sau xe họ không xa có một chiếc xe đang lao tới, rõ ràng là hấn. Nhưng hiện tại trên đường đến sân bay, xe quá nhiều, hấn muốn vượt, càng bị chặn lại.

“Hứa Liên Trần, em có nghe tôi nói không hả? Dừng xe cho tôi.” Giọng hấn lạnh lùng mang theo vài phần thờ ơ.

Hứa Liên Trần lặng yên nhìn xe của hấn, cách mấy tầng thủy tinh, cách khoảng cách rất xa, cô có thể nhìn thấy vẻ mặt vô cùng tức giận của hấn.

Cô quay đầu, đại sảnh sân bay đã xuất hiện trước mắt.

Phía bên kia điện thoại, Tưởng Chính Nam tựa như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hứa Liên Trần, tốt nhất em nên nghe tôi lần này, dừng xe cho tôi. Em cho là em có thể dễ dàng rời khỏi tôi như vậy sao?”

Đúng vậy là hấn sai Hạ Quân bảo cô dọn ra ngoài, hấn nghĩ cô sẽ quay lại nói với hấn dù chỉ nửa câu hay một chữ, chính là cô cái gì cũng không có, Hạ Quân nói cô chỉ nói một từ “Được.”

Ngày đó khi Hạ Quân đưa chi phiếu cho cô ở trong tiệm café, hấn ở trong xe chỉ cách đó một tầng thủy tinh, vẫn nhìn cô chằm chằm. Cô không có nửa phần từ chối, cứ vậy mà nhận lấy. Hấn nghĩ cô sẽ cự tuyệt, cô quật cường mà ngu dốt như vậy, nhất định sẽ không nhận đầu.

Chính là hấn trở mắt nhìn cô tiếp nhận tất cả . . . chỉ cần cô nghĩ tới tương lai giữa hấn và cô, cô sẽ từ chối. Chính là cô không làm vậy. Cô không làm như thế.

Lần đầu tiên Tưởng Chính Nam biết thế nào là tổn thương.

Mà hấn luôn tự nhắc nhở mình, loại đàn bà như cô không hiểm lạ gì, có gì tốt chứ. Chỉ cần hấn muốn, thì xinh đẹp hơn cô có cả dãy dài . . . đúng vậy cả dãy dài. . .

Vì thế, hấn cũng coi thường.

Nhưng không hiểu vì sao khi nhận được điện thoại của Khương quản giáo nói ba cô kiểm tra phát hiện bị bệnh nặng, toàn thân hấn liền cứng đờ tại chỗ . . . phục hồi tinh thần lại, tựa như ra lệnh, trước tiên dùng các mối quan hệ giúp ba cô được thả ra.

Cô mãi mãi sẽ không biết được, là đích thân hấn đón ba cô từ trên xe cảnh sát rồi đưa đến bệnh viện.

Hấn không ít lần đến bệnh viện, đứng bồi hồi bên ngoài cửa phòng ba cô cũng là vì chỉ muốn nhìn thấy cô một cái. Hấn biết cô không ngừng trốn ở hành lang gần cầu thang bộ khóc thầm. Cô ở bên trong cánh cửa, hấn ở ngoài cửa. . . . chỉ cách một tầng cửa mỏng manh. Vài lần tay hấn đã đặt lên ván cửa, hấn phải đè nén hết sức mới không có đẩy ra

Hấn biết cô có niềm kêu hãnh của cô, nhưng căn bản là cô không biết hấn cũng có ngạo khí của hấn.

Hấn từng nghĩ cô sẽ gọi điện thoại cho hấn, dù chỉ một cuộc mà thôi. Nhưng mà cô chưa bao giờ gọi cho hấn.

Cho dù như thế, hấn vẫn không ngừng liên hệ với bác sĩ phụ trách bệnh tình của ba cô Thậm chí còn lên đi gặp ba cô, cùng nói chuyện với ông ấy.

Sau khi ba cô ra đi, ngay cả đất xây mộ cũng là hấn sai Hạ Quân thu xếp thỏa đáng. Cô quá đau lòng, đã trở lên dần dần làm sao biết được hiện nay tác đất tác vàng, dựa vào phong thủy như nơi đó cô nghĩ muốn thuê 5 năm liền có 5 năm, mười năm liền có mười năm sao?

Tất cả mọi chuyện, hấn sẽ không bao giờ nói cho cô biết, cho nên vĩnh viễn cô cũng sẽ không biết.

Nhưng hôm nay, cư nhiên cô muốn buông bỏ tất cả, bỏ xuống tất cả mọi chuyện liên qua đến hấn, liền cứ như vậy mà rời đi. Từ nay về sau, sẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa.

Chẳng qua cô chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi. Tưởng Chính Nam hấn thứ không thiếu chính là đàn bà. Nhưng mà không hiểu tại sao, cô vẫn là đặc biệt duy nhất đối với hấn.

Tưởng Chính Nam không biết hấn bị làm sao, chắc là điên rồi, hiện tại điều hấn muốn chính là giữ cô lại bên cạnh, ở lại Lạc Hải, ở tại nơi mà mắt hấn có thể nhìn thấy cô.

Trong xe taxi, Hứa Liên Trăn từ từ nhắm chặt mắt, đồng thời ngón tay dùng lực rất mạnh kết thúc cuộc gọi.

Nhìn đồng hồ, chỉ còn cách thời gian đăng ký 50 phút. Mặt đồng hồ trơn bóng kim chạy từng nhịp từng nhịp, quá yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe được tiếng chuyển động của kim dây Kỳ thật, đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Bỗng nhiên trong lúc đó, phía sau xe không ngừng truyền đến tiếng “kétttttttttttttt” cùng những tiếng va chạm dồn dập, còn có tiếng còi xe không ngừng xe đâm vào nhau tạo thành bãi ngổn ngang, tựa như tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai cô.

Phản ứng đầu tiên là Hứa Liên Trăn giật mình quay đầu . . . quả nhiên đoàn xe phía sau bọn họ đã xảy ra tai nạn. Trong nháy mắt kia, tim cô như vỡ nát, lập tức muốn tuôn trào thành lời liên hướng lái xe hét lớn: “Dừng xe! Dừng xe!”

Thời tiết tháng 7, ánh nắng chói chang nóng nực, bụi đất bay mù mịt, tựa hồ che khuất tất cả. Nhưng cô vẫn nhìn thấy rất rõ khuôn mặt hấn, tràn đầy chất lỏng màu đỏ tươi.

Mãi cho đến sau này, Hứa Liên Trần nhớ lại mới cảm thấy lạ tại sao ngày đó cô không có buồn nôn. Cô chạy tới, dùng ngón tay run rẩy đụng đến chất lỏng kia, chất lỏng ẩm ướt mà ấm nóng: “Tướng Chính Nam! Tướng Chính Nam. . . .”

Trước thời khắc chìm vào hôn mê, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt sâu thẳm, nhưng bên trong lại hiện rõ ý cười vui sướng: “Hứa Liên Trần, em không đi được.” Chắc chắn đến vậy, giống như tất cả đều nằm trong dự tính của hắn.

Hứa Liên Trần ngây ngốc ngồi trước phòng phẫu thuật, trừ bỏ ba chữ màu đỏ “Đang phẫu thuật.” Có lẽ tất cả đều không có liên quan đến cô.

Tướng Chính Tuyền đỡ mẹ mình vội vàng chạy đến. Khuôn mặt Lục Ca Khanh tràn đầy kinh hoàng cùng lo lắng, mặc cho Tướng Chính Tuyền đỡ, run giọng hỏi: “Hứa tiểu thư, rốt cuộc đã xảy chuyện gì?” Tướng Chính Tuyền lã chã chực khóc: “Liên Trần, đang êm đẹp sao anh lại bị tai nạn được?”

Hứa Liên Trần si ngốc nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật, khe cửa mở, vẻ mặt hoảng hốt tuyệt vọng. Cô mờ mịt lắc đầu, liên tục lắc đầu, không ngừng mà lắc đầu: “Thực xin lỗi. Tướng phu nhân. Thực xin lỗi, Tuyền Tuyền, . . . tôi không biết . . . tôi không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.”

Lục Ca Khanh thấy quần áo cô vết máu loang lổ, biết đều là máu của con trai mình, càng trở lên mất hồn. Lục Ca Khanh ôm ngực, chỉ cảm thấy lồng ngực co thắt không chịu nổi. Tướng Chính Tuyền thấy thế, vội vàng đỡ bà ngồi xuống ghế chờ: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ, thuốc của mẹ đâu.” Cũng không còn thời gian mà tra hỏi Liên Trần nữa.

Cuối cùng là một người đàn ông đầy uy nghiêm đi đến, vừa tiến đến ánh mắt sáng ngời đã nhìn chằm chằm cô, cùng đi với ông ta còn có mấy người, mơ hồ có người nói “Viện trưởng”, “Tướng bí thư”. Bọn họ cũng không có nói gì tiếp theo, chỉ là ngẫu nhiên liếc nhìn qua cô một cái.

Thời gian rất dài, mỗi một giây đều như chịu sự đau đớn thống khổ trên giàn hỏa thiêu.

Lâu sau, cánh cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng bị đẩy ra, mấy bác sĩ vây quanh một người bác sĩ đi ra. Hai bên tụ tập lại cùng nhau.

“Viện trưởng ——”

“Tướng bí thư, đây là bác sĩ Lâm người mổ chính cho ca mổ này”

Bác sĩ Lâm kia tháo khẩu trang cùng bao tay xuống, hai tay khiêm nhường bắt tay người đàn ông kia: “Tướng bí thư, lệnh công tử sau khi được chúng tôi dốc toàn lực cấp cứu, trước mắt đã thoát khỏi nguy hiểm”

“Cám ơn. Cám ơn.” Một người thân kinh bách chiến như Tướng Triệu Quốc giờ phút này cũng xúc động đến mức liên tục nói lời cảm ơn.

Hứa Liên Trần vẫn đứng ngây ngốc, sắc mặt không chút lay động. Mãi cho đến khi nghe được 4 chữ: “Thoát khỏi nguy hiểm.” Cô mới thần thờ dựa người vào tường chậm rãi bước đi từng bước. Chân đã muốn chết cứng, chỉ khe động tựa như muốn vỡ nát ra.

Trong nháy mắt trước khi cửa thang máy đóng lại, Hứa Liên Trần nhìn thấy ánh mắt Tướng Chính Tuyền, Lục Ca Khanh còn có người đàn ông kia đều hướng về phía cô.

Tướng Chính Tuyền hô một tiếng: “Liên Trần.”

Hứa Liên Trần nhắm mắt, cuối cùng, cửa thang máy đóng lại, đem tiếng gọi của Tướng Chính Tuyền nhốt lại bên ngoài.

Trong thang máy vô cùng tĩnh lặng, có thể nghe được rất rõ ràng tiếng thang máy đang chuyển động, những tiếng ì ì nhỏ bé tựa như cầu xé lòng người, làm cho người ta đau đến hít thở không thông.

Có bóng người chiếu lên mặt gương sáng ngời, sắc mặt mờ mịt, con người không tiêu cự. Bỗng nhiên người đó gơ hai tay bịt chặt miệng, có thứ gì đó từ khóe mắt không ngừng trào ra, không thể đè nén lại. Sau đó có tiếng tí tách của thứ đó rơi xuống nền thang máy.

Vĩnh biệt, Tưởng Chính Nam.

51. Q.2 - Chương 6: Mong Đợi Từ Đáy Lòng –p1

Một năm rưỡi sau.

Tưởng Chính Nam vẫn nhớ, tại văn phòng của hắn ngày hôm đó, khi Hứa Liên trần ngẩng cao đầu, trong giây phút vừa nhìn thấy khuôn mặt cô, hắn không khỏi có chút kinh ngạc trong lòng.

Bởi vì hắn nhớ rất rõ hắn đã gặp cô ngay tại khách sạn nổi danh của tập đoàn Thịnh Thế. Nguyên nhân tại sao lại nhớ rõ thì chính bản thân Tưởng chính Nam cũng không trả lời được.

Còn nhớ ngày đó hắn mở một cuộc tụ tập chiêu đãi đám anh em thân thiết của mình. Trên đường từ nơi nghe điện thoại trở về ghé lô, hắn thông thả bước đi, bất tri bất giác đi tới ngã rẽ hành lang, vừa cúp điện thoại đã nghe thấy tiếng nói chuyện riu rít của mấy nữ nhân viên phục vụ.

Có tiếng cười khẩy nói: “Cái loại hồ ly tinh còn giả bộ thanh cao cái nỗi gì.” Có người lại nói tiếp “Người ta không chỉ thanh cao, còn không biết mưu mô tính toán gì, khiến cho ai ai nhìn thấy cũng đau xót tựa như bị cắt một miếng thịt a . . .” Một trận tiếng cười không có ý tốt vang lên.

Lại có giọng miệt thị vang lên: “Bản lĩnh của người ta cũng lớn nha. Ngay cả quản lý Hồ cũng không chỉ một mà hết lần này đến lần khác ra tay giúp đỡ. . .” “A Châu cô hâm mộ sao? Tiếc quá, cô có hâm mộ cũng không theo kịp nha.”

Người tên A Châu kia có lẽ là không phục, hét lên: “Tôi thề vào mà hâm mộ, một người đàn ông ra tay giúp loại đàn bà như nó, hắn là đã có hậu đãi đây. . .” Đám người kia tựa như được thức tỉnh: “Không thể nào, Liên Trần cùng quản lý Hồ?”

“Biết đâu người ta đã hậu đãi hồ quản lý mới hồi nào đó rồi thì sao?” “Không biết chừng là thật đó.” “Đúng, nếu không quản lý Hồ cần gì phải nhiệt tình giúp đỡ cô ta đổi ghế lô phụ trách?”

Có giọng nói vừa thấp vừa nhẹ: “Không đâu. Liên Trần là người rất có quy củ, đều do cái tên Ngô Minh đáng chết kia muốn ăn đậu hũ của cô ấy.” A Châu cười một tiếng khinh bỉ nói: “Tiểu Như, cô thì biết cái gì? Người ta nói ruồi bọ không bu ai biết sạch bản thể nào, nếu cô ta tốt như lời cô nói thì cái tên Ngô Minh kia sao không chọc người khác mà chỉ chọc cô ta?”

Cô gái tên Tiểu Như kia thừa dạn dày, sau không nói nữa. Cô cũng giống Liên Trần là người mới tới làm, cũng cùng thử việc mấy ngày cho nên tính tình Liên Trần thế nào cô cũng biết ít nhiều, nhưng thực sự không có gan đốp lại A Châu kia một câu: “Bởi vì cô ghen tị a. Liên Trần xinh đẹp như vậy đàn ông không tìm cô ấy chẳng lẽ đến tìm cô?”

Tiểu Như đem câu nói kia thở ra nuốt vào ở cổ họng mấy lần, khi há miệng muốn nói lại nhớ đến lời dặn dò của ba mẹ lúc rời nhà đi tới thành phố làm ăn: “Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, làm nhiều nói ít thôi”, cuối cùng vẫn đem câu nói kia nuốt vào bụng.

Tưởng Chính Nam cúp điện thoại, không kiên nhẫn đẩy cửa cách một tiếng thật mạnh đi ra, ánh mắt quét một lượt qua đám tam cô lục bà kia. Mấy nhân viên kia không khỏi một phen hoảng hồn, sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu đứng nghiêm chỉnh thành hàng cúi mặt xuống đất chào một tiếng: “Tưởng tổng.”

Tưởng Chính Nam nheo mắt, khoe miệng khê nhếch đi lướt qua bọn họ, mắt cũng không thèm nhìn lại bọn họ một lần. Qua chỗ rẽ, cách đó không xa một khuôn mặt không chút son phấn thanh nhã tự nhiên xuất hiện vào tầm mắt của hắn. Khuôn mặt kia thanh thuần đầy vẻ thê lương, thất tha thất thểu ngoảnh mặt rời đi.

Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy khuôn mặt kia cũng chính là lúc nhìn thấy một giọt lệ chậm rãi từ khóe mắt cô rơi xuống. Bất quá chỉ một giây, cô đã xoay người sang chỗ khác, để lại cho hắn một bóng dáng gầy yếu nhu nhược.

Tướng Chính Nam liếc mắt nhìn theo bóng dáng cô, lập tức hiểu rõ, cô gái này chính là hân vật chính trong câu chuyện của đám bà tám kia.

Hắn chỉ trầm ngâm một vài giây, nháy mắt sau đã nâng bước mà đi. Nhân viên phục vụ đứng ở cửa đã cung kính khom người tiếp đón, mở cửa cho hắn: “Tướng tổng, xin mời.”

Không nghĩ tới lâu như vậy, tình huống như mưa gió thoáng qua kia giờ khắc này hắn vẫn còn nhớ rõ như tạc.

Chính là cô vẫn không biết, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô.

Lần thứ hai gặp mặt là ở tiệm quần áo mà cô làm việc. Chính là lần đó căn bản hắn không có ấn tượng đặc biệt gì. Mãi sau, khi lần thứ ba hai người gặp mặt, đó là lần gặp mặt chính thức tại văn phòng của hắn.

Hắn nhớ rõ thời điểm cô ngẩng đầu nhìn hắn, không kiêu ngạo rất đúng mực mà nói với hắn: “Tướng tiên sinh, anh tìm làm người rồi.” Sau đó không để ý đến lời uy hiếp của hắn dứt khoát rời đi, lưu lại cho hắn một bóng dáng quật cường mà cô đơn.

Về sau, cô bị hắn theo dõi qua camera, hắn từng ở thư phòng ngắm rất kỹ dung nhan của cô. Lại sau đó diễn đến chuyện quá chén mạo phạm kia . . .

Thật sự Tướng Chính Nam cũng không thể nói rõ được bản thân hắn rốt cuộc là bắt đầu động lòng từ khi nào. Đến khi phát hiện ra, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Hắn không tin cô không có cảm giác. Tuy rằng hai người chưa từng nói điều gì, nhưng những chuyện hắn làm vì cô, cũng đã hơn cả lời nói. Người ngoài đều nhận ra, người khôn ngoan như cô lẽ nào lại không rõ?

Chính là đối với hắn cô vẫn giả bộ hồ đồ.

Hắn bị thương nặng như vậy, thiếu chút nữa chết, vậy mà cô, vậy mà cô vẫn dứt áo ra đi.

Chẳng lẽ thời gian hai người bên nhau đối với cô mà nói không hề có chút ý nghĩa nào sao?

Hắn còn nhớ rõ khi hắn vừa tỉnh dậy, người hắn muốn nhìn thấy nhất không phải cha mẹ, em gái Hắn cố sức chuyển động cái cổ đã bị cố định, ý muốn tìm thấy thân ảnh quen thuộc, cho dù chỉ là bóng dáng cũng tốt. Chính là cuối cùng thứ mà hắn nhận được chỉ là thất vọng mà thôi.

Lục Ca Khanh là người cử chỉ hành động cao quý hơn người, nhưng con đau mẹ đứt ruột, thấy hắn tỉnh lại, cũng vui mừng nhận không được mà khóc: “Chính Nam, Chính Nam, cuối cùng con cũng tỉnh, cuối cùng cũng đã tỉnh Bác sĩ nói tỉnh lại sẽ không sao nữa rồi.”

Tướng Chính Tuyền cũng nước mắt ngắn dài, nghẹn ngào không thôi: “Anh, anh làm ba mẹ lo lắng gần chết, đều trông đến tận bây giờ. . . .”

Đến cả Tướng Triệu Quốc nổi tiếng là người nghiêm túc, khó xúc động cũng một bên nhẹ giọng an ủi vợ mình: “Được rồi, Chính Nam tỉnh lại là tốt quá rồi Còn khóc gì chứ?” Lục Ca Khanh không khỏi bật cười: “Phải rồi, phải rồi. . .” Nhưng nhìn thấy ánh mắt con trai không ngừng tìm kiếm, lòng không khỏi chùng xuống. Lục Ca Khanh trong lòng hiểu rõ nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh nói: “Bác sĩ nói con mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Khi đó, hắn từng cố hết sức mở miệng hỏi Hạ Quân: “Cô ấy đâu?” Hạ Quân chỉ cụp mi mắt, lẩn tránh, im lặng hồi lâu mới ngắn gọn đáp: “Hứa tiểu thư đã rời khỏi Lạc Hải rồi.” Hạ Quân cũng không nói cô đã đi đâu, xưa nay anh vốn là người hiểu chuyện, nếu ông chủ muốn hỏi, tất nhiên anh sẽ nói, còn nếu ông chủ không hỏi thì cả đời anh cũng không hé răng.

Tướng Chính Nam chậm rãi nhắm mắt. Hạ Quân yên lặng lui ra ngoài.

Chỉ kém một bước nữa hắn đã vào quỹ môn quan, thế mà ngay cả liếc mắt một cái cô cũng không bằng lòng, kiên quyết rời đi.

Hứa Liên Trần chẳng lẽ tìm cô là sắt đá sao?

Nhớ lại những ngày bị thương kia, lòng hần vẫn đau như dao cắt. Tưởng Chính Nam xiết chặt cái ly trong tay, tầm mắt dừng ở hai chân của chính mình, ngay sau đó liền vung tay hung hăng nện cái ly xuống nền nhà.

Hứa Liên Trần cô đừng khinh người quá đáng, cô cho là cô có thể dễ dàng rời khỏi tôi vậy sao?

Trên thế giới này chỉ có hần không cần chứ không có chuyện người ta không cần hần.

52. Q.2 - Chương 7: Mong Đợi Từ Đáy Lòng – P2

Hạ Quân vừa đi vào phòng thư ký, cả tầng trệt yên lặng không một tiếng động, tất cả mọi thư ký đều đang ở vị trí bận rộn việc của mình, không một ai nhàn hạ trốn việc, liền biết không khí làm việc hôm nay vô cùng căng thẳng.

Chu Mẫn là thư ký đã làm việc thâm niên ở đây, vừa vặn từ phòng photo đi ra, đối diện ngay Hạ Quân. Hạ Quân nhíu nhíu mày nhìn cửa văn phòng Tưởng Chính Nam, Chu Mẫn cười khổ, giơ tay xẹt ngang qua cổ một cái. Hạ Quân đã hiểu, mới vừa có người đụng vào họng súng.

Khẽ gõ cửa, sau đó mới đẩy cửa đi vào, không gian rộng lớn vô cùng yên lặng, ngay cả tiếng lật giở trang giấy cũng nghe rất rõ.

Hồi lâu sau, Tưởng Chính Nam dời mắt khỏi tài liệu: “Điều tra kết quả thế nào?” hần vừa hỏi ra cũng đã biết là không có tin tức gì rồi. Nếu là có chút tin tức gì với phong cách làm việc trước nay của Hạ Quân thì chắc chắn anh ta đã báo cáo từ lâu.

Hạ Quân nghe vậy, dừng một chút mới nói: “Vừa rồi tôi mới nói chuyện điện thoại với thám tử, nhưng trước mắt vẫn chưa có tin tức gì. Bọn họ nói chứng minh thư của Hứa tiểu thư không có đăng ký lưu trú ở đâu cả. Ngay cả bệnh viện thậm chí là ngân hàng cũng không có . . .”

Nếu là ngay cả ngân hàng cũng không có tin tức gì vậy chi phiếu mà hần cho cô cũng không có động tới, vậy hiện giờ cô đang làm việc gì, sống những ngày như thế nào đây? Tưởng Chính Nam cảm thấy lửa giận bùng bùng dâng lên, bàn tay vo chặt tập tài liệu trong tay, lạnh lùng nói: “Tiếp tục điều tra.”

Hạ Quân thấy vẻ lo lắng cùng tức giận trên mặt hần, vội “Vâng” một tiếng lui.

Một mình bị chìm xuống đáy biển, thở không nổi, tựa như hít thở không thông

Hứa Liên Trần giật mình từ trong mơ tỉnh lại, bật đèn phòng lên, thở dốc từng hơi. Ác mộng như vậy đã khá lâu rồi không có tìm đến cô. Nhưng không hiểu vì sao tối hôm nay đột nhiên lại đột kích. Toàn thân mồ hôi đầm đìa nhớp nháp khó chịu, hứa liên trần sợ run hồi lâu mới đứng dậy đi tắm rửa một cái.

Còn nhớ khi cô mới rời khỏi Lạc Hải mấy tháng, mỗi đêm đều tỉnh dậy từ trong mơ. Trong mơ đều là hình ảnh khuôn mặt hần bê bê máu của Tưởng Chính Nam, sau đó mỗi đêm đều mất ngủ.

Phòng tắm nhỏ hẹp chỉ đủ cô xoay người, cũng may bình thường cô không có bạn bè cùng hoạt động giải trí gì, chỉ thỉnh thoảng đi đến nhà chị Kiều ăn một bữa. Thời gian rảnh khá nhiều cho nên thu dọn rất sạch sẽ. Trên bồn rửa mặt bằng men nho nhỏ có hai giỏ xanh biếc, lá cây nho nhỏ xò ra khiến cho không gian có phần tươi mát tràn ngập sức sống.

Tắm rửa dọn dẹp nhà tắm xong đi ra thì trời cũng đã tờ mờ sáng. Bình thường Hứa Liên Trần cũng không có nghỉ ngơi nữa liền đi vào bếp hâm nóng lại hai cái bánh bao nhân đậu đã đông đến lạnh lại, đổ một ly sữa đậu nành. Sau đó dọn lên trên cái bàn duy nhất ở phòng khách ngồi xuống bên cạnh mở máy tính ra bắt đầu công việc.

Đang làm cô nhìn đồng hồ, đứng dậy đi vào bếp tắt lửa. Bánh bao nóng hổi vào ngày đông như thế này quả là làm ấm lòng người, ăn vào tựa như một loại hạnh phúc.

Hứa Liên Trần đi trên vỉa hè đường lớn. Bầu trời màu xám, ánh mặt trời thưa thớt. Thị trấn Đại Nhạn nhỏ mà yên tĩnh, nhịp sống không hối hả, tuy rằng không được sôi động như Lạc Hải nhưng rất thích hợp để ở lại.

Ở ngõ quẹo nhỏ như thường cô đem đồ ăn còn dư tối hôm qua ấy chú chó bị lạc. Không phải không nghĩ đến việc đem vài con về nhà nuôi nhưng chỉ cần nhớ tới Tiểu Bạch ở Ngũ Phúc và Tiểu Bạch ở Lạc Hải cô liền chặt đứt ngay ý niệm này trong đầu.

Những con chó sống cùng với cô đề không có kết quả tốt. Tiểu Bạch ở Ngũ Phúc hiện giờ không biết đang ở phương xứ nào, e rằng đã không còn trên thế giới này nữa. Tiểu Bạch ở Lạc Hải Hấn hấn chán ghét chó như vậy có lẽ nó đã phải đi lang thang từ lâu.

Nhớ lại Tưởng Chính Nam, Hứa Liên Trần lại nhin không được ngáy người một lúc. Hít thở vài hơi, khí lạnh tràn ngập khoang ngực, Hứa Liên Trần không khỏi thở dài vài hơi, buộc lại khăn quàng cổ, đứng dậy yên lặng rời đi.

Trên đường có một chiếc xe đối diện chạy tới, nháy mắt toàn thân Hứa Liên Trần cứng đờ. Nhưng chiếc xe này không mang biển số kia, không phải hấn, vì thế máu trong người lại lưu thông trở lại. Cô tựa như một chú cá hồi sinh sau khi tuyệt tan.

Cô không biết mình bị làm sao. Mỗi lần nhìn thấy bóng dáng giống như hấn, xe giống của hấn, chỉ cần là những gì giống với của hấn đều khiến cho cô có phản ứng như vậy. Coi như đã chết một lần sau mới sống lại

Hứa Liên Trần vỗ vỗ trán, khẽ thở dài một hơi.

Ngày đó cô đeo trên vai cái túi lớn bằng vải bạt của chính mình, tựa như hồn ma đứng tại cửa bệnh viện, người qua xe lại, rộn ràng nhộn nháo. Thế giới bao la thế nhưng chỉ có mình cô, đúng vậy, một mình cô cô độc lẻ loi, thứ trong tay có chính là vé may bay đã bỏ lỡ. Cô không biết đi hướng nào, nơi đâu. Chỉ hiểu được mình phải rời khỏi nơi đây.

Có xe từ bệnh viện chạy ra, có lẽ là do cô đứng ngây ngốc hồi lâu cho nên bóp còi “bíp bíp” . Hứa Liên Trần giật mình bừng tỉnh vội vàng chạy nép sang một bên.

Bên cạnh là trạm chờ xe buýt, đúng lúc một chiếc xe ì ì đỗ lại. Bước chân Hứa Liên Trần không thể kiềm chế được bước tới, cũng theo đám người lên xe. Ngồi một chỗ khá khuất thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài ánh mắt kỳ lạ của hành khách trên xe đảo qua cô, không khỏi giật mình vì vết máu loang lổ trên đó.

Cũng không biết qua bao lâu, tới nơi nào, mãi cho đến khi giọng nữ soát vé trên xe buýt như thường lệ vang lên: “Nhà ga tới rồi, xin mời những quý khách tới nhà ga xuống xe.”

Lúc này Hứa Liên Trần mới giật mình tỉnh táo lại. Sau khi xuống xe, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của mọi người qua đường nhìn mình cô mới kinh ngạc nhìn xuống quần áo, đập ngay vào mắt là vết máu loang lổ đã khô đen trên quần áo.

Là máu của hấn, tất cả đều là máu của hấn.

Trái tim dâng lên từng hồi co thắt, lệ của cô cứ thế, cứ thế tuôn trào.

Đến phòng vệ sinh trong nhà ga cởi áo khoác ra nhét vào trong túi bạt. Sau đó đứng hồi lâu trong đại sảnh người đến người đi tấp nập, sau đó lại vô thức xếp hàng chờ mua vé. Đến lượt cô, khi cô vẫn còn chìm trong tâm trạng mờ mịt bất lực nhân viên bán vé liền hỏi cô muốn mua vé đi đâu, lúc đó trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, bên tai chỉ là tiếng nhao nhao của đám người phía sau.

Hứa Liên Trần ngơ ngác nhìn cái miệng mấp máy của nhân viên bán vé, một hồi lâu mới phản ứng lại: “Cho tôi một vé chuyển tàu gần nhất. Cảm ơn.”

Vậy cứ thế mà tới Đại Nhạn này.

Giây phút bước chân xuống khỏi tàu kia cô vẫn còn đần độn, máy móc đi theo dòng người đông đúc xuống, khi đó là sáng sớm, nắng chưa chói chang, sương mờ mênh mông cô một mình lẻ loi đứng giữa đại sảnh nhà ga trống trải của Đại Nhạn.

Sau lại dọc theo nhà ga đi về hướng tây, cứ thế mà đi, cứ thế mà đi, cô không thể dừng lại. Sợ hãi khi dừng lại sẽ như người không trọng lượng mà ngã nhào xuống, ngã tan xương nát thịt, máu me đầm đìa. Cứ đi như u hồn hồi lâu, nhưng lại không khát không đói, cũng không biết mệt mỏi.

Có lẽ là có duyên, khi dừng bước là ngay tại cửa hàng quần áo của chị Kiều, ngẩng đầu là bảng báo tuyển người của chị Kiều.

Cô ngậy ngốc đứng hồi lâu dưới bảng thông báo, lâu đến mức chị Kiều tưởng là người đến xin việc đẩy cửa đi ra, niềm nở nói với cô: “Chào em, ở đây chị đang cần người làm. Em có muốn thử làm không?”

Nụ cười kia giống như ánh dương buổi sáng ấm áp, ấm áp rọi thẳng vào trái tim lập tức khiến Hứa Liên Trần nhớ tới chị Linh ở Lạc Hải. Từ khi cô thôi việc ở đó có lần đã đến thăm chị ấy, chị Linh vui vẻ túm lấy tay cô không ngừng ôm cô. Đó là người mà khi khốn khó nhất vẫn còn nợ tiền thuê nhà mà chị ấy vẫn không hỏi gì cô. Lần này khi cô muốn rời đi, chị Linh lại hỏi cô khi nào thì trở về. Có những con người này làm cho cô cảm thấy trên thế gian này vẫn còn có rất nhiều người tốt, cuộc sống vẫn có rất nhiều ấm áp. Chị Kiều rót cho cô một cốc nước ấm, giọng nói của chị ấy cũng dịu dàng trong veo như nước: “Tiệm của chị nhỏ, cho nên là tiền công cũng không được nhiều lắm lương cơ bản là 1000, chủ yếu là nhờ vào phần trăm trăm doanh thu, bán được một bộ thì trích cho em hoa hồng, cũng không có tiền thưởng như những công ty lớn, em cứ suy nghĩ cho kỹ đi.”

Hứa Liên Trần nhìn nụ cười ấm áp kia, không biết vì sao liền gật gật đầu: “Vâng.”

Cứ thế, cô tại thị trấn xa lạ này tìm được một công việc. Hai ngày đầu thì ở tại nhà trọ của chị Kiều, sau đó nghĩ lại cô chỉ có một mình đi đâu thì cuộc sống cũng chỉ như vậy, đã có duyên đi đến đây, vậy thì cứ ở lại đi.

Nghĩ vậy cho nên nghiêm túc đi tìm nhà trọ gần với tiệm quần áo của chị Kiều. Tiệm quần áo của chị Kiều nằm trên một con phố cũ, bên đường là hai dãy ngô đồng cao lớn, khi cô mới bắt đầu đi làm ngô đồng tươi tốt cành lá xanh um ánh mặt trời chỉ lọt từng kẽ từng kẽ nhỏ.

Chị Kiều có giao tình tốt cho nên nhờ chị ấy giúp cô đã tìm được một căn phòng nhỏ từ những năm 80 của thế kỷ 20 trong tiểu khu rộng trên dưới 40m². Ban đầu là nhà của hai vợ chồng ông bà đã lớn tuổi, bởi vì tuổi đã cao cho nên con về đón đi lên tỉnh ở. Tuy rằng bài trí cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ và yên tĩnh, Hứa Liên Trần xem qua liền quyết định thuê luôn.

Cách cửa hàng của chị Kiều cũng gần chỉ cần đi hai trạm xe buýt, bình thường cô ăn sáng xong liền đi bộ đi làm, tan tầm thì lại đi bộ trở về. Quảng đường không dài không ngắn, nhân tiện rèn luyện thân thể. Những ngày yên tĩnh như thế cứ trôi qua, nhোáng một cái đã hơn một năm.

Hiện tại nhớ lại, nếu không phải chị Kiều, không phải công việc này, hiện tại không biết cô đã biến thành cái bộ dạng gì. Khi bất hạnh nhất, những ngày khó khăn nhất cũng đã trôi qua ở đây.

Chiếc điện thoại giá rẻ cô mua khi ba cô nằm bệnh viện đã bị mất khi hấn bị tai nạn xe. Sau đó khi tới Đại Nhạn cô cũng không tiếp xúc với người khác cho nên cũng không có mua cái mới làm gì.

Có đôi khi cô lại cảm thấy may mắn, may mắn đã đánh mất, bằng không cô sợ chính mình kim lòng không đau mà gọi cho hấn.

Có rất nhiều thứ hằng đêm đều theo giấc mơ quay về, cơ hồ khi đó cô muốn chạy thẳng tới trạm điện thoại bên đường bấm dây số quen thuộc kia, muốn nghe giọng nói của hấn, cho dù chỉ là một tiếng “Alo” cũng tốt lắm rồi.

Chẳng qua cô biết rất rõ, số điện thoại này cô không được gọi đi.

Rất nhiều đêm, cô lẳng lặng nhớ đến hấn, thế nên ngay cả hít thở cũng là một loại đau đớn.

Cho dù cô đã vô số lần nhắc nhở chính mình, “Hứa Liên Trần mày đừng có nổi điên, đối với hấn mày không hề có ý nghĩa gì. Hấn đã nói rồi, với hấn mày chỉ là dùng quen mà thôi.”

Chính là, chính là, cho dù như thế khoảng thời gian kia cô vẫn thường xuyên nhớ đến hấn. Nghĩ đến vết thương của hấn đã tốt hơn chút nào chưa, nghĩ đến có phải hấn chỉ có thể ăn canh hoặc thức ăn lỏng mà thôi. Nghĩ đến có phải hấn đã có thể xuống đường đi lại, có phải đã xuất viện rồi không?

Mà Diệp Anh Chương từng chiếm cứ cả sinh mệnh của cô, thế nhưng không biết từ khi nào cô đã dần quên anh. Thỉnh thoảng cô cũng nhớ tới Diệp Anh Chương nhưng chỉ là thoáng qua, vô thức chứ không có gì khác.

Cô biết cô có thể gọi điện cho Hạ Quân, cho Tưởng Chính Tuyền, thậm chí là Diệp Anh Chương hỏi thăm tình hình của hắn. Chính là ngay đây tiếp theo, cô cũng biết, cho dù thế nào cô cũng không được phép.

Cô và bọn họ, từ nay về sau không còn quan hệ gì nữa, cũng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Hứa Liên Trần ngẩng đầu, nhìn cây ngô đồng cao lớn giờ đã trụi lủi chỉ còn lại cành không, bất giác giật mình, thì ra đang là trời đông giá rét.

Khi vừa tới cửa hàng đã thấy Niên quản lý của công ty quảng cáo Phong Niên chờ cô ở cửa. Niên Đông Thịnh vừa nhìn thấy cô đã mỉm cười nói: “Liên Trần, cuối cùng cô cũng đến rồi.”

Hứa Liên Trần đưa bản thiết kế trong túi xách đưa cho anh ta. Niên Đông Thịnh vội vàng mở ra, ánh mắt sáng ngời chỉ vào một phần trong bản vẽ, không ngừng nói: “Không tồi, góc thiết kế này rất mới mẻ. Tôi nghĩ khách hàng nhất định sẽ rất thích đó.”

Hứa Liên Trần mỉm cười hờ hững, từ chối cho ý kiến: “Cứ đưa cho khách hàng xem qua đã.” Niên Đông Thịnh cười nói: “Tôi còn có mấy bản thiết kế cần tìm đến cô. Để tôi lấy lại đây cho cô xem luôn.”

Trước đây khi ở đại học Ngũ Phúc cô học chuyên ngành thiết kế nội thất, sau đó khi ở Lạc Hải lại học thêm một chút, nhưng nói chung vẫn là mười phần gà mờ. Sau khi Hứa Liên Trần đi làm ở tiệm quần áo của chị Kiều, được chị ấy đồng ý cô liền bài trí lại bố cục mấy tủ quần áo trong tiệm, thiết kế thêm một chút.

Cũng không biết là do cách sửa đổi tủ kính hay là do vận khí của Hứa Liên Trần tốt mà cửa tiệm làm ăn tốt hẳn lên. Rất nhiều khách hàng đều nói là bị bài trí đẹp mắt của tủ kính hấp dẫn đi vào.

Vì thế chị Kiều một mực tin rằng do tủ kính được sửa sang bài trí đẹp nên khách hàng cảm thấy tiệm của mình có phong cách hơn, còn nói phần lớn hiện nay người ta làm ăn chủ yếu dựa vào mặt tiền.

Bởi vì được chị Kiều cổ vũ động viên cho nên Hứa Liên Trần cũng hưng phấn mỗi lần chị Kiều nhập hàng về cô lại đem tủ kính cải biến một chút treo thêm vài món đồ chơi, hay là làm thêm bồn hoa nho nhỏ, hơn nữa những món đồ chơi cô đều làm thủ công rất hợp với quần áo, cho nên làm cho quần áo nổi bật hơn nhiều.

Người ta luôn thích xinh đẹp, Liên Trần cũng vậy. Khi cô nhìn bài trí trong tủ của chính mình, những bộ quần áo của khách hàng được cô phối hợp có nhiều lời khen ngợi trong lòng cô cũng trào lên thỏa mãn vui vẻ.

Cứ như vậy, dựa vào một chút vui vẻ nhỏ nhoi, cô vượt qua những ngày gian nan nhất. Cô giống như một con đà điểu, chỉ chôn mình ở sa mạc, chỉ cần không nghĩ nữa, cô tin tưởng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

Đúng vậy, thời gian sẽ đem tất cả trôi đi, tốt đẹp, bi thương bất quá chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi.

Chính là không ngờ tới mấy thiết kế nhỏ bé trong tiệm này lại làm cho ông chủ của công ty thiết kế Phong Niên ở ngã tư đối diện cảm thấy hứng thú. Khi Hứa Liên Trần thay đổi tủ kính lần thứ 6 anh ta ở trạm nghỉ chân trên đường cái lặng lẽ quan sát cả ngày.

Ngày hôm sau anh ta đích thân tới cửa tiệm tìm Liên Trần. Hôm đó Liên Trần mới tiễn một vị khách nữ vào mua quần áo đi xong, nghe thấy tiếng chuông gió ở cửa chính vang lên, vội ngẩng đầu đang định chào: “Hoan nghênh quý khách ghé thăm.” Thì thấy một người đàn ông, liền mỉm cười tiến lên hỏi: “Tiên sinh, anh mua quần áo cho bạn gái sao, có cần tôi giúp anh chọn vài bộ không?”

Niên Đông Thịnh liền vội giới thiệu nói: “Xin chào, tôi tên là Niên Đông Thịnh tôi là người phụ trách công ty thiết kế Phong Niên phía đối diện.” Hứa Liên Trần có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn là lịch sự hỏi thăm: “Xin hỏi tôi có thể giúp anh được gì sao?”

Niên Đông Thịnh nói: “Tôi muốn hỏi một chút, có phải cô từng học qua chuyên ngành thiết kế không?” anh ta thấy nụ cười trên mặt Liên Trần đông cứng lại vội giải thích: “Chuyện là thế này, tôi thấy cô thiết kế tủ rất đẹp, cho nên cảm thấy chắc hẳn cô đã học qua chương trình chuyên ngành thiết kế.”

Hứa Liên Trần nói một câu “Cám ơn.” theo phép lịch sự. Niên Đông Thịnh còn thật lòng nhìn cô dò hỏi: “Không biết cô có hứng thú giúp công ty chúng tôi xem qua thiết kế tủ kính cho khách hàng không?” khi đó Hứa Liên Trần kinh ngạc vạn phần, nhưng cô không chút do dự lắc đầu từ chối: “Xin lỗi, Niên tiên sinh. Tôi chưa từng thiết kế ột khách hàng nào, chuyện này . . . tôi không làm được đâu.” Niên Đông Thịnh vội hỏi: “Ai chẳng bắt đầu từ tờ giấy trắng? Biết bao nhiêu nhà thiết kế nổi tiếng cũng đều bắt đầu như vậy. Tôi thấy thiết kế cùng bố cục sắp xếp tủ kính của cô rất đẹp, rất có thiên phú.”

Hứa Liên Trần lắc đầu, “Ngại quá, tôi thật sự không làm được.” Niên Đông Thịnh không chịu từ bỏ, lần nữa thuyết phục: “Quan trọng nhất là có thiên phú, phải có cảm giác cùng xúc giác, hơn nữa, cô không thử làm sao biết mình làm không được chứ?” Hứa Liên Trần nghĩ cũng không nghĩ, vẫn là từ chối.

Niên Đông Thịnh cũng không hết hy vọng, qua vài ngày lại tới cửa hàng hỏi. Ngày đó Chu Kiều cũng có ở đó, liền tiếp lời nói: “Liên Trần, Niên quản lý đã nói qua với chị, công ty anh ấy cũng mở được nhiều năm rồi, nếu như anh ấy đã có thành ý như vậy, hay là em giúp anh ấy một lần xem sao?”

Niên Đông Thịnh vội liên tục phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, Hứa tiểu thư. Cô đừng vội từ chối, hay là trước mắt cô giúp đỡ mang vẽ phác họa cho bản thiết kế cũng được.”

“Hứa tiểu thư yên tâm, thực sự không có yêu cầu sao siêu gì đâu. . .”

“Cô cứ tin tôi, với năng lực của cô nhất định là làm được.”

Hứa Liên Trần thấy chị Kiều cũng đã nói vậy, mà Niên Đông Thịnh thì đúng là nhiệt tình mời đành cố gắng gạt đầu nói: “Vây để tôi thử xem sao.”

Tuy rằng cô không biết bản thân có thể đảm nhiệm hay không nhưng vẫn nghiêm túc nghe Niên Đông Thịnh nói ra yêu cầu của khách hàng. Buổi tối về đến nhà, bắt đầu ngồi vẽ phác thảo, vài ngày sau liền đem bản phác thảo giao cho Niên Đông Thịnh.

Cô nghĩ rằng nhất định khách hàng sẽ không hài lòng, về sau Niên Đông Thịnh sẽ không đến tìm cô nữa. Không ngờ rằng ngay ngày hôm sau Niên Đông Thịnh đã hớn hỏ chạy tới tìm cô: “Hứa tiểu thư khách hàng rất hài lòng thiết kế của cô.”

Khi vừa nghe thấy Hứa Liên Trần còn tưởng là anh ta nói đùa chỉ lo sửa sang lại quần áo của cửa hàng. Niên Đông Thịnh lại bắt đầu đi bên cô lái nhải kể khổ: “Cô không biết vị khách hàng này khó tính thế nào đâu, mấy nhà thiết kế dưới tay tôi đã bị cô ta hành đến sắp chết rồi mà cô ta vẫn chưa hài lòng. Lần này thực sự phải cảm ơn cô rồi, cô vừa ra tay là cô ta phải đầu hàng luôn.”

Hứa Liên Trần ghen hòng nhìn trân trối, lần nữa hỏi lại Niên Đông thịnh: “Niên quản lý anh không phải đang nói giỡn với tôi chứ?”

Mơ mơ hồ hồ như thế, Liên Trần trở thành “Kẻ trộm thuyền” của Niên Đông Thịnh, thỉnh thoảng giúp anh ta vẽ phác thảo vài bản thiết kế.

Hiện tại nghĩ lại, cũng phải cảm ơn Niên Đông Thịnh.

Còn nhớ, khi mới tới Đại Nhận, cho dù cô có bận rộn đến đâu đi chăng nữa thì chỉ cần cô nhắm mắt lại hình ảnh toàn thân máu me be bét của Tưởng Chính Nam lại hiện lên trong đầu. Cô không có hoảng sợ đến nôn mửa như trước kia nữa nhưng nhất định là cả đêm mất ngủ, thậm chí nhiều khi còn phải dùng thuốc ngủ mới có thể ngủ được một chút.

Tiếp nhận thiết kế, công việc đều bận đến khuya, vô cùng mệt mỏi, rất buồn ngủ cho nên không có thời gian mà nhớ lại chuyện cũ, vừa ngã lưng xuống là ngủ say luôn. Có lẽ là do não làm việc quá mệt mỏi cho nên cả đêm đều ngủ không mộng mị gì cả.

Hôm nay là cuối tuần, hôm qua khi tan tầm chị Kiều nói với cô phải dẫn Bì Bì đi khám bệnh. Hai ngày nay Bì Bì bị sốt âm ỉ, cho nên phải đi bệnh viện kiểm tra xem thể nào.

Cả buổi trưa Liên Trần sửa sang lại mấy bộ quần áo còn tiếp mấy vị khách quen. Thật sự là một phút cũng không rảnh rỗi. Khi đang muốn đi lấy cốc nước thì nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.

Là chị Kiều, giọng nói có vẻ rất mệt mỏi: “Liên Trần à có lẽ hôm nay chị không về cửa hàng được đâu. Bác sĩ bắt Bì Bì phải nằm viện, nói là phải kiểm tra kỹ lưỡng mới được. Hôm nay làm phiền em vất vả rồi.”

Hứa Liên Trần vội nói: “Không sao đâu chị ạ, mọi việc trong cửa hàng một mình em đều làm được, chị cứ chăm sóc Bì Bì đi.” Chị Kiều một thân một mình nuôi con, vừa làm mẹ vừa làm cha, bình thường Hứa Liên Trần cũng cảm thấy thương chị ấy.

Buổi sáng so với mọi ngày có vẻ vắng khách, buổi trưa Hứa Liên Trần như bình thường đi đến cửa hàng của bà Mẫn đầu phố mua một tô mì. Tối sớm, trong tiệm còn vắng khách, cho nên có vẻ thanh nhàn. Khách hàng thường thích ăn mì thịt bò ở đây nhưng Liên Trần lại thích mì cải chua cá muối thái lát. Bởi vì là một người hàng xóm bên đường, rất quen biết cho nên mỗi lần bà Mẫn đều lấy cho cô một bát rất đầy, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Bà Mẫn cười bưng lên món mì nóng hôi hổi đưa cho cô: “A Kiều đâu?” Hứa Liên Trần trả lời: “Tiểu Bì Bì bị sốt chị Kiều dẫn thằng bé đi bệnh viện rồi ạ.”

Bà Mẫn thở dài, không ngừng cảm khái: “A Kiều a, cái gì cũng tốt, nhưng một thân nuôi con đúng là cái gì cũng vất vả.”

Sa khi tan tầm khách hàng vào xem quần áo đông hơn nhiều, một mình Liên Trần bận đến túi bụi. Mãi tới 9h tối cửa hàng mới vắng khách.

Hứa Liên Trần sửa sang lại kho, dọn dẹp lại quần áo treo trong tủ, phôi đồ treo lên, chờ đến khi làm xong mọi việc thì đã là gần 10h tối.

Có người khách đi ngồi ở sofa để lại một cuốn tạp chí, Hứa Liên Trần cầm lên, nghĩ muốn cất quyển tạp chí đi, khi nào khách quay lại thì lấy. Khách hàng ở đây rất hay để quên đồ này kia . . . đắt tiền hay giá thường dân đều có. Nếu là đồ quý sẽ lập tức liên lạc, mấy thứ không quý giá thì cứ từ từ để khi nào có dịp ghé cửa hàng thì hỏi qua có để quên không.

Vừa cúi đầu, ánh mắt liền đóng đinh ở trên bìa cuốn tạp chí. Trên bìa tạp chí phía góc trái có dòng chữ màu đen rất rõ ràng: “Châu báu tặng giai nhân, vật phẩm quý giá nhất trong buổi tiệc từ thiện đã thộc về ông chủ tập đoàn Thịnh Thế – Tưởng Chính Nam.”

Ảnh lớn trang bìa là một ngôi sao đang nổi tiếng, trên người mặc một bộ lễ phục cao cấp trong thiết kế mùa mới nhất, tạo dáng mị hoặc lòng người. Nhưng trong mắt Hứa Liên Trần lại chỉ có ba chữ ‘Tưởng Chính Nam’ mà thôi.

Tim cô đập thành thịch từng hồi, kim lòng không đậu mở tới mấy trang tạp chí viết về buổi tiệc từ thiện kia. Quả nhiên là hần Tưởng Chính Nam. Một bức ảnh chụp ngang khá đơn giản, hần mặc áo sơ mi trắng, áo véc đen, những đường nét trên khuôn mặt vẫn tựa như điêu khắc, anh tuấn quý phái. Cô gái trẻ cười e ấp ngồi bên cạnh hần chính là người mẫu đang nổi tiếng Sở Kiều.

Máu trong cơ thể tựa như chảy ngược về não, cho nên cả người thiếu dưỡng khí, trống rỗng muốn quy ngã. Hai bàn tay Hứa Liên Trần nắm chặt cuốn tạp chí, tựa như đóng đinh tại chỗ không thể nhúc nhích.

Hồi lâu sau cô mới từ từ hoàn hồn, cảm thấy chân tay mềm nhũn, dờ dãi ngồi trên sofa.

Bởi vì sắp đến năm mới, cho nên khắp phố lớn ngõ nhỏ Lạc Hải đều giăng đèn kết hoa, thương gia đều nhân cơ hội trưng bày đủ loại biển quảng cáo. Nơi nơi đều là không khí hoan hỉ mừng năm mới.

Trong công ty cũng không ngoại lệ, gần đây vào thời gian nghỉ trưa văn phòng bọn Tuyên Hiếu Ý đều bàn luận về giá cả hàng hóa dịp cuối năm. Cũng bắt đầu bàn luận: “Cậu hôm nào thì về nhà?” “Chị đi gì về?”

Mọi người náo nhiệt thảo luận trong phòng nhưng vĩnh viễn Hứa Liên Trần chỉ thản nhiên mỉm cười, sau đó mượn cơ hội rời đi.

Mỗi người đều có gia đình. Năm hết tết đến tất cả mọi người đều giống chim di cư bay về nơi ấm áp, cùng người nhà đoàn tụ, cùng bạn bè tụ tập vui vẻ.

Thế nhưng cô không có. 30 năm ngoái cô ở nhà chị Kiều, cô, chị Kiều, Bì Bì cùng tổ chức một bữa tiệc tất niên vô cùng vui vẻ.

Năm nay thì sao? Hứa Liên Trần rót một cốc nước ấm, quay đầu liếc mắt một cái nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ, từng đám, từng đám mây đen ùn ùn kéo tới.

Có người vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, quay đầu là khuôn mặt tươi cười của Tuyên Hiểu Ý: “Nhìn cái gì thế, xuất thần đến vậy?” Hứa Liên Trần mỉm cười thuận miệng nói: “Nghĩ coi trưa nay nhà ăn sẽ cho chúng ta ăn món gì ngon?”

Tuyên Hiểu Ý vừa nghe, liền than vãn: “Xin cậu đấy, nhà ăn công ty ư . . . Chỉ cần nghe thấy mình đã có thể đọc thuộc lòng những món gọi là đặc sản chỗ nào cũng có đấy. Cậu ăn hoài mà còn chưa chán à?” nhà ăn của nhân viên Thịnh Thế hương vị tuy không kém nhiều so sánh với khách sạn bên ngoài nhưng căn bản là ăn hoài thì cũng chán, đừng nói đến đồ ăn của nhà ăn bên ngoài.

Hứa Liên Trần trấn không khỏi bật cười: “Cậu nói xem nào?” Tuyên Hiểu Ý nhân cơ hội mê hoặc cô: “Lạnh thế này mình không muốn đi ra ngoài, hay là chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đi. Mình muốn ăn mì ý hoặc pizza. Nhưng một mình ăn buồn lắm, cùng ăn đi.” Hứa Liên Trần gật gật đầu: “Ừ vậy đi.”

Cuối cùng cũng tìm được người ăn cùng, Tuyên Hiểu Ý liền điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài. Khi cúp máy còn cẩn thận nhìn đồng hồ: “Ồ cũng còn sớm, nửa tiếng nữa là được ăn rồi.”

Hai người đều tự đi về văn phòng của chính mình.

Công việc của Hứa Liên Trần phải nói là vô cùng, vô cùng rảnh rỗi, không có việc gì để làm, cho nên cô đem tư liệu mà Hạ Quân đưa ình lẩn qua lộn lại mấy lần. Cuối cùng cũng chả có được kết luận gì, nhưng gần đây cô kinh ngạc phát hiện ra, một kẻ từng ngồi tù như cô, cư nhiên lại có thể tìm được công việc ở . . công ty nổi tiếng, là tập đoàn Thịnh Thế tiếng tăm. Thì ra, từ lâu trước đây Tưởng Chính Nam cũng đã là ông chủ của cô.

Nửa giờ sau, Tuyên Hiểu Ý mang theo đồ ăn gọi bên ngoài vào phòng cho cô: “Mỳ ống của cậu đã đến đây.”

Hai người trải một tờ báo trên bàn, sắp xếp đồ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. Tuyên Hiểu Ý kể cho cô nghe mấy chuyện buồn được ở văn phòng, từ chuyện con trai của cô lao công tăng bọn họ được giải ba môn toán cấp thành phố, cho đến chuyện thư ký Trần mới mua một cái túi da. Hứa Liên Trần vô cùng phối hợp, có vẻ nghe rất nhập tâm.

Nói xong, Tuyên Hiểu Ý dè dặt thanh âm, thần thần bí bí nói: “Đúng rồi, cậu có biết bạn gái mới nhất của boss là ai không?” Hứa Liên Trần tạm dừng cái đĩa đang cầm trên tay.

Tuyên Hiểu Ý ghé sát vào cô, cơ hồ là miệng dán chặt vào lỗ tai: “Là con gái út của tập đoàn tài chính Tiền thị, tiểu thư danh giá từ nhỏ đấy.”

Hứa Liên Trần cực chậm “Thế à?” một tiếng. Tuyên Hiểu Ý có chút kỳ quá nhìn cô nói: “Sao cậu chả có vẻ gì là ngạc nhiên thế hả? Hay là cậu biết từ lâu rồi?”

Hứa Liên Trần đang ăn một miếng mì, bị nghẹn, cho nên khó trả lời. Nhai hết, uống một ngụm nước mới xuôi một týt. Lúc này cô mới mỉm cười: “Mình vừa mới nghe cậu nói đó là gì?”

Tuyên Hiểu Ý vừa ăn vừa nói chuyện tào lao: “Mình đoán lần này boss tính đến chuyện kết hôn đấy . . .” Hứa Liên Trần trợn mắt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tuyên Hiểu Ý, con ngươi đen lánh long lanh như thủy tinh.

Tuyên Hiểu Ý hỏi cô một câu hỏi khó hiểu: “Cậu có thích xem tiểu thuyết ngôn tình không?” Hứa Liên Trần lắc lắc đầu.

Tuyên Hiểu Ý nói: “Nam chính trong truyện ngôn tình ban đầu đều là yêu đương với những tiểu thư môn đang hậu đối, nhưng là đến cuối cùng lại phát hiện ra người mình yêu là nữ chính- một cô gái bình thường . . . Cô bé lọ lem a. Sau đó, kết thúc là nam chính và nữ chính kết hôn, sống hạnh phúc đến già. Kỳ thật đọc giả đều biết đó là giả, kết thúc như vậy chủ yếu là để an ủi những trái tim yếu ớt của độc giả chúng mình thôi.”

“Mà thực tế a, tất cả bạch mã hoàng tử đều kết hôn với nàng công chúa môn đẳng hộ đối, mà không phải cô bé lọ lem. Tỷ như boss với Tiền tiểu thư chẳng hạn.”

“Ngẫm lại, người giàu kết hôn với người giàu, đã giàu càng giàu thêm, không tìm môn đăng hộ đối chẳng lẽ lại tìm mấy nhân viên quèn như chúng mình sao? Qua đen biến thành phượng hoàng cũng chỉ là chuyện trong tiểu thuyết mới thấy thôi.”

Tuyên Hiểu Ý lại nói: “Tuy Boss chị Kiều chúng ta bị tai nạn xe cộ, bị người ta nói là hủy dung linh tinh gì đó. Nhưng theo mình thì, boss chính là trong họa có phúc đó.”

Thấy Hứa Liên Trần bày ra vẻ mặt nghi hoặc, liền êm tai nói: “Bên ngoài mọi người đều không biết. Cái sẹo trên mặt boss chính là boss cố ý muốn để lại đó. Nghe nói lúc đó boss không chịu làm phẫu thuật chỉnh hình, nói phải giữ lại cái sẹo này. Bây giờ thì mình đã hiểu tại sao boss lại đòi giữ lại nó rồi.”

“Tuy rằng nói Boss chúng ta có tiền, nhưng cả Lạc Hải đều biết Tiền thị cũng giàu có a. Tiền tiểu thư không phải bởi vì tiền mà coi trọng Boss chúng ta, cũng không phải bởi vì bề ngoài anh tuấn mà bị mê hoặc. Như vậy nói cho ta thấy, Tiền tiểu thư thật sự yêu boss chúng ta rồi.”

“Cậu nói xem không phải là phúc trong họa là gì?”

Tuyên Hiểu Ý cho ra kết luận có chính xác hay không Hứa Liên Trần không biết. Nhưng cô biết một điều, Tưởng Chính Nam thật sự đang yêu đương.

Kỳ thật so với bất kỳ ai Hứa Liên Trần là người biết rõ nhất tính chân thực của chuyện lần này của Tưởng Chính Nam. Cái cửa thông giữa phòng cô và phòng hắn từ khi bị khóa lại chưa từng mở ra nữa. Cô là người hiểu rõ nhất ý tứ trong đó. Còn có hắn gọi cô là Hứa tiểu thư . . . khách khí như vậy, khách khí như hai người hoàn toàn xa lạ.

Tuyên Hiểu Ý ăn vài miếng lại nhiều chuyện nói: “Mình nghĩ tiệc thường niên cuối năm nay nhất định boss sẽ mang Tiền tiểu thư tham dự nha . . .”

Hứa Liên Trần yên lặng nuốt một miếng mì ống: “Thế bình thường boss dẫn ai tham dự?”

Tuyên Hiểu Ý nghĩ nghĩ lại, nói: “Năm ngoái là Sở Kiều, chắc là cậu biết cô Sở Kiều này, cái cô diễn viên phim XX đó. Ai, nói đến Sở Kiều, mình vẫn cảm thấy cậu có nét giống với cô ta nha . . . Ai nha, mình lại lạc đề rồi, trở lại chuyện chính. Nhưng mà, năm ngoái Boss không có khiêu vũ.”

“Năm kia Boss không tham dự, nghe nói. . . .” cho dù là đang ở văn phòng của Hứa Liên Trần, nhưng Tuyên Hiểu Ý vẫn cố ý hạ thấp giọng: “Lúc đó mình nghe mấy người trong văn phòng nói, boss bị tai nạn xe, hình như không thể đi được Nhưng đó chỉ là lời đồn, chưa được chứng thực bao giờ . . . khi boss xuất hiện trở lại, mình và mọi người không thấy chân boss có vấn đề gì cả. Nhưng gần một năm boss không có đến văn phòng, lúc đó tất cả tài liệu đều do mình tập hợp lại rồi đưa đến cho Thư ký Trần và Hạ Quân mang đến cho boss ký . . . cho nên lời đồn không phải là không có căn cứ nha.”

Thấy Hứa Liên Trần nghe đến xuất thần, Tuyên Hiểu Ý còn nói thêm: “Trước đó nữa thì mình cũng không biết, khi đó mình còn chưa đi làm ở đây. Nghe nói đều là những ngôi sao nổi tiếng ngay lúc bấy giờ, khi boss cùng nhảy với mấy cô ấy, phải gọi là ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời nha.

Đảo mắt liền tới tiệc cuối năm thường niên của công ty, khi đó Hứa Liên Trần cũng biết được nguyên nhân tại sao mà mọi người ai cũng nhớ rõ như in trong đầu.

Cao trào của buổi họp chính là lúc Tưởng Chính Nam và Tiền Hội Thi cùng nhau nhảy điệu Tăng-gô mở màn cho vũ hội, Mặt kề mặt, thân thể dán chặt vào nhau, nhiệt tình thể hiện vũ đạo, cho dù là động tác cố ý hay là vô tình đều khiến ọi người dưới đài huyết mạch sôi sục, tiếng hét chói tai không ngừng vang lên.

Hứa Liên Trần trợn mắt há mồm khi phát hiện ra Tuyên Hiểu Ý còn có thể huyết sáo. Đương nhiên Tuyên Hiểu Ý đã hò hét đến mức thổ thành hơi: “Oh, my god. Boss năm nay thật máu lửa nha . . . lần trước là điệu waltz đấy . . . mình đảm bảo với cậu 90% đàn bà con gái ở đây đều muốn nhảy lên giết vị Tiền tiểu thư kia nha.”

“Trời ạ, Boss sao lại có thể gợi cảm đến vậy chứ!” Tuyên Hiểu Ý vỗ ngực, thở dốc, cực độ khoa trương, “Trời ơi sức chịu đựng của bản cô nương có hạn nha. Chịu không nổi ! Chịu không nổi rồi!”

Thấy Hứa Liên Trần cúi đầu uống nước ngọt, vội đoạt lấy cái ly của cô, “Ai nha, Please, đồ uống lúc nào mà chả uống được, boss đang khiêu vũ đấy . . cả năm mới có một lần, đó là phúc lợi của nhân viên nha,

mình chỉ tiếc là không thể thu hết nhất cử nhất động thôi, bỏ qua thì tiếc lắm đó. . .”

Hứa Liên Trần nhìn về phía hai người đang nhiệt tình khiêu vũ trên đài, nhưng chính là nhìn cũng như không, trừ bỏ thỉnh thoảng có vài động tác mờ ám thu được vào mắt, còn lại thì đều bị vây bởi trạng thái hoảng hốt.

Cô lấy cớ đi toilet, thuận tiện gọi điện thoại cho chị Kiều. Khi trở vào, hai người kia đã nhảy xong, người dẫn chương trình nổi tiếng công ty mời về đã chuyển sang tiết mục ca hát.

Ngày đó Hứa Liên Trần mặc một chiếc váy dài tay màu xám, cổ áo hình chữ V nông. Khi Tưởng Chính Nam nắm tay Tiền Hội Thi đi lại chúc rượu mọi người, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là xương quai xanh xinh đẹp trắng nõn nà của cô.

Tưởng Chính Nam không có xuất hiện ở biệt thự của hần nữa. Hứa Liên Trần coi như trở lại tình cảnh năm xưa ở biệt thự bờ biển, một mình chiếm lấy toàn bộ căn biệt thự rộng lớn.

Tối đến, chỉ có một mình cô chọn vẽ tranh để giết thời gian. Đang chọn một thể loại phác hoạ, quốc hoạ. Ngẫu nhiên. Ngẫu nhiên . . . trong lúc lơ đãng cô đã vẽ lên hình dáng của hần Nhưng bức tranh đó cũng nhanh chóng bị cô xé nát, xử lý xong.

Ngày 27 tháng chạp, công ty tuyên bố lịch cho công nhân viên nghỉ tết, tổng cộng được nghỉ 10 ngày, từ ngày 29 tháng chạp đến ngày mừng 8 tháng giêng. Sau buổi tan tầm ngày 28 là chính thức bước vào kỳ nghỉ tết của nhân viên. Tuyên Hiểu Ý vội vàng nói tạm biệt cô xong liền kéo hành lý chạy ngay ra sân bay.

Ngày 29 cô đi thăm ba mình. Hôm đó cũng chính là ngày mà một đợt không khí lạnh mới tràn về, gió lạnh gào thét, giống như vô số con sư tử đang rống.

Hứa Liên Trần xin một ít nước ở chỗ nhân viên gác cổng, đem hoa thủy tiên cắm vào lọ, lá cây xanh biếc bản dài, đồng thời còn có vài bông cúc nhỏ màu vàng, hương hoa theo gió bay đi, mùi hương thơm ngát. Sau đó cô mang rượu Mao Đài, đồ ăn cùng hoa quả sắp ra đĩa.

Hứa Liên Trần lấy khăn ướt lau thật sạch bia mộ của ba mình, sau đó bắt đầu nói chuyện với ba mình thật lâu như mọi khi.

“Ba ba, năm mới sắp đến rồi, con rất nhớ ba. . .”

“Ba ba, con mang theo rượu Mao Đài lại đây. Trước đây mỗi dịp tết ba đều muốn con uống với ba một chén rượu, chính là cho tới bây giờ con cũng chưa từng uống với ba một ly nào Hôm nay con có mang hai cái ly đến, con và ba cùng uống được không ba?”

53. Q.2 - Chương 8: Ý Nghĩ Không Cam Lòng – P1

Edit: Pingki

Trong đêm giao thừa kia, Hứa Liên Trần một mình lẳng lặng ngồi trong phòng ăn rộng lớn mà trống trải ăn cơm. Cô nhìn vào mấy món ăn nóng hôi hổi, món nào cũng gấp một đĩa, sau đó ăn hết một chén cơm đầy.

Thế giới này, nếu bạn không biết quý trọng chính bản thân mình thì còn ai sẽ quý trọng bạn đây. Cho dù chỉ có một mình thì cũng phải sống thật hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, ngọn đèn ánh lên từ những gia đình khác, âm thanh giòn giã của pháo hoa không ngừng vang lên. Từng đóa từng đóa một, ở trên không trung đua nhau nở rộ, sau đó lại rơi xuống, trở thành những hạt bụi không tên.

Bên ngoài náo nhiệt như vậy!

Hứa Liên Trần ôm gối, đứng cạnh cửa sổ, mãi cho đến khi hai chân tê dại. Trước kia, còn có Tiểu Bạch làm bạn cùng cô, nhưng bây giờ thật sự chỉ còn lại cô lẻ loi một mình.

Trong đại trạch của Tưởng gia, Tưởng Chính Nam vẫn theo thói quen cũ, sau khi ăn cơm xong, cùng cả nhà sum vầy quanh lò sưởi.

Bầu trời đen kịt liên tiếp lóe lên những ngọn pháo hoa. Tưởng Chính Nam đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, lẳng lặng mà nhìn những hạt bụi tro đã từng lóe sáng huy hoàng trước đó trên không trung đang từ từ rơi xuống.

Hắn quay đầu lại, tầm mắt dừng trên chiếc chìa khóa xe để trên bàn trà, ngưng thần một lát, lại dời tầm mắt đi lần nữa. Suốt buổi tối, đã vô số lần hắn nghĩ đến việc cầm lấy chiếc chìa khóa xe này, quay về biệt thự của mình, quay về nơi kia có cô. Chỉ là ý niệm này vừa lóe lên thì ngay giây sau, trong đầu hắn lại hiện lên ảnh chụp hai người ôm nhau trong di động của mình.

Đừng ngu ngốc nữa, Tưởng Chính Nam. Hắn nở nụ cười lạnh lùng.

Buổi tối hôm đó, cuối cùng hắn vẫn là không cất bước đi.

Giữa trưa ngày mùng một đầu năm, Hứa Liên Trần xuống lầu ăn cơm, bỗng nhìn thấy tài xế riêng của Tưởng Chính Nam đang ngồi chờ trong phòng khách. Cô sửng sốt, chẳng lẽ hắn trở lại rồi sao?

Vị tài xế khách khí chào cô một tiếng: “Hứa tiểu thư, năm mới vui vẻ.” Hứa Liên Trần cũng mỉm cười trả lời: “Năm mới vui vẻ.” Lời vừa nói xong, liền nhìn thấy quần gia đang xách hành lí của Tưởng Chính Nam từ trên lầu xuống, giao cho người tài xế. Lúc này Hứa Liên Trần mới biết mình đã nghĩ quá nhiều. Mấy ngày này, hắn có lẽ đang muốn đến một nơi tràn ngập ánh mặt trời nghỉ ngơi mới đúng.

Đến ngày mùng bốn, Tưởng Chính Tuyền hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Ngày đó thời tiết âm u lạnh lẽo, Tưởng Chính Tuyền vào nhà hàng vừa cởi áo khoác vừa nói: “Aiz, loại thời tiết quỷ quái này, sớm biết trước như vậy mình theo anh trai đi Úc còn hơn...”

Tưởng Chính Tuyền đang nói bỗng nhiên im bặt. Cô nhìn thấy sắc mặt của Hứa Liên Trần thực bình tĩnh, có lẽ là không nghe thấy, trong lòng thầm may mắn vì mình chưa lỡ miệng nói đến chuyện anh trai và Tiền tiểu thư cùng đi nghỉ phép. Vội vàng đổi đề tài: “Buổi tối có buổi nhạc hội XXX chào mừng năm mới, bọn mình cùng đi nghe nha.”

Hứa Liên Trần mỉm cười: “Được.”

Sự thật thì ngay ngày đầu tiên Tưởng Chính Tuyền đã biết anh trai mình cùng Tiền Hội Thi hẹn hò, thừa dịp Tưởng Chính Nam quay về đại trạch Tưởng gia, cô liền kéo Tưởng Chính Nam nói: “Anh hai, đến phòng em một chút.”

Tưởng Chính Nam đi theo cô lên lầu, mỉm cười hỏi: “Làm sao vậy?” Tưởng Chính Tuyền không để ý đến hắn, chỉ nói một câu: “Anh đi theo em đi, em có lời muốn hỏi anh.”

Tưởng Chính Nam thấy cô cực kỳ thận trọng đem cửa đóng lại, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Ngày hôm qua em hẹn Liên Trần đi ăn cơm, em thấy cô ấy dạo này gầy đi rất nhiều...”

Tưởng Chính Tuyền nói tới đây, vẻ mặt mang theo chút oán trách nghiêm túc nhìn Tưởng Chính Nam, ánh mắt trong suốt như có thể nhìn thấy đáy: “Anh hai, anh và Liên Trần rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Tưởng Chính Nam quả thật không nghĩ tới cô lại nói đến chuyện này: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Em muốn hỏi? Hay là...” Hay là Hứa Liên Trần nói gì đó với Chính Tuyền?

Tưởng Chính Tuyền truy hỏi hắn: “Anh hai, Liên Trần có biết chuyện của anh và Tiền tiểu thư không?” Tưởng Chính Nam không trả lời.

“Liên Trần không biết phải không? Cô ấy không biết anh và Tiền tiểu thư đã xin phép trưởng bối trong nhà cho qua lại, mục đích là để kết hôn, đúng hay không?”

Nghĩ đến Hứa Liên Trần mỗi lần nhìn thấy hắn đều là biểu tình lạnh nhạt, mắt rũ xuống không dám nhìn, khóe miệng Tưởng Chính Nam bất chợt nhếch lên, giọng lạnh lùng: “Cô ta biết thì sao? Mà không biết thì thế nào?”

Tưởng Chính Tuyền thở dài, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh hai, xin anh đừng như vậy với Liên Trần.”

“Em và Liên Trần quen biết nhau cũng đã lâu, tính tình cô ấy thế nào em cũng biết. Anh, nếu anh không thích cô ấy thì xin anh đừng làm cô ấy phải chịu tổn thương.”

“Anh, em biết anh có rất nhiều bạn gái, bớt đi một người cũng không đáng là gì. Người thay đổi rồi, em hôm nay cũng sẽ không nói về chuyện này với anh nữa. Nhưng là Liên Trần, Liên Trần không thể được, cô ấy là bạn của em.”

Tướng Chính Nam nhìn em gái mình, thật lâu vẫn không nói gì.

Tướng Chính Tuyền hạ giọng nói: “Anh hai, anh đã chuẩn bị yêu đương với Tiền tiểu thư, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, anh sẽ kết hôn với chị ta. Vậy thì, anh cần gì phải...”

Tướng Chính Nam xoa xoa mái tóc của cô, thanh âm dịu dàng đến lạ kì: “Em yên tâm đi, anh hai biết làm như thế nào mà.” Em gái hẳn vẫn luôn đơn thuần thiện lương như vậy, nếu có thể, hẳn nguyện dùng cả đời này để cô mãi mãi giữ được nét đơn thuần thiện lương này.

Tướng Chính Tuyền ôm lấy một bụng không cam mà đi ra khỏi phòng: “Đi thôi, chúng ta đi xuống. Nếu không mẹ lại lên đây nữa.”

Bà Tướng là Lục Ca Khanh thấy hai người xuống lầu, mỉm cười mà quở trách nói: “Hai con lại vừa chạy đi đâu vậy? Dì Lan thiết đãi con món cá hấp mà con thích nhất đây này.”

Con trai bà vậy mà lại thực sự đi hẹn hò với con gái nhà họ Tiền, Lục Ca Khanh đương nhiên là vừa mừng vừa sợ. Phải biết rằng con trai bà xưa nay vẫn thích chơi đùa, ghét nhất là đi gặp gỡ với đối tượng môn đăng hộ đối. Trước đây đã không ít lần đi xem mặt, cuối cùng vẫn không có kết quả gì. Lần này vốn dĩ bà không ôm hy vọng gì, cuối cùng lại nhận được một kinh hỉ lớn như vậy.

Thực ra Hứa Liên Trần biết được Tướng Chính Nam đi Úc là từ câu nói vô ý của Tướng Chính Tuyền.

Ở Úc nắng vàng biển xanh, không biết hẳn sẽ cùng ai đi câu cá? Sẽ cùng ai tay trong tay đi dạo trên bờ biển? Có viết tên người kia lên bãi cát một lần lại một lần hay không?

Hứa Liên Trần biết mình chấp niệm. Đừng suy nghĩ nữa!

Buổi tối ngày hôm đó, cô viết đi viết lại mấy chục lần hai chữ tâm kinh, mới khiến lòng mình bình yên lại.

*Tâm kinh: Có lẽ là một lời niệm để tịnh tâm.

Ngày đầu tiên đi làm chính thức sau Tết âm lịch, nhìn thấy Tướng Chính Nam, có lẽ vì phơi nắng quá nhiều, cho nên làn da hắn đã sạm đi thành màu đồng cổ.

Ở tỉnh W, vào ngày đầu tiên làm việc ở công ty đều có ông chủ đích thân đứng ra phát tiền lì xì cho nhân viên của mình, Thịnh Thế đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tổng giám đốc của họ lo hết chuyện này, nghe nói hàng năm đều là Tướng Chính Nam đích thân phát, năm nay cũng thế.

Đến lúc Tướng Chính Nam đưa bao lì xì cho cô, lời nói vẫn không thay đổi: “Hứa tiểu thư, năm mới vui vẻ.” Lúc ánh mắt đảo qua Hứa Liên Trần, cũng không dừng lại lấy nửa khắc, giống như cô chỉ là một nhân viên cấp dưới cực kỳ bình thường mà thôi.

Hứa Liên Trần cúi đầu, cup mắt xuống, thứ duy nhất lọt vào tầm mắt của cô chính là bàn tay đang cầm bao lì xì của hắn, ngón tay thon dài. Cô theo bản năng đưa hai tay ra nhận: “Cám ơn.” Không đợi lời của cô nói xong, Tướng Chính Nam đã đem bao lì xì đưa cho nhân viên bên cạnh: “Lí tiểu thư, năm mới vui vẻ.”

Trên mặt bao lì xì có một con thuyền buồm đang xuất phát đón gió, ngụ ý chúc một năm may mắn thuận buồm xuôi gió. Nhớ trước kia, sau mỗi bữa cơm tất niên, ba ba cô là ông Hứa Mưu Khôn đều phát cho cô một phong bao lì xì dày cộm. Cô cười hi hi tiếp nhận, sau đó ôm chầm lấy cổ ba ba, làm nũng nói: “Chỉ mỗi ba ba là tốt nhất, hiền con nhất.” Dì Huệ ở bên cạnh vừa cho cô lì xì vừa nói: “Ai nha, nói như vậy, tiền lì xì này của tôi bớt được một khoản rồi...” Cô đương nhiên biết dì Huệ đang nói đùa, vì thế liền nhanh miệng ngọt ngào nói: “Dì Huệ cũng tốt nhất.”

Lúc Hứa Liên Trần lấy lại tinh thần, Tướng Chính Nam đã phát xong. Thư kí Trần ở bên cạnh mở miệng nói: “Tôi xem như là người lớn tuổi nhất ở đây, thay mặt mọi người xin cảm ơn tổng giám đốc về món quà

đầu năm hôm nay. Cũng hy vọng Thịnh Thế của chúng ta dưới sự lãnh đạo của tổng giám đốc, càng ngày càng hưng thịnh. Còn chúng tôi nữa, cũng được nhờ theo.”

Sau khi nói xong, mọi người vỗ tay nhiệt liệt, nghi thức kết thúc. Tựa như sự kết thúc của những câu chuyện xưa vậy, một chút dư ba cũng không còn.

Từ ngày đi làm trở lại, Hứa Liên Trần cũng chưa gặp lại Tưởng Chính Nam ở biệt thự lần nào.

Hứa Liên Trần ở trong khoảng thời gian này, ngay cả việc pha cà phê cũng là ngẫu nhiên mà làm. Những người yêu nhau tha thiết đều rất thích lúc nào cũng được như hình với bóng bên nhau. Mà Tiền tiểu thư lại là một người pha cà phê rất tuyệt, hơn nữa còn không tỏ ra chút keo kiệt nào mà chia sẻ với mọi người trong phòng làm việc. Hứa Liên Trần cũng từng may mắn được nếm thử. Sữa và cà phê kết hợp với nhau thực hoàn mỹ, chỉ cần nhắm nháp qua một lần sẽ nhớ mãi không quên.

Thời gian cơm trưa hôm nay, Tuyên Hiểu Ý vụng trộm cầm một quyển tạp chí chạy tới phòng làm việc của Liên Trần buôn chuyện.

Tuyên Hiểu Ý mở tạp chí ra, đẩy đến trước mặt cô: “Nhìn này nhìn này, tin hot mới nhất của tạp chí hôm nay. Tết vừa rồi Boss của chúng ta đi du lịch cùng với Tiền tiểu thư ở Úc, phóng viên tạp chí chụp được cảnh hai người họ đẩy xe hành lý từ sân bay đi ra đấy.”

Thì ra người cùng hân tay trong tay đi dạo trên bờ cát chính là vị Tiền tiểu thư kia! Không biết hân có tự mình viết tên của Tiền tiểu thư lên cát một lần lại một lần hay không? Hân có đứng dưới bầu trời đầy sao mà hôn Tiền tiểu thư hay không?

Hứa Liên Trần biết mình không nên nghĩ nhiều đến vấn đề này, thế nhưng điều mà cô nghĩ tới đầu tiên trong đầu mình chính là những chuyện đó, cô cảm thấy mình dường như sắp phát điên lên rồi. Vì thế, cô bắt buộc mình phải đem lực chú ý tập trung vào cuốn tạp chí kia.

Bên trong ảnh chụp hai người họ một thân trang phục lưu nhàn, trên mặt đeo kính râm, tuấn nam mỹ nữ, tràn đầy khí chất, tuyệt không thua kém mấy ngôi sao nổi tiếng chút nào. Tưởng Chính Nam một tay đẩy xe hành lý, mặc dù không có động tác thân mật đặc biệt nào, nhưng dưới đủ loại góc độ chụp ảnh của phóng viên, khiến độc giả chính là Hứa Liên Trần vừa xem qua đã có thể nhìn ra “Tình yêu cuồng nhiệt” giữa hai người họ. Thậm chí chỉ nhìn thấy hai người họ cùng đeo nhẫn tình nhân giống nhau tòa báo cũng có thể kết luận chuyện tốt của hai người sắp tới rồi.

Tạp chí phóng đại hình ảnh cặp nhẫn tình nhân của hai người, vừa chú thích tỉ mỉ, là tác phẩm với số lượng có hạn của một nhà thiết kế nào đó, trên thế giới chỉ có mười cặp như vậy. Ngay cả những chiếc đồng hồ Tưởng Chính Nam đang đeo, cũng cho thấy sự ưa chuộng của Tưởng Chính Nam với nhà thiết kế này. Họ còn đưa vào hình ảnh của Tưởng Chính Tuyên, nói trang sức của cô đang đeo, cũng chính là tác phẩm của nhà thiết kế đó, cũng là một món trang sức độc nhất vô nhị.

Tầm mắt Hứa Liên Trần rời trên cuốn tạp chí, không hiểu sao lại nhớ đến chiếc vòng cổ mà hân từng đưa mình. Nhớ lại khoảng thời gian đó hân cũng đã tặng cô không ít quà, nhưng trong số những món quà đó, chỉ có chiếc vòng cổ có chữ J, là tự tay hân đeo cho cô, cũng nói không cho phép cô gỡ nó xuống.

Tới bây giờ ngẫm lại, mới hiểu ra được một chút, vòng cổ có chữ J kia, có lẽ cũng là tác phẩm của nhà thiết kế trang sức này.

Đến buổi chiều, điện thoại nội bộ vang lên Tưởng Chính Nam phân phó: “Hứa tiểu thư, mời cô đến đây một chút.”

Lúc gõ cửa đi vào, Tưởng Chính Nam đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Phiền cô giúp tôi liên hệ với vị bác sĩ Tiêu này một chút, tháng sau ông ta sẽ từ Mỹ trở về giao lưu, sẽ ở lại Lạc Hải nửa tháng, nói với ông ta ngày 25 tháng sau tôi rảnh, mời ông ấy sắp xếp chút thời gian làm một cuộc giải phẫu cho tôi.”

Giải phẫu? Hứa Liên Trần ngẩng đầu, người như chậm mất nửa nhịp mà nhận lấy tấm danh thiếp trong tay Tưởng Chính Nam. Nhìn thấy rõ tên trên danh thiếp, đáy lòng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thì ra là bác sĩ chỉnh hình.

Hân muốn đi chỉnh hình, muốn xóa đi vết sẹo lưu lại do màn tai nạn xe cộ kia sao.

Chỉ có những người đang yêu mới đặc biệt chú ý đến vẻ bề ngoài của mình, xem ra hẳn thật sự yêu vị Tiền tiểu thư kia. Hai người họ có lẽ rất yêu nhau.

Yêu nhau?! Hứa Liên Trần có chút sững sốt! Thật là hai từ tốt đẹp!

Cô bỗng cảm thấy chút chua xót khó tả đang dâng lên nơi chóp mũi mình.

Buổi tối trước ngày Tưởng Chính Nam làm giải phẫu, lúc Hứa Liên Trần xuống lầu dùng bữa tối, thực kì quái khi phát hiện hẳn cư nhiên đã ngồi ngay ngắn ở bàn ăn rồi.

Từ Tết âm lịch đến giờ, Hứa Liên Trần chưa từng nhìn thấy hẳn ở nơi này chứ đừng nói là ngồi đối diện cùng ăn cơm.

Hai người đều không nói chuyện, trên bàn ăn như lệ thường vẫn là năm món mặn một món canh, giờ phút này đang bốc khói nghi ngút.

Hứa Liên Trần ngồi xuống, nghĩ thầm: Buổi chiều ngày mai làm giải phẫu, trước mười hai giờ không thể ăn lung tung. Bữa ăn này có lẽ là bữa ăn cuối cùng trước khi làm phẫu thuật của hẳn... Bỗng nhiên lại cảm thấy mình thật xấu, đang êm đẹp sao tự nhiên lại nghĩ tới bữa tối cuối cùng chứ! Đúng là xui xẻo!

Hai người không ai nói lời nào, giống như người Ưng Hoà cổ xưa: “Thực bất ngôn, tầm bất ngữ”. Hứa Liên Trần vẫn như trước, chỉ ăn một chén cơm, thấy Tưởng Chính Nam còn đang ăn, cũng không đứng lên ngay. Vẫn chờ đến lúc hẳn buông chén xuống, cô mới đứng dậy: “Tưởng tiên sinh...”

* Thực bất ngôn, tầm bất ngữ: Khi ăn, ngủ không được nói gì.

Tưởng Chính Nam ngẩng đầu nhìn cô, trên gương mặt lạnh nhạt không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia kì lạ không nói nên lời. Hứa Liên Trần bỗng nhiên cảm thấy không biết nói tiếp thế nào, tựa như những đường thẳng không thể nào cắt ngang nhau, cô ngừng lại mấy giây, khi mở miệng lại chỉ nói: “Ngủ ngon.”

Tưởng Chính Nam nhìn theo bóng lưng cô dần biến mất, gân xanh trên bàn tay đang nắm tay dựa ghế nổi lên. Cô biết rõ ngày mai hẳn phải làm giải phẫu, thế nhưng đến một câu cũng chẳng thấy hỏi han.

Tưởng Chính Nam phát hiện bản thân mình dường như đang có khuynh hướng tự ngược nghiêm trọng, biết rõ con đường tiếp theo sẽ là kết quả như thế này nhưng vẫn không cam lòng, tựa như một con trâu cứng đầu cứ lao về phía tường, mới biết thế nào là đau.

Buổi tối hôm đó, Hứa Liên Trần không tài nào đi vào giấc ngủ. Chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ nhớ tới gương mặt đầy máu của Tưởng Chính Nam ngày đó, loại sợ hãi đến mức trái tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực, cô đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Khi còn ở Đại Nhạn, mỗi lần tỉnh lại sau những giấc mơ, cô cũng từng hận chính mình, tại sao phải rời đi? Nếu lúc ấy cô kiên quyết không bỏ đi, cô không giữ lời, cô không thực hiện lời hứa, Tưởng phu nhân có thể làm được gì?

Thế nhưng khi tỉnh dậy, cô lại bắt giác cười nhạo ý niệm vô cùng vớ vẩn mà buồn cười đã nảy ra trong đầu mình.

Hẳn giữ cô lại bên người hẳn, chẳng qua chỉ là thói quen mà thôi. Còn cô, lấy thân phận gì để rồi không biết xấu hổ mà ở lại?

Hứa Liên Trần làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được, lúc sai biết mình không ngủ được nữa, liền dứt khoát đứng lên. Ở trong góc tối nhất của tủ quần áo, cô tìm lại chiếc hộp mình đã đặt trong đó, mở hộp, lấy ra bộ đồ dính máu khi đó.

Nếu nói vật bên người hẳn mà cô từng mang đi, có lẽ chính là vật này. Đây là vật chân thật nhất mà hẳn từng để lại cho cô.

Cô mở di động ra, liền nhìn thấy một tấm hình lấy từ trên diễn đàn xuống, trong ảnh là Tưởng Chính Nam đang dự một buổi hội nghị rất lớn, nghiêng mặt, vết sẹo trên mặt thực rõ ràng, tầm mắt nhìn về phía xa, nét mặt đã bớt phóng túng.

Sau ngày mai, hẳn như vậy sẽ vĩnh viễn trở thành quá khứ.

Ngày đó Tưởng Chính Nam làm giải phẫu chỉnh hình, Hứa Liên Trần vẫn đi làm như thường, sau lại nghe phong phanh Tiền tiểu thư một mực chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật.

Đến khi Hứa Liên Trần gặp lại Tưởng Chính Nam, vết sẹo trên mặt hẳn chỉ còn một vết hồng nhạt, nếu không nhìn kĩ, tuyệt đối không nhìn ra trên mặt hẳn từng có một vết sẹo lớn như thế.

Hạ Quân gọi điện thoại nội bộ cho Hứa Liên Trần: “Hứa tiểu thư, buổi chiều cô có rảnh hay không?” Thực ra nói khách sáo như vậy, Hứa Liên Trần sao lại không rảnh. Vì thế Hạ Quân sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của cô, khách khí nói: “Vậy có phiền không nếu mời Hứa tiểu thư đi dạo này với tôi một chút?”

Lúc Hứa Liên Trần và Hạ Quân đang đợi thang máy, liền nhìn thấy Tiền tiểu thư kéo tay Tưởng Chính Nam, chậm rãi đi ra từ phòng làm việc của hắn.

Hứa Liên Trần tự giác lui về phía sau hai bước, ẩn mình phía sau Hạ Quân. Hạ Quân cung kính mở miệng: “Tưởng tiên sinh, Tiền tiểu thư.”

Thang máy ‘đình’ một tiếng báo đã tới. Tưởng Chính Nam kéo tay Tiền Hội Thi vào thang máy chuyên dụng, nhàn nhạt nói: “Cùng vào đi.”

Trong số tất cả nhân viên của Thịnh Thế, cũng chỉ có Hạ Quân thân là trợ lý đặc biệt của Tưởng Chính Nam mới được phép đi thang máy chuyên dụng của hắn. Thế nhưng lúc này, dù thế nào cũng không đến mức không biết thức thời. Hạ Quân vội vàng cúi người: “Tôi và Hứa tiểu thư sẽ đi sau.”

Hứa Liên Trần cúi đầu lẳng lặng nhìn mặt đất, mặt đất được lát bằng đá cẩm thạch, sạch sẽ sáng bóng. Nơi khoe mắt của cô chỉ có thể nhìn thấy đôi giày da nam bóng lưỡng của hắn bên trong thang máy. Cửa thang máy từng chút một khép lại, Hứa Liên Trần hơi nâng tầm mắt lên, liền thấy được hình ảnh cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại: Mười ngón tay đang đan vào nhau. Giấy tiếp theo, hai cánh cửa thang máy đã đóng chặt, chỉ còn ánh phản chiếu của cô và Hạ Quân trong trẻo mà lạnh lùng.

Hứa Liên Trần mơ mơ hồ hồ nhớ tới một câu, nghe nói giữa những người yêu nhau nắm tay còn thân mật hơn so với những cái ôm. Bởi vì khi mười ngón tay đan chặt lại, mỗi ngón tay sẽ nối thẳng đến trái tim nhau.

Yên lặng mà lên xe, mãi cho đến khi xuống xe, mới biết được nơi họ tới là một khu nhà ở. Thời điểm đó, Hứa Liên Trần vẫn còn ngây ngốc đi theo sau lưng Hạ Quân, nghĩ rằng có lẽ có chuyện gì muốn dặn dò với cô chăng.

Kết quả, Hạ Quân đưa cô đến cửa một căn nhà ở, mời cô đi vào: “Hứa tiểu thư, cô xem xem, có thích phong cách thiết kế trang hoàng như vậy hay không?”

Hứa Liên Trần sững sờ nhìn Hạ Quân, trong nháy mắt vẫn không hiểu anh ta đang nói gì.

Hạ Quân dời ánh mắt, có lẽ không muốn đối diện với cô: “Tưởng tiên sinh nói, nếu Hứa tiểu thư thích, chiều nay liền chuyển vào đây.”

Một khắc kia, cả người Hứa Liên Trần lạnh như băng mới có chút phản ứng, rốt cục cũng hiểu được mục đích Hạ Quân mang cô tới đây là gì.

Tưởng Chính Nam muốn cô rời đi!

Cô hẳn phải cảm thấy may mắn vui sướng, hẳn phải thấy hài lòng. Trong mối quan hệ kỳ quái giữa hai người, chỉ có hẳn buông tay, cô mới có được tự do thực sự.

Hứa Liên Trần nghe thấy thanh âm của mình chậm rãi vang lên, trống rỗng: “Hạ tiên sinh, nếu tôi nói không thích, tôi còn lựa chọn nào khác sao?”

Khóe miệng Hạ Quân khẽ nhúc nhích: “Hứa tiểu thư có thể lựa chọn tới khi nào cô ưng ý thì thôi...”

Trên mặt Hứa Liên Trần lộ ra nụ cười trào phúng như có như không. Sau đó nhìn quanh bốn phía, trước mắt giống như bị che phủ bởi một mảnh mờ mờ ảo ảo. Nhưng Hứa Liên Trần vẫn bước đi mấy mét, xem qua từng phòng trong căn nhà này, phòng khách, phòng ăn, phòng bếp, phòng ngủ chính, phòng thay quần

áo, phòng cho khách, thư phòng, bồn hoa, ban công,... Sau đó cô mới bày ra một nụ cười “vô cùng hai lòng”, nói: “Nơi này rất đẹp, tôi rất thích. Anh giúp tôi nói cảm ơn Tưởng tiên sinh.”

Cám ơn hần, đã đẩy cô đi như thế! Để cô từ nay về sau không phải nghe, không phải thấy nữa.

Cô lại quay lại giống quá khứ, như con đà điểu chôn đầu vào trong cát, chờ đợi thời gian chậm rãi qua đi, chờ đợi hết thấy trôi vào quá khứ.

Vì thế, Hứa Liên Trần không khách sáo nữa mà nhờ Hạ Quân giúp đỡ, chuyển tất cả đồ đạc của cô sang đây. Kỳ thật đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, thu dọn một chút là có thể đi bất cứ lúc nào.

Hạ Quân đem ba cái thùng chuyển qua bên này. Hứa Liên Trần đứng ở cửa, không ngừng nói cảm ơn: “Hạ tiên sinh, làm phiền đến anh quá.” Đường đường là trợ lý đặc biệt cao cấp nhất của tập đoàn Thịnh Thế, vậy mà lại giúp cô làm những chuyện cực khổ này, đúng là ủy khuất cho anh ta rồi.

Hạ Quân chỉ gật gật đầu, dừng một chút, mới nói: “Hứa tiểu thư, vậy tôi xin cáo từ trước.” Hạ Quân vừa xuống lầu, liền tựa vào xe mà nhìn lên ánh đèn trong treo ở tầng mười hai, lấy điện thoại gọi cho Tưởng Chính Nam: “Tưởng tiên sinh, Hứa tiểu thư đã chuyển vào nhà mới rồi.”

Đầu bên kia điện thoại hồi lâu mới có thanh âm truyền đến: “Cô ấy nói gì?”

Hạ Quân chậm rãi nói: “Hứa tiểu thư nói nhà mới rất đẹp, cô ấy rất thích. Cô ấy còn nhờ tôi chuyển lời cảm ơn đến Tưởng tiên sinh.”

Đầu bên kia không thấy âm thanh gì nữa. Hạ Quân biết Boss đã ngắt máy.

Hứa Liên Trần khóa trái cửa, bên trong căn nhà to như vậy, nhưng chỉ có một mình cô. Cô mở tất cả các thùng ra, sắp xếp lại quần áo, đồ dùng của mình. Giờ phút này có lẽ chỉ có bản rợn mới có thể khiến cô đổ hết tâm trí vào mà không nghĩ tới hần nữa.

Bản rợn cho tới khuya muộn hơn ba giờ sáng, cô nhìn xung quanh bốn phía, trang hoàng xa lạ, bày biện xa lạ... Không có chỗ nào là không xa lạ. Hứa Liên Trần kiệt sức ngồi phịch lên tấm thảm trên mặt đất, chán nản mệt mỏi mà tựa đầu lên sofa mềm mại.

Thế giới này lại chỉ còn mình cô lẻ loi một mình.

Là hần uy hiếp bắt buộc cô tới, sau đó lại một mực đẩy cô đi.

Hần không biết sao? Cô cũng sẽ đau.

Cùng lúc đó, Tưởng Chính Nam đang ở trong phòng làm việc của mình, cũng là một màn tối đen. Tưởng Chính Nam để mặc cho chính mình đắm chìm vào một bầu tĩnh lặng trong bóng đêm.

Cô nói cô rất thích. Cô còn nói cảm ơn Tưởng tiên sinh.

Trong lòng Tưởng Chính Nam phần nộ cùng với bi thương không ai có thể diễn tả nổi đang dâng lên cuộn cuộn. Bởi vì cô không cần, từ đầu tới cuối cô đều không cần. Cô chưa từng nói thích hần, lại càng chưa từng nói yêu hần. Cô yêu người kia, từ trước đã vậy, vẫn luôn là Diệp Anh Chương.

Cho nên cô mới lén lút đi gặp Diệp Anh Chương, lén lút cùng cậu ta đi dạo phố. Cho nên khi hần ở bên người đàn bà khác, rồi ở bên Tiền Hội Thi, bất kể bao nhiêu hành động thân mật, bất kể hần nhiều ngày không trở về biệt thự, thậm chí hần làm phẫu thuật, hần bảo cô chuyển ra ngoài, cô cũng không có một chút cảm giác nào.

Cô có lẽ đã nghĩ tới chuyện rời đi từ rất lâu rồi, cho nên Hạ Quân mới vừa nói cô có thể đi, cô liền thu dọn đồ đạc của mình chuyển đi ngay lập tức.

Chỉ có hần, chỉ có kẻ ngốc như hần đây. Ngốc mới nghĩ rằng hai người đã dây dưa với nhau lâu như vậy, cô đối với hần sẽ có chút thay đổi, cho nên mới lợi dụng người đàn bà khác đi kích thích cô. Ngốc mới cho rằng cô vẫn luôn có một chút quan tâm đến hần, cho nên mới cố ý trở về nhà buổi tối trước ngày làm phẫu thuật.

Tưởng Chính Nam ơi Tưởng Chính Nam, mày đúng là một tên ngu ngốc.

Kỳ thật hẳn đã sớm hiểu được, nếu cô có một chút cảm giác với hắn, năm đó sẽ không rời đi khi hắn đang bị trọng thương.

Thế nhưng hiểu thì đã hiểu, hắn vẫn không cam lòng. Bởi vì không cam lòng, cho nên mới lợi dụng đủ loại chuyện có thể lợi dụng, uy hiếp dụ dỗ cô quay về. Nhưng rồi đến ngày hôm nay, hắn đã có được những gì?

Tướng Chính Nam lạnh lùng cười cay đắng, tia sáng trong mắt từng chút một mờ dần rồi trở nên âm đạm.

54. Q.2 - Chương 9: Quá Khứ – Lần Nữa Tái Hiện – P1,2,3

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, công việc cũng vậy. Sẽ nhanh thôi, tất cả rồi sẽ chấm dứt.

Hứa Liên Trần tự nói với mình như vậy, chỉ là khi đêm về cô lại bắt đầu mất ngủ, đêm này qua đêm khác không ngủ được. Thế nhưng khi ngày lên, thần thái vẫn sáng lạng mà xuất hiện trước mặt mọi người. Cô bắt đầu trang điểm để che dấu, bắt đầu trở nên khéo léo hơn, giống như bao OL khác trong phòng làm việc tập đoàn Thịnh Thế, ăn vận chuyên nghiệp, không chê vào đầu được.

*OL: office lady – quý cô văn phòng.

Cô và Tướng Chính Nam không còn tiếp xúc qua lại với nhau nữa, từ nay về sau, tất cả công việc của cô đều do Hạ Quân một tay an bài. Nhưng thực sự thì Hạ Quân căn bản không có công việc gì cho cô. Hứa Liên Trần tự chủ động đi theo sau lưng Tuyên Hiểu Ý học hỏi những công việc của người trợ lý, mỗi khi Tuyên Hiểu Ý bận rộn cô lại giúp cô ấy đánh chữ, kiểm tra một ít tư liệu không mấy quan trọng, làm vài bài báo cáo đơn giản, rồi làm những công việc vụn vặt như photocopy văn kiện, văn bản.

Tuyên Hiểu Ý vẫn cảm thấy hết sức băn khoăn, nhưng dù từ chối đến thế nào, cũng không từ chối được sự nhiệt tình của Hứa Liên Trần. Tuyên Hiểu Ý năm lần bảy lượt đi xin ý kiến của cấp trên của cô là Hạ Quân, Hạ Quân lại chỉ nói một câu: “Hứa tiểu thư muốn làm gì, miễn đó không phải là văn kiện và tư liệu đặc biệt quan trọng thì cô cứ để mặc cô ấy.”

Trong lòng Hạ Quân hiểu rõ, Hứa Liên Trần tiểu thư này ngay cả Boss cũng không biết để cô ấy làm gì, còn anh thì có năng lực làm gì, làm thế nào đây?

Nghe Hạ Quân nói như vậy, Tuyên Hiểu Ý liền bắt đầu đồng ý để Hứa Liên Trần giúp đỡ mình. Cứ như vậy qua một thời gian, Hứa Liên Trần đối với mấy công việc vụn vặt của người trợ lý đều đã thông thạo hơn. Mỗi khi có thời gian rảnh, cô còn chủ động giúp mọi người đi mua bánh ngọt rồi cà phê, trà sữa linh tinh.

Cô cũng rất sẵn lòng cùng Tuyên Hiểu Ý tăng ca đến tận khuya muộn, sau đó hai người cùng đi ăn đồ nướng ven đường, ăn ma lạt năng và mấy loại đồ ăn vặt ngoài kia.

Đối với những ngày không hề nhàn rỗi vừa qua, Hứa Liên Trần càng thích bận rộn hơn, thậm chí còn biến thái đến độ thích tăng ca, mỗi lần tăng ca đến tận đêm khuya, cô mơ mơ màng màng quay về nhà, vội vàng tắm rửa xong là lăn ra ngủ ngay.

Mệt như vậy, từng đêm từng đêm cô sẽ không phải nhớ tới một người không nên nhớ, nghĩ tới chuyện không nên nghĩ.

Bởi vì hiện tại công việc của Hứa Liên Trần rất “bận rộn”, thế nên khi nhận được lời mời đi dạo phố rồi ăn cơm của Tướng Chính Tuyền, rất dễ dàng đã lấy được cớ để từ chối. Nhưng đôi khi lại không dễ dàng như vậy, chẳng hạn như cô không đi, nhưng Tướng đại tiểu thư lại tự mình tới nên hết cách.

Giống như lúc này, Tướng Chính Tuyền mỉm cười dịu dàng mà đẩy cửa phòng làm việc của cô ra: “Bạn Liên Trần thân mến, có thể mời bạn đi chọn áo cưới cùng mình được hay không?”

Áo cưới và lễ phục lần này của Tưởng Chính Tuyền là nhờ Thư Mạn mời một nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nước ngoài làm, trợ lý của nhà thiết kế đó đã gửi bưu phẩm đến đây, để Tưởng Chính Tuyền chọn lựa mẫu ưng ý.

Có vài bản vẽ mẫu áo cưới, từng mẫu từng mẫu hiện lên trên màn hình máy tính. Có đơn giản mà tinh xảo, có cầu kì lộng lẫy, có ngọt ngào mà hoạt bát, cũng có trang nhã mà cao quý, mỗi một kiểu đều có một vẻ đẹp riêng khiến mỗi cô gái nhìn thấy đều mơ ước đó là áo cưới của mình.

Tưởng Chính Tuyền vui sướng không thôi, mảy mềnh nhướn lên hỏi: “Bộ váy kiểu cổ này thế nào? Mình cảm thấy cũng không tệ lắm. Gần đây đang ưa chuộng kiểu cổ thì phải.” Hứa Liên Trần gật gật đầu: “Mình cũng thấy nó rất được. Kiểu áo may ô này rất hợp với cậu.”

*Kiểu áo may ô: kiểu như áo thun ba lỗ ấy ạ.

Tưởng Chính Tuyền lại chuyển qua mấy bản thiết kế của chiếc váy cưới kiểu may ô kia, tỉ mỉ quan sát hồi lâu: “Đúng vậy, bộ này cũng rất được. Làm sao bây giờ a, bộ nào cũng đẹp như vậy, mình không biết nên chọn bộ nào nữa.”

Vừa nói chuyện, tay lại chuyển sang một bộ váy ren đơn giản mà trang nhã, nghiêng đầu sang mỉm cười với Hứa Liên Trần: “Nhìn này, mình thấy cậu mặc bộ này nhất định sẽ rất xinh đẹp...”

Hứa Liên Trần đang chăm chú xem màn hình máy tính nghe vậy nhất thời khựng lại, sau đó cụp mắt xuống, bình tĩnh trả lời cô ấy: “Tưởng đại tiểu thư, đây là hôn lễ của cậu đấy.”

Tưởng Chính Tuyền lại mỉm cười nhìn cô, ánh mắt tinh nghịch sáng ngời: “Liên Trần, cậu làm phù dâu ỉn đi?”

Hứa Liên Trần có chút kinh ngạc: “Phù dâu?”

Tưởng Chính Tuyền nghiêm túc: “Đúng vậy. Cậu đồng ý đi nha? Thử nói không đồng ý với mình xem, xem mình quạu cậu thế nào.”

Hứa Liên Trần khẽ nhún mồm: “Nhưng mà...” Tưởng Chính Tuyền ngắt lời của cô: “Nhưng mà gì chứ? Là mình kết hôn đó nha. Mình là cô dâu nên mình lớn nhất, cậu dám nói không đồng ý thử xem!”

Dưới sự “Uy hiếp” như vậy, Hứa Liên Trần không cách thoát ra được chữ “Không”. Tưởng Chính Tuyền lập tức chụp lấy cơ hội, đem bộ váy ren giản dị mà cô vừa ưng ý kia quyết định làm lễ phục phù dâu.

Ngược lại áo cưới của mình, lại phải đắn đo suy nghĩ, mãi vẫn chưa quyết định được.

Lúc Tưởng Chính Tuyền đi về, như thường lệ kéo cả Hứa Liên Trần đi cùng, để Liên Trần tiễn cô ấy đến thang máy. Tưởng Chính Tuyền vừa chờ thang máy lên, vừa nhắc lại lần thứ N vấn đề này giờ của mình: “Liên Trần, rốt cục mình nên chọn bộ nào thì hơn?” Lại làm bộ đáng thương: “Ồ ô...ô ô mình sắp tiêu mất rồi...”

Hứa Liên Trần không khỏi lắc đầu bật cười: “Nếu không thì cậu chọn hết luôn đi.”

“Xí! Nếu mà thế chẳng phải mười phút lại phải thay một bộ sao!”

“Nghe cũng không tệ nha. Mười phút thay một bộ, để khách khứa đến thưởng thức buổi trình diễn áo cưới của cô dâu xinh đẹp của chúng ta.”

“Mình mới không cần! Trừ phi cậu theo giúp mình.”

“Nếu giúp thì cũng không đến lượt mình giúp, sẽ có người làm hết cho cậu mà.”

“Không, đến lúc đó mình sẽ kéo cậu lên sân khấu với mình, mình thay bộ nào cậu phải giúp mình thay bộ đó.”

“Còn lâu!”

“Ha ha...”

Hai người vui đùa ầm ĩ cả một góc, nhất thời không chú ý thấy thang máy chuyên dụng từ con số tầng trệt đang bắt đầu tăng dần tăng dần lên trên này.

Thang máy “đỉnh” một tiếng, đã đến tầng hai người. Tưởng Chính Tuyền ngẩng đầu, cửa thang máy trong nháy mắt mở ra, bên trong có hai người, chính là Tưởng Chính Nam và Tiền Hội Thi.

Nụ cười của Tưởng Chính Tuyền cứng lại bên khóe miệng, kinh ngạc kêu lên một tiếng “Anh”. Tiền Hội Thi lại tự nhiên hơn, vừa mỉm cười vừa kéo tay Tưởng Chính Nam đi ra từ thang máy: “Oh, Tuyền Tuyền cũng ở đây này.”

Tưởng Chính Tuyền vội trộm nhìn Hứa Liên Trăn một cái, thấy sắc mặt Liên Trăn khẽ thu lại mà lui về phía sau từng bước, đầu cúi xuống, không rõ đang nhìn gì. Lúc này mới cười cười chào hỏi: “Chị Hội Thi ạ.” Tiền Hội Thi thân thiết mà kéo cánh tay Tưởng Chính Tuyền, nghiêng đầu nói với Tưởng Chính Nam: “Chính Nam, buổi tối chúng ta để Tuyền Tuyền cùng đi đi.”

Về mặt Tưởng Chính Nam ảm áp, ngay cả ngữ điệu cũng mềm mại đến khó tin: “Được, tất cả đều nghe theo em.”

Tiền Hội Thi lại nắm lấy tay Tưởng Chính Tuyền, vô cùng thân thiết mà vừa đi vừa nói: “Tối nay có một buổi trình diễn thời trang mới, mời chị và anh trai em. Em đi cùng anh chị đi...” Ba người chậm rãi đi vào phòng làm việc của Tưởng Chính Nam.

Bọn họ mới chân chính là người một nhà!

Hứa Liên Trăn lẳng lặng đứng yên tại chỗ, giống như vừa bị làm phép định thân vậy. (định thân: làm cho đứng yên 1 chỗ)

Bữa tiệc sinh nhật Niếp Trọng Chi ngày đó, một vài người bạn thân thiết được mời đến trang viên tư nhân của anh ta đã có mặt từ lâu. Hứa Liên Trăn không biết vì sao Tưởng Chính Nam lại muốn dẫn cô đi cùng, thậm chí hẳn còn nói là Niếp Trọng Chi mời riêng cô.

Thật ra thì trang viên của Niếp gia cô cũng không xa lạ gì, Niếp Trọng Chi từng đích thân tổ chức tiệc sinh nhật cho Tưởng Chính Nam ở đây. Hai người năm đó cũng chấm dứt “hết thủy” ngay ở nơi này.

Buổi chiều ngày hôm đó, ở Niếp gia tổ chức một buổi cưới ngựa. Hứa Liên Trăn một mình cô đơn ngồi trên ghế gỗ, nhìn Tưởng Chính Nam một thân vận trang phục cưới ngựa màu đen vô cùng anh tuấn đang cầm tay Tiền Hội Thi lại đây. Tiền Hội Thi hôm nay cũng vận một bộ trang phục cưới ngựa màu đen, dễ nhận ra hai người họ đang mặc trang phục tình nhân. Mũ tùy ý kéo xuống làm lộ ra một mái tóc uốn quăn màu nâu đậm, quyến rũ vô cùng.

Vẫn còn nhớ năm đó lần đầu tiên cô học cưới ngựa, hẳn đang đi công tác ở bên ngoài, nhưng mỗi đêm đều gọi điện thoại cho cô. Thậm chí còn tặng cô hai bộ trang phục cưới ngựa đặt trước, có một bộ màu đen, cùng một kiểu dáng, cùng một loại giày...

Trong lòng Hứa Liên Trăn bỗng dâng lên một trận chua xót bi thương.

Khi đó Tưởng Chính Tuyền cũng từng nói đùa, rằng lần sau bảo anh trai cô ấy mang hai người đến Niếp gia cưới ngựa nữa. Bây giờ tuy vẫn cùng ở Niếp gia cưới ngựa, chỉ là...

Năm đó nếu không phải đi học cưới ngựa cùng Tuyền Tuyền, sẽ không xảy ra chuyện Ngô Minh kia. Vẫn nhớ rõ sự lo lắng như ngồi trên đống lửa của hẳn khi đó, sự ảm áp trong nháy mắt hẳn ôm cô, khi ngón tay hẳn chậm rãi lướt qua mái tóc cô, từng chút xúc động tận sâu nơi trái tim cô, ... Giờ nghĩ lại, vẫn còn nhớ rõ như tạc trong lòng.

Thời điểm đó, nếu không có chuyện kia, nếu không có sự dịu dàng nhất thời của hẳn kia...Thì bây giờ kết quả có phải sẽ không giống thế này nữa không?

Tưởng Chính Nam cẩn thận nhận lấy dây cương trong tay người làm, ân cần dịu dàng giúp Tiền Hội Thi leo lên lưng ngựa, xong rồi hẳn mới xoa người nhảy lên ngựa của mình.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, khẽ giật dây cương, con ngựa chậm rãi bước đi.

Tia nắng vàng nhạt của buổi trời chiều chiếu qua, hoàng tử và công chúa hai vị tuấn nam mỹ nữ, vàng sáng nhạt càng làm cho người ta có chút hoa mắt.

Một lát sau Hứa Liên Trần mới hoàn hồn, chỉ cảm thấy bên người có tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật — Niếp Trọng Chi không biết đi tới bên cạnh cô từ khi nào.

Chương 9: Quá khứ – lần nữa tái hiện 2

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Niếp Trọng Chi mỉm cười nhàn nhạt: “Hứa tiểu thư, sao em không xuống dưới kia cưỡi ngựa vài vòng nhỉ?” Hứa Liên Trần lắc đầu: “Tôi không biết cưỡi ngựa.” Niếp Trọng Chi ngồi xuống trước mặt cô: “Phụ nữ cưỡi ngựa rất có tác dụng giảm béo làm đẹp đấy. Nhưng mà hôm nay tôi lại phát hiện cưỡi ngựa còn có một tác dụng đặc biệt nữa...”

Niếp Trọng Chi đột nhiên nháy mắt với Hứa Liên Trần: “Em muốn biết đó là gì không?”

Kỳ thật Hứa Liên Trần cũng không thấy hứng thú gì, nhưng thấy nét mặt Niếp Trọng Chi biểu cảm như rất thú vị, liền hỏi theo: “Là gì?” Liền thấy Niếp Trọng Chi mỉm cười hàm ý: “Em đi cưỡi ngựa cùng tôi, tôi sẽ nói cho em nghe.”

Hắn cũng không để Liên Trần có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp kéo tay cô đi thẳng tới chuồng ngựa, nhận lấy dây cương từ trong tay người làm, rồi đỡ cô lên: “Nào, lên đi.” Thấy Hứa Liên Trần gương mặt khó hiểu nhìn hắn, Niếp Trọng Chi khẽ cười nói: “Lên ngựa đi. Sau đó em sẽ hiểu.”

Niếp Trọng Chi kéo dây cương ngựa đi bộ một đoạn, từ xa nhìn thấy Tưởng Chính Nam đang đi lại đây, hắn nói một câu: “Hứa tiểu thư, nếu có hành động nào mạo phạm đến em mà nói, mong em thứ lỗi cho tôi...”

Hứa Liên Trần còn chưa kịp hiểu ý anh ta muốn nói gì, trong nháy mắt, Niếp Trọng Chi đã xoay người nhảy lên ngựa, cùng ngồi trên lưng một con ngựa với cô. Niếp Trọng Chi bởi vì phải nắm dây cương, thế nên tư thế của hai người nhìn từ bên ngoài vào, tựa như hắn đang ôm chặt lấy Hứa Liên Trần vậy.

Hứa Liên Trần chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, tuy rằng cảm thấy hành động này của Niếp Trọng Chi có chút quá đáng, nhưng cảm giác mà hắn mang lại cho cô hoàn toàn khác với Ngô Minh, Niếp Trọng Chi vô cùng vô tư.

Bỗng cảm thấy Niếp Trọng Chi đang cúi người về phía trước, khẽ nói thầm bên tai cô: “Hứa tiểu thư, tôi đang giúp em đó...” Hứa Liên Trần nhìn về phía đôi bích nhân cách đó không xa, liền hiểu được. Chẳng qua là cô nghĩ thế nào cũng không đoán được, Niếp Trọng Chi sao lại biết cô có cảm giác với Tưởng Chính Nam đây.

Niếp Trọng Chi vừa dứt lời liền quát lên một tiếng, hai chân thúc nhẹ khiến con ngựa bắt đầu chạy. Hứa Liên Trần “Ah” một tiếng thét lên kinh hãi, đành phải nghiêng người túm lấy áo của Niếp Trọng Chi. Người bên ngoài đứng xem, lại tưởng hai người họ đang thân mật với nhau.

Tiền Hội Thi vẫn đang hoài nghi chuyện Tưởng Chính Nam mang cả trợ lý đến tiệc của Niếp Trọng Chi, nhưng vì lấy thân phận của mình và chút e ngại, cô đành phải kiềm chế ý muốn đi hỏi Tưởng Chính Nam. Giờ phút này nhìn thấy một màn kia, trong lòng bất giác như được thả lỏng, cúi đầu dịu dàng nói: “Chính Nam, anh xem kìa, Niếp Trọng Chi trông có vẻ rất có hứng thú với cô trợ lý xinh đẹp của anh nha.”

Tưởng Chính Nam lạnh lùng nhìn về phía Niếp Trọng Chi, khóe miệng nhếch lên một đường cong sắc bén: “Vậy sao?”

Tiền Hội Thi ngồi trên lưng ngựa, vì thế nên không thể nhìn thấy vẻ âm trầm trên gương mặt hắn, còn nửa đùa nửa thật nói: “Hôm nay là sinh nhật Niếp Trọng Chi, anh đặc biệt mang cô ấy tới, sẽ không phải là muốn dành một món quà đặc biệt cho anh ta chứ?”

Chờ đến khi Niếp Trọng Chi và Hứa Liên Trần đi dạo một vòng trở về, Tưởng Chính Nam cũng mới vừa giao dây cương cho người làm. Sắc mặt Tưởng Chính Nam vẫn âm u như vậy, khóe mắt lạnh lùng liếc qua Hứa Liên Trần đứng cách đó không xa, lúc này mới cười như không cười nói với Niếp Trọng Chi: “Niếp, cậu cũng có nhả hứng thật.” Trách không được Niếp Trọng Chi đặc biệt gọi hắn mang theo cả cô đến. Lúc ấy hắn một lời đã đồng ý ngay, cũng chỉ là muốn xem một chút, tại nơi hai người chia tay năm đó, hắn và Tiền Hội Thi ân ái thân mật cùng tham dự buổi tiệc, cô sẽ phản ứng như thế nào.

Niep Trọng Chi làm bộ như nghe không hiểu, cười cười: “Tưởng, vừa lúc tôi đang định đi tìm cậu đây. Buổi tối hôm nay tôi muốn mượn trợ lý mỹ nữ của cậu làm bạn gái của tôi được không?”

Tưởng Chính Nam liếc mắt một cái về phía Hứa Liên Trần và Tiền Hội Thi đang ở khu nghỉ ngơi, thông thả cởi bao tay của mình: “VẬY Ạ? Cậu đường đường là Niep đại thiếu gia mà lại thiếu bạn gái sao? Có điều, hiếm khi nào thấy Niep đại thiếu gia coi trọng trợ lý của tôi, còn luôn miệng dặn dò tôi mang cô ấy tới đây, tôi đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng mà không biết cô ấy có ý kiến gì không?”

Niep Trọng Chi giống như đã có dự định từ trước liền mỉm cười: “Tôi đã hỏi Hứa tiểu thư rồi, cô ấy đã nói đồng ý.” Tưởng Chính Nam miễn cưỡng “Ồ” một tiếng: “VẬY Ạ?”

Niep Trọng Chi nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Hứa Liên Trần, nửa thật nửa giả mà thăm dò: “Tưởng, cậu không ghen đấy chứ?”

Khóe miệng Tưởng Chính Nam lại cong lên, giống như vừa được nghe một chuyện nực cười nhất thế gian vậy: “Ghen? Niep, cậu ăn no đừng mỡ quá hay lúc ra khỏi cửa đầu bị kẹp vào khe cửa vậy?”

Niep Trọng Chi cười nhàn nhạt, cũng bắt chước bộ dạng lười biếng của Tưởng Chính Nam: “VẬY SAO? Nếu vậy thì chúng ta cứ làm theo những gì đã định đi.” Hắn cũng không vờn quanh vấn đề này nữa, một lúc lâu sau, mới mở miệng nói tiếp: “Đúng rồi, cậu gọi điện thoại cho Tuyền Tuyền xem, hỏi cô ấy sao giờ này còn chưa tới đây vậy?”

Trước lúc tiệc tối bắt đầu, có một vị chuyên gia đem lễ phục, giày và trang sức đồng bộ mà Niep Trọng Chi chuẩn bị từ trước đưa đến phòng của Hứa Liên Trần, cung kính mà nói: “Hứa tiểu thư, đây là đồ mà Niep tiên sinh bảo tôi đưa tới.”

Hứa Liên Trần tới nơi này rồi mới biết được đêm nay là sinh nhật Niep Trọng Chi, buổi tối sẽ tổ chức một party. Cho nên cô cần bản là không mang theo quần áo gì tới để thay. Không thể tưởng tượng được Niep Trọng Chi lại có tâm như vậy, đặc biệt cho người chuẩn bị sẵn hết cho cô.

Lễ phục là một bộ váy ren lụa màu trắng, phần eo có thắt một sợi dây lưng màu đen mảnh nhỏ, trắng đen cùng phối hợp, giản dị mà thanh thoát, rất vừa vặn với dáng người Hứa Liên Trần. Trước ngực thiết kế làm lộ ra cánh tay trắng nõn cùng bờ vai tinh tế mê người của cô. Trang sức cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một đôi khuyên tai thật dài và một chiếc lắc tay tinh xảo.

Hứa Liên Trần đứng trước gương trong phòng, không thể không thừa nhận Niep Trọng Chi rất có mắt thẩm mỹ. Một bộ trang phục thanh tân này, đã phơi bày ra được tất cả những ưu điểm của cô. Những người thường xuyên được gặp mỹ nhân, ánh mắt quả nhiên tinh tường hơn người thường rất nhiều.

Có người gõ cửa. Hứa Liên Trần đành nói vọng ra: “Mời vào.”

Vừa nghĩ tới Niep Trọng Chi, Niep Trọng Chi liền đi vào. Vừa nhìn thấy Hứa Liên Trần một thân trang điểm thật mê người, trong mắt Niep Trọng Chi chợt ánh lên tia kinh diễm cùng tán thưởng: “Hứa tiểu thư, hôm nay em rất xinh đẹp. Không biết tôi có vinh hạnh được mời mỹ nữ xinh đẹp cùng xuống lầu hay không?”

Cùng nhau xuống lầu? Vào một trường hợp như hôm nay?

Hứa Liên Trần có chút kinh ngạc nhìn Niep Trọng Chi. Hôm nay chính là sinh nhật của hắn, hắn sẽ là tiêu điểm của muôn vàn ánh nhìn. Nếu mà cùng hắn xuống lầu như vậy...

Niep Trọng Chi nhìn cô, đôi mắt đào hoa nhẹ nhàng nhướng lên: “Hứa tiểu thư, em có muốn biết, em và tôi cùng nhau thân mật xuống dưới kia, Tưởng cậu ấy sẽ có phản ứng gì hay không?”

Tưởng Chính Nam sẽ có phản ứng gì? Hắn thì có phản ứng gì? Hứa Liên Trần cười khổ. Ánh mắt Niep Trọng Chi lại càng thâm sâu hơn, giống như đã hiểu hết tất cả.

Niep Trọng Chi thấy cô không nói gì, liền bước tới gần cô, từ từ nói: “Hứa tiểu thư, cho dù em không muốn biết, cũng đừng từ chối lời mời này của tôi, cùng xuống lầu với tôi được không? Coi như đây là quà sinh nhật em tặng tôi vậy.” Vừa nói vừa tao nhã đưa khuỷu tay của mình tới trước mặt Hứa Liên Trần.

Sinh nhật ai cũng nói như vậy, đều nghĩ rằng sẽ không người nào không nỗ lực mà cự tuyệt thắng. Vì thế, Hứa Liên Trần chần chờ mấy giây, rồi sau đó nhẹ nhàng khoác tay Niếp Trọng Chi.

Khi hai người từng bước một dọc theo cầu thang uốn lượn đi xuống, toàn bộ phòng khách lớn của nhà họ Niếp trong nháy mắt im lặng như tờ. Từng chùm ánh sáng bạc từ những ngọn đèn xung quanh tập trung chiếu lên trên người hai người, tựa như một cảnh tươi đẹp trong phim vậy.

Ở một đầu của phòng khách, Tưởng Chính Nam, Tiền Hội Thi, Tưởng Chính Tuyền cũng im lặng như mọi người xung quanh. Tiền Hội Thi lúc này xem như an tâm hoàn toàn, nở một nụ cười thật sáng lạn thoải mái nói chuyện với Tưởng Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền, cô ấy là bạn của em phải không?”

Tưởng Chính Tuyền cũng không biết đang nghĩ gì, bị làm giật mình mới lấy lại tinh thần, cười cười nói: “Đúng vậy.”

Tiền Hội Thi lại nói: “Không thể tưởng tượng được trang điểm ăn diện vào cũng rất xinh đẹp. Đúng rồi, cô ấy là bạn gái của Niếp Trọng Chi sao?” Trong giọng nói mang theo chút hoài nghi, nghĩ đến chính cô cũng cảm thấy thực kỳ quái.

Tưởng Chính Tuyền vội đem tầm mắt chuyển lên trên người anh trai mình, lắc lắc đầu: “Em không biết. Có lẽ không phải đâu.”

Tiền Hội Thi nhìn theo tầm mắt của Tưởng Chính Tuyền nhìn sang Tưởng Chính Nam, thấy tay hắn hơi nâng lên, khẽ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, bộ dạng thực bình thường. Thế nhưng ánh mắt hắn lại yên lặng rơi vào nơi tập trung ánh sáng kia, hồi lâu cũng không chịu rời đi. Không biết thế nào, trong lòng Tiền Hội Thi bỗng mơ mơ hồ hồ dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Chẳng những là chỗ họ đứng, toàn bộ mọi người trong hội trường không biết gì cũng bắt đầu thì thầm với nhau: “Người phụ nữ bên cạnh Niếp Trọng Chi là ai vậy?” Với chuyện tám trăm phụ nữ mãi mãi là người mở đầu, những người khác cũng bắt đầu hào hứng bùng bùng mà tiếp chuyện: “Người này hẳn là bạn gái chính thức. Trong một bữa tiệc lớn thế này, lại còn cùng xuất hiện một cách long trọng như vậy, chẳng phải là đang tuyên bố thân phận sao?”

Có người lại nói: “Người phụ nữ này, nhìn qua có vẻ thanh thuần đáng yêu, không chừng lại là một kẻ rất lợi hại, nếu không với một nhân vật như Niếp thiếu, sao có thể cam chịu bị xơi như thế được? Đàn bà của Niếp thiếu không đến mấy chục thì cũng phải được một tá. Ấy thế mà lại có bản lĩnh cùng Niếp thiếu công khai xuất hiện trong trang viên của Niếp gia. Tuy rằng hôm nay không phải ra mắt trưởng bối, nhưng cũng quá lợi hại rồi, cô ta có lẽ là người bạn gái đầu tiên của Niếp thiếu chính thức xuất hiện ở nơi này.”

Lúc này Niếp Trọng Chi đã nắm tay Hứa Liên Trần lên trên khán đài, Niếp Trọng Chi mỉm cười mở lời chào đón với mọi khách khứa qua micro: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã bỏ chút thời gian bận bịu để tham gia buổi party sinh nhật của tôi, tôi sẽ không làm lãng phí thêm thời gian vui vẻ của mọi người nữa. Hy vọng hôm nay tất cả chúng ta đều vui chơi hết mình.”

Tiếp sau đó, Hứa Liên Trần sắm vai một người bạn gái, cùng Niếp Trọng Chi đi nhận lời chúc mừng khắp nơi, cuối cùng cũng tới chỗ đám người Tưởng Chính Nam và Sở Tùy Phong đang đứng.

Cũng không biết mấy người đó đang nói điều gì, Sở Tùy Phong trò chuyện rất vui vẻ, cười ha ha không ngớt. Thấy Niếp Trọng Chi đến gần, cười nói: “Nhân vật chính của bữa tiệc cuối cùng cũng tới rồi. Chúng tôi đang bàn bạc với nhau xem hôm nay chúc mừng cho cậu thế nào đây! Nào, nào, nào, trước để tôi kính nhân vật chính của chúng ta ba ly rượu. Các anh em, tùy ý theo sau nhé.”

Niếp Trọng Chi nhìn lướt qua mọi người một vòng, khóe miệng khẽ cong lên, lộ ra chút ý cười như có như không. Không nói hai lời liền nhận lấy một ly rượu từ trong tay người phục vụ, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sở Tùy Phong hào hứng nói: “Người anh em à, hôm nay chúng tôi nhất định sẽ không tha cho cậu. Cậu chờ bị khiêng lên giường đi.” Niếp Trọng Chi tà tà liếc hắn một cái, cười ngả ngớn: “Thế nào, chẳng lẽ trên giường còn có một món quà vô cùng đặc biệt đang chờ tôi sao?”

Sở Tùy Phong cười to: “Cậu cứ tưởng bỏ đi, không tặng cậu một tên gay đã là may lắm rồi. Mau uống đi!”

Sở Tùy Phong khẽ cụng ly với Niếp Trọng Chi, bỗng nép người sát lại nói thầm: “Cậu cũng đừng chơi quá trớn. Tôi thấy tâm tình Tưởng hôm nay không tốt lắm đâu, ánh mắt cậu ta nhìn cậu tràn ngập sát ý...”

Niếp Trọng Chi thản nhiên nói: “Yên tâm, tôi biết phải làm thế nào.” Ngửa đầu, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Tầm mắt âm thầm lặng lẽ rơi trên người Tưởng Chính Tuyền cách đó không xa. Lúc này Tưởng Chính Tuyền đang thì thầm trò chuyện với Hứa Liên Trăn. Buổi tối hôm nay Tưởng Chính Tuyền mặc một chiếc váy vừa chạm đầu gối màu xanh nhạt cực kì tươi mát, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn với đường cong mềm mại, trắng nõn đến mê người.

Bên cạnh, Tưởng Chính Nam ôm trọn vòng eo của Tiền Hội Thi, không biết hai vợ chồng họ đang nói chuyện gì, nét mặt nhìn qua dường như rất vui vẻ.

Tửu lượng của Niếp Trọng Chi vô cùng tốt, nhưng Sở Tùy Phong cũng không phải tên chỉ ăn chay mà lớn lên, hết ly này đến ly kia đổ vào bụng, được một lúc sau, tất cả mọi người đều nhận thấy bước chân Niếp Trọng Chi đã bắt đầu lảo đảo không đứng vững.

Trong suốt thời gian đó, Tiền Hội Thi một tay khoác tay Tưởng Chính Nam, còn tay kia khẽ nâng ly rượu, một bộ cô gái nhỏ. Xinh đẹp uyển chuyển đứng ở bên cạnh, mỉm cười xã giao, thính thoắng dịu dàng đáp lại, lâu lâu lại nghiêng đầu sang nhìn Tưởng Chính Nam mỉm cười. Cử chỉ của cô thực tao nhã, thực xinh đẹp, người bên ngoài nhìn vào đều thấy thực ngưỡng mộ.

Sau đó, Niếp Trọng Chi nửa tỉnh nửa say nói đi toilet, nhưng đi một mạch không thấy quay lại. Tưởng Chính Nam và Tiền Hội Thi tay trong tay đứng trong góc cùng nói chuyện phiếm với bạn bè. Sở Tùy Phong thì ôm bạn gái đi uống rượu. Hứa Liên Trăn vừa đi trang điểm lại về, nhìn quanh bốn phía muốn tìm Tưởng Chính Tuyền, nhưng thực kì quái, tìm hồi lâu vẫn không thấy...

Gặp tình huống như vậy, Hứa Liên Trăn liền lén lút quay về phòng mình.

Cởi giày cao gót ra, cô để nguyên đôi chân trần bước đi trên sàn nhà mát lạnh, lập tức cảm thấy bàn chân thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều. Cánh cửa sổ hơi hé mở dường như có tiếng nhạc nhẹ truyền đến, so với để căn phòng im phăng phắc có vẻ tốt hơn nhiều.

Hứa Liên Trăn ngồi bó gối đằng sau bức màn che cửa sổ.

Một buổi tối, tất cả những dịu dàng và triền miên trong mắt hấn, đều dành cho Tiền tiểu thư.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập ‘rầm rầm’, Hứa Liên Trăn đang ngồi trầm ngâm sau bức màn liền sững sốt. Một lát sau, tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa. Quả thật đang có người gõ cửa. Không phải ở phòng bên cạnh, mà là ngay cửa phòng của cô.

Hứa Liên Trăn vừa mở nhẹ ra được một khe nhỏ, cánh cửa đã bị ai đó đẩy mạnh ra, cô bị cổ lực đó làm cho phải lùi lại hai bước. Trong tích tắc ngăn ngửi, người kia tiến vào, cánh cửa lại bị đóng lại một cách cấp tốc.

Trong nháy mắt cô đang định thét lên, cô ngửi được một hương vị vô cùng quen thuộc trên người của người kia. Hứa Liên Trăn liền cảm thấy an lòng.

Là hấn! Tưởng Chính Nam!

Chỉ là, sao hấn lại bỏ mặc Tiền tiểu thư mà chạy đến nơi này?

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lẽo mà châm chọc của Tưởng Chính Nam vang lên trong bóng đêm: “Đang đợi ai à? Là Niếp Trọng Chi sao? Thế nào? Không thủ thân cho Diệp Anh Chương nữa?”

Trong lòng Hứa Liên Trăn lạnh lẽo, quay đầu đi không nói gì. Hấn muốn nghĩ thế nào thì cứ việc nghĩ như vậy đi.

Tưởng Chính Nam tiến lên từng bước, một phen túm lấy cánh tay cô, lạnh lùng nói: “Cô đang đợi hấn thật sao?”

Nơi đang bị hấn nắm chặt, vừa nóng rát lại vừa phát đau. Hứa Liên Trăn làm thế nào cũng không thể rút tay mình ra được, đành phải giữ mình thật bình tĩnh để nói ra một sự thật: “Tưởng tiên sinh, thời gian tan tã, tôi đang đợi ai, tôi nghĩ mình không có nghĩa vụ phải báo cáo cho anh.”

Mới vừa rồi Tưởng Chính Nam đang ở dưới kia, thấy Niếp Trọng Chi lên lầu, một lúc sau lại thấy Hứa Liên Trần lên theo. Trong lòng hắn vốn đã hoài nghi, giờ phút này nghe Hứa Liên Trần nói vậy, không thể nghi ngờ lại càng khiến hắn tin phỏng đoán của mình là thật.

Tiếng hít thở rõ ràng trong không khí càng ngày càng nặng nề. Tưởng Chính Nam lạnh lùng cười không ngừng: “Vậy sao?” Tiếng nói vừa dứt, đôi môi Hứa Liên Trần đã bị hắn hung hăng che kín. Hắn ở trên môi cô tàn sát bữa bãi, cắn nát đầu lưỡi của cô, vừa mạnh lại vừa đau. Đó có lẽ không phải là hôn môi, giữa những người đang yêu nhau, hẳn phải là môi lưỡi quấn quýt, dịu dàng tha thiết.

Mà giờ phút này Hứa Liên Trần ngoại trừ cảm giác vừa đau vừa rát thì không còn cảm giác gì nữa. Từ sau khi gặp lại, hắn vẫn luôn là như vậy, cực kỳ không kiên nhẫn.

Đôi môi Tưởng Chính Nam cuối cùng rời sang vành tai của cô, nhẹ nhàng gặm cắn, rồi lại cắn thật mạnh: “Thế nào, bám được vào Niếp Trọng Chi nên thấy tôi không còn tác dụng nữa sao? Nghĩ rằng mình có thể qua cầu rút ván rồi sao?”

Cô bị hắn ép chặt vào cánh cửa, hai tay ấn lên cửa, một chút cũng không thể động dậy. Còn bàn tay kia của hắn bắt đầu chạy loạn khắp nơi, chẳng mấy chốc, cả người cô đã không còn chút sức lực nào nữa. Nụ hôn của hắn dừng lại ở nơi cao nhất của cô, tay lại không ngừng đi xuống... Nơi duy nhất có thể động được của cô chỉ còn hai chân, đành phải đá hắn, Tưởng Chính Nam từ ngực cô ngẩng đầu lên, lại cắn vành tai mẫn cảm của cô: “Động tác mạnh như vậy, em muốn gây sự chú ý của mọi người sao? Có điều tôi không ngại, như vậy càng kích thích...”

Từ trước đến nay hắn vẫn luôn là một kẻ không từ thủ đoạn gì, giờ phút này lại cố ý muốn làm, cô sao có thể là đối thủ của hắn. Hứa Liên Trần cực lực kiềm chế động tình, nhưng cô càng kiềm chế, Tưởng Chính Nam lại giống như càng thích thú, tìm mọi cách trêu đùa... Cuối cùng cũng không giữ nổi, “Um” một tiếng rên rỉ thoát ra, cả người mềm oặt xuống, cắn môi thở dốc.

Khóe miệng Tưởng Chính Nam lạnh lùng nhếch lên: “Thế nào? Mùi vị không tồi chứ?” Hắn phóng túng bản thân không ngừng va chạm đi vào... Hứa Liên Trần “Ồ” một tiếng, tầm mắt nhất thời trở nên mơ hồ. Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của Tưởng Chính Nam, khàn khàn mà gợi cảm: “Thằng đàn ông nào mà chẳng như nhau”

Trên áo sơ mi của hắn có hàng cúc áo trắng tấp, mỗi một lần va chạm đều cọ vào da thịt lỏng lẻo của cô đến phát đau. Hắn cũng không biết là làm sao, có lẽ là điên rồi, cứ như vậy, như vậy, mãi không muốn ngừng.

Tưởng Chính Nam cuối cùng vì phải nhận điện thoại mới chịu buông cô ta, ngay lúc cô còn đang ở dưới thân hắn, cô nghe được rành mạch giọng nói dịu dàng của Tiền tiểu thư: “Nam, anh đang ở đâu?” Giọng điệu Tưởng Chính Nam liền trở nên ôn nhu: “Uhm, bảo bối, đang có chút việc nhỏ, làm xong lập tức qua với em ngay.”

Trong bóng đêm, một thứ chất lỏng lạnh lẽo âm thầm chảy ra từ khóe mắt.

Cô luôn không rõ, hắn có nhiều phụ nữ như vậy, còn có Tiền tiểu thư, vì sao vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho cô?

Từ sau khi chuyển đến đây, sau khi tan tầm Hứa Liên Trần có một thói quen, đó là đi dạo ở khu chợ gần nhà trọ, mua cải thìa xanh, khoai tây, thịt bò, củ sen, xương sườn heo, làm vài món ăn đơn giản. Đợi đến hôm sau, mang cơm đến lò vi ba ở công ty hâm lại dùng. Khi mua đồ nấu ăn cô còn đặc biệt mua nhiều hơn một chút. Mấy ngày trước Tuyên Hiếu Ý sau khi được ném qua đồ ăn cô làm, đúng giờ mỗi ngày đều chạy đến ăn chực. Vì thế, ngay lúc cô chuẩn bị đồ ăn ỳnh, cũng nhân tiện chuẩn bị thêm một phần nữa cho cô ấy.

Tay xách túi đồ vừa mua được, chân dạo bước dọc theo đường cái về nhà. Những lúc thế này, cô lại nhin không được nhớ tới những ngày ở Đại Nhạn. Thân thể Tiểu Bì Bì từ từ bình phục, bây giờ mỗi lần cùng chị Kiều nói chuyện điện thoại, cô đều nghe ra được ý cười tràn ngập trong thanh âm của chị, điều này thực khiến lòng cô vui mừng. Chỉ vãn vãn chút hạnh phúc này thôi, cũng khiến cô cảm thấy được hết thấy đã qua đều đáng giá.

Khi đẩy cửa nhà ra, Hứa Liên Trần bỗng nhiên giật mình. Ngay chỗ ra vào nhà có một đôi giày da nam màu đen, là nhãn hiệu giày mà hần thường đi.

Lúc này là thời gian chạng vạng, ánh tà dương còn sót lại len lỏi vào trong đây, trải dài từ ban công vào đến tận phòng khách, đổ bóng thật dài, tạo nên một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Hứa Liên Trần dừng lại ở phòng khách, nhìn thấy Tưởng Chính Nam. Hần đưa lưng về phía cô, đứng một mình ở ban công mà ngắm cảnh xa xa. Từ sau khi tiệc sinh nhật của Niếp Trọng Chi kết thúc, hần liền đi công tác, nên cô vẫn chưa gặp lại hần lần nào.

Tiếng đóng cửa của cô cũng không hề nhẹ, thế nhưng Tưởng Chính Nam vẫn đưa lưng về phía cô, không hề quay đầu lại nhìn.

Hứa Liên Trần trở về phòng ngủ của mình, ngồi trong này đợi một hồi lâu, cũng không biết hần đã đi chưa. Cuối cùng thay một chiếc áo T-shirt rộng thùng thình và quần thun ống bó rồi đi vào phòng bếp, lấy tạp dề đeo lên, bắt đầu sự bận rộn của mình.

Nơi này cũng là của hần, hần muốn đến, muốn đi. Cô ngoại trừ việc tiếp nhận thì không còn cách nào khác.

Một mình loay hoay trong phòng bếp, hầm canh xương với củ sen, nấu bò hầm cà ri với khoai tây, sau đó xào một đĩa cải thìa. Bận bịu một hồi như vậy, nháy mắt đã trôi qua hai tiếng đồng hồ.

Nghĩ thầm có lẽ hần đã rời đi rồi. Nhưng khi cô vào phòng ăn, lại bất ngờ nhìn thấy Tưởng Chính Nam đang tựa vào sofa trong phòng khách ngủ thiếp đi. Điều khiển từ xa đang nằm trong tay hần, trên TV đang phát bản tin tài chính kinh tế mà bình thường chẳng bao giờ cô xem tới.

Hứa Liên Trần lẳng lặng đứng bên cạnh sofa. Tưởng Chính Nam vẫn duy trì tư thế vừa rồi, xem ra đang ngủ thật. Ánh mắt của cô từ từ rơi trên má trái của hần, vết sẹo ban đầu đã nhạt dần đi đến mức nhìn không ra dấu vết gì. Kỹ thuật y học hiện đại đã khôi phục lại hoàn toàn vẻ anh tuấn trước kia của hần.

Nhưng lúc này trong lòng cô lại rơi vào một khoảng mờ mịt. Cô vẫn nhớ như in xúc cảm chân thật nơi đầu ngón tay mình khi chạm vào vết sẹo ấy.

Hứa Liên Trần cũng không biết mình đã ngăn người bao lâu, lúc hồi phục tinh thần, cô lại quay trở lại phòng bếp.

Nồi canh vẫn nóng hầm hập, cô cảm giác nhiệt độ từ đầu ngón tay mình... Trong lòng cô thực kì lạ, lại dâng lên một cảm giác muốn rơi lệ.

Hứa Liên Trần ngồi xuống mới ăn được hai miếng cơm, liền nghe thấy tiếng chuông di động của mình vang lên. Cô đi qua phòng khách, đến chỗ cửa ra vào lấy di động từ trong túi xách ra, nhìn thấy tin hiệu báo, là số của Tuyên Hiểu Ý.

Vừa nổi máy, Tuyên Hiểu Ý liền hét lên: “Liên Trần, mình bị người ta cho leo cây. Đang ở Thủy Chử Ngư ở đường XX, cậu có muốn qua đây không?”

Hứa Liên Trần đáp lời: “Mình ăn tối rồi, chắc không qua nữa.” Tuyên Hiểu Ý thở dài một tiếng: “Aiz, một nồi lớn đấy. Mặc dù mình là đứa ham ăn, nhưng nhiều thế này cũng ăn không hết. Vả lại đây là cá, gói lại để ngày mai cũng ăn không ngon.” Lẩm nhẩm một hơi dài, sau đó lại hỏi: “Ngày mai cậu mang đồ ăn ngon gì thế?”

Hứa Liên Trần mỉm cười: “Bò hầm cà ri khoai tây, cải thìa xào.” Tuyên Hiểu Ý vừa lòng nói: “Mình thích nhất bò hầm cà ri với khoai tây của cậu. Vừa bỏ vào lò vi ba, cả phòng đã ngập tràn mùi cà ri, làm cả đám người trong văn phòng chảy nước miếng. Mình muốn nhiều thịt bò hơn một chút, bớt khoai tây lại...”

Cúp điện thoại, Hứa Liên Trần chuẩn bị tiếp tục bữa tối chưa xong của mình. Nhưng vừa tiến vào phòng ăn liền ngạc nhiên, người nào đó ngang nhiên chiếm cứ một nửa bàn ăn của cô, chén đũa cô vừa ăn cũng không còn ở chỗ cũ.

Nhưng mà chén đũa đó cô đã ăn qua rồi mà...

Đến giờ cơm trưa ngày hôm sau, Tuyên Hiểu Ý nhìn hộp đồ ăn mua ngoài để trên bàn, không ngờ mà hỏi: “Cơm trưa của mình đâu? Bò hầm cà ri của mình đâu?”

Mở hẳn hộp đồ ăn ra, Hứa Liên Trần nghiêng mặt qua nói: “Bị mình không cẩn thận để nó cháy đen mất rồi...”

Sự thật thì hơn nửa nồi cà ri bò kia, còn cả nồi canh củ sen hầm xương nữa đều bị vào bụng người nào kia.

Tuyên Hiểu Ý hồ nghi nói: “Cháy đen?” Hứa Liên Trần đáp ứng: “Mình mãi xem TV, quên tắt bếp ga...”

Cũng may hương vị đồ ăn mua ngoài không tệ lắm, tiếp sau đó Tuyên Hiểu Ý cũng không hỏi nhiều đến vấn đề đồ ăn bị cháy khét nữa.

Vài ngày sau, mỗi lúc Hứa Liên Trần bưng đồ ăn ra bàn ăn, ngoài cửa đều truyền đến tiếng mở cửa. Tưởng Chính Nam tới, lập tức ngồi xuống đối diện cô, giành lấy chén đũa trong tay cô, sau đó, không chút cảm thấy xấu hổ mà ăn hết.

Hứa Liên Trần ghen hòng nhìn trần trời, đành phải đi bới chén cơm khác. Trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một ý niệm, không chừng cơm trưa ngày mai cũng không giữ được nữa.

Sự thật quả đúng như cô nghĩ. Đến cuối cùng, một nồi canh vịt nấu măng, tôm tươi chưng đậu hũ, còn có đĩa rau chân vịt xào, đều thấy đáy. (*sạch sành sanh)

Dần dần, cứ đến tối thứ tư, Tưởng Chính Nam sẽ đúng giờ xuất hiện, dùng cơm xong lại rời đi. Hai người chưa từng nói chuyện với nhau câu nào, cũng không muốn nói với nhau, vì trong lòng cả hai đều rất rõ ràng, chẳng có gì để nói cả.

Khi ở văn phòng, Tưởng Chính Nam cũng không dặn dò Hứa Liên Trần đi rót trà, pha cà phê nữa, giống như cô không tồn tại vậy. Cho dù hai người ngẫu nhiên gặp nhau, cũng chỉ liếc qua nhau một cái rồi đi.

Đây là loại hình thức gì? Hứa Liên Trần không biết. Cô không biết Tưởng Chính Nam rốt cuộc muốn gì? Cô vĩnh viễn không hiểu được hẳn! Trước kia không hiểu! Bây giờ lại càng không hiểu hơn.

55. Q.2 - Chương 10: Phẳng Phất Bi Thương

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Tưởng Chính Tuyên ngắm nhìn hình ảnh chính mình mặc áo cưới trong gương, bỗng cảm thấy kinh ngạc không thôi, người bên trong dường như là mình, lại dường như không phải. Cô quay đầu sang: “Liên Trần, cậu thấy bộ này trông được chứ?”

Thực ra bộ áo cưới nào cũng rất đẹp. Tùy chọn ra ba bộ kiểu dáng khác nhau, có kiểu cổ điển, một chút gợi cảm, ngọt ngào, đều phô bày ra được dáng người xinh xắn lạnh lợi của Tưởng Chính Tuyên.

Hứa Liên Trần cũng không biết nên chọn kiểu nào, đành phải thành thực trả lời: “Mình thật sự cảm thấy rất đẹp. Nhưng quan trọng là cậu thích bộ nào?” Tưởng Chính Tuyên nhìn chằm chằm vào gương, lại như đang lơ đãng, một lát sau mới mê man lắc đầu: “Mình cũng không biết.”

Hứa Liên Trần nhân tiện nói: “Nếu không thì thế này, mình lấy di động chụp lại cho cậu. Sau đó đem ảnh ra so sánh, để cậu chọn từ từ.”

Tưởng Chính Tuyên gật gật đầu, lại để cho đám người Tiểu Vi tiến vào phòng thay đồ giúp thay váy cưới và voan đội đầu một lần nữa.

Hứa Liên Trần cũng đi vào giúp một tay, đang đùa nghịch với chiếc khăn voan của Tưởng Chính Tuyên, di động bỗng vang lên, là Hạ Quân. Hứa Liên Trần đi ra khỏi phòng đón khách quý, đến chỗ cầu thang mới nhận điện thoại.

Hạ quân nói: “Hứa tiểu thư, xin hỏi cô đang ở đâu?” Hứa Liên Trần trả lời: “Tôi đang cùng Tưởng tiểu thư đi thử áo cưới.” Bên Hạ quân không thấy tiếng động gì, có lẽ ông nghe đang bị bịt lại.

Hứa Liên Trần hỏi theo: “Hạ tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì sao?” Hạ quân đáp: “Không có gì.”

Cúp điện thoại, Hứa Liên Trần nhìn vào đồng hồ trên màn hình di động, mới hiểu được thì ra đã đến giờ ăn cơm, mà hôm nay chính là thứ Tư. Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong lòng bỗng dâng lên một loại tư vị không nói nên lời.

Ngây ngốc ở bên ngoài một lát mới quay trở lại phòng khách quý, chỉ cảm thấy trong này im ắng lạ thường, Tiểu Vi cũng không ở đây. Lẽ nào mình vào nhầm phòng?! Nhưng vừa quay đầu, liền nhìn thấy mấy túi đồ của cô và Tưởng Chính Tuyền vẫn còn nằm trên sofa kia mà.

Một giọng nam quen thuộc truyền ra từ phòng thử đồ: “Thế nào, em nghĩ rằng em không nhận điện thoại của tôi, trốn tránh tôi thì tôi không còn cách nào tìm được em nữa sao?”

Hứa Liên Trần kinh ngạc vô cùng mà dừng bước chân lại. Đây rõ ràng là giọng của Niếp Trọng Chi. Sao lại...sao lại phát ra từ bên trong đó chứ?

Trong phòng thay đồ, Tưởng Chính Tuyền túm chặt trước ngực mình, đôi mắt hạnh trường lớn: “Niếp Trọng Chi!”

Bộ áo cưới kiểu may-ô có cúp ngực, khoác trên người Tưởng Chính Tuyền, dường như đã đem được tất cả những đường cong tuyệt mỹ trên người cô lộ ra ngoài, làn da sữa nhũ trắng nõn trước ngực...Niếp Trọng Chi cười như không cười nhìn cô: “Chẳng phải em vẫn hay gọi tôi là Niếp đại ca sao?”

Tưởng Chính Tuyền bỗng nhiên dâng lên nỗi sợ hãi khôn cùng, thanh âm thấp xuống: “Niếp đại ca, tôi muốn kết hôn.”

Niếp Trọng Chi nheo mắt lại cười: “Tôi đương nhiên biết.” Đôi mắt phượng của hắn hơi hơi nhướng lên, lúc mỉm cười luôn luôn tạo một cảm giác mê hoặc lòng người.

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền chợt nghẹn thở, hốt hoảng lắc đầu: “Tôi phải thay quần áo, mời anh đi ra ngoài.”

Niếp Trọng Chi bước từng bước về phía trước, giữ lấy cằm của cô, ép cô phải quay đầu lại nhìn mình: “Em sớm đã là người của tôi, cùng với tôi nhiều lần như vậy, còn muốn kết hôn với người khác? Em thực sự xem Niếp Trọng Chi tôi hiền lành dễ chơi lắm phải không?”

Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy máu toàn thân như đang tập trung dồn hết lên mặt, cảm giác hai má nóng ran: “Anh...”

Niếp Trọng Chi một phen ôm lấy cô, cũng không quan tâm Tưởng Chính Tuyền đang ra sức giãy dụa, cương quyết nói: “Được. Nếu em vẫn muốn kết hôn với Diệp Anh Chương, thì đừng trách tôi đem chuyện này truyền ra ngoài. Tóm lại, bây giờ em là người của tôi, dù thế nào tôi cũng sẽ không buông tha em.”

Tưởng Chính Tuyền kinh sợ vô cùng: “Niếp Trọng Chi...anh...anh vô sỉ. Anh đã hứa, sẽ không nói chuyện này ra ngoài.”

Niếp Trọng Chi dù đang bận tay nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Tôi vô sỉ! Ban đầu ở buổi tối kia là ai lôi kéo không cho tôi đi?” Gương mặt Tưởng Chính Tuyền lập tức đỏ bừng, mắt trừng lớn, oán hận nói: “Anh biết rõ ngày đó tôi uống rượu...Anh biết rõ như vậy...” Niếp Trọng Chi cười lạnh: “Em đã biết tôi chiếm tiện nghi của em, sao em không đem chuyện này đi nói cho anh trai em biết, chỉ cần em nói một câu, anh trai em chắc chắn sẽ không tha cho tôi.”

Tưởng Chính Tuyền cắn môi không hé răng. Niếp Trọng Chi lại nói giúp cô: “Đó là bởi vì em không dám, em sợ Diệp đại ca của em biết chuyện, em sợ Diệp đại ca của em không cần em nữa. Cho nên em thà rằng nuốt hết vào bụng, chịu đựng đủ loại uy hiếp của tôi cũng không nói.” Tưởng Chính Tuyền biết nói gì với hắn bây giờ cũng vô dụng, đơn giản ngoảnh mặt đi, không muốn nói với hắn thêm một lời nào nữa.

Sau một lúc lâu, thanh âm nhẹ nhàng mà trầm thấp của Niếp Trọng Chi vang lên: “Em thích Diệp Anh Chương đến vậy sao? Hắn rốt cuộc có cái gì tốt...”

Ngữ điệu Tưởng Chính Tuyền như mang theo oán hận: “Diệp đại ca chính là tốt, cái gì cũng tốt, cái gì cũng hơn anh!”

Trong không khí lập tức rơi vào một mảnh yên lặng.

Hứa Liên Trần không ngờ lại vô tình nghe được chuyện bí mật này, vội rón ra rón rén ra khỏi phòng. Thì ra giữa hai người này còn có chuyện cũ như vậy. Trách không được Niếp Trọng Chi luôn để bụng những chuyện liên quan tới Tưởng Chính Tuyền.

Hứa Liên Trần đi tìm Tiểu Vi nói chuyện phiếm, mãi cho đến khi Tưởng Chính Tuyền sai người đi tìm các cô, mới quay về phòng thử đồ.

Sắc mặt Tưởng Chính Tuyền đã khôi phục lại như thường, nhưng khi mỉm cười vẫn có một chút không được tự nhiên: “Liên Trần, Diệp đại ca gọi điện thoại nói anh ấy đang ở gần đây, chuẩn bị tới nơi này.”

Hứa Liên Trần cười cười, lấy di động ra. Hai người lấy ảnh chụp áo cưới trong di động ra, bắt đầu thảo luận.

Hứa Liên Trần chần chờ hồi lâu, rốt cục cũng đem lời trong lòng nói ra: “Tuyền Tuyền, mình muốn nói với cậu chuyện này. Xin lỗi, mình không thể làm phù dâu cho cậu.”

Chuyện giữa cô và Diệp Anh Chương, sớm muộn gì Tưởng Chính Tuyền cũng sẽ biết. Đến lúc đó, cô ấy nhất định sẽ hối hận vì đã mời cô làm phù dâu.

Tưởng Chính Tuyền nhìn cô, thử nói: “Liên Trần, cậu và anh trai mình...vẫn tốt chứ?” Tưởng Chính Tuyền biết chuyện qua lại giữa anh trai mình và Tiền Hội Thi, trường bối hai nhà đều vô cùng hài lòng, thậm chí còn hy vọng hai người sớm ngày có thể kết hôn. Đạo gần đây, thái độ của hai bên đã hoàn toàn trái ngược với trước kia, mỗi khi đối mặt với truyền thông nói về tình cảm giữa hai người, họ đều mỉm cười ý vị mà trả lời: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Đáp lại cô mà một sự trầm mặc dài. Thật lâu thật lâu sau Hứa Liên Trần mới nhẹ nhàng trả lời: “Tuyền Tuyền, mình không biết phải nói với cậu như thế nào nữa.”

“Mỗi cô gái đều hy vọng có một ngày sẽ gặp được hoàng tử của đời mình, người đó sẽ nuông chiều, yêu thương, dùng cả đời để nâng niu chiều chuộng mình trong lòng bàn tay. Chỉ là, có nhiều khi, không phải chuyện gì cũng đi theo ý muốn của mình...”

Giữa cuộc đời này, gặp người này người kia đều là duyên phận... Mặc kệ quá trình như thế nào, kết cục ra làm sao, nói tóm lại, hai người cũng đã gặp, đã đi qua nhau rồi.

Có điều là mặc kệ chúng ta đã trải qua những gì, thì hãy luôn tin tưởng, sẽ luôn có một người như vậy, luôn đứng một chỗ chờ đợi chúng ta. Tựa như chúng ta đang chờ ngài Mr.Right của mình.

*Mr.Right: là từ ám chỉ người đàn ông đích thực mà một người con gái cần.

Tựa như cuộc gặp gỡ giữa cô và Diệp Anh Chương, cô và Tưởng Chính Nam, cô với Tuyền Tuyền, thậm chí là Hạ Quân, chị Linh, chị Kiều, chị Mạnh Tĩnh, Tuyền Hiểu Ý... đều là duyên phận. Nếu lúc trước không có Diệp Anh Chương, vậy thì cuộc đời cô bây giờ sẽ là như thế nào đây? Có lẽ cả đời này cô cũng không có cơ hội được gặp Tưởng Chính Nam và Tuyền Tuyền.

Mọi việc đều có kỳ hạn, vạn vật trong thiên hạ đều có giờ quy định. Sinh ra có giờ, chết cũng có lúc; trồng trọt có mùa, gặt hái có lúc; giết chóc có giờ, cứu chữa có lúc; tháo dỡ có giờ, xây dựng có lúc; khóc có giờ, cười có lúc; đau khổ có giờ, nhảy múa có lúc; ném đá có giờ, chắt đá có lúc; giữ lại có giờ, vứt bỏ có lúc.

Yêu cũng có lúc, không yêu cũng có lúc.

Hứa Liên Trần hiểu được, kỳ thật duyên phận giữa cô và Tuyền Tuyền, cô và Tưởng Chính Nam, và cả cô với Diệp Anh Chương cũng chỉ đến được một ngày nào đó. Sau khi duyên phận kết thúc, rồi cũng sẽ như sao băng biến mất nơi chân trời, không bao giờ gặp lại nữa.

Ngày nào đó rất nhanh đã tới.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao cô có thể chịu đựng được đủ điều của Tưởng Chính Nam. Từ ngày đầu tiên đến Lạc Hải cho tới bây giờ, cô chỉ biết, cô và hắn, chẳng mấy chốc sẽ không còn gặp lại nhau được nữa. Thời hạn một năm. Một năm, 12 tháng, 52 tuần, 365 ngày, 8760 giờ, 5256000 phút, 31536000 giây... Mỗi một lần hít thở đều biểu thị thời gian lại ít đi một giây!

Cho nên khi còn có thể nhìn thấy hắn, cô không có cách nào đẩy hắn ra xa được. Có lẽ chung quy đều là vì cô không đủ dũng cảm.

Nhiều khi, Hứa Liên Trần chợt lơ đãng nhớ tới lời mà cô đã hứa với ba, sau này cô nhất định sẽ sống thật hạnh phúc.

Nhưng thứ cô muốn, hắn vĩnh viễn cũng không cho cô được.

Cho nên tình yêu của cô dành cho hắn, vĩnh viễn sẽ không cho hắn biết.

Cô cũng hiểu được Tưởng Chính Tuyền là thật lòng với cô, thật lòng quan tâm đến cô. Nhưng Tưởng Chính Tuyền cô ấy lại không hiểu, giữa anh trai của cô ấy và cô, cái gì cũng coi như không hơn, cái gì cũng không phải. Nếu có thể, Hứa Liên Trần hy vọng Tưởng Chính Tuyền cả đời này vĩnh viễn không hay biết gì.

Tưởng Chính Nam và Diệp Anh Chương có lẽ đụng nhau ở cửa, cho nên cùng đi vào. Từ sau lần tạm biệt ở trạm xe dạo trước, Hứa Liên Trần không gặp lại Diệp Anh Chương lần nào nữa. Diệp Anh Chương hôm nay tỏ ra thực thản nhiên, mỉm cười cởi mở với cô: “Hứa tiểu thư.”

Diệp Anh Chương đương nhiên cũng biết chuyện giữa Tưởng Chính Nam và Tiền Hội Thi, thậm chí có lần ăn cơm ở Tưởng gia cũng từng chạm mặt nhau, nhưng hắn đã đồng ý với Hứa Liên Trần, sẽ cách cô thật xa. Đã lâu không gặp, Hứa Liên Trần rõ ràng đã gầy đi một chút, chiếc áo sơ mi màu trắng mặc trên người cô, cho dù tại eo có thắt một chiếc thắt lưng mảnh dẻ màu đen nhưng vẫn còn rộng thùng thình. Hắn không khỏi nhớ tới Tưởng Chính Nam và vị Tiền tiểu thư kia, Hứa Liên Trần cô ấy không thể nào không biết.

Đang lúc suy tư, Tưởng Chính Tuyền mặc áo cưới từ trong phòng thử đồ đi ra, thấy Tưởng Chính Nam và Diệp Anh Chương đến, liền dịu dàng uyển chuyển xoay một vòng: “Anh hai, anh thấy đẹp không?”

Khóe miệng Tưởng Chính Nam nhướn lên, trong mắt lộ ra một loại cảm xúc vui mừng như “Ngô gia có nữ sơ trưởng thành”, gật đầu thật mạnh một cái: “Đương nhiên là đẹp. Em gái của Tưởng Chính Nam đương nhiên là xinh đẹp nhất rồi. Có điều, mình anh hai thấy đẹp cũng vô dụng...” Vừa nói chuyện, vừa mỉm cười quay đầu sang hỏi Diệp Anh Chương: “Anh Chương, cậu thấy thế nào?”

* Ngô gia có nữ sơ trưởng thành: nhà có con gái lớn ko thể giữ.

Tình cảnh này, không hiểu sao quen thuộc đến kì lạ, làm cho Hứa Liên Trần nhớ tới lần đầu tiên gặp Tưởng Chính Tuyền và Tưởng Chính Nam, cũng trong tình huống thế này.

Diệp Anh Chương nhìn cô gái xinh đẹp mặc áo cưới trước mặt mình, hôm nay Tưởng Chính Tuyền đem mái tóc dài vấn cao lên, để lộ ra cái trán trơn bóng gọn gàng, khăn voan trắng tinh từ trên đỉnh đầu xõa xuống, vừa thanh thuần lại thực xinh đẹp. Một Tuyền Tuyền như vậy, Diệp Anh Chương cảm thấy thực quen thuộc nhưng lại thực xa lạ.

Tưởng Chính Tuyền sau khi nghe Diệp Anh Chương cười nói xinh đẹp liền quyết định chọn bộ áo cưới này.

Cô nhờ Liên Trần đến giúp mình thay quần áo xong, sau đó đeo lại trang sức, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đến chỗ mấy túi đồ vừa mua, lấy ra một chiếc hộp, cười tủm tỉm đưa cho Hứa Liên Trần: “Cậu mà làm mất một lần nữa, xem mình phạt cậu thế nào!”

Chiếc hộp quen thuộc, Logo quen thuộc, Hứa Liên Trần nhất thời ngây ngốc.

Tưởng Chính Tuyền mở nắp hộp, lấy chiếc đồng đeo tay ra. Trước thào chiếc đồng hồ gốm sứ của Hứa Liên Trần xuống, lại lấy đồng hồ có hoa văn da báo trong hộp, thật cẩn thận đeo vào. Sau đó quơ quơ chiếc đồng hồ trên cổ tay mình, là một chiếc giống hệt của Liên Trần, thích thú nói: “Nhìn xem, chúng ta cùng đeo đồng hồ chị em đó.”

Tưởng Chính Tuyền bỗng ngưng cười, sau đó thực nhẹ nhàng nói: “Liên Trần, mình hiểu vì sao cậu không muốn làm phù dâu ình. Mình biết là cậu không muốn mình khó xử. Có điều mặc kệ giữa cậu và anh trai mình thế nào, mình vĩnh viễn là bạn của cậu, có phải hay không?”

Thanh âm Tưởng Chính Tuyền trong trẻo mà ấm áp, tựa như những áng mây đang bay ngoài cửa sổ, lẳng lẳng mà trôi qua năm này qua năm khác.

Hứa Liên Trần giật mình nghe cô ấy nói xong, trong tích tắc hốc mắt như nóng lên, giống như có thứ gì đó muốn rơi xuống. Cô ngốc Tuyền Tuyền này, có lẽ còn đang nghĩ cô vì chuyện Tiền Hội Thi mới không muốn làm cho cô ấy khó xử.

Một cô gái trong sáng chân thành như Tuyền Tuyền, hy vọng có một ngày nào đó cậu biết được tất cả chân tướng sự thật, hy vọng cậu sẽ không oán hận mình.

Thay áo cưới lễ phục xong, Tưởng Chính Tuyền đề nghị bốn người cùng đi ăn cơm. Tưởng Chính Nam mỉm cười: “Anh có hẹn với Hội Thi rồi, có điều, anh nghĩ cô ấy sẽ không để ý nếu đi cùng mọi người đâu.”

Tưởng Chính Tuyền lập tức nhìn sang Hứa Liên Trần, thấy tầm mắt cô đang dừng ở phía xa xa, giống như chưa nghe thấy gì cả vậy, liền do dự một chút, ấp a ấp úng nói: “Thôi xem như em chưa nói gì, anh cứ đi ăn cơm với chị Hội Thi đi.”

Diệp Anh Chương đương nhiên nhìn ra chút khó xử lúc này, bèn phụ họa theo: “Đúng vậy, bọn em không quấy rầy Tưởng ca nữa.”

Tưởng Chính Nam thản nhiên nói: “Đều là người một nhà, sao lại nói quấy rầy với không quấy rầy, một bữa cơm thôi mà.”

Tưởng Chính Tuyền: “Quên đi quên đi, không đi nữa, anh đi với chị Tiền đi. Chúng ta đi ăn của chúng ta.” Tưởng Chính Tuyền biết thừa anh trai mình đang muốn làm gì, tay này ôm tay kia ấp, ôn hương nhuyễn ngọc kiểu gì cũng có. Hơn thế nữa anh ấy còn muốn làm vậy với Liên Trần. Cứ để anh ấy nằm mơ đi. Ý niệm trong đầu vừa chuyển đến người nào kia, tâm tình nhất thời trở nên buồn bực, “Liên Trần, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền kéo tay Hứa Liên Trần đi ra ngoài.

Vừa đến cửa, liền gặp phải Tiền Hội Thi đang chậm chậm đẩy cửa xe ra, tự mình xuống xe. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy màu đen, cổ áo chữ V cùng với tay áo bằng sa mỏng màu đen pha chút màu bạc lấp lánh, mang phong cách Baroque vô cùng thanh lịch hoa lệ.

*Phong cách Baroque: Thời trang với họa tiết Baroque

Tiền Hội Thi nhìn thấy Tưởng Chính Tuyền, trước đã nghe thấy tiếng cười: “Thật ngại quá, Tuyền Tuyền, chị tới muộn. Còn đang muốn được nhìn thấy em mặc áo cưới đây.” Tưởng Chính Tuyền chào hỏi, gọi một tiếng: “Chị Tiền.”

Tiền Hội Thi lại thấy Tưởng Chính Nam đằng sau Tưởng Chính Tuyền, liền yếu điệu đi lên phía trước, thân mật mà khoác tay Tưởng Chính Nam, nghiêng đầu lại nói với Tưởng Chính Tuyền: “Anh trai em nói cùng đi ăn cơm, chị đã hẹn được chỗ này rất được, bây giờ cùng đi đi.”

Cũng không chờ Tưởng Chính Tuyền trả lời, Tiền Hội Thi đã kéo lấy tay Tưởng Chính Tuyền: “Đi thôi.”

Dưới tình huống như thế này, Hứa Liên Trần đành phải để mặc cho Tưởng Chính Tuyền kéo tay mình lên xe Tiền Hội Thi. Sau đó xuất hiện tại một gian phòng ở một nhà hàng trong khu nội thành. Căn phòng mang phong cách kiến trúc những năm tám mươi của thế kỉ XX, Hứa Liên Trần cũng không xa lạ gì.

Theo thường lệ không gọi món ăn, chỉ cần báo trước cho chủ nhà hàng biết những món nào họ không muốn ăn là được. Chủ nhà hàng sẽ dựa theo số người trên bàn ăn và nấu theo ý thích của ông ta, nấu món gì thì khách sẽ ăn món đó.

Tưởng Chính Nam thích nhất món tôm sông tự nhiên luộc ở nơi này. Có điều ông chủ nhà hàng yêu cầu rất nghiêm khắc đối với nguyên liệu nấu ăn, mỗi lần bưng lên bàn đều là tôm tươi, cho nên nhiều khi không phải món tôm luộc.

Nhưng hôm nay lại có. Ông chủ mang lên một đĩa gừng pha giấm chua với ớt và hành được chuẩn bị tỉ mỉ, bưng lên bàn một lúc. Ông chủ này Hứa Liên Trần nhớ mang máng là họ Lý, ông ta mỉm cười tiếp đón mọi người: “Mọi người dùng từ từ.” Lại quay sang nói với Tưởng Chính Nam: “Món ăn này, đã được Tiền tiểu thư đặt từ nhiều năm trước, dặn trước nếu có là phải báo cho cô ấy ngay.” Ánh mắt sau khi nhìn đến Hứa Liên Trần thì hơi ngập ngừng một chút, nhưng rất nhanh đã tiếp sang chuyện khác: “Tưởng tiên sinh và mọi người ăn nhiều một chút.”

Phản ứng của Tưởng Chính Nam lại là cầm lấy tay Tiền Hội Thi. Tiền Hội Thi có lẽ cảm thấy thân mật trước mắt mọi người có chút ngượng ngùng, yêu kiều mà cất giọng: “Ông chủ Lý...” Ông chủ Lý kia cười: “Còn vài món ăn nữa, mời mọi người dùng bữa.”

Tiền Hội Thi cầm lấy đôi đũa, gấp mấy con tôm bỏ vào đĩa trước mặt Tưởng Chính Nam, lại gấp mấy con cho Tưởng Chính Tuyền, sau đó quan tâm đến Diệp Anh Chương: “Anh Chương, cậu cũng gấp đi.” Lại quay sang mỉm cười khách khí với Hứa Liên Trần: “Hứa tiểu thư, cô cũng không nên khách khí.” Con gái nhà giàu, đã quen chuyện xã giao, nhã nhặn khéo léo, trách không được người ta đồn đãi Tưởng phu nhân rất yêu thích, năm lần bảy lượt tỏ ra rất vừa lòng.

Tiền Hội Thi lấy đĩa trước mặt Tưởng Chính Nam, đem từng con tôm một lột vỏ sạch sẽ, vừa lột còn vừa nhẹ nhàng nói với Tưởng Chính Tuyền: “Anh trai em rất thích ăn thịt tôm, nhưng lại không thích lột vỏ.”

Tiền Hội Thi sau khi lột đĩa tôm xong, lúc này mới đem đĩa thịt tôm tới trước mặt Tưởng Chính Nam: “Anh ăn đi.” Tưởng Chính Nam mặc kệ đang ở trước mặt mọi người nghiêng đầu thân thiết hôn một cái lên má Tiền Hội Thi: “Cảm ơn.”

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy bữa cơm này quả thực nuốt không trôi, thậm chí còn hận không thể dứt khoát một phen kéo Liên Trần ra khỏi nơi này. Ngắc đầu ra hiệu bằng mắt với Diệp Anh Chương một cái, lại vụng trộm liếc sang Hứa Liên Trần, chỉ thấy cô đang uống từng ngụm canh nhỏ, giống như căn bản không quan tâm tới động tĩnh phía trước.

Tưởng Chính Tuyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

*Tự an ủi: Tôi nghiệp mù họ Tiền không biết là con cò của cha Nam

56. Q.2 - Chương 11: Những Ngày Hạnh Phúc – P1

Edit: Muathuvang

Beta: Pingki

Tuyền Tuyền tự sát? Từ cầu Lạc Hải nhảy xuống biển?

Tuyền Tuyền hồn nhiên, vui tươi không chút ưu tư ... là do ai và ai bóp chết đây? Cô chưa bao giờ muốn làm tổn thương cô ấy, nhưng ngay từ ngày đầu quen biết cô ấy, câu nói đầu tiên với cô ấy, cô đã lừa dối cô ấy. Cho dù là có thiện ý gì thì cũng như nhau cả, vẫn là lừa gạt.

Hứa Liên Trần như hồn ma phiêu đảng trở về nhà trọ. Nếu nói, buổi chiều khi ở văn phòng của Tưởng Chính Nam, hắt đuổi cô đi là muốn trấn an Tuyền Tuyền thì vừa rồi hắt đuổi cô bảo cô “Cút đi cho tôi” chính là những suy nghĩ thật tình từ đáy lòng của hắn.

Cô chậm rãi đứng dậy, bắt đầu sửa sang lại đồ đạc của chính mình.

Chính là cho dù làm cái gì cô vẫn thất hồn lạc phách, khi làm gì đó, chỉ cần xoay người một cái đã quên mình đang làm gì, phải làm cái gì.

Không khí sâu thẳm mở mịt, như bị rút cạn, cô không thể hít thở.

Tựa như một đứa ngốc, ngồi ở dưới rèm cửa, ngây ngốc nhìn bầu trời từ sáng ngời đến sẩm tối rồi xám xịt, bầu trời có vẻ âm u, cuối cùng đêm đen đã bao trùm tất cả.

Cũng không biết ngồi bao lâu, khi cô phục hồi tinh thần lại, chỉ biết là trong phòng trống không, gió thổi đến, nhẹ nhàng thổi rèm cửa bay bay, tiếng động nhỏ nhất cũng có thể nghe rõ mồn một.

Cả ngày chưa ăn gì, bụng cũng âm ỉ đói.

Hứa Liên Trần chống người đứng dậy, mới vừa động cả người đã choáng váng. Có lẽ là ngồi quá lâu, máu lưu thông không tốt.

Trong tủ lạnh đồ ăn đều còn nhiều, đồ ăn nhanh dự trữ cũng không ít, nhưng cô không có cảm giác muốn ăn. Ánh mắt lơ đãng nhìn thấy mấy túi cafe hòa tan, nhớ lại hẳn từng đưa cô đến hết những tiệm cafe lớn nhỏ ở Lạc Hải, cô không khỏi có chút ngầy ngốc, sợ hãi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Liên Trần đi tới bệnh viện, cô đến quầy trực của y tá hỏi thăm tình hình của Tuyền Tuyền: “Cô y tá, tôi có một người bạn hôm qua mới nhập viện, cô ấy tên là Tưởng Chính Tuyền, không biết tình hình hiện tại của cô ấy bây giờ thế nào rồi?”

Y tá giúp cô kiểm tra xong, mỉm cười: “Xin lỗi, tôi cũng không rõ tình huống hiện tại lắm, nhưng Tưởng tiểu thư hiện tại đang ở phòng 1 tầng 28 của bệnh viện, cô có thể đi thang máy bên kia đi lên.”

Nếu như Tuyền Tuyền không nằm ở phòng theo dõi có nghĩa là cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm, không có chuyện lớn gì. Hứa Liên Trần mỉm cười nói cảm ơn, đi ra sau, cô ngồi trên ghế chờ ở bãi cỏ ngoài hành lang bệnh viện nửa ngày. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn là đáp thang máy đi lên chỗ Tuyền Tuyền, đây đang là tầng trệt. Cả tầng 28 đều im lặng như tờ, thỉnh thoảng mới có vài cô y tá bưng khay đi qua.

Hứa Liên Trần đứng ở trước cửa phòng bệnh, do dự có nên vào hay không. Nháy mắt cánh cửa tự động bị mở ra, một người phụ nữ trung niên xuất hiện trước mặt cô, theo sau là Tưởng phu nhân – Bà Lục Ca Khanh.

Nhìn thấy Hứa Liên Trần, trong nháy mắt bà Tưởng có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường khách khí nói: “Hứa tiểu thư, mời vào đây ngồi một chút.”

Hứa Liên Trần do dự ngồi xuống. Phòng bệnh là phòng Vip cho nên có đầy đủ tiện nghi, từ chỗ ngồi Hứa Liên Trần chỉ nhìn thấy sofa gian bên ngoài. Lục Ca Khanh nói với người phụ nữ trung niên: “Chị Chu, pha hai cốc trà.” Dì kia lên tiếng, rất nhanh đã mang trà bưng lên.

Lục Ca Khanh lại nói: “Chị Chu, chị đi đến chỗ bác sĩ xem kết quả xét nghiệm của Tuyền Tuyền hôm nay thế nào, đã có chưa?” Dì Chu hiểu ý, đáp lời đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại giúp hai người.

Khi Hứa Liên Trần trở về Lạc Hải cô biết trước sau gì cũng gặp phải Tưởng phu nhân nhưng thực sự gặp rồi vẫn là xấu hổ không thôi. Dù sao cô đã chính miệng hứa là rời khỏi Tưởng Chính Nam, rời xa Lạc Hải.

Trước sau Lục Ca Khanh bộ dáng khách khí nói: “Hứa tiểu thư, cảm ơn cô đã đến thăm Tuyền Tuyền, Tuyền Tuyền mới uống thuốc xong giờ đang ngủ.”

Bà ta dừng một chút, tựa như hiểu rõ mọi chuyện nói: “Hứa tiểu thư, tôi nghĩ cô trở về nhất định là do Chính Nam đã tìm được cô. Tôi là mẹ của nó, tôi rất hiểu con trai mình, thằng bé này trước giờ cái gì cũng thuận buồn xuôi gió, muốn gì được lấy chưa từng thất bại gì, cho nên khi nó phát hiện ra trên thế giới này có người, có thể không theo ý muốn của nó, nói sẽ tìm mọi cách để chinh phục, để có được, cho dù thua, nó cũng cố chấp không chịu thua. ...”

“Đó không phải là yêu, có lẽ là bệnh chung của cánh đàn ông, cũng có thể là cố chấp của một đứa trẻ chưa trưởng thành đi.”

“Kỳ thật ai trong chúng ta mà chẳng như vậy, vẫn luôn cho rằng thứ mình không chiếm được mới là tốt nhất. Chính là một khi có được rồi, có đặc ý cũng chỉ giây phút ngắn ngủi mà thôi, cũng sẽ không cố gắng quý trọng.”

Hứa Liên Trần vẫn không có nói gì, cô vẫn lắng nghe, cô tin rằng Tưởng phu nhân cũng chỉ muốn cô đóng vai một người nghe mà thôi. Lục Ca Khanh nói: “Hứa tiểu thư, tôi chưa từng giúp cô cái gì, tôi là một người mẹ, chỉ hy vọng hai đứa con của mình có thể sống vui vẻ hạnh phúc.”

Lục Ca Khanh dừng một chút, nhìn cô, ngữ khí chậm hơn: “Nhưng mà tôi cũng không phải người cố chấp gì, nếu chính nam thực sự yêu cô, mà cô cũng thích nó, tôi cũng sẽ đồng ý cho hai người cùng nhau. Hứa tiểu thư, nếu cô không ngại mà nói, cô hãy nói thật với tôi, nếu cô thật tình thương nó, vậy nó có kết hôn với người khác cô cũng nguyện ý không kể danh phận mà ở bên cạnh nó, nguyện ý vì nó mà chịu chỉ trích cùng ủy khuất chứ?”

Mới vừa rồi khi ngồi ngơ ngác ở trên bãi cỏ, Hứa Liên Trần đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, chuyện đã qua, những chuyện hiện tại.

Tuyền Tuyền cũng đã biết tất cả mọi chuyện, mọi thứ đều đã vỡ lở, có muốn giấu cũng không thể nữa.

Nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo không chút ấm áp của hấn ngày đó, và cả tiếng “Cút” lạnh như băng với cô.

Hết thấy đều phải kết thúc! Vậy chỉ bằng hai bên cứ thoải mái hợp được ly được, cũng không uổng phí lần gặp lại nhau này.

Hứa Liên Trần qua một hồi thật lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng: “Tưởng phu nhân yên tâm, giữa tôi và Tưởng tiên sinh chỉ là cuộc thỏa thuận mà thôi, còn lại cái gì cũng không phải. Cũng chỉ còn hơn hai tháng nữa thôi, tôi sẽ rời đi.” Khi lời nói dối được nhắc đi nhắc lại nhiều lần thì nó sẽ trở thành sự thật, nơi này từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, vốn dĩ không có ai yêu ai cả.

“Thỏa thuận? Chỉ đơn giản là thỏa thuận thôi sao? Hứa tiểu thư, con người cũng là một loài sinh vật có tình cảm. Dù chỉ là một con chó hay con mèo, ở cùng một thời gian dài, cũng sẽ có tình cảm, huống chi là con người? Chẳng lẽ lâu như vậy, cô đối với Chính Nam nhà chúng tôi một chút tình cảm cũng không có sao?”

Hứa Liên Trần quay mặt đi, cực lực kiềm chế thanh âm của mình, cố gắng làm cho nó giống như bình thường: “Tưởng tiên sinh chưa từng thích tôi, mà tôi cũng chưa từng thích anh ta.”

Hấn vĩnh viễn sẽ không biết. Cô quả thật không thích hấn, mà là cô yêu hấn!

“Kỳ thật tôi và anh ta ngay từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm, nghĩ rằng diễn trò như vậy sẽ khiến Diệp Anh Chương hết hy vọng, kết quả thì đã sai, còn làm hại đến Tuyền Tuyền. Tưởng phu nhân, nếu Tuyền Tuyền đã không còn chuyện gì đáng lo, tôi cũng yên tâm. Như vậy, tôi xin phép cáo từ. Hy vọng Tuyền Tuyền có thể sớm bình phục.”

Lục Ca Khanh nhìn bóng dáng Hứa Liên Trần đi xa dần, đưa tay đẩy cánh cửa phòng bệnh ra. Tưởng Chính Tuyền giờ phút này vì mới uống thuốc nên còn đang nhắm mắt ngủ say. Mà cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người không ngờ còn có một nhân vật đang đứng bên cửa sổ nghe được, chính là Tưởng Chính Nam.

Lục Ca Khanh hồi lâu mới thấy mở miệng: “Chính Nam, con nghe được lời cô ta nói chứ?” Tưởng Chính Nam đứng trầm mặc bên cạnh cửa sổ, không hề nhúc nhích, giống như mất điếc tai ngơ.

Lục Ca Khanh càng tăng thêm ngữ khí: “Có lẽ con cũng tự hiểu được, mỗi một câu vừa rồi cô ta nói ra, đều là thật lòng, vì một người như cô ta, khiến Tuyền Tuyền phải làm như thế, đáng giá sao? Cô ta chưa từng thích con, càng không nói là yêu con! Nếu không, năm đó con bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, cô ta sao có thể nói đi là đi ngay được? Cô ta vừa rồi còn nói giữa con và cô ta chính là một sai lầm...”

Lục Ca Khanh thấy một mình độc thoại cả nửa ngày, miệng khô lưỡi khô, con trai lại vẫn trầm mặc không lên tiếng như trước, cuối cùng nhịn không được mà tức giận: “Tự con suy nghĩ kĩ càng ẹ, rốt cuộc nên làm như thế nào cho phải.”

Lại thêm một hồi lâu, mới nghe được mấy từ ít ỏi từ Tưởng Chính Nam: “Mẹ, con biết rồi.”

Cô chưa từng thích hấn! Chưa từng có! Hấn vẫn biết. Nhưng những lời này từ chính miệng cô nói ra từng chữ từng chữ một, quả thật so với vạn kiếm xuyên tâm còn đau hơn.

Hứa Liên Trần lẳng lẳng suy nghĩ vài ngày, sau đó làm đơn từ chức gửi Hạ Quân. Ở đầu bên kia điện thoại Hạ Quân nói thực khách khí: “Hứa tiểu thư, tôi sẽ chuyển lời tới Tưởng tiên sinh. Trong khoảng thời gian này nếu cô không tiện đi làm, cô có thể nghỉ ngơi ở nhà vài ngày...”

Trên thực tế, lúc Hạ Quân đem vấn đề này trình lên Tưởng Chính Nam, hấn đang bận tay phê duyệt văn kiện. Nghe vậy, từ giữa đồng văn kiện ngừng đầu lên, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn chằm chằm Hạ Quân, hồi lâu mới học ra vài chữ: “Cô ta còn muốn chạy?”

Hứa Liên Trần đương nhiên biết Hạ Quân không tự quyết định được, hết thấy đều phải do Tưởng Chính Nam định đoạt. Nhưng lúc này đây, cô bỗng nhiên lại có một loại dự cảm chắc chắn đến lạ lùng, Tưởng Chính Nam sẽ để cô rời đi.

Ngày đó Chu Mẫn làm cùng phòng kết hôn, Hứa Liên Trần không muốn đi, sợ rằng sẽ gặp phải Tưởng Chính Nam ở đó. Dù sao Chu Mẫn cũng là trợ lý cao cấp nhất của thư ký Trần, rất được trọng dụng, Tưởng

Chính Nam có thể cũng sẽ tham dự.

Nhưng Tuyên Hiểu Ý nhất quyết kéo cô đi bằng được: “Cậu làm gì mà không đi? Chu Mẫn đặc biệt bảo mình phải đích thân đưa thiệp mời này cho cậu đấy. Tuy rằng cậu nói muốn từ chức, nhưng bây giờ vẫn còn đang là nhân viên của công ty ta! Mọi người trong văn phòng đều đi, chẳng lẽ cậu lại muốn một mình một kiểu. Hơn nữa, cậu làm tổ trong nhà nhiều ngày như vậy, không bệnh cũng sắp phát bệnh rồi đấy. Mà còn nữa, chúng ta đều phải đi tiền mừng, làm gì thì làm cũng phải ăn cho đáng đồng tiền mới thôi...” Lưu loát nêu ra một tràng những lý do.

Hứa Liên Trần: “Aiz, cậu không phải không biết, mấy ngày nay dạ dày mình không thoải mái mà.”

Tuyên Hiểu Ý: “Ồi dào chuyện nhỏ, cậu ăn nhẹ một chút.”

Lại dỗ cô: “Cậu có biết không, cả tầng lầu có mỗi chúng ta hòa hợp với nhau. Cậu không đi, mình sẽ cô đơn chết mất. Đi thôi, đi thôi, đi với mình đi mà.”

Hứa Liên Trần ở một bên dở khóc dở cười, cái gì mà cả lầu chỉ có mỗi hai cô hợp nhau, từ trước đến nay Tuyên Hiểu Ý cô ấy vốn dĩ là người cởi mở, người nào mà chẳng hợp với cô ấy.

Trong đầu Hứa Liên Trần đột nhiên nảy lên một ý: “Nhưng mà mình không có lễ phục, thế này chẳng phải đi ăn một chút cơm, lại phải đi mua cả một bộ mới sao? Đúng không? Cho nên, có lẽ mình không đi thì hơn!”

Không nghĩ tới Tuyên Hiểu Ý lập tức sáng khoái đáp lời cô: “Không sao không sao. Mình có, mình sẽ cho cậu mượn.”

Cuối cùng nói tới nói lui vẫn bị Tuyên Hiểu Ý kéo đi. Trước khi ra khỏi cửa, còn bị cô ấy dày vò một phen, bắt cô mặc bộ lễ phục cổ tròn màu đen mà cô ấy mang tới. Bởi vì cổ áo hơi thấp, hơn nữa còn có chút lạnh lạnh, cho nên cô đành khoác lên một chiếc khăn choàng màu xanh da trời.

57. Q.2 - Chương 12: Tình Yêu Đau Đớn – Hoàn Chính Văn

Edit: Muathuvang

Beta: Pingki

Hai người đều tự đẩy hành lý, một trước một sau đi ra khỏi cửa kiểm soát ở sân bay.

Đột nhiên, một đám người như châu chấu ủa tới, hướng phía Tướng Chính Nam đổ xô lại, máy ảnh chớp không ngừng. Hứa Liên Trần bị dọa cho sợ hãi, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước, cách Tướng Chính Nam một đoạn khá xa.

Rất nhiều phóng viên đem microphone đưa tới trước mặt Tướng Chính Nam, dồn dập hỏi: “Tướng tiên sinh, có người đồn rằng tối ngày 12 tháng này ngài đã bao trọn khách sạn Quân Viễn, tại phòng vip tổng thống của Quân Viễn sẽ chính thức cầu hôn Tiền tiểu thư? Xin hỏi đây có phải là thật không?”

“Tướng tiên sinh, nghe nói ngày tổ chức cũng đã dự định rồi, có phải hôn lễ sẽ được tổ chức tại một hòn đảo tư nhân ở miền Nam không?”

“Tướng tiên sinh, xin ngài hãy phát biểu vài lời?”

“Tướng tiên sinh.”

“Tướng tiên sinh.”

Hứa Liên Trần trơ mắt nhìn mọi người vây quanh Tướng Chính Nam chặt như nêm cối, sau đó đứng ngây ngốc tại chỗ nghe tất cả những câu hỏi mọi người đặt ra.

Ngày 12 tháng này. Không phải là trước một ngày khi cô và hắn đi công tác sao?

Tựa như bị người ta đánh một cú trí mạng, cả người như bị đẩy từ vách núi xuống vực sâu, trời đất rung chuyển. Tất cả mọi thanh âm bên tai đều như tiếng gió ù ù, cô muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng không có một thứ gì có thể nắm bắt được.

Sững sốt đứng chôn chân tại chỗ không biết bao lâu, chờ đến khi Hứa Liên Trần lấy lại tinh thần, cô phát hiện ra bàn tay mình xiết chặt lấy tay cầm xe đẩy hành lý tựa như là túm chặt cái phao cứu rỗi sinh mạng vậy, nắm rất chặt, rất chắc, tựa như chỉ cần thả ra là cô sẽ tan xương nát thịt. Da của cô vốn rất trắng, bởi vì cổ sức nắm cho nên có thể nhìn thấy rất rõ từng mạch máu, từng đường gân xanh xanh.

Liên Trần dùng toàn bộ sức lực khống chế bản thân, ánh mắt từ từ giương lên hướng về phía Tưởng Chính Nam.

Mà người bị mọi người vây quanh chèn ép lúc này Tưởng Chính Nam cũng đang nghiêng đầu nhìn cô, tầm mắt hai người chạm nhau trong không trung. Tưởng Chính Nam nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt thể mà có thể bình tĩnh đến lạ thường.

Tình cảnh như vậy, cư nhiên cô còn có thể thờ ơ đến thế.

Khi ở Barcelona, hần từng hơn một lần nghĩ rằng hạnh phúc đã ở rất gần, rất gần hần, gần đến mức hần chỉ cần giơ tay ra là có thể nắm lấy, ôm vào lòng. Thì ra, từ trước tới nay chỉ một mình hần nhất sương tình nguyện. Một tuần này, thì ra đều là ảo giác của bản thân hần. Mà cô, tất cả, tất cả cũng chỉ là bị cái tờ hiệp ước kia của hần uy hiếp mà thôi.

Đáy lòng Tưởng Chính Nam dâng lên một nỗi tuyệt vọng, hận ý chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Vì thế, dưới ánh sang máy ảnh chớp lòe, Tưởng Chính Nam thu hồi tầm mắt, lại cười nói: “Quả là không giả. Tôi và Tiền tiểu thư đã đính hôn, hiện tại tôi chỉ có thể xác nhận điều này, những chuyện khác trưởng phòng quan hệ quần chúng của công ty chúng tôi sẽ giải thích rõ hơn với quý vị. Cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Thì ra, tất cả là sự thật.

Thế tại sao hần còn đưa cô đi Barcelona, tại sao lại cùng cô trải qua một tuần tựa như những cặp tình nhân đang yêu thương nhau cuồng nhiệt.

Mấy câu nói ngắn gọn của Tưởng Chính Nam lại khiến cho ánh đèn máy ảnh chớp sang với tuần suất ác liệt hơn.

Tin hot ngay trước mắt, phóng viên sao có thể buông tha dễ dàng chứ, lại đặt câu hỏi: “Tưởng tiên sinh, nghe nói ngài đã dùng nhẫn kim cương hơn 10 cara cầu hôn mới khiến Tiền tiểu thư đồng ý. Ngài có thể bật mí một chút quá trình cầu hôn hay không?”

“Tưởng tiên sinh, Tiền tiểu thư đã từng nói trong một cuộc phỏng vấn cô ấy thích nhất là Barcelona, cũng đã qua đó du lịch khá nhiều lần. Nhưng vẫn luôn hy vọng về sau có thể cùng Mr. Right của cô ấy cùng tới đó nghỉ tuần trăng mật. Lần này Tưởng tiên sinh có dịp đi công tác ở đó có phải là ngài đi để chuẩn bị cho tuần trăng mật sau này không?”

“Tưởng tiên sinh, xin hỏi ngài đã dự tính sau khi thành hôn sẽ sinh mấy tiểu thư và thiếu gia chưa?”

“Tưởng tiên sinh.”

“Tưởng tiên sinh.”

“Nhẫn kim cương hơn 10 cara Barcelona. . . . Tuần trăng mật.”

Hần nói hần yêu cô, thì ra cũng chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi.

Vậy có phải cô là một con ngốc thật đáng chê cười hay không?

Hứa Liên Trần lùi về phía sau mấy bước, cảm giác duy nhất lúc này chính là chết lặng.

Đám đông phía trước vẫn khí thế bừng như trước, đèn máy ảnh lóe sáng không ngừng.

Có người đi đến trước mặt cô: “Hứa tiểu thư, chúng tôi là người do Hạ tiên sinh phân phó tới đón cô, mời cô theo tôi ra xe.” Hứa Liên Trần từ từ ngẩng đầu nhìn người hiện tại đang là tâm điểm của đám đông liếc mắt một cái rồi xoay người rời đi.

Rốt cuộc, giờ phút này cô cũng biết thế nào là cảm giác đang từ thiên đường mà rơi xuống địa ngục.

Liên tiếp hai ngày, Hứa Liên Trần ngây ngốc giam mình ở trong nhà trọ, tỉnh thì ngẩn người, đói bụng thì ăn qua loa thứ gì đó, còn phần lớn thời gian là ngủ nửa mơ nửa tỉnh.

Tướng Chính Nam cũng không có đến, cũng không có gọi điện dù chỉ một lần.

Cô nghĩ đi nghĩ lại những chuyện đã xảy ra giữa cô và hắn, nghĩ rất nhiều lần. Từ lần đầu tiên gặp nhau ở tiệm quần áo đến khi cô rời đi, đến khi lần nữa gặp lại, chuyện Tuyền Tuyền tự sát, rồi đến hoàn cảnh ở sân bay Cô không phải là kẻ ngốc, thời điểm ở sân bay cô đã bắt đầu hiểu ra, những ngày ở Barcelona là hấn cố ý. Hắn bày ra cái bẫy ngọt ngào, chỉ muốn đưa cô lên cao, rất cao sau đó đẩy thật mạnh xuống.

Quả thật hắn cũng đã làm được, làm rất thành công.

Khi trời khuya, bởi vì có cảm giác khác thường trong phòng mà Hứa Liên Trần tỉnh lại từ trong giấc ngủ không sâu. Trong phòng tối đen, ngay cả ngón tay cũng nhìn không rõ, chính là cô biết hắn đang ở đây, cũng như Tướng Chính Nam biết cô đã tỉnh vậy.

Hai người trầm mặc hồi lâu, mọi tiếng động trong phòng tựa như đều im bật, chỉ động một chút cũng có thể nghe rõ rất rõ ràng.

Thật lâu thật lâu sau, thanh âm chậm rì rì của Tướng Chính Nam cũng vang lên: “Tất cả kết thúc ở đây. Máy tính tôi đã mang lại cho cô, mấy thứ bên trong cô muốn xử lý thế nào thì tùy. Còn căn hộ này cũng tùy ý cô đi.”

Mất thích ứng được bóng tối, Hứa Liên Trần trở mặt nhìn hấn xoay người rời đi, bỗng dưng hồi ức như dội về. Năm đó, ở biệt thự của Niếp Trọng Chi hấn cũng xoay người rời đi như vậy.

Hứa Liên Trần vội lên tiếng: “Không, Tướng tiên sinh, tôi không cần nhà của anh, tôi —”

Bước chân Tướng Chính Nam chậm lại, nhưng hấn vẫn không có quay đầu lại.

Hứa Liên Trần nhắm mắt lại, nói: “Tôi cần tiền.”

Bàn tay đang nắm chặt của Tướng Chính Nam thoáng chốc buông lỏng ra. Mỗi một lần thử của hấn cuối cùng cũng chỉ thu được một kết quả mà thôi. Hấn bật cười châm chọc bản thân, nghe thấy giọng nói của chính mình vang lên trong không gian trống trải: “Nói đi, cần bao nhiêu?”

Hứa Liên Trần cắn môi nói: “Tất nhiên là càng nhiều càng tốt.” Cho dù trong bóng đêm Hứa Liên Trần cũng cảm giác được ánh mắt đóng băng không chút độ ấm của Tướng Chính Nam.

Thậm chí cô còn tưởng tượng được nụ cười khinh thường hiển hiện trên khóe môi hấn. Chưa xót dưng tràn trong lòng, cô xoay người nhặt lấy chi phiếu, ngón tay vuốt ve từng nét chữ, sau đó nghe thấy thanh âm sâu kín của bản thân từ từ vang lên: “Tướng tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Tướng Chính Nam dừng bước, thanh âm cuối cùng cũng vang lại: “Nói mau!”

Hứa Liên Trần cắn môi im lặng một lúc, sau đó cố gắng khống chế cho ngữ điệu trở lại như thường: “Tướng tiên sinh, khi ở Barcelona vì sao anh lại nói anh yêu tôi?”

Có lẽ Tướng Chính nam không ngờ rằng cô sẽ hỏi điều này, dừng một chút, bật cười: “Xem ra cô quá thiếu hiểu biết đàn ông rồi. Coi như tôi tốt bụng dạy cô một bài học đi, đàn ông chỉ gặp dịp thì chơi, khi đó mọi lời nói chỉ là nói chốc mà thôi. Nhớ cho kỹ về sau đừng dễ dàng tin người quá.”

Chẳng qua, hấn yêu cô là sự thật, lúc đó hấn nói cũng là thật. Nhưng tình yêu của hấn dành cho cô, cô vĩnh viễn sẽ không biết.

Vĩnh viễn hấn cũng sẽ không nói cho cô biết, khi hấn quyết định đưa cô đi Barcelona, hấn đã sắp xếp lên kế hoạch tất cả, chính là hấn chưa từng có được những gì mà hấn muốn.

Cho nên hiện tại, hẳn muốn cô đau đớn, muốn cô bị thương trí mạng. Cũng giống như những thương tổn mà cô đã gây ra cho hắn. Những đau đớn hẳn từng ném trái, hẳn cũng muốn cô phải ném trái. Đáng tiếc, có lẽ hẳn phải thất vọng rồi. Cô chưa từng để tâm thì làm sao có thể bị thương được.

Gặp dịp thì chơi! Gặp dịp thì chơi!

Rất nhiều năm sau, Hứa Liên trần vẫn nhớ rõ những lời này của Tưởng Chính Nam.

Cô cũng nhớ rõ lúc ấy cô nói với hắn: “Tưởng tiên sinh, cảm ơn chi phiếu của anh. Chúc anh cùng Tiền tiểu thư trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” mặt Tưởng Chính Nam đích ẩn trong bóng tối nồng đậm, không nói được một lời chỉ nhìn cô.

Sau đó cô có mỉm cười nói một câu: “Tưởng tiên sinh, kỳ thật diễn xuất của anh tốt lắm. Chính là anh có cảm thấy tôi diễn cũng không tồi không? Hoặc là nói, chúng ta đều đem những phút giây ở Barcelona diễn một cách quá hoàn hảo đi.”

Tưởng Chính Nam phút chốc xoay người: “Cô nói cái gì?” Cô thật sự diễn kịch sao!

Trong bóng đêm Hứa Liên trần mỉm cười nhìn hắn: “Tưởng tiên sinh, anh thật sự không biết nguyên nhân sao? Bởi vì ảnh lõa thể cùng video của tôi đều nằm trong tay anh cho nên tôi phải dốc sức phối hợp thôi.” Cô phát phát tờ giấy trong tay: “Cảm ơn chi phiếu của anh, Tưởng tiên sinh, hẹn gặp lại.”

Hứa Liên Trần nghe được tiếng bước chân cùng đóng cửa của hắn rời đi. Sau đó cô ngồi thụp xuống đất, khóe mắt từng giọt từng giọt lệ nóng tuôn rơi.

—— Greenhousenovels ——

Hai năm ba tháng sau.

Bên tai có hơi thở nóng ấm, thời điểm Tưởng Chính Nam tỉnh lại, đầu nhất thời trống rỗng, có một thứ gì đó từ nơi yếu ớt nhất hỗn loạn nhất của trái tim nảy lên. Hắn mở choàng mắt, trước mặt là dung nhan xinh đẹp của Tiền Hội Thi.

Hắn chưa bao giờ phủ nhận Tiền Hội Thi đẹp, ngũ quan của cô không có chỗ nào không hài hòa, có điều tổ hợp lại một chỗ cũng chỉ là xinh đẹp mà thôi Tưởng Chính Nam xúc mạnh chặn đứng dậy đi tắm rửa.

Hắn biết vì sao hơn hai năm sau hắn liền đột nhiên nhớ tới cô. Bởi vì tấm băng zone quảng cáo phim kia. Bức ảnh bộ phim mà hắn cùng cô xem khi còn ở Barcelona. Ngày nào đó trong lúc lơ đãng hắn đi qua nhìn thấy. Hắn bảo lái xe dừng xe, đi bộ ngược hai con phố, vào rạp chiếu phim xem bộ phim đó.

Sau đó liền giống như người trúng độc, không ngừng, không ngừng nhớ đến cô.

Vì thế, hôm nay ở trước ngã tư đường quen thuộc nào đó, hắn nói với Hạ Quân, “Đi đến hoa viên Thịnh Thế một chuyến.” Hạ Quân cũng không có nhiều lời, quặt tay lái, quay xe ngược lại.

Hơn hai năm mới bước chân vào căn phòng này, ủa tới là mùi của ẩm mốc. Giày da đạp lên nền nhà, phát ra tiếng sần sật giống như dẫm lên đám lá khô.

Đồ vật trong phòng đều phủ một lớp bụi dày, nhưng vẫn duy trì bộ dáng như ban đầu, thế nhưng không còn lưu lại một dấu vết nào của cô, cho thấy cô đã từng ở đây. Tất cả đồ đạc của cô ngay cả chén đĩa cô từng dùng cũng không còn. Hắn cẩn thận kiểm tra, phòng khách, nhà bếp, phòng ngủ của cô, nhà vệ sinh.... đều không có, thật sự không còn gì cả.

Hắn chưa bao giờ sai Hạ Quân xử lý, nói vậy, có lẽ là trước khi ra đi cô đã tự mình xử lý tất cả.

Khoảng thời gian giữa cô và hắn, ngay cả một tấm ảnh chụp chung cũng không có.

Tất cả đều không có dấu vết, cho dù chỉ là vết nhỏ, tựa như cô chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của hắn vậy.

Tầm mắt Tưởng Chính Nam dừng ở đáy bồn tắm, dưới lớp bụi thật dày có hai sợi tóc.

Hai sợi tóc dài đen bóng. Là tóc của cô, là của người con gái từng ở bên cạnh hắn, cô vẫn giữ nguyên màu tóc nguyên sơ. Mái tóc vừa dài, vừa mềm mượt như là tơ lụa hảo hạng Giang Nam.

Tướng Chính Nam cúi thấp người, từ từ nhấc lên. Bụi bám đầy đầu ngón tay, một kẻ từ xưa đến giờ ưa sạch sẽ như hắn, cứ nhiên giờ phút này lại làm như không thấy. Hắn lặng im ngắm nhìn hai sợi tóc thật dài này.

Đây là thứ duy nhất cô để lại cho hắn.

Hắn thật cẩn thận đem chúng cất vào túi trước ngực áo vet, đó là nơi gần trái tim nhất.

Hắn cười, cười vui sướng đến vậy, như là vĩnh viễn đem cô ôm chặt trước ngực, cả cuộc đời đều không chia lìa: “Liên Trần ... Anh yêu em.”

Hoàn chính văn

Pi ét: Tác giả làm ọi người mệt quá...

58. Q.2 - Chương 13: Ngoại Truyện 1: Gặp Lại Cố Nhân

Một ngày mùa hè năm năm sau.

Tay cầm túi cà phê và bánh ngọt đã được gói cẩn thận, Hạ Quân đẩy cửa tiệm cà phê đi ra.

Đối diện có ba mẹ con đang nắm tay nhau đi về phía anh, người mẹ không biết đang cúi đầu nói gì với hai cậu con trai của mình mà khiến cho hai cậu con trai sinh đôi cười rất vui vẻ, khoe mắt viền môi đều nở rộ. Đây là cảnh tượng dễ có thể gặp được trên đường phố Lạc Hải. Nhưng ba mẹ con nhà kia lại khác lạ, đó là ba người đều mặc đồ bộ áo t-shirt màu xanh bên dưới là quần lửng jean màu nâu, trông rất dễ thương và hoạt bát, cho nên Hạ Quân không khỏi lưu tâm ngắm nhìn thêm một lúc.

Hạ Quân thản nhiên thu hồi tầm mắt, hướng phía chiếc xe ven đường đi đến. Nhưng khi đi ngang qua ba người, khoe mắt anh không khỏi có chút ngáy ngốc, tựa như nhìn thấy điều gì đó quá đổi ngạc nhiên, Hạ Quân kinh sợ lập tức quay đầu lại.

Khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của người mẹ, Hạ Quân thềm thở một hơi.

Đúng là cô ấy, người mẹ kia chính là Hứa Liên Trần.

Mấy năm không gặp, cơ hồ Hứa Liên Trần không có thay đổi gì lớn, dung mạo vẫn thanh lệ động lòng người như trước, dáng người vẫn nhỏ nhắn uyển chuyển, mái tóc dài đen bóng giờ được cột cao trên đỉnh đầu. Nếu không phải trên tay cô đang dắt hai đứa trẻ, có lẽ rất nhiều người nghĩ là cô là sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi.

Có lẽ nhận ra điều gì đó là lạ, người mẹ kia chậm rãi quay đầu. Hạ Quân cứng đờ mấy giây, sau đó mới có thể mở miệng chào: “Hứa tiểu thư.” Đấy mắt Hứa Liên Trần tràn đầy kinh ngạc: “Hạ tiên sinh.”
Mấy năm không gặp, Hạ Quân không thể ngờ rằng giờ đây Hứa Liên Trần lại trở lên cởi mở, tự nhiên như lúc này. Hứa Liên Trần mỉm cười: “Hạ tiên sinh, đã lâu không gặp, anh vẫn ổn chứ?” Khóe miệng cô cong cong, ánh mắt vẫn sáng ngời, nụ cười như vậy là xuất phát từ đáy lòng. Hạ Quân nhìn thấy người quen, tự nhiên đi lên phía trước chào hỏi, mỉm cười gượng tay: “Mọi chuyện đều thuận lợi, còn Hứa tiểu thư thế nào?”
Hạ Quân thềm thu hồi tầm nhìn, nhìn kỹ Hứa Liên Trần. Khóe miệng, đuôi mày của cô đều mang theo ý cười hạnh phúc, khi cười, ánh mắt sáng ngời như sao, có sức thu phục lòng người. Xem ra mấy năm nay, cô sống cũng không tồi. Trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười vui vẻ sáng ngời như thế này của cô. Ánh mắt Hạ Quân không khỏi nhìn về chiếc xe màu đen đang đỗ bên kia đường. Hứa Liên Trần cúi đầu nói với hai cậu nhóc: “Tuấn Hứa, Tuấn Văn đây là bạn của mẹ, gọi là chú Hạ. Chào chú đi con.” Thanh âm kia vô cùng dịu dàng, trêu mến. Hai cậu nhóc kia cực kỳ nghe lời, không nghĩ nhiều, gật đầu, giọng nói thanh thúy vang lên: “Cháu chào chú Hạ.” Hạ Quân mỉm cười đáp lời nói: “Hứa tiểu thư, cô vẫn luôn ở Lạc Hải sao?” Hứa Liên Trần mỉm cười, lắc đầu: “Không có. Lần này tôi đưa mấy đứa nhỏ về đây là muốn bái tế mộ ba tôi.” Hứa Liên Trần nhìn thấy đồ Hạ Quân đang cầm trên tay, cười cười nói, “Hạ tiên sinh, không quấy rầy anh nữa, hẹn anh lần sau nhé.” Cả hai đều biết cơ hội ngẫu ngộ như vậy là cực thấp nhưng không ai nói gì. Hạ Quân gật đầu nói: “Hẹn gặp lại.” Hai đứa nhỏ cực lễ phép gượng tay tạm biệt anh: “Chú

Hạ, hẹn gặp lại.” Hạ Quân nhìn ba mẹ con họ đi vào trong tiệm cà phê, cánh cửa thủy tinh tự động đóng lại trước mặt mình. Có nhân viên dẫn bọn họ đi đến một cái bàn, mời ngồi, bởi vì thủy tinh trong suốt cho nên chỉ cần liếc một cái đều nhìn rõ, anh thấy người mẹ vui vẻ xoa xoa tóc con mình, tươi cười vui vẻ.

Hạ Quân lên xe, quay đầu nói với người ngồi sau: “Tưởng tiên sinh, cà phê và bánh ngọt cậu cần đây.” Người phía sau vẫn trầm mặc không nói. Cũng lúc này, trong tiệm cà phê, thanh âm đáng yêu của Tuấn Hữu vang lên: “Mẹ, con muốn ăn bánh kem phomai mà mẹ vẫn hay nói.” Tuấn Văn cũng gật đầu: “Con cũng muốn.” Hứa Liên Trần mỉm cười: “Được rồi a.” Quay đầu gọi phục vụ: “Làm phiền anh mang cho tôi ba phần bánh kem phomai một cốc trà chanh và hai cốc trà sữa. Cảm ơn.”

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tưởng Chính Nam bình ổn hô hấp, thu hồi tầm mắt, dừng ở trên chân của Tiểu Bạch đang ngồi dưới chân mình, tay khê khê vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, tựa như đang sợ hãi, hồi lâu mới nói: “Đi theo bọn họ.” Ba mẹ con ngồi trong quán cà phê hơn một tiếng, sau đó đón một chiếc taxi rời đi. Hạ Quân đi theo chiếc xe kia, đi qua trung tâm thành phố, đi vào Huy Sơn. Ba mẹ con ngồi ở ngoài trạm dừng chân khá lâu sau, Hứa Liên Trần mới nắm tay hai cậu nhóc đi vào cổng mộ viên gặp quản lý. Sau khi ba mẹ con họ rời đi không lâu, Hạ Quân liền nhận được điện thoại của quản lý mộ viên: “Hạ tiên sinh, xin chào. Ngại quá đã quấy rầy anh, Hứa tiểu thư, người nhà của ngôi mộ số 18 vừa tới đây. Nói muốn tiếp tục thuê năm năm nữa, còn hỏi chúng tôi tiền thuê là bao nhiêu. Không biết phía Hạ tiên sinh có ý thế nào? Tiếp tục thuê hay là. . . .” Hạ Quân nói: “Ngô quản lý, tôi hiểu ý anh. Có gì tôi sẽ gọi lại cho anh.” Hạ Quân cúp máy, đem những lời quản lý mộ viên hỏi nói lại cho Tưởng Chính Nam. Tay Tưởng Chính Nam vẫn vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Bạch, nửa ngày mới nói một câu: “Cậu đoán xem, hai đứa bé kia năm nay mấy tuổi?” Câu hỏi băng quơ như vậy khiến Hạ Quân ngẩn ra: “Ý của Tưởng tiên sinh là?” Tưởng Chính Nam không có nói nữa, khom người đem Tiểu Bạch ôm lên trên đùi, nhẹ nhàng mà nói: “Hứa Tiểu Bạch, chủ nhân của mày đã trở về, tiếc là, cô ấy đã không cần mày nữa Người ta không cần mày nữa” cũng giống như hần vậy, cô cũng không cần hần. Kỳ thật ngay cả một con chó hần cũng không bằng, từ đầu tới cuối, cô đều không cần hần. Cách hồi lâu mới nói: “Cô ấy muốn thế nào thì làm theo thế ấy đi.” Hạ Quân được chỉ thị, liền gọi lại cho quản lý Ngô. Nhưng câu hỏi về hai đứa nhỏ vẫn cứ quẩn quanh trong đầu Hạ Quân. Tưởng tiên sinh cho rằng hai cậu bé kia là con của cậu ấy sao? Cái chính là dù có là người tài đến mấy thì Hạ Quân đối với chuyện nhìn xem đứa trẻ mấy tuổi cũng là khó khăn. Hạ Quân trầm ngâm hồi lâu, nói: “Tưởng tiên sinh, có cần tôi cho người đi điều tra không?” Kỳ thật nếu là ngày thường, căn bản Hạ Quân không cần hỏi câu thừa thãi này làm gì. Nhưng đi theo bên cạnh Tưởng Chính Nam đã lâu, ít nhiều anh cũng biết được, vị Hứa tiểu thư này chính là khắc tinh đời này của boss lớn, có trốn cũng trốn không được. Anh thấy chỉ cần chuyện liên quan đến Hứa tiểu thư, chỉ số thông minh của boss lớn sẽ lập tức lao dốc. Hồi lâu Tưởng Chính Nam mới nói: “Cậu có biết tại sao tôi vẫn không đi tìm cô ấy không?” Vấn đề này Hạ Quân không thể trả lời, cũng không trả lời được. Tưởng Chính Nam cũng không cần anh hỏi, ầm ầm như tự nhủ: “Muốn biết tất cả về cô ấy quá dễ dàng, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại mà thôi Nhưng mà, tôi sợ, tôi sợ nghe được điều mà tôi không muốn nghe. Cậu biết không, cũng có lúc tôi sợ hãi” Hần cũng sẽ sợ. Sợ kết quả không phải như mình muốn sợ cô rời khỏi hần dễ dàng có được hạnh phúc, để một mình hần cô đơn nơi đây. Khi mới xa nhau, đoạn thời gian đó hần bị tức giận, oán hận che lấp. Hơn nữa kết hôn với Tiền Hội Thi, tuần trăng mật, nhiều công việc bận rộn, hần vô thức đã quên đi ... tất cả làm cho hần như say. Hai năm kia, thực sự hần không nhớ tới cô. Tựa như cô chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của hần vậy. Mỗi ngày cơ hồ hần lặp đi lặp lại những tiết tấu như người bình thường, từ nhà đến công ty, công ty về đến nhà, xã giao, đi công tác, hàng năm có vài lần đi nghỉ cố định ... Ngày một ngày lại một ngày, thường thường thản nhiên, tĩnh lặng không một gợn sóng. Chính là, hai năm sau, một ngày nào đó, hần ở trong xe, khi đi ngang qua cửa một rạp chiếu phim, hần bị tấm áp phích quảng cáo hai nhân vật đang gắt gao ôm chặt lấy nhau hấp dẫn tầm mắt. Một cảm giác đau đớn tựa như tia chớp xẹt qua trái tim hần. Hần bảo lái xe dừng xe, một mình đi vào rạp chiếu phim, mua vé. Đó là buổi sáng ngày thứ hai, đại sảnh trước quầy bán vé có hai người đang đứng, thấy hần đến mua vé không khỏi có chút kinh ngạc hỏi: “Tiên sinh, chỉ một mình anh sao?” Tưởng Chính Nam gật gật đầu. Nhân viên bán vé nói: “Xin chào tiên sinh. Buổi sáng chúng tôi giảm giá một nửa, 35 đồng.” Cứ như vậy hần cầm vé, đi vào phòng chiếu không có một bóng người. Hần nhìn quanh bốn phía, nghĩ thâm, có lẽ đây là lần bao trọn giá hời nhất trong cuộc đời này của hần. Hần muốn cười, nhưng cười không nổi. Một mình hần ngồi trong phòng chiếu, nhìn những hình ảnh của bộ phim cứ lần lượt hiện lên trước mắt. Cuối cùng trước khi chia ly, hai nam nữ diễn viên đều buồn bã đi về hai phía. Sau đó họ lại lần nữa quay lại chạy trở về ôm nhau. Tưởng Chính Nam nhớ lại thời điểm nhìn thấy hình ảnh này khi ở Barcelona, giây phút đó cô và hần

mười ngón đan chặt vào nhau, lúc đó hần nghĩ hần đã có được toàn bộ thế giới. Chính là, khi hần chậm rãi xòe bàn tay ra Đèn trong phòng chiếu phim đã sáng choang, thì ra là bộ phim đã kết thúc. Hần nhìn thấy lòng bàn tay chính mình, ngoài những đường vân dài ngắn khác nhau, không có gì cả. Cái gì cũng không có! Từ rạp chiếu phim đi ra, lên xe, liền phân phó lái xe lái xe về biệt thự bờ biển. Tiểu Bạch ở đâu, hần vẫn nuôi nó ở đâu. Tất nhiên cô vẫn không biết. Hần đem Tiểu Bạch mang về bên cạnh mình. Chính là hần vẫn không dám nhờ thám tử đi điều tra. Sợ nhìn thấy hình ảnh cô mỉm cười với người đàn ông khác, sợ nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của cô với người đàn ông khác. Sợ thám tử tra được cô đã kết hôn, thậm chí đã không còn trên cõi đời này. Sợ cô đã có được hạnh phúc mà cô muốn, nhưng hạnh phúc đó không có liên quan gì với hần, dù chỉ là một chút. Đúng vậy, không ai biết, Tưởng Chính Nam hần cũng có lúc sợ hãi.

59. Q.2 - Chương 14: Ngoại Truyện 2: Năm Tháng Bụi Phủ Mờ – P1

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Hứa Liên Trần vẫn nhớ rõ ngày đó Tưởng Chính Tuyền nhảy xuống biển tự tử, thì cũng là lúc cô phát hiện ra thân thể mình khác thường.

Cũng chính ngày đó hần đã nói với cô một tiếng: “Cút” .

Một mình cô lẳng lặng ngồi bó gối sau bức màn, hồi lâu sau cảm thấy đói, mới đứng dậy đi đến tủ tìm đồ ăn.

Nước trong nồi bắt đầu sôi ùng ục, hơi nóng bốc lên phủ vào cả mặt cô. Mà khi mùi hương quen thuộc kia bốc lên, phản ứng đầu tiên của cô chính là cảm giác vị chua từ trong dạ dày dâng lên, muốn nôn ngay lập tức. Cô nuốt nuốt lồng ngực, muốn đem dòng dịch chua sắp lên tới cổ họng kia trôi xuống bụng, thế nhưng vô ích. Cô đành phải vội nhanh tới bồn rửa ngay tại trong bếp này, muốn nôn hết ra nhưng lại không nôn được gì... Chỉ là nôn khan, không ngừng nôn khan.

Xem ra cả một ngày chưa có gì bỏ vào bụng, dạ dày bắt đầu khó chịu. Hứa Liên Trần chờ cho dòng dịch chua khó chịu kia trôi xuống, cô liền đi rót ỉnh một ly sữa, bỏ vào trong lò vi ba đun nóng lên một chút, thậm chí nghĩ rằng uống sữa nóng chút cho ấm bụng, hần là sẽ đỡ ngay thôi.

Thế nhưng lại vô cùng kỳ quái, khi cô đang cầm ly sữa nóng ấm trong tay, cái mũi cứ nhiên lại mẫn cảm tới mức nghe ra một mùi nồng nặc từ trong sữa. Không thể nào a, sữa sao lại có mùi? Hứa Liên Trần đem ly kề sát vào mũi muốn ngửi lại xem thể nào, thì ngay giây tiếp theo, mùi kia lại xộc thẳng vào mũi, dịch dạ dày trong chớp mắt dâng lên cuộn cuộn.

Cô bỗng nhiên nhớ đến chuyện hàng tháng kia, bỗng ngày ngốc đứng sững tại chỗ.

Sau đó, cô đi thăm Tưởng Chính Tuyền, rồi cũng trong ngày hôm đó sau khi nói chuyện với Tưởng phu nhân là bà Lục Ca Khanh, cô đi vào khoa phụ sản của bệnh viện luôn. Bác sĩ phụ khoa cẩn thận hỏi đến mấy vấn đề thời gian hành kinh, nôn khan của cô, rồi đưa cho cô một phiếu đề nghị xét nghiệm và siêu âm B nói: “Mấy vấn đề cô nói đều là triệu chứng mang thai, nhưng phải kiểm tra cụ thể một chút, bởi vì cũng có khả năng là mang thai giả, thai ngoài tử cung,... . Chờ kiểm tra nước tiểu và siêu âm B xong chúng tôi sẽ giải thích cụ thể cho cô biết, bây giờ cô đi làm kiểm tra trước đã, rồi đem phiếu xét nghiệm quay trở lại đây.”

Báo cáo xét nghiệm nước tiểu rất nhanh đã được chuyển đến đây. Khi Hứa Liên Trần cầm tờ giấy mỏng manh kia, mà cảm giác như nặng ngàn cân vậy.

Là thật.

Kỳ thật từ khi bắt đầu nôn khan, trong lòng Hứa Liên Trần đã dâng lên một cảm giác mãnh liệt, trong bụng cô có lẽ đã có một tiểu sinh mệnh sắp làm bạn với cô.

Nhưng khi sự thật được chứng minh, cô trái lại lại rơi vào cơn u mê, thậm chí còn không biết phải làm thế nào.

Cô và Tướng Chính Nam từ đầu tới giờ chẳng phải yêu đương gì, căn bản là không có tương lai.

Cho dù Tướng phu nhân chưa nói mấy lời kia, Hứa Liên Trần cũng đã nghĩ đến từ lâu, chỉ cần thỏa thuận của cô và Tướng Chính Nam vừa kết thúc, cô sẽ rời đi ngay lập tức. Rời khỏi Lạc Hải cô sẽ đi nơi nào? Cô từng nghĩ, có thể là Đại Nhạn, hoặc là một nơi nào đó cũng được. Một mình cô, dù là đến nơi nào, tìm một công việc để sống tạm hẩm là không thành vấn đề. Sau đó, từ từ thích ứng với hoàn cảnh. Có lẽ duyên phận tới rồi, có thể hoàn thành ước nguyện của ba ba.

Hiện giờ, sự tồn tại của đứa bé, khiến cho tất cả mọi chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp hơn.

Khi đó là lúc gần thời gian tan tầm, cảnh xếp hàng đứng trước phòng siêu âm B cũng không đến mức đông lắm, mới ngồi ở ghế chờ một lát thôi, trên Radio đã vang lên thông báo gọi tên cô: “Xin mời cô Hứa Liên Trần đến phòng siêu âm màu số 3.”

Bác sĩ bảo cô nằm xuống, rồi bôi một chất lỏng lạnh lạnh lên khắp bụng của cô. Hứa Liên Trần lẳng lẳng nằm đó, cảm giác như có một vật cứng rắn gì đó đang di động qua lại trên bụng mình.

Đó là một vị nữ bác sĩ trẻ tuổi, có mái tóc ngắn đen tuyền, mỗi khi cười lại lộ ra chiếc răng nanh nho nhỏ đáng yêu, khi nói chuyện thanh âm thực mềm mại. Nhưng mà khi vị bác sĩ kia đang nhìn vào màn hình máy siêu âm, bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên: “Ai nha, chúc mừng bà mẹ trẻ xinh đẹp nha, chị đang mang song thai đó! Chị xem này...”

Hứa Liên Trần sửng sốt đến phát ngốc, liền nâng thân mình lên nhìn lên màn hình.

“Có hai tim thai đang đập đây này. Nơi này có hai điểm nho nho đang động đây, chị nhìn thấy không?”

Hứa Liên Trần chỉ biết ngây ngốc nhìn theo điểm mà bác sĩ chỉ, thật sự nhìn được hai điểm nhỏ khe khe động đây. Hứa Liên Trần không biết đó là loại cảm giác gì, cô không biết dùng từ ngữ nào để mà hình dung ra. Giống như buồn, lại giống như thật vui, nhưng cũng giống như có chút chua xót, vô số loại cảm giác cùng dâng lên xen lẫn vào nhau, đồng loạt nhấn chìm cô vào trong đó, khiến cô có cảm giác thực muốn khóc.

Vị nữ bác sĩ kia có lẽ là nhìn nhiều thành quen, cười nói: “Thực vui mừng, có phải hay không?”

Hứa Liên Trần mỉm cười, thân thể hơi ngả về phía sau một chút, cuối cùng là nằm hằm xuống giường bệnh.

Vị nữ bác sĩ kia lại cười nói: “Mấy cặp vợ chồng trẻ thời bây giờ ấy mà, lúc nào cũng mong muốn được song thai đấy. Từ lúc tôi bắt đầu làm công việc siêu âm ở đây, mười cặp đến làm thì cả mười đều hỏi có phải có song thai rồi không. Thật sự là phải chúc mừng chị, từng đứa nhỏ xuất hiện trên đời này đều là những thiên sứ mà ông trời ban cho chúng ta, chị là một bà mẹ may mắn, bởi vì ông trời đã ban tới hai tiểu thiên sứ đến cho chị đấy.”

Bác sĩ dặn dò cô, nói lúc đầu mang thai, không được làm việc gì mệt nhọc quá mức, mà tình huống của cô càng thêm đặc thù, cho nên đề nghị cô ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian đã.

Cô suy nghĩ hồi lâu, suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đi nghĩ lại, có một việc lại vô cùng rõ ràng. Từ trước lần nói chuyện trước cùng Tướng phu nhân, cô và hắn đã biết sau này chẳng thể có được kết quả gì. Bây giờ lại càng không có khả năng. Cho nên mặc kệ có đứa bé hay không, thì đó đều là chuyện của một mình Hứa Liên Trần cô mà thôi.

Cho dù có đứa bé thì sẽ thay đổi được gì? Với gia đình họ như vậy sẽ xử lý một người phụ nữ như cô thế nào, có lẽ cũng chỉ có ba con đường thôi, một là bắt cô xóa sạch đứa bé, rồi sau đó cho cô một khoản tiền ép cô rời đi; hai là để cho cô sinh đứa bé này ra, rồi vẫn dùng một khoản tiền ép cô rời khỏi nơi này; ba là đứa bé này vẫn được sinh ra, cũng có thể sẽ được mang họ Tướng, nhưng cả đời này đều phải mang tiếng là con riêng, cùng cô vô danh vô phận sống hết quãng đời.

Tất cả kết quả sau cùng đều như nhau cả thôi.

Vì thế, Hứa Liên Trần mỗi ngày đều làm tổ trong phòng mình, mệt thì ngủ, đói thì tỉnh dậy ăn. Triệu chứng thai nghén càng ngày càng rõ ràng, cô mỗi ngày đều nôn khan không ngừng. Nhưng sức lực vẫn còn cảm cự

được, Tuyên Hiểu Ý có đến thăm cô hai lần, Hứa Liên Trần chỉ nói dạ dày cô bị viêm, nhân cơ hội này xin phép ở nhà làm sâu lười luôn.

Nhớ lại lần đầu tiên Tuyên Hiểu Ý tới thăm, vừa mới đặt chân vào phòng khách, liền giật mình thốt lên: “Liên Trần, nhà cậu sao vừa rộng rãi lại vừa đẹp thế này a?” Hứa Liên Trần đành phải đây là nhà Tưởng Chính Tuyền thuê cho cô. Tuyên Hiểu Ý lúc này mới gật đầu lia lịa nói: “Hèn chi, đây chính là tòa chung cư thuộc công ty mình đây.”

Lần thứ hai Tuyên Hiểu Ý đến thăm, trên tay còn mang theo bao lớn bao nhỏ đựng một đồng đồ ăn lớn.

Hai người ngồi trong phòng khách vừa xem TV vừa nói chuyện phiếm. Cũng không biết thế nào, bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện của Tưởng Chính Tuyền. Tuyên Hiểu Ý bỏ một miếng khoai chiên vào miệng, vừa tám nhảm: “Đúng rồi, nghe nói Tưởng tiểu thư hủy bỏ hôn sự, cậu có biết nội tình gì không?”

Hứa Liên Trần giật mình, sau đó lắc lắc đầu: “Mình không biết.”

Tuyên Hiểu Ý lại cắn một miếng khoai tây, có vẻ rất thích ý. Nghe xong lời của cô, ngờ vực hỏi: “Chẳng phải cậu và Tưởng tiểu thư là bạn tốt của nhau sao? Ít nhiều cũng phải biết chút gì chứ?”

Hứa Liên Trần hỏi: “Cậu nghe tin tức này từ đâu vậy?” Tuyên Hiểu Ý cào tóc, lại ăn một miếng khoai nữa: “Trong văn phòng không biết truyền ra từ đâu. Truyền tới truyền lui cũng tới mình. Tin này rốt cục là giả hay thật vậy?” Dừng một chút, lại cảm thấy không thích hợp: “Không phải chứ, không có lửa làm sao có khói.”

60. Q.2 - Chương 15: Ngoại Truyện 3: Giác Mơ Hoa Bỉ Ngạn

Edit: Muathuvang

Beta: Pingki

Giải thích về tiêu đề ngoại truyện 3: Loài hoa Bỉ Ngạn tượng trưng cho sự rực rỡ mà cũng đau thương, người ta đồn rằng nó mọc bên bờ Vong Xuyên, cho nên nói đến Hoa Bỉ Ngạn là nói đến sự rực rỡ huy hoàng nhưng cũng chính là nỗi tiếc, đau thương. Ở đây tác giả muốn ám chỉ giấc mơ hạnh phúc của Tiền Hội Thi với Tưởng Chính Nam bề ngoài hào nhoáng, làm lu mờ chính bản thân cô ta, Làm cho cô ta như nằm trong mộng nhưng sự thực chỉ là đau thương và tàn khốc mà thôi.

Tiền Hội Thi đi vào phòng, chị Quế bước lên phía trước chào: “Thiếu phu nhân, không phải cuối tuần sau cô mới về sao?” Tiền Hội Thi tay tháo kính râm: “Tiên sinh đâu?” chị Quế nói: “Đang tắm rửa cho Tiểu Bạch ở vườn sau nhà.”

Từ căn phòng lầu hai của Tiền Hội Thi có thể nhìn toàn cảnh khu viên phía sau nhà. Tưởng Chính Nam đang chải lông cho con chó nhỏ, xoa bọt xà phòng cho nó. Con chó nhỏ này biết thế nào là được sủng mà kiêu cho nên thỉnh thoảng lắc mình một cái khiến cho bọt xà phòng bắn hết lên người Tưởng Chính Nam. Quần áo trên người hắn đều là hàng cao cấp được thiết kế riêng, vô cùng đắt tiền thế mà lại bị con chó nhỏ khiến cho bộ dáng nhếch nhác khó tả. Tưởng Chính Nam cũng không có nổi giận, ngồi xổm trên bãi cỏ, vô cùng kiên nhẫn gỡ gỡ, chải lông cho con chó nhỏ kia.

Tiền Hội Thi chỉ nghe thấy “Rắc” một tiếng, kính râm hang hiệu mới trên tay mình đã gãy ra làm đôi. Cô nhìn cái kính râm đã gãy trên tay hồi lâu, sau đó đem ném xuống sàn nhà, vẫn còn không cam lòng mà dẫm lên mấy cái nữa. Cho rằng cô là con ngốc sao? Ai lại có thể nuôi dưỡng một kẻ thù làm sủng vật chứ?

Còn nhớ lần đầu tiên hắn bế Tiểu Bạch lại đây. Cô còn tưởng là hắn tặng cô, vui vẻ ôm lấy: “Đáng yêu quá!”

Con chó nhỏ có thể là sợ người lạ, cho nên giẫy dụa muốn nhảy khỏi lòng cô. Kết quả hắn thả nhiên nói một câu: ” Có thể Tiểu Bạch không quen mùi nước hoa trên người em, chờ vài ngày nó quen rồi tính.”

Lúc đó là ngày thứ 110 cô và hần kết hôn. (:v nhảm chán đếm ngày a :v)

Sau đó cô hỏi hần: “Sao lại đặt tên là Tiểu Bạch, dung tục quá. Vừa nghe đã biết là loại chó tầm thường.”
Tướng Chính Nam ngẩn ra, một hồi lâu mới nói: “Tiểu Bạch tên này cũng không tồi, dễ gọi, mà gọi lâu cũng thành quen rồi.” Cô xoa xoa bộ lông mềm mại của nó: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch. Dễ gọi, đúng là dễ gọi thật.”

Sau đó có một ngày Tướng phu nhân mời dì họ là Lương phu nhân tới uống trà nhân tiện cũng nhắc tới chuyện hợp tác quỹ hội. Khi đang vui vẻ nói chuyện Tiểu Bạch không biết từ nơi nào chạy đi ra.

Lương phu nhân vừa thấy Tiểu Bạch, ánh mắt nhất thời sáng ngời, nhìn cô một lúc, sau đó lại nói với mẹ chồng cô bà Lục Ca Khanh: “Chị đúng là có phúc nha, vợ chồng con trai ân ái như vậy.” Bà Tướng cười cười, không có đáp lời.

Lương phu nhân thấy vẻ ngây thơ không hiểu của cô, lại giải thích cho cô biết: “Hội Thi chắc là cháu không biết rồi, Chính Nam từ nhỏ đã bị dị ứng với lông động vật. Trước đây trong nhà chưa từng nuôi một con vật nào đâu. Cháu xem nó chiều cháu đến vậy là cùng ...” Lương phu nhân xoay người ôm lấy con chó nhỏ bên chân: “Ai nha, con chó này cũng đẹp quá đi, tên là gì thế?”

Cô xuất thần một lúc mới ý thức được Lương phu nhân đang hỏi cô tên con chó: “Tiểu Bạch, tên nó là Tiểu Bạch.”

Thì ra hần từng bị dị ứng. Thế mà hần còn mua Tiểu Bạch tặng cô.

Lúc đó Tiền Hộ Thị thực sự cho rằng bản thân mình quá hạnh phúc.

Chính là có một hôm, cô dẫn Tiểu Bạch đi ra ngoài đi dạo phố, Tiểu Bạch trở về mà bắt đầu bị tiêu chảy. Cô cũng không có chú ý nhiều. Cũng không biết làm sao mà Tướng Chính Nam biết Tiểu Bạch sinh bệnh vội vàng chạy từ văn phòng về. Vừa vào cửa, liền ôm lấy Tiểu Bạch đi ra ngoài, cô vội vàng theo sau. Về mặt hần cực kỳ không tốt, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy hần nghiêm mặt quắc mắt lớn tiếng hỏi cô: “Rốt cuộc cô mang nó ra ngoài ăn cái gì hả?”

Cô cũng cảm thấy tủi thân, hần chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô: “Thực sự không ăn gì nhiều, chỉ cho nó liếm mấy miếng kem mà thôi” Hần ngồi vào trong xe, sau đó phân phó lái xe lái xe. Cô đứng ở bãi cỏ trơ mắt nhìn thấy xe hần lao đi.

Cô không hiểu được, bắt quá cũng chỉ là con chó mà thôi, với lại cô cũng đâu có cố ý?

Khi đó bọn họ mới kết hôn được hai năm lẻ hai tháng. Cũng là trong buổi chiều mùa hè này cô một mình đứng dưới ánh hoàng hôn, một mình hứng gió thổi tới không hiểu tại sao cô thấy toàn thân lạnh toát, lạnh tận trong lòng

——greenhousenovels.com——

Trước khi gả cho hần, cô vẫn là viên minh châu trong lòng cha mẹ, ngay cả chị gái cũng chiều cô hết lòng, cho tới bây giờ chưa từng có ai khiến cô phải giận dữ khó chịu. Từ sau khi cùng hần, cô thu lại tất cả tính tình tiểu thư của chính mình, học chị gái bộ dáng khéo léo, đối xử hào phóng, học cách làm hòa ở chung với người nhà hần, làm thế nào lấy lòng em gái hần, cũng chỉ muốn cho hần thấy hần chọn cô là lựa chọn tốt nhất.

Có điều hần ỷ vào chuyện cô yêu hần mà thôi.

Đúng vậy, hần không biết. Từ rất sớm, khi cô và hần mới gặp qua một lần là trong hôn lễ của anh cả, lúc đó hần mới bước chân vào thương giới, bắt đầu làm ăn với gia tộc nhà cô, mà cô khi đó mới chỉ là một cô bé học sinh trung học. Ngày đó hần là một vị khách lạ, mà cô là một trong những phù dâu của cô dâu ngày hôm đó.

Ngày đó, hần mặc áo sơ mi trắng, quần màu trắng, bên ngoài khoác áo vét màu xanh ngọc, tuấn tú bức người, đi tới đâu tựa như ánh mặt trời tỏa sáng, miệng mỉm cười: “Tiên tiên sinh, chúc mừng, chúc mừng.” Cô tựa như bị ánh sáng từ hần tỏa ra làm kinh ngạc, đến bây giờ vẫn còn nhớ ánh sáng chói chang của hần khi đó, chói đến mức làm người ta không mở được mắt.

Cô vẫn nhớ rất rõ. Có điều hần không có ấn tượng gì. Ngày đó tại sảnh Vip của sân bay quốc tế Los Angeles, cô và chị gái cùng xem tạp chí trên sofa, hần và trợ lý hai người tiến vào. Chị gái hạ tầm mắt ghé sát bên tai cô nói: “Người này chính là ông chủ của Thịnh Thế, tuổi trẻ, đầy hứa hẹn Ban đầu hần cũng là người có diễm mạo tuần tú nổi danh ở Lạc Hải. Tiếc là sau tai nạn xe cộ trên mặt có một vết sẹo dài ... nhưng không quan trọng, hiện tại kỹ thuật chỉnh hình tiên tiến như thế, xóa sẹo khi nào mà không được? Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là ...”

Chị gái một chút, nhìn cô một cái, tươi cười uyển chuyển: “Anh ta còn chưa có vợ, nghe nói cả bạn gái cố định cũng chưa có.”

Chị sau khi nói xong, liền tự nhiên hào phóng đứng dậy, thời điểm đi ngang qua người hần. Bỗng phát ra tiếng ngạc nhiên nói: “Trời ơi đây không phải Tưởng tiên sinh sao?” Cô thấy hần đứng dậy, chào chị gái cô: “Tiền tiểu thư xin chào, ở đây gặp được cô quả là bất ngờ.”

Chị cười dài nói: “Đúng vậy, hôm nay thật là có duyên quá. Tôi đây là lần đầu tiên tới đây vì hôm nay em gái út của tôi tốt nghiệp cho nên đến dự lễ trao bằng.” Vừa nói vừa hướng cô vẫy tay, sau đó giới thiệu: “Đây là Hội Thi em gái út nhà tôi, mới vừa tốt nghiệp thạc sĩ, học chuyên ngành nghệ thuật Châu Âu đương đại.”

Hần hướng cô mỉm cười vuốt cằm: “Tiền tiểu thư, xin chúc mừng cô đã tốt nghiệp.” Nụ cười kia tuy thân nhiên và hơi gượng, trên mặt cũng có vết sẹo, lại như có ma lực khiến người ta đui mù mấy phần.

Hần tựa như vương tử, vô cùng ga lăng, khi lên máy bay cô và chị gái mỗi người chỉ có một chiếc vali kéo nhỏ nhưng hần cũng chủ động giúp đỡ. Hần và trợ lý mỗi người một cái, cũng không phải là có duyên hay không mà cái vali hần kéo lại chính là của cô.

Sau khi trở lại Lạc Hải, cô liền bắt đầu làm việc trong công ty của gia đình. Một tháng nhau tình cờ gặp hần ở trong yến hội từ thiện. Lần này hần lại nhớ cô, hướng cô hào sảng chào hỏi: “Tiền tiểu thư, xin chào.” Cô cũng mỉm cười sáng lạn với hần, hai người hàn huyên vài câu, xoay người đã thấy mẹ mình và mẹ hần đang nói chuyện, cũng không biết nói cái gì, hai người nói cười rất vui vẻ.

Sau đó, hần liền tặng hoa hồng đến văn phòng của cô, chủ động mời cơm. Khi đưa cô về nhà hần nhìn cô nhẹ nhàng hỏi cô: “Em có thích hoa anh tặng không?” Cô gật gật đầu. Lòng ngọt ngào đến tận cùng: “Ngốc quá, anh tặng gì em cũng thích hết.”

Ngày sau, ngày nào cũng có hoa hồng đưa đến, cuối tuần không ngừng hẹn họ. Sau khi hẹn hò không lâu. Hần liền dẫn cô đến văn phòng của hần. Lần này lại lần khác, đi khá nhiều khiến cho nhân viên ở đó đều cho rằng cô là nữ chủ nhân tương lai cho nên đối đãi thân thiện khách khí.

Sau đó hần nói công việc của hần bận, cho nên ít liên lạc hơn một chút. Cô cũng không để ý, dù sao đàn ông luôn phải lấy sự nghiệp làm trọng.

Chính là, cô không nghĩ tới hần nhanh như vậy sẽ cầu hôn, càng thật không ngờ còn chưa có chính thức cầu hôn, lại nghe báo đồn là hần đã cầu hôn thành công, cái gì là bao phòng tổng thống làm cho cô kinh ngạc. Còn có nhẫn kim cương hơn 10 cara, bao nhiêu nhân viên cúi đầu đi vào đều vì muốn lấy lòng cô.

Kết quả là mấy ngày sau, hần thực sự làm vậy. Chuyện tốt như thế, sao cô có thể không đồng ý được đây? Thế nhưng cô vẫn thấy vô cùng chán ghét giới truyền thông, chán ghét bọn họ chưa đâu đã đem hết mọi chuyện công bố ra ngoài, nếu không cô phỏng chừng sẽ còn bị làm cho cảm động đến rơi lệ không thôi. Hơn nữa sau khi hôn lễ kết thúc, hần đã cho tất cả những gì mà những cô gái thường ao ước. Thế cho nên đến tận bây giờ, trên mạng Internet vẫn còn vô số những lời vừa hâm mộ vừa ghen tị của những cô gái trẻ với cô.

Sau khi Tiểu Bạch đi khám bác sỹ thú y trở về, hần không cho cô tiếp xúc nhiều với nó nữa.

Cô cảm thấy khó hiểu cực kỳ, có một lần cô buột miệng đem chuyện này nói trước mặt chị gái. Chị gái nhíu mày, buông chén gốm sứ trong tay để xuống bàn, vừa kéo tay cô lại ngồi với mình vừa cười nói: “Cũng chỉ là một con chó thôi mà, xem em lo sốt vó kia.”

Qua mấy ngày nay sau, chị gái lại lén lút nói cho cô: “Chị tìm người đi theo chồng em hai tháng...” Cô biết tính tình hần, có chút khắt khe: “Chị gái...Nhờ may anh ấy biết được, không bắt được gà còn mất năm

gạo, phiên lớn đầy.”

Chị gái cười vỗ vỗ tay cô: “Yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Còn nói: “Chị gái chẳng phải cũng vì lo cho em thôi sao. Chị giúp em gái của mình, cũng là vì sợ em của chị phải chịu thiệt thôi.”

Nói một hồi còn nói sang chuyện con cái: “Không phải chị gái không nhắc em, em rể cũng không còn trẻ nữa. Mẹ chồng em đều đang mong được ôm cháu kìa. Em ngàn vạn lần đừng học theo mấy chuyện không tốt, gì mà phải lấy nhau vài năm mới sinh con. Hai đứa kết hôn cũng được hơn hai năm, sinh con được rồi đó.”

Cô tuy rằng không đỏ mặt, nhưng cũng không phải không biết xấu hổ mà đem cả chuyện hần thường xuyên đi công tác, bỏ lơ chuyện vợ chồng, thế nên chuyện kia cũng không thường xuyên lắm, dạo gần đây lại càng ít hơn nữa. Thỉnh thoảng hai người cùng nhau, hần đều sử dụng dụng cụ tránh thai. Xem ra, cô phải tìm dịp nào đó nói chuyện với hần mới được.

Sau đó, cô tìm đến hần nói chuyện. Hần một mực im lặng nghe cô nói xong lời của mình, nét mặt lại thực thản nhiên, chỉ nói: “Trẻ con ăm ỉ rất phiền, đợi vài năm nữa nói sau đi. Nếu ba mẹ có hỏi đến, cứ đem lời anh nói cho họ nghe, nói là anh không muốn có con sớm, đem trách nhiệm đẩy về anh là được. Dù sao anh cũng là con của họ, tiện hơn.”

Hần săn sóc cô như vậy, đáy lòng cô lại trở nên ảm áp hơn. Nghe người ta nói sinh con xong dáng người chẳng còn được như trước, cô nhìn thân hình cân đối của mình trong gương, cũng không hạ quyết tâm nổi.

Thế nhưng không thể ngờ tới, nửa năm sau, hần cư nhiên yêu cầu phân phòng ngủ. Hần khách khí như vậy, nói gì mà công tác của mình bận rộn, đôi khi giờ giấc còn đảo lộn lung tung, rất ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Hần tâm ý đã quyết, chỉ sang nói cho cô một tiếng mà thôi, cũng không phải là sang hỏi ý kiến cô thế nào.

Có vợ chồng nhà ai lại đi phân phòng ngủ a? Cho dù anh trai cô ở bên ngoài không hề thiếu phụ nữ, nhưng khi về đến nhà vẫn cùng giường cùng phòng với chị dâu. Cô thật sự không thể nhịn được nữa: “Rất cực anh làm sao vậy? Anh muốn thế nào nữa?”

Nhưng là mặc kệ cô có nổi giận với hần thế nào, cả cơn giận như đánh vào đệm bông, không hề thấy hồi lại. Hần lại khách khí như thế này, tựa như hai người họ chỉ là bạn thuê cùng phòng, chứ không phải là vợ chồng gì.

Lại có lần nhìn sang bãi cỏ, Tưởng Chính Nam đang cầm vòi nước tự tay tắm cho con chó của mình.

Nhớ tới hơn mười chiếc áo ngủ gọi cảm mà mình mới vừa mua được từ Châu Âu về kia. Tiền Hội Thi nhặt lên kính râm đã bị vỡ vụn trên sàn nhà lên, chậm rãi nặn ra một nụ cười.

Vội vàng tắm rửa một cái, thay một bộ váy hoa văn da báo bó sát người, cổ khoét chữ V thật sâu, rồi nơi cổ tay, sau tai xức nước hoa thoang thoang một chút, xong đầu đó mới xuống lầu. Quả nhiên ở trong phòng ăn liền nhìn thấy Tưởng Chính Nam, hần đang ôm Tiểu Bạch, ngẩng đầu lên nhìn cô, cũng không hề kinh ngạc, thản nhiên nói: “Về rồi sao?”

Không nhiệt tình cũng chẳng quá lạnh nhạt, dù chỉ là một câu chào hỏi. Tiền Hội Thi quỵến rũ mà vân vê những lọn tóc quăn của mình, uyển chuyển ngồi xuống cạnh hần chơi đùa với Tiểu Bạch: “Nào, sang chơi với chị nào.”

Con chó nhỏ vốn đang cụp mắt xuống, vì bị cô xoa nên nó thấy giật mình, liền nâng mắt lên nhìn cô một cái, sau đó lại cụp mắt lần nữa.

Tưởng Chính Nam cũng không nói gì nhiều, đem Tiểu Bạch đưa cho cô. Nhưng cô mới vừa đưa tay ra, Tiểu Bạch liền tỉnh ngủ, cả người rụt lại sợ hãi, không ngừng kêu ‘gâu gâu’ về phía cô. Tưởng Chính Nam thấy thế, liền kéo con chó về: “Bỏ đi, để bọn họ mang đồ ăn lên đi.” Tay hần nhẹ nhàng sờ sờ lên cổ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch liền ngừng kêu.

Con chó này, khách khí với nó nó lại làm kiêu. Tiền Hội Thi trong giây lát lại nhớ tới lời chị gái nói: “Cũng chỉ là con chó thôi mà, em so đo với nó làm gì, mặc kệ đi! Đừng làm cho hần cảm thấy em là người nhỏ nhen đến một con chó cũng chấp nhặt.” Vì thế cô nhẹ nhàng mỉm cười: “Ăn cơm thôi.”

Ngay sau đó, đầu bếp bắt đầu dọn bữa, chân tay nhanh nhẹn bày chén đĩa lên bàn, từng chiếc một, rồi sau đó dọn món ăn lên.

Cả ngày nóng nực, trong bếp làm món tôm chiên cay thơm nồng béo ngậy. Hiển nhiên đây là do Tướng Chính Nam đặc biệt phân phó, trước tới giờ hăn vẫn luôn thích ăn tôm. Tiền Hội Thi gấp mấy con tôm chiên cay, đem lột sạch vỏ rồi đưa sang cho hăn. Tướng Chính Nam có chút cảm động, một lát sau mới nói một câu cảm ơn.

Tiền Hội Thi cười cười với hăn: “Vợ chồng với nhau, có gì mà phải cảm ơn.” Tướng Chính Nam lại ngẩn ra, không nói gì.

Đến khuya, Tiền Hội Thi tắm xong, làm cả thân mình trở nên thơm ngát, thay một chiếc áo ngủ ren màu đen thật khêu gợi, ở bên ngoài lại khoác hờ chiếc áo khoác tơ tằm mỏng.

Đẩy cửa phòng Tướng Chính Nam ra, phòng ngủ không có ai, trong phòng tắm có tiếng nước chảy, xem ra hăn đang tắm rửa. Tiền Hội Thi đem đủ loại nến thơm từ phòng mình sang bày lên trên tủ đầu giường, trên xô pha, quây bar, mỗi nơi một cái. Xong đâu đó bắt đầu thắp lửa lên. Cả phòng ánh lên đủ loại màu sắc lung linh, và cùng với đó là mùi thơm thoang thoảng của nến thơm từ từ tỏa ra.

Tiền Hội Thi cởi áo khoác ra, lộ ra chiếc áo ngủ cực mỏng bên trong. Cô nhẹ nhàng chui vào trong chăn, bày ra tư thế nằm nghiêng cực kì gợi cảm, chờ đợi Tướng Chính Nam đi ra.

Dưới chăn hình như có gì đó, man mát lạnh lạnh từng chút một quăn lấy người cô, bề ngoài nó thực gồ ghề. Tiền Hội Thi cả kinh, vội vàng vén chăn lên... Cô phát ra một tiếng thét chói tai khủng bố nhất kể từ lúc chào đời tới nay, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Có người vỗ vỗ mặt của cô, Tiền Hội Thi mơ màng mở mắt ra, hồi lâu mới ý thức được người trước mặt mình là Tướng Chính Nam.

Cô chợt nhớ lại hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy trước khi ngất đi, là bị một con trăn màu vàng quấn lên người.

Tiền Hội Thi một phen ôm lấy cổ Tướng Chính Nam, run rẩy mà chui vào lòng hăn: “Nam, có răn... trong chăn có răn...”

Tướng Chính Nam ôn nhu vỗ vỗ người cô: “Đừng sợ, nó là thú cưng mới của anh.” Tiền Hội Thi dựng tóc gáy: “Anh nuôi?”

Tướng Chính Nam nói: “Đừng sợ, chỉ là một con trăn vàng mà thôi, nó cũng sẽ không cắn em... Nào, để anh nắm tay em, em thử sờ nó xem...” Tay chân Tiền Hội Thi đều như nhũn ra, nghe xong lời hăn nói, thiếu chút nữa đã thét chói tai, liều mạng lắc đầu: “Không, không, em sợ nhất là răn... Nam, anh ném nó đi được không, mau ném nó đi đi.”

Tướng Chính Nam chỉ nói: “Được, nếu em không thích nó, vài ngày nữa anh sẽ tìm một chỗ khác nuôi nó.”

Buổi tối hôm đó, cô chạy trốn khỏi phòng hăn. Ai mà ngờ đến được, Tướng Chính Nam nói ‘tìm một chỗ khác nuôi’ con trăn kia, lại chính là cả hăn cùng con trăn kia dọn ra ngoài.

Chị gái lại tìm người giúp cô đi thăm dò, chỉ nói hăn đang ở trong tòa nhà sang trọng của Thịnh Thế, ngoại trừ chuyện này, những phương diện khác đừng nói là phụ nữ, ngay cả bóng dáng bọn họ cũng chẳng thấy đâu.

Rõ ràng trong mắt người ngoài họ đều là một đôi trai tài gái sắc, xứng đôi biết chừng nào. Đến nay trên diễn đàn Internet vẫn còn ảnh chụp hôn lễ bọn họ năm đó, mỗi khi có nhà quyền thế nào có đại hôn, rất nhiều người đều nói rằng bọn họ mới là đôi xứng đáng là Kim Đồng Ngọc Nữ nhất, đôi vợ chồng điển hình, ... Thế nhưng nào có người nào biết được bên trong sự tình thế nào?

Chị gái nói: “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.” Cô và hăn đều là người trưởng thành. Kẻ thù lớn nhất của hôn nhân, trong lòng tất cả mọi người đều biết đó là gì.

Trừ phi ly hôn, bằng không thì chính là chịu đựng, hơn nữa lại còn phải tỏ ra cao quý tao nhã mà âm thầm chịu đựng. Thế nhưng, Tướng Chính Nam lại không có người phụ nữ nào cả.

Chỉ là cuộc đời này còn dài như vậy, cô phải chịu đựng cho tới khi nào? Cô ở trong mắt Tưởng Chính Nam có khi còn không bằng Tiểu Bạch.

Về sau, cha cô xảy ra chuyện, một khi ngồi vào vị trí kia của ba, nếu gặp chuyện không may gì, đó không còn là chuyện nhỏ nữa. Nhà cô trông ngóng một thời gian, rốt cục chị gái cũng nói với cô: “Em gái, nếu em không muốn thì đừng chịu đựng nữa.”

Cô trầm mặc hồi lâu: “Chị gái, đây là ý của chị hay là ý của gia tộc?”

Chị gái nhắc chén lên, khẽ nhấp một ngụm: “Em nói xem?”

Cô là con gái nhà họ Tiền đã được gả ra ngoài, có thể làm những chuyện theo ý mình, nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý.

Vì thế, cô nói với hắn: “Tưởng Chính Nam, chúng ta ly hôn đi.”

Chị gái của cô với trí tuệ cùng diện mạo xinh đẹp của mình rất nổi tiếng và được coi trọng trong giới xã giao, mặc dù không thông minh bằng chị gái, nhưng cô cũng không phải là kẻ ngốc, cô sao có thể không biết trong lòng hắn vốn dĩ không có mình đây? Những năm qua, chỉ là cô không chịu thừa nhận mà thôi.

61. Q.2 - Chương 16: Ngoại Truyện 4: hai Đầu Thời Gian

Edit: Muathuvang

Beta: Pingki

Xe của Tưởng Chính Nam vừa đến cửa, vị quản lý họ Quan của tập đoàn Hoa Cảnh đã vội vàng dẫn theo mấy người trợ lý chạy ra đón tiếp: “Xin chào Tưởng tổng. Từ tổng đang đợi ngài ở trên văn phòng.”

Đáp thang máy chuyên dụng đi thẳng tới văn phòng của Từ Lăng Minh, Từ Lăng Minh đích thân nghênh đón từ xa: “Tưởng, xem ra cũng nỗ lực không ít nha.” Tưởng Chính Nam mỉm cười: “Chuyện khác có thể không đến, nhưng đại hôn của huynh đệ mình nhất định phải đến chúc mừng chứ.”

Hai người vốn là bạn tốt khi còn du học, sau khi về nước đều gây dựng được cơ nghiệp với không ít thành tích chói lọi, mấy năm trước lại hợp tác một hạng mục ở Đại Nhạn, hạng mục di dời của Hoa Cảnh – Thịnh Thế giúp cho hai người thu lợi ích cũng không tồi. Hiện tại công trình này đã đi đến giai đoạn thứ tư.

Lần này Tưởng Chính Nam đến Đại Nhạn, chủ yếu là do mấy ngày trước Từ Lăng Minh đích thân mở lời: “Tưởng, mình sắp kết hôn, dù thế nào đi nữa cậu cũng phải đến uống rượu mừng của mình.”

Đây là điều đương nhiên. Lấy chuyện cha mình gặp nạn mà nói, sau lần đó Tưởng Chính Nam cũng biết được thế nào là lòng người ấm lạnh, cho nên hiện tại rất quý trọng tình bạn này, bởi vậy an bài từ sớm để đến đây.

Từ Lăng Minh bày ra bộ dụng cụ trà đạo, hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, nhoáng một cái đã mấy giờ trôi qua. Vương trợ lý của Từ Lăng Minh gõ cửa đi vào: “Từ tổng, hội nghị đã đến giờ.”

Từ Lăng Minh vỗ vỗ trán: “Trời ạ, mình quên mất.” Quay đầu nói với Vương trợ lý: “Cô bảo quản lý Quan tham dự cuộc họp thay tôi đi.” Vương trợ lý đáp lời ra ngoài.

Tưởng Chính Nam mỉm cười: “Đâu phải lần đầu tiên mình đến đâu, không cần cậu phải hậu đãi, cậu phải họp thì cứ đi đi, khách khí cái gì chứ?” Từ Lăng Minh lúc này mới nhớ tới một chuyện: “Mình thực sự không khách khí với cậu, đi, cùng mình đi họp nào. Cuộc họp này chính là đấu thầu vấn đề trang trí của giai đoạn bốn công trình đấy. Chỉ còn có ba công ty thiết kế cuối cùng, hôm nay cậu giúp mình chọn lấy một cái đi.”

Khi hai người đi vào, nhân viên trong phòng đều đã an vị, đèn đều đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng từ máy chiếu.

Quan quản lý thấy hai người đi vào, vội đứng dậy: “Từ tổng, Tưởng tổng.” Mọi người thấy thế, đều nhất loạt đứng dậy chào, Từ Lăng Minh khoát tay nói: “Hôm nay do cậu phụ trách hội nghị này, tôi và Tưởng tổng chỉ tham chiếu thôi, người đã đến đông đủ chưa, đủ rồi thì bắt đầu đi.”

Quan quản lý vội trả lời: “Trung Hoa, Cẩm Tú đều có mặt cả rồi, ông chủ của Đông Phong cũng đã đến nhưng nhà thiết kế chính của họ chưa có tới, nói là đang ở trên đường, nhưng mà Đông Phong qua kỳ xét tuyển được điểm cao nhất cho nên hôm nay bọn họ trình bày cuối cùng, coi như là kịp thời gian ...”

Từ Lăng Minh không ưng ý nhưng nghe Quan quản lý nói vậy chỉ nói: “Vậy bắt đầu luôn đi.”

Vì thế, nhà thiết kế của Cẩm Tú bắt đầu trình bày ý tưởng và chủ đề của mình, máy chiếu cũng bắt đầu truyền hình ảnh. “Xin chào tất cả quý vị có mặt ở đây. Chủ đề lần này của công ty thiết kế Cẩm Tú chúng tôi chính là yêu ...”

Khi nhà thiết kế của Cẩm Tú đang chậm rãi giảng giải thì có người gõ cửa tiến vào: “Xin chào các vị, thực xin lỗi, tôi tới muộn.”

Trong bóng tối chỉ có ánh sáng từ máy chiếu, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai tinh tế. Chính là giọng nói tựa như nước chảy róc rách, chậm rãi chảy vào lòng người.

Từ Lăng Minh miễn cưỡng phát hiện Tưởng Chính Nam ngồi bên cạnh mình nháy mắt trở lên cứng đờ. Hẳn và Tưởng Chính Nam là bạn thân nhiều năm, tất nhiên biết tư thế này cho thấy bạn tốt đang khấn trương.

Đường đường là Tưởng Chính Nam cũng có lúc khấn trương căng thẳng sao?

Hiển nhiên, Tưởng Chính Nam biết người phụ nữ này.

Thời gian lúc sau, hẳn vẫn một mực chú ý tới vẻ mặt tự nhiên của Tưởng Chính Nam, đặc biệt là sau khi người kia bước lên giải thích, tay Tưởng Chính Nam cơ hồ là bóp chặt lấy thành ghế, tựa như có oán hận sâu đậm với người kia vậy, chỉ hận không thể bắt đến bóp chết ngay tại chỗ.

“Xin chào tất cả quý vị đang có mặt tại cuộc họp này ngày hôm nay, chủ đề của Đông Phong chúng tôi là ‘phụ nữ’. Mọi người đều biết, bất kỳ một người phụ nữ nào cũng có một vị trí vô cùng quan trọng trong gia đình, ví dụ như khi còn trẻ là con gái, sau khi kết hôn trở thành nữ chủ của gia đình, trở thành mẹ, cuối cùng trở thành bà nội hoặc bà ngoại Vậy đối với một người phụ nữ, cả đời của họ điều họ mong muốn nhất là trở thành cái gì đây?”

Một người phụ nữ, mong muốn cả đời của họ là gì, muốn trở thành cái gì? Từ Lăng Minh không khỏi khâm phục thừa nhận đây là một câu hỏi rất hóc búa mà cũng rất thú vị, thậm chí ngay bản thân hắn cũng vô thức nghĩ đến người con gái sắp kết hôn với hắn, cả đời cô ấy muốn trở thành cái gì?

Sau khi tạm dừng một lúc người kia chậm rãi lên tiếng: “Tôi nghĩ cho dù là người phụ nữ nào, cho dù bao nhiêu tuổi, là cô gái 18 hay bà lão 80, cho dù có thân phận gì, một người vợ bình thường đi chợ mua bán hay là phu nhân cao hàng hiệu đầy người thì bọn họ cũng đều muốn trở thành viên minh châu trong lòng bàn tay người thân của mình. Khi còn trẻ hy vọng là viên minh châu bảo bối trong lòng bàn tay cha mẹ, sau khi kết hôn là minh châu của chồng mình, thậm chí khi tuổi cao con cái đều đã thành gia lập thất bọn họ cũng muốn trở thành minh châu trong lòng bàn tay của con cái Cho nên mới có nhiều vấn đề phức tạp liên quan đến phụ nữ như vậy. ... Đương nhiên đây không phải là chuyện có thể dễ dàng nói với người ngoài.” Nói tới đây cô dừng một chút, mọi người bên dưới không hẹn mà cùng cười vang lên hiểu ý.

“Cho nên chủ đề lần này của chúng tôi là phụ nữ, coi những người phụ nữ trong gia đình ở những độ tuổi khác nhau thành công chúa, mời mọi người xem bản thiết kế chi tiết của công ty chúng tôi, chủ đề phong cách giản lược thanh lịch, nhưng chi tiết ...”

Chỉ chốc lát sau, tất cả ba công ty đều đã hoàn thành phần diễn giải, đèn bật lên.

Quan quản lý nói: “Cám ơn sự nhiệt tình giải thích của ba vị thiết kế chính. Xin mọi người chờ một lát, nhân viên trong công ty chúng tôi cần nửa giờ bàn bạc để đưa ra quyết định cuối cùng.”

Từ Lăng Minh dẫn đầu đoàn người đứng dậy nói: “Tưởng, mời.” Tưởng Chính Nam có chút dăm chiêu đứng dậy, nhưng ánh mắt thâm thúy vẫn dừng ở người kia.

Từ Lăng Minh để ý thấy người kia đang cúi đầu vừa sửa sang lại tài liệu vừa nói chuyện với người đàn ông bên cạnh, có lẽ đang phân tích kết quả.

Những thảo luận phía sau Từ Lăng Minh không tham gia, chỉ phân phó bảo là khi nào có kết quả thì báo trước cho hắn. Sau đó cùng Tưởng Chính Nam trở lại văn phòng, lần nữa thưởng thức trà đạo, rót một chén đưa cho Tưởng Chính Nam hỏi: “Ba phương án vừa rồi, cậu thích cái nào?” Tưởng Chính Nam giật mình, một lúc mới đáp lời: “Người thứ ba.”

Sau một lúc lâu, Quan quản lý bên kia có kết quả, gọi điện thoại nội tuyến đến: “Từ tổng, sau một hồi tranh luận kịch liệt chúng tôi đã có quyết định, phương án thứ ba được thông qua với số phiếu cao nhất.”

Từ Lăng Minh mỉm cười: “Anh đi tuyên bố kết quả đi.” Cúp máy, quay đầu nói với Tưởng Chính Nam: “Cậu dự việc như thần, phương án ba thắng.”

Nếu Tưởng Chính Nam đã bỏ phiếu thì hắn cũng sẽ bầu cho người kia, không tính toán xa xôi, không quan tâm đến rốt cuộc phụ nữ có muốn thực sự trở thành viên minh châu trong lòng bàn tay người thân hay không, đối với thương nhân mà nói bất quá chỉ là mảnh lời làm ăn mà thôi. Nhưng nếu luận sự, nói tới quyền quyết định khi mua bán, cho dù là một gia đình bình thường cỡ nào, ở thời kỳ nào thì chuyện mua nhà cũng đến 80% là do vợ quyết định.

—— Greenhousenovels.com ——

Thời gian năm năm trôi qua đem đá luyện thành châu, hiện tại nghĩ lại một lượt mọi sự đều không quá bất ngờ, có điều hắn thực sự không ngờ rằng thời gian năm năm đã biến cô từ một cô gái mới lớn dần dần trở thành một người phụ nữ kiên cường.

Ngày thứ sáu đi làm Hứa Liên Trần phát hiện trên bàn làm việc của mình có một tấm thiệp mời, giật mình đứng ngẩn một hồi, càng lúc càng ngạc nhiên, ông chủ của Hoa Cảnh – Từ Lăng Minh kết hôn sao lại mang thiệp mời đến mời cô chứ?

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Niên Đông Thịnh: “Anh cũng có đấy nha, là do đích thân quản lý Quan đưa tới đó, nói hôm qua trong hội nghị Từ tổng sau khi nghe em diễn giải cảm thấy rất tán phục em, cho nên đặc biệt phát thiệp mời bổ sung, mời chúng ta đến tham dự hôn lễ của anh ta.”

Hứa Liên Trần cũng không được sủng mà kiêu đem thiệp mời đẩy lại lên bàn: “Anh biết cuối tuần em không rảnh mà.” Niên Đông Thịnh cười lấy lòng nói: “Anh biết, anh biết, cuối tuần là ngày em dành cho bọn nhỏ, đã thành quy luật. Nhưng em nghĩ mà coi, cơ hội như vậy các công ty thiết kế khác ở Đại Nhạn có mong cũng chẳng được, huống hồ chúng ta mới tiếp nhận hợp tác công trình này, đây chính là cơ hội để chúng ta thiết lập mối quan hệ với cán bộ cấp cao của hoa Cảnh đó ..”

Hứa Liên Trần nhún đôi mày thanh tú: “Muốn đi thì tự anh đi lấy, em chỉ phụ trách thiết kế, không có trách nhiệm lên đài xã giao cho công ty.”

Niên Đông Thịnh mỉm cười nói: “Biết rồi, biết rồi, em thấy anh đã bắt em đi xã giao bao giờ chưa, tốt xấu gì em cũng là thành viên trong hội đồng boss. Chỉ một lần này thôi, xin thề sẽ không có lần sau, đi đi.” Hứa Liên Trần không cho ý kiến, tỉnh bơ mở tập tài liệu trước mặt ra, Niên Đông Thịnh biết hành động này của cô vẫn như trước đây, có nghĩa là “Bưng trà tiễn khách”, nhưng vì lợi ích lâu dài của công ty, cho nên anh ta bày ra đủ mọi trò, mọi tư thế: “Liên Trần, em thương xót anh một lần đi, em xem anh cũng khó lắm chứ, bằng này tuổi đầu, trên có mẹ già dưới có con nhỏ, trong bụng vợ anh còn có một đứa nữa nha ...”

Bộ dáng Niên Đông Thịnh không khỏi khiến Hứa Liên Trần nhớ tới bộ phim cổ trang tối hôm qua mới xem, nam chính nói với sơn trại đại vương bắt cóc: “Đại vương, tiểu nhân trên có mẹ già 80, dưới có con trai chưa đầy 3 tuổi, cầu xin ngài tha cho tiểu nhân một mạng này đi ...”

Hứa Liên Trần không khỏi bật cười sảng sặc, một tiếng cười này khiến Niên Đông Thịnh thấy tốt rồi tốt rồi a: “Cười là đã đồng ý. Ông chủ trên danh nghĩa là tôi đây xin cáo lui cáo lui a, ngài cứ vội việc của ngày đi.”

Cánh cửa đóng kín lại hé ra, Niên Đông Thịnh thò đầu vào: “Vì thành ý muốn đền tội, ngày mai anh và A Kiều sẽ tới đón em.”

Đón cái gì mà đón, ngay đối diện cửa, có gì mà cần phải đón với chứ tiếp.

Buổi chiều ngày hôm sau, Hứa Liên Trần vẫn như thường lệ dẫn hai đứa nhỏ đi học ngoại ngữ, chính là sau khi tan học liền dẫn hai đứa nhỏ trực tiếp về nhà, không có như mọi khi ba mẹ con ra ngoài ăn cơm.

Hai đứa bé đều còn nhỏ, chỉ cần nhẹ giọng nói một chút là có thể thương lượng: “Tuấn Hữu, Tuấn Văn, buổi tối mẹ có việc, phải đi công chuyện với chú Niên và dì Kiều. Cho nên các con phải ngoan ngoãn ở nhà, phải nghe lời dì bảo mẫu nha. Tất nhiên nếu các con muốn đến nhà chú Niên chơi với anh Bì Bì và em Nha Nha cũng có thể đi.”

Quả nhiên, hai nhóc con đều gật đầu, Hứa Liên Trần thơm mỗi đứa một cái: “Ng ngoan, ngày mai mẹ sẽ có thưởng.”

Bọn nhỏ vừa nghe có thưởng, ánh mắt tròn xoe lập tức lóe sáng, Tuấn Hữu hỏi: “Mẹ, thưởng cái gì ạ?” Hứa Liên Trần cười hì hì: “Bí mật.”

Về đến nhà, nhìn đồng hồ là 3 giờ 40 phút, buổi tiệc vào khoảng 7h tối, vẫn còn kịp chán. Vì thế Hứa Liên Trần giao con cho bảo mẫu xong đi trở về phòng đặt đồng hồ báo thức sau đó ngủ một lát, rồi dậy đi tắm rửa.

Xong xuôi mới thần thanh khí爽 ngồi trang điểm, cuối cùng là chọn một chiếc váy ngắn tay liền thân màu đen. Cổ áo hình chữ V không sâu, vạt váy có nếp xếp khiến cho sắc màu đen trở lên quyết rũ.

Mái tóc dài như thường lệ uốn sơ rồi hất sang một bên. Hứa Liên Trần kéo khóa váy xong đứng trước gương ngắm một vòng, kiểm tra trước sau rồi nói OK!

Lúc này, cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa của người giúp việc: “Hứa tiểu thư, Niên phu nhân và Niên tiên sinh đã đến rồi.”

Hứa Liên Trần đi giày cao gót, lấy bóp, đẩy cửa phòng đi ra.

Niên Đông Thịnh và Chu Kiều đã đứng đợi ở phòng khách. Chu Kiều thấy Hứa Liên Trần mặc màu đen tuy đẹp nhưng vẫn nhìn không được nhắc nhở: “Lại toàn thân màu đen, em không thể mặc màu nào sáng sửa hơn à, tuổi còn trẻ mà toàn thích mặc màu tối ...”

Hứa Liên Trần cười cười: “Chị Kiều, xin chị đó màu đen là màu sắc kinh điển đó nha.” Niên Đông Thịnh đỡ vợ mình: “Được rồi, vợ yêu, chúng ta đi thôi đến muộn không hay đâu.”

Hứa Liên Trần vội vàng lấy lòng cùng đỡ chị Kiều: “Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta bị muộn rồi.” Sau đó xoay người, lại thơm bọn nhỏ mỗi đứa một cái: “Bảo bối, chào chú dì và mẹ nào.”

—— Greenhousenovels.com ——

Đây là lần thứ hai cô tới khách sạn Quân Viễn của Lâu thị thành phố Đại Nhạn. Cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên tới đây là 6 năm trước, ở đây, cô đến gặp hắn.

Không hiểu vì sao, hôm nay khi vừa đặt chân tới khách sạn này, cô lại nhớ tới hắn.

Kỳ thật nhiều khi trong lúc vô thức, cô có nhớ tới hắn, khuôn mặt, cái mũi, viền môi, hơi thở, mỉm cười, ... mối liên hệ giữa cô và hắn là kỷ niệm, là nhớ lại, cũng chỉ là những hồi tưởng xa xôi mà thôi.

Chính là, những năm gần đây, cô đã tập được cách từ bỏ. Thứ gì đó không thuộc về cô, cũng nên buông tay được rồi.

Nhiều lúc, nếu số mệnh đã không cho chúng ta có một thứ gì đó, vậy chúng ta phải học được cách từ bỏ, học làm cho bản thân trở lên kiên cường, độc lập, học được làm sao khiến bản thân trở lên vui vẻ. Sau đó, một mình, dùng tư thái kiên cường, yên lặng để ngắm bốn mùa thay đổi, âm lạnh tuần hoàn.

Ít nhất cô còn có bọn nhỏ làm bạn, đúng vậy, cô còn có Tuấn Hữu và Tuấn Văn, đủ để giúp cô chống cự lại tất cả giá lạnh trên thế gian này.

Thang máy phía xa xa phát ra tiếng ‘tinh tinh’, tiếng vang thứ hai ngừng lại, Hứa Liên Trần bỗng nhiên cảm thấy trong không khí thoáng đãng có chút biến đổi, giống như bị bao trùm bởi một tấm vải, bị người bốn phía bao vây lại, mười mặt mai phục, mơ hồ dâng lên lo sợ.

Quản lý Quan đang cùng Niên Đông Thịnh nói chuyện, bỗng nhiên nói với hai người nói một câu: “Thất lễ quá, xin lỗi, tôi có chút việc phải đi lại đằng kia.”Lời còn chưa dứt, liền cùng quản lý phụ trách mảng quan hệ xã hội của công ty hồ hởi nhiệt tình hướng phía đám người phía sau họ đang đi đến chào đón: “Tưởng tổng, trợ lý Hạ, sớm thế mà hai người đã tới.”

Tưởng tổng, trợ lý Hạ.... Hứa Liên Trần chậm rãi ngẩng đầu. Toàn bộ lầu ba của Quân Viễn đã được Hoa Cảnh bao hết, cửa đại sảnh chào đón khách có biển quảng cáo chào đón, phía sau là một bức tường kính được trang hoàng đẹp mắt.

Từ chỗ của cô đang đứng, Hứa Liên Trần nhìn thấy một đám người từ phía sau mình đi đến, đi đầu là một người cao lớn, mày đen rậm, mà ánh mắt của người nọ đang nhìn về phía cô, ánh mắt hai người gặp nhau trong gương, hần cứ như vậy nhìn cô, tựa như tất cả thời gian cùng không gian trước đây đều chưa từng tồn tại, tại đây, trong giây phút này.

—— Greenhousenovels.com ——

Tưởng Chính Nam nhớ tới một câu mà Hạ Quân hỏi hần khi ngồi trong xe mấy tháng trước:”Tưởng tiên sinh, Hứa tiểu thư đã đi vào phòng chờ? Tưởng tiên sinh có ý tứ gì không?”

Hần nhớ rất rõ, lúc đó hần hỏi lại Hạ Quân: “Cậu có tin vào số mệnh không?”

Hạ Quân không nói lời nào.

Sau đó hần nói: “Tôi muốn đánh cược một lần, cược số mệnh, nếu lần này thua, tôi can tâm tình nguyện chịu thua.”

Hạ Quân mở miệng nói: “Tưởng tiên sinh nghĩ muốn đánh cược cái gì?”

Tưởng Chính Nam chậm rãi nói: “Tôi cược duyên phận của tôi và cô ấy Tôi không cố ý đi tìm cô ấy, không cố ý điều tra về cô ấy, xem tôi và cô ấy có thể gặp lại nhau hay không?”

Hạ Quân nói: “Nếu gặp lại Tưởng tiên sinh muốn thế nào? Nếu không gặp, lại thế nào đây?”

Tưởng Chính Nam nói: “Nếu trong cuộc đời này, tôi gặp lại cô ấy lần nữa, tôi sẽ không từ bỏ, tôi sẽ dùng tất cả mọi cách, cho dù là bẻ gãy đôi cánh của cô ấy, hay là chặt đứt đôi cánh của tôi, tôi cũng sẽ giữ cô ấy lại, nếu không

Thanh âm của Tưởng Chính Nam thấp xuống, khẽ nói: “Vây cả đời cứ thế này đi...”

—————TOÀN VĂN HOÀN—————

62. Q.2 - Chương 17: Phiên Ngoại Hứa Liên Trần – Tưởng Chính Nam

Trên đài bàn công nhỏ trong phòng ngủ, không giống những người khác, Hứa Liên Trần dùng hoa cỏ và một băng ghế sofa thoải mái để biến nơi này thành khoảng trời riêng của mình.

Hứa Liên Trần ôm gối ôm nằm trên sofa ngoài ban công làm tổ suốt một buổi tối. Giờ phút này ở thành phố Đại Nhạn, vài tia nắng ban mai yếu ớt đang vén bức màn đêm đen để chào đón ngày mới bắt đầu.

Tối hôm qua sau khi từ tiệc rượu của Từ Lăng Minh trở về, đến bây giờ cô vẫn còn đang bị đắm chìm trong cảm giác hốt hoảng không thôi.

“Tưởng Chính Nam!” Cô thầm gọi ra cái tên này, chỉ ba chữ mà thực gian nan.

Vài năm qua, cô không chủ tâm để ý, cũng không tận lực mà trốn tránh, cho nên cô cũng biết được một chút chuyện của hần. Tỷ như sau khi cô rời khỏi Lạc Hải nửa năm, hần liền kết hôn cùng Tiền Hội Thi; tỷ như, báo chí đều nói hần và Tiền Hội Thi cùng nhau đến Barcelona hưởng tuần trăng mật; tỷ như, hần và Tiền Hội Thi khoác tay nhau cùng dự tiệc này tiệc nọ; tỷ như hơn một năm trước ba hần bị đưa đi để điều tra án. Gần đây, lại là tin tức hần và Tiền Hội Thi mới vừa ly hôn.

Thế nhưng, cô cũng chỉ là biết đến thế. Tựa như xem một bản tin giới giải trí trên báo vậy, lướt qua rồi thôi. Trong lòng cô không còn chua xót đau đớn như trước, thời gian, đem hết thảy bi thương nén chặt lại, giờ cũng chỉ là thản nhiên đón nhận.

Trước ngày cô rời khỏi Lạc Hải, cô đã gọi cho hắn một cuộc điện thoại cuối cùng. Khi đó, trong đầu cô âm thầm tự nói với chính mình: “Hứa Liên Trần, vì đứa nhỏ, mày cứ gọi cho anh ta ba cuộc điện thoại. Bất kể là như thế nào, ít nhất mày cũng đã từng cố gắng vì con. Về sau không bao giờ hối hận nữa, cho dù phải đối mặt với con, mày cũng sẽ không phải cảm thấy áy náy.”

Cô quả thật đã gọi cho hắn, một lần, hai lần rồi đến ba lần. Cuối cùng Hạ Quân tiếp máy, nhưng cô lại nghe thấy một giọng lãnh khốc đầy chán ghét chưa từng thấy của hắn: “Cậu hỏi cô ta, cô ta chê tiền vẫn còn ít hay là cô ta muốn tham gia hôn lễ của tôi? Cậu nói cho cô ta biết, từ nay về sau, không cần gọi điện thoại đến đây nữa.”

Dù là trước khi gọi đến cho hắn đã biết trước kết quả sẽ thế này, nhưng khi nghe đến những lời nói này của hắn, khoảnh khắc đó, Hứa Liên Trần cảm giác trái tim mình đau đớn tựa như đang có ngàn mũi nhọn đâm xuyên qua.

Từ nay về sau, cô và hắn sẽ không liên quan gì đến nhau nữa!

Kỳ thật, ngay thời điểm ban đầu, cô đã biết kết cục giữa hai người sẽ như thế này. Nhưng hắn trăm phương nghìn kế uy hiếp cô quay về bên hắn, trong những lúc ngẫu nhiên, cô luôn hy vọng trong hắn sẽ có chút gì đó giống như tình yêu.

Đúng vậy, tận nơi sâu thẳm nhất đáy lòng cô, cô đã từng hy vọng, hắn uy hiếp cô, giống như những diễn viên nam trong phim truyền hình, là bởi vì hắn yêu cô, nhưng mà, Hứa Liên Trần phát hiện cô sai rồi. Ngay từ ban đầu, cô biết, hắn đối với cô, dù là gì đi nữa, trong lòng hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ là tình yêu.

Sau khi có đứa nhỏ, Hứa Liên Trần từng mấy ngàn mấy vạn lần tưởng tượng, nếu cô nói cho hắn, thì kết quả sẽ thế nào? Thế nhưng dù nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không thể tưởng tượng ra được tương lai của hắn và cô rốt cục sẽ đến đâu. Ánh mắt lạnh lùng xa cách kia, những lời vô tình của hắn, khiến cô cảm giác được, có lẽ nếu lúc đó cô buột miệng nói ra cho hắn, bọn nhỏ sẽ xa rời cô mãi mãi.

Chính vì câu nói cuối cùng của hắn, đã khiến Hứa Liên Trần tuyệt vọng hoàn toàn. Sau đó, cô mượn cơn tuyệt vọng này mà xoay người rời đi, rời đi trong đau đớn, không còn một chút lưu luyến gì nữa!

Từ nay về sau, hắn với cô mà nói, cũng chỉ như một người qua đường mà thôi.

Lúc hắn kết hôn, internet, TV đều đưa tin ầm ĩ, thời điểm đó, cô quả thật vô cùng vô cùng khổ sở, trong lồng ngực đau đến không thở nổi, gần như là hít thở không thông. Có lẽ bọn nhỏ trong bụng cũng cảm nhận được điều này, càng không ngừng đá cô. Cô vẫn nhớ mãi khi đó cô vỗ về bụng, một mình ngồi trong căn phòng trống vắng, thủ thủ với các con: “Cục cưng, các con ngoan nào, đừng đá mẹ đau, để cho mẹ khóc một lần cuối cùng này nữa thôi. Khóc xong rồi, mẹ sẽ không bao giờ để mình rơi lệ nữa.”

Bọn nhỏ thực ngoan, thực nghe lời. Vì thế, cô ngồi bó gối sau bức màn cửa, mặc cho lệ rơi đầy mặt. Nước mắt này mang theo những ký ức về hắn, lắng đọng rơi vào không khí rồi tan biến.

Từ lần đó trở đi, mỗi khi nhìn thấy tin tức liên quan đến hắn, cô thực sự đã có thể làm cho mình thản nhiên như không có chuyện gì. Bởi vì cô đã hứa với các con.

Tối hôm qua gặp lại hắn quả là người ngờ. Càng làm người ta bất ngờ hơn chính là, cô lại bị sắp xếp ngồi cùng một bàn với hắn. Suốt buổi tiệc tối, cô tựa như một con rối gỗ để mặc người ta giật dây, mọi người nói gì thì cô làm như thế. Có điều, trong cái rủi cũng có cái may, ít ra cô cũng để bề ngoài của mình luôn bình thản ung dung.

Năm đó, kỳ thật giữa cô và hắn rốt cuộc là gì, Hứa Liên Trần vẫn không rõ. E rằng thời gian đã trôi qua mấy năm, Hứa Liên Trần vẫn không thể hiểu được như thế! Ái dục triền miên qua lại, hơi ấm thân thể hắn, đôi môi hắn, nụ hôn của hắn, đôi lúc trong cơn mê man nhớ lại, cô đều cảm thấy chính mình lại rơi vào cơn mê bất tận.

Cả mấy tiếng đồng hồ tối hôm qua, ngay cả ánh mắt cô cũng không nhìn hẩn lấy một lần, quả thực lạnh nhạt như với người người xa lạ.

Hạ Quân thì ngược lại, lúc cô và Niên Đông Thịnh sóng bước rời đi, ở ngay cửa ra vào anh ta chào hỏi cô: “Hứa tiểu thư, xin chào.”

Hứa Liên Trần dịu dàng mỉm cười: “Hạ tiên sinh, chúc anh mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Hạ Quân không nói thêm gì, chỉ hơi cúi người xuống: “Cám ơn, Hứa tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Hứa Liên Trần lại mỉm cười: “Tạm biệt.”

Cứ như vậy rời đi, rồi về tới nhà.

Tất cả mọi chuyện lại yên ả tựa như mặt nước phẳng lặng của hồ sâu, một chút gợn sóng cũng không có.

Mà cô, một mình lẳng lặng sau tấm rèm cửa trên ban công, ngắm nhìn ánh đèn đêm của những mái nhà ở thành phố Đại Nhạn, suốt một buổi tối như thế.

Dù sao cũng không ngủ được, Hứa Liên Trần từ sofa đứng dậy, xoa xoa cái cổ cứng ngắc, xỏ chân vào dép lê, đi vào phòng ngủ.

Đi chợ mua một chút tôm cua, hầm một nồi cháo hải sản mà bọn trẻ thích ăn nhất. Nếu hôm nay may mắn, còn có thể mua được một ít trứng gà ta, làm cho bọn trẻ món bánh pudding trứng gà.

Cô duy nhất cảm thấy có lỗi, đó chính là hai đứa con trai của cô, cô đã khiến hai con vĩnh viễn không có được tình thương của ba. Nhưng cho dù như vậy thực ích kỷ, cô cũng muốn giữ hai con ở bên mình. Chỉ vì thế gian này có hai đứa con này, cô mới có thể hiểu được trong cuộc sống này vẫn còn hạnh phúc, vẫn còn những điều tốt đẹp, cô mới có thể cảm thấy được nhân sinh này không còn gì để tiếc nuối.

Thời tiết lúc này, nóng lạnh cân bằng, nhiệt độ lý tưởng, đây chính là mùa đẹp nhất ở Đại Nhạn. Hứa Liên Trần dọc theo ngã tư đường, bước chân chậm chậm mà đi. Vài năm qua, thành phố này đối với cô mà nói, ngay cả không khí cũng quen thuộc đến như vậy. Ngũ Phúc, Lạc Hải thế nhưng lại chỉ là những chốn qua đường của cô, vội vàng mà qua.

Năm đó, cũng giống như lần đầu tiên cô rời khỏi Lạc Hải, vai đeo túi xách, thất hồn lạc phách lại một lần nữa quay lại Đại Nhạn, đến gõ cửa nhà chị Kiều.

Vào ở trong căn phòng nhỏ nhỏ nhà chị Kiều, muốn tiếp tục được giúp việc trong cửa hàng quần áo. Chị Kiều thương cô, nói thế nào cũng không nỡ để cho một cô gái đang mang thai bận rộn. Sau đó, khi Niên Đông Thịnh biết cô quay về, liền giao cho cô một ít công việc hoàn thành thiết kế có thể làm tại nhà.

Cô vô cùng biết ơn chị Kiều và Niên Đông Thịnh, thời gian qua xem cô như người nhà mà tiếp nhận cô, chăm sóc cho cô và hai đứa nhỏ. Nếu không có hai người họ, cô nhất định sẽ phải chịu khổ hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Những năm gần đây, cô sống rất tốt, luôn vui vẻ, mệt cũng không cảm thấy mệt. Nếu nói có chút gì khó khăn, thì chính là vì câu hỏi của hai con: “Mẹ, ba ba chúng con đâu? Ba ba ở nơi nào?”

Quả thực bạn đừng nghĩ những cảnh phim trên TV chỉ là dựng lên theo kịch bản, cuộc sống thực tế luôn phong phú muôn màu, bọn nhỏ chính là luôn hỏi cô như vậy.

Nhưng cô không thể nói dối giống như nữ diễn viên chính trong phim được: “Ba ba của các con đang ở một nơi rất xa rất xa.” Nơi rất xa rất xa như vậy, bình thường chính là chỉ thiên đường. Tưởng Chính Nam vẫn sống rất khỏe mạnh, tay ôm vợ đẹp, mọi chuyện xuôi gió thuận buồm, cho dù hai người không là gì của nhau, Hứa Liên Trần vẫn không thể nguyên rủa hẩn như vậy, huống chi nếu xem khoảng cách hai nơi mà nói, Lạc Hải cách Đại Nhạn cũng chẳng bao xa.

Vẫn nhớ lần đầu tiên bọn nhỏ hỏi cô, cô vì chuyện hai con trưởng thành sớm mà sưng sờ mắt hai giây, sau đó mới hé miệng mỉm cười, tinh tế giải thích: “Chuyện là như thế này, ba ba và mẹ đang tay trong tay, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên không cẩn thận mà lạc mất nhau. Mẹ cũng đi tìm, đi tìm a, thế nhưng tìm cách nào cũng không thể tìm thấy được ba ba các con...” Hứa Liên Trần xòe hai tay nhún vai, chỉ biểu tình bất

đắc dĩ: “Cho nên a, mẹ không còn cách nào để nói cho ba ba biết ba ba có hai cục cưng đáng yêu như các con, các con hiểu chưa?”

Hai đứa nhóc cái hiểu cái không gật gật đầu, ngây thơ tiếp tục hỏi tiếp: “Mẹ, vậy vì sao ba ba không tới tìm chúng ta?”

Hứa Liên Trần lại thất thần một lần nữa, sau đó mới nói: “Ba ba đương nhiên là đang đi tìm chúng ta, chẳng qua là đến bây giờ ba ba vẫn chưa tìm thấy mà thôi.”

Bọn nhỏ bím riết không tha: “Thế thì khi nào ba ba mới có thể tìm được chúng ta à mẹ?” Hứa Liên Trần xoa nhẹ mái tóc non mềm của con trai, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẹ cũng không biết nữa.”

Sau khi lấy lại tinh thần, Hứa Liên Trần vẫn không quên dạy hai con trai một bài học nhỏ, kết quả của cuộc nói chuyện vừa rồi: “Cho nên, khi các con đi dạo phố với người lớn, các con nhất định phải nắm tay người lớn thật chặt. Bằng không sẽ bị lạc giống như ba ba, tìm mãi mà vẫn không thấy mẹ, biết chưa?”

Tìm không thấy mẹ, hai đứa nhỏ lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, gật đầu thật mạnh, ý là con các hiểu rồi.

Từ đó về sau, chỉ cần bọn nhỏ hỏi ba ba, Hứa Liên Trần sẽ lấy lý do này ra thoái thác. Cô lừa gạt bọn nhỏ, dần dần cũng chính là lừa gạt mình. Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là làm cho ngay cả bản thân mình cũng tin đó là thật sự. Có lẽ cô cũng gần đạt được cảnh giới đó rồi.

Nhưng mà mỗi khi đi dạo phố ăn cơm mua sắm, nhìn thấy gia đình người ta tay trong tay, hoặc là bọn nhỏ sau khi đi nhà trẻ về, thấy con nhà người ta có ba ba đến đón, trong lòng Hứa Liên Trần không phải không hâm mộ, không phải không tiếc nuối.

Bây giờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, mỗi khi nhớ tới ba ba, cư nhiên lại đồng thanh cùng nhau an ủi cô: “Mẹ, chờ chúng con lớn rồi, chúng con sẽ giúp mẹ đi tìm ba ba.”

Chỉ là tìm không thấy thôi!

Hắn đã có vợ của hắn, chẳng bao lâu sẽ có những đứa con nữa.

Rốt cuộc cô tìm không được hắn! Bọn nhỏ như vậy!

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dâng lên nỗi đau khó có thể nói thành lời!

Hứa Liên Trần ngửa đầu nhìn ngọn đèn trong vắt trên không trung, thở dài một hơi thật sâu. Cô đã rất lâu rất lâu rồi không nghĩ tới Tưởng Chính Nam như thế này!

Mua nguyên liệu nấu ăn về nhà, ninh một nồi cháo đầy ắp, cùng các con dùng bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó đưa hai đứa sang nhà chị Kiều cửa đối diện, gấp một cái thật dài: “Chị Kiều, chị làm bảo mẫu trông hai đứa giúp em một lúc. Tối hôm qua em mất ngủ, giờ em về nhà ngủ bù đây.”

Chị Kiều nhú mày nói: “Dạo này lại có case thiết kế nào lớn à? Không phải mới nhận được dự án bên Hoa Cảnh sao?”

Hứa Liên Trần bóp trán, làm bộ khổ não: “Trong tay em chỉ còn một chút việc lung tung thôi, đang dẹp lại vì chưa có cảm hứng. Chị biết đó, mất cảm hứng là chuyện đau khổ nhất trần đời này a.” Chị Kiều cười cười phẩy chút bụi bặm dính trên áo cô: “Buổi tối bảo dì Chu chưng óc eo cho em ăn.”

Nghe vậy, cả khuôn mặt Hứa Liên Trần nhăn nhó: “Em không ăn đâu!” Chị Kiều cười ha ha đẩy cô về: “Ăn gì bổ nấy, ai bảo em làm thiết kế, việc này hao tổn trí óc nhất đấy. Ngoan ngoan đi ngủ đi.”

Trong phòng đã không còn hai đứa tiểu quỷ phá phách, yên tĩnh đi hẳn, nhưng như vậy lại khiến cô cảm thấy không quen. Hứa Liên Trần lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của cô cũng không được an ổn, chuyện cũ trước kia lần lượt kéo về.

Mãi cho đến khi chuông cửa âm ỉ vang lên một hồi, Hứa Liên Trần mới miễn cưỡng mở mắt. Mở cánh cửa ra, hóa ra là dì Chu bảo mẫu. Hứa Liên Trần có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ mỗi lần đến bữa cơm đều là chị Kiều đích thân đi gọi cô dậy ăn, liền hỏi: “Chị Kiều đâu đi?”

Dì Chu: “Mới có một vị khách tới đây, Niên phu nhân đang trò chuyện cùng người ta.”

Thì ra là thế! Hứa Liên Trăn lại hỏi thêm một câu: “Cháu có biết người đó không?”

Dì Chu: “Dì thấy vị tiên sinh này hình như là lần đầu tiên đến.”

Lần đầu tiên đến, thế thì cô không biết cũng phải, Hứa Liên Trăn bởi vì đang mặc đồ trong nhà không tiện cho lắm, vì thế cô quay trở lại phòng mình, thay một chiếc áo len thụng màu xanh ngọc, cùng một chiếc quần dạ bó màu vàng nhạt. Ngoài trừ lúc làm việc, bình thường cứ đồ nào thoải mái là cô sẽ mặc đồ đó.

Vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy chị Kiều đang ngồi uống trà cùng vị khách trong phòng khách. Cư nhiên không thấy hai tên nhóc tiểu quỷ nghịch ngợm phá phách kia đâu, phỏng chừng là đang bị ép chơi đùa trong phòng.

Chị Kiều mỉm cười ngoắc tay với cô: “Liên Trăn, mau lại đây. Để chị giới thiệu cho em biết ân nhân của Bì Bì. Chị ấy mà, hôm nay đúng là có quý nhân giúp đỡ nên chị mới may mắn gặp được người năm đó đã hiến tủy cho Bì Bì...”

Trong nháy mắt tiếp theo, khi Hứa Liên Trăn nhìn thấy sườn mặt của vị khách kia, đường cong hoàn mỹ tựa như một vị thần, cô chợt như hít phải một ngụm khí lạnh buốt, rơi vào hố sâu kinh hoàng, mấy câu nói kế tiếp của chị Kiều một chữ cô cũng không nghe được vào tai.

Người đó thế nhưng lại là Tưởng Chính Nam!

Trên thế giới này còn có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này nữa không? Sao lại có thể là Tưởng Chính Nam? Người kia sao có thể là Tưởng Chính Nam?

Cô bỗng dưng nhớ tới tối hôm qua khi cùng Hạ Quân hàn huyên, Niên Đông Thịnh đứng cạnh cô luôn cau mày nhìn chăm chăm vào Hạ Quân hồi lâu, đến lúc vào trong thang máy rồi, bỗng không đầu không đuôi nói một câu: “Không hiểu sao anh cứ cảm thấy người này rất quen mặt, hình như đã gặp ở nơi nào rồi thì phải.” Nghĩ cả nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ ra, vô vô trán bất đắc dĩ thở dài: “Hiện tại đầu óc anh đúng là, trí nhớ càng ngày càng tệ.”

Hứa Liên Trăn hoảng hốt hồi lâu, từ trong dòng suy nghĩ của mình tỉnh lại cô nghe thấy chị Kiều đang giới thiệu hẳn với cô: “Liên Trăn, đây là Tưởng Chính Nam tiên sinh, người Lạc Hải.” Chị Kiều lại quay sang mỉm cười với Tưởng Chính Nam: “Đây là cô em gái của tôi, Hứa Liên Trăn.”

Tầm mắt Tưởng Chính Nam tựa như vừa đi xuyên suốt bốn mùa xuân hạ thu đông của mấy năm qua, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt cô, hẳn nhìn cô tha thiết, mỉm cười mở miệng: “Đã lâu không gặp.”

Rất nhiều năm sau, Hứa Liên Trăn hỏi Tưởng Chính Nam: “Vì sao lại chọn ở nhà chị Kiều để gặp em? Lại còn tỏ ra là quen biết em nữa?” Tưởng Chính Nam hôn cô, nhẹ nhàng mà đáp lại một câu: “Bởi vì ở nơi nào có chị Kiều em mới không thể đuổi anh đi.” Hứa Liên Trăn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bật cười: “Nói vậy cũng đúng, ai bảo anh là ân nhân của Bì Bì cơ chứ, chị Kiều che chở anh còn hơn cả em! Nghĩ lại mà coi, đến bây giờ chị ấy vẫn còn bệnh anh hơn.”

Thế nhưng thời điểm kia, Hứa Liên Trăn chỉ biết gắng sức mình để giữ cho bề ngoài luôn được trấn tĩnh. Sau khi ăn xong, chị Kiều ra hiệu bảo Hứa Liên Trăn đưa Tưởng Chính Nam xuống lầu. Chị Kiều chưa bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ mà đem cô bán đi, cho nên lần này đây cũng không ngoại lệ!

Hai người sóng vai mà đi, đối với Hứa Liên Trăn, mỗi một bước đều giống như đeo chì ở chân, khiến cô bước đi thật nhọc nhằn. Một đoạn đường ngắn ngủi, hai người họ đều trầm mặc không nói gì. Hai mắt cô chỉ luôn nhìn thẳng về phía trước, Tưởng Chính Nam thực bất ngờ lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng mở cửa xe ra.

Thân thể cứng ngắc, trong lồng ngực có cảm giác khó nói thành lời, Hứa Liên Trăn trong lúc nhất thời không biết đây là may mắn hay là chua xót. May mắn là hẳn nhìn thấy bọn nhỏ nhưng lại không hề cảm thấy hoài nghi. Đây đúng là điều mà cô muốn, thế nhưng sao cô lại cảm thấy chua xót trong lòng?

Trước khi lên xe, Tưởng Chính Nam mới xoay người lại mỉm cười với cô, thản nhiên nói: “Nhất định chúng ta sẽ gặp lại!”

Cô chợt giật mình, tựa như bị sét đánh trúng, không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trong mắt Tưởng Chính Nam lúc này có một tia kiên định mà cô vô cùng quen thuộc, còn có..... Còn có một chút gì đó mà cô chẳng thể nhận ra.

Lần nữa gặp lại là ở tiệc liên hoan ở Hoa Cảnh Thế kỷ của Từ tổng. Lần đó Niên Đông Thịnh bận việc riêng, không thể tham dự, cho nên cô đành phải làm đại diện toàn quyền của công ty mà tham gia buổi tiệc này.

Đẩy cửa đi vào, cô liền nhìn thấy Tưởng Chính Nam đang ngồi ngay tại bàn tiệc. Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đi lên.

Tại đây cô đã gặp phải chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời mình. Đường đường là Tưởng Chính Nam cư nhiên lại đi lột vỏ cả một đĩa tôm, trước mặt đám người Từ tổng không chút e dè mà đẩy nó đến trước mặt cô.

Phản ứng của Hứa Liên Trần là đứng phắt dậy, giống như có con bọ cạp đang đậu dưới chân cô vậy. Cô cực lực trấn tĩnh, nói một câu với Từ tổng: “Ngại quá, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát.”

Chờ đến khi cô quay trở lại, đám người Từ tổng đã đi mất từ lúc nào. Bên trong gian phòng thuê lớn như vậy chỉ còn một mình Tưởng Chính Nam, hắn nói: “Nếu em không ngại có thể ngồi xuống cùng tôi ăn hết bữa cơm này hay không?”

Hứa Liên Trần khách khí mỉm cười, tựa như người trước mặt cô lúc này chỉ là một đối tác làm ăn rất bình thường: “Tưởng tiên sinh, ngài cứ dùng từ từ. Tôi còn có việc, xin thứ lỗi cho tôi không cùng ngài được.”

Bỗng cô nghe thấy thanh âm của Tưởng Chính Nam vang lên sau lưng: “Tuyền Tuyền sắp kết hôn với Nhiếp Trọng Chi. Con bé nói con bé rất muốn được gặp em.” Bước chân của Hứa Liên Trần chợt dừng lại.

Tuyền Tuyền, những năm gần đây, cô luôn nhớ tới cô ấy, nhớ nụ cười ngọt ngào, nhớ sự tốt đẹp vô cùng thuần khiết, trong cuộc đời lênh đênh của cô, cô gái đó từng cho cô một tình bạn thật đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến cô cả đời này cũng không thể nào quên được.

Không thể ngờ được, một hồi quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô ấy lại không đến với Diệp Anh Chương.

“Những gì nên biết tôi đều đã biết hết, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát được không?”

Lời ít mà ý nhiều khiến cô hiểu được, bí mật mà cô vẫn luôn cất giấu rốt cuộc không thể giữ được nữa.

Không lâu sau, Tưởng Chính Tuyền và mẹ là bà Lục Ca Khanh đích thân đến thành phố Đại Nhạn một lần, Tưởng Chính Tuyền nhẹ nhàng tiến lên: “Liên Trần.” Mà cô cũng chỉ cất lên được một tiếng gọi: “Tuyền Tuyền...”

Hai người không hề nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn vào mắt nhau, sóng nước ằng àng dâng lên.

Lục Ca Khanh gặp được hai đứa bé phần điều ngọc mài, tay trái ôm đứa này tay phải kéo đứa kia, trầm trồ khen ngợi không ngớt lời. Lúc gần đi, bà cầm tay Liên Trần mà vỗ nhẹ, ngập ngừng hồi lâu, bà mới cất lời: “Năm đó là....”

Hứa Liên Trần ngắt lời của bà, cô khẽ mỉm cười: “Bác gái, cháu hiểu mà. Nuôi con mới biết lòng cha mẹ, cháu đều hiểu, những chuyện đó cháu đã quên rồi.”

Cách một tuần, bà Tưởng lại tự mình lại đây, Tưởng Chính Tuyền nói: “Liên Trần, cậu đừng chê mẹ mình phiền. Bà ấy bây giờ chỉ có khi nào đến Đại Nhạn mới cảm thấy vui vẻ thôi.”

Hiện giờ Tưởng gia mưa gió vật vờ, vì chuyện của ông Tưởng mà khiến bà Tưởng suy sụp phải nằm viện, một vị phu nhân trang nhã, đẹp đẽ quý phái, thì giờ chỉ còn vẻ tang thương bạc tóc.

Dưới sự đồng ý của Hứa Liên Trần, dần dần, bọn nhỏ cũng quen với chuyện cứ mỗi thứ bảy, chủ nhật cuối tuần bà Tưởng và Tưởng Chính Nam lại đến chơi, mãi cho đến một ngày, có một chiếc xe riêng đến đưa ba mẹ con về Tưởng gia ở Lạc Hải, Hứa Liên Trần mới biết, thì ra là ông Tưởng muốn được gặp hai cháu.

Sau đó vì hai con trai, cô lại kết hôn cùng Tưởng Chính Nam.

Nhưng quả thực là “đồng ý nan bình”!

*Đồng ý nan bình có nghĩa là hai người đã thống nhất suy nghĩ nhưng khi sống cùng vẫn khó khăn gượng gạo vì ko thể mở lòng.

Cho dù là ở trước mặt bọn trẻ giả vờ thân mật thế nào, nhưng khi còn hai người họ vẫn lạnh nhạt với nhau. Tưởng Chính Nam đối xử với cô, không thể nói là không tốt, nhưng dường như giữa hai người vẫn luôn thiếu gì đó.

Có lẽ phải nói là hắn vô cùng vô cùng cẩn thận mà đến gần cô.

Nếu không phải chuyện chiếc áo dính máu kia, có lẽ hai người cả đời này sẽ mãi đối với nhau lạnh nhạt như vậy.

Ngày ấy cô sau khi tắm xong đi ra, vào phòng thay quần áo, lại thấy hắn đang đứng ngây người trước tủ quần áo, trong tay cầm chiếc áo mà hắn mặc trong lần tai nạn kia.

Tưởng Chính Nam chậm rãi xoay người lại, Hứa Liên Trăn rốt cục cũng thấy rõ hắn đang cầm gì, chiếc áo dính máu này cô vẫn luôn cẩn thận cất nó trong góc tối nhất trong tủ quần áo của mình.

Cô từ từ giương mắt, nhìn vào đôi mắt thăm thẳm tựa như đáy hồ nước sâu của Tưởng Chính Nam, trong ánh mắt ngạc nhiên của hắn còn có một tia khác lạ đang dâng lên mà cô không thể hiểu nổi.

Hắn nói: “Nếu anh nhớ không lầm, máu trên áo này đều là của anh phải không?”

Hai người trầm mặc.

Cách một lát, hắn nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Một năm đó, sau khi tỉnh lại từ trận tai nạn, ý niệm duy nhất trong đầu anh đó chính là muốn gặp em. Nhưng em đã đi rồi, không biết đi nơi nào. Anh bảo Hạ Quân thuê thám tử đi tìm em, nếu không phải vì em dùng tấm chi phiếu kia rút tiền thì thám tử căn bản đã không tìm ra em, cũng không điều tra được bệnh tình của Bì Bì.”

Hắn nói ý niệm duy nhất trong đầu khi tỉnh lại đó là muốn gặp cô, Hứa Liên Trăn nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Anh lúc ấy hận em vô cùng, chỉ mong có thể bóp chết em ngay lập tức. Vậy mà anh cứ nhiên lại còn ngốc nghếch ở trong công ty ban hành một đợt phúc lợi, đứng ra tài trợ cho tất cả nhân viên trong công ty được kiểm tra sức khỏe, chính là vì giúp em tìm được tủy thích hợp với Bì Bì. Cuối cùng không nghĩ tới, người đó ấy vậy mà lại là anh.” Vì thế hắn mới làm một giao dịch với cô, mục đích chỉ là vì giữ cô lại bên cạnh mình.

“Sau khi em trở lại Lạc Hải, mỗi ngày anh sống như một kẻ điên, nghĩ muốn tra tấn em lại không nỡ, muốn đối xử với em tốt một chút lại không cam lòng. Thời điểm đó, vừa lúc xuất hiện Tiền Hội Thi... Anh bắt đầu hẹn hò với cô ta, sau đó âm thầm quan sát phản ứng của em, mỗi ngày em đều rất vui vẻ, không phải cùng Tuyền Tuyền đi ăn cơm thì là vui đùa âm ỉ với đồng nghiệp. Anh tự nhủ với mình, Tưởng Chính Nam, mày đừng ngốc nữa, người mà Hứa Liên Trăn thích chỉ là Diệp Anh Chương mà thôi. Cô ấy vẫn luôn thích Diệp Anh Chương... Cô ấy đối với mày chưa bao giờ là thích...” Sau đó, hắn liền cầu hôn Tiền Hội Thi!

Hứa Liên Trăn giống như bị người ta điểm hết tất cả huyết đạo trên người, không thể nhúc nhích nửa phần.

“Thế nhưng bây giờ, dường như anh đã biết được một chuyện vô cùng quan trọng.” Tưởng Chính Nam từng bước một đi tới gần cô: “Hứa Liên Trăn, em chỉ cần nói cho anh biết, vì sao em lại giữ lại chiếc áo này? Em nói đi?”

Hứa Liên Trăn kinh ngạc nhìn hắn từng chút từng chút một đến gần mình.

Tưởng Chính Nam: “Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao em còn chưa ném nó đi? Tại sao chứ?”

Tưởng Chính Nam nói: “Hứa Liên Trăn, anh đã vì em làm nhiều điều như vậy, cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ rằng đó là vì sao ư?”

Hắn ghen ngào: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Hứa Liên Trăn vẫn đứng đó, cô cảm giác mình lúc này giống như một bức tượng đã hóa đá!

Hắn nói: “Nếu không phải là vì yêu em, năm đó anh sao phải quỳen tặng tủy cho Bì Bì? Nếu không phải là yêu em, anh vì sao phải uy hiếp em quay về bên mình? Nếu không phải là vì yêu em, đến bây giờ tại sao anh lại xuất hiện bên cạnh em?”

Hắn hỏi cô: “Vậy còn em? Rốt cục là vì cái gì? Vì cái gì lại giữ tấm áo này của anh? Vì cái gì lại sinh Tuấn Văn, Tuấn Hữu cho anh? Tại vì sao chứ?” Cuối cùng thì hắn đã đem tất cả những lời chất chứa trong lòng nói ra ngoài miệng, một khắc kia, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình vui sướng như thế.

Hứa Liên Trần chỉ biết lẳng lặng mà nhìn hắn.

Hắn không biết, cô vẫn đang đợi, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người.

Ngày ấy cô quyết định gả cho hắn, ngoại trừ là vì bọn trẻ, vì chị Kiều, vì Tuyền Tuyền luôn không ngừng khuyên bảo, mà còn là vì cô gặp lại Hứa Tiểu Bạch. Có lẽ, hiện tại hắn phải gọi nó là “Lão Bạch” mới đúng.

Dưới ánh hoàng hôn, hắn dắt Tiểu Bạch lẳng lặng đứng dưới lầu nhà cô, một người một chó, trong khung cảnh mặt trời chiều ngã về tây. Bóng dáng hắn bị bao phủ bởi ánh nắng vàng rực cuối ngày, toát lên một vẻ tịch mịch thê lương không nói nên lời. Giống như hắn luôn đứng đó chờ đợi, chờ đợi cô đi đến.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới cuộc đời này vẫn còn được gặp lại Tiểu Bạch, hắn đã không ném Tiểu Bạch đi.

Cô chậm rãi đến gần, Tiểu Bạch tựa như ngửi được hơi thở của cô, nhanh nhẩu chạy tới bên cô...

Tiểu Bạch vẫn nhớ cô.

Cô vui đùa vào giữa bộ lông mềm mại sạch sẽ thơm ngát của Tiểu Bạch, một khắc kia tình thần cô vô cùng thanh thản, nhẹ nhàng nhắm mắt, nói ra quyết định của chính mình: “Tướng Chính Nam, tôi đồng ý.”

Đồng ý kết hôn cùng hắn, mặc kệ về sau sẽ là một vết xe đổ, hay là chặng đường hạnh phúc đang chờ đón cô!

Mãi về sau cô mới biết được, nếu để cho chú chó của mình không ngừng ngửi thấy mùi của chủ nhân, cho dù là chủ nhân của nó đi mãi không về, chú chó đó cũng sẽ nhớ mãi không quên. Đây là Hạ Quân nói cho cô.

Ngày nào đó, Hạ Quân còn cô rất nhiều rất nhiều chuyện mà cô không được biết. Tỷ như ba cô là ông Hứa Mưu Khôn xuất viện thế nào, nằm viện thế nào; tỷ như Tướng Chính Nam không chỉ một lần đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của ba cô; tỷ như phần mộ của ba cô; tỷ như sợi dây chuyền cổ kia; tỷ như sau khi kết hôn Tướng Chính Nam vẫn ở lại căn phòng trọ kia; tỷ như...

Hạ Quân cuối cùng chậm rãi mỉm cười, nói một câu: “Tướng phu nhân, cô và Tướng tiên sinh cũng không còn trẻ nữa.”

Đúng vậy, đều không còn trẻ nữa, không yêu nhau liền sẽ già đi!

***ĐÍNH CHÍNH:**

Editor : nhân vật Niếp Trọng Chi trong truyện, thực ra anh ấy họ Nhiếp mọi người ạ, vì đã trót từ bộ kia nên làm sang bộ này luôn. Nhưng vì mọi người góp ý nên từ đây mình sẽ sửa lại họ của anh ấy. mọi người thông cảm cho hai chị em mình nha :)

63. Q.2 - Chương 18: Phiên Ngoại: Rất Yêu, Rất Yêu Em [hứa Liên Trần - Tướng Chính Nam]

Hứa Liên Trần tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Tướng Chính Nam đang đứng tựa mình lên thành lan can ngoài ban công ngắm cảnh đêm xa xa.

Cô không biết vì sao hắn lại mang cô đến Barcelona, vào ở căn phòng khách sạn mà hai người từng ở năm năm trước. Bấy ngày đó, chính là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Tuy rằng, sau này biết đó chỉ là giả. Nhưng những gì hắn đã cho cô, suốt một tuần, không hề có người nào khác, chỉ có hắn và cô, còn có con của hai người.

Ở trong này, không biết con muỗi từng hút máu của cô và hắn, có phải đã sinh sôi nảy nở ra rất nhiều rất nhiều con cháu rồi hay không? Không biết rạp chiếu phim kia còn chiếu những bộ phim vui buồn li hợp? Cũng không biết tiệm trang sức ở ngã rẽ có còn đó hay đi nơi nào?

Tướng Chính Nam chậm rãi xoay người lại, phía trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo khe nói rộng, tay áo xắn tới khuỷu tay, dưới ánh đèn vàng mờ ảo ngoài bàn công, ánh mắt hắn nhìn cô tha thiết.

Năm tháng luôn ưu ái người đàn ông này, không thể không thừa nhận, hắn bây giờ, cho dù là khoe miệng khoe cong lên một nụ cười nhàn nhạt, cũng đã đủ khiến người ta nghẹt thở rồi.

Hắn chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, dù chỉ là một lời nói cũng không hề thốt ra.

Nếu để cho chị Kiều biết được, cô và hắn kỳ thực chỉ là kết hôn lần đầu, nhưng lại chẳng thể mở lòng được với nhau, không biết chị ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Hắn dịu dàng cởi bỏ áo tắm của cô, để rồi thấy được điều bí mật.

Tướng Chính Nam ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng quỳ xuống, vô cùng trân trọng mà đặt lên trên bụng cô một cái hôn tha thiết.

Hốc mắt trong tích tắc đó bất chợt chua xót, lúc trước hai đứa nhỏ quá lớn, cô căn bản không thể nào sinh tự nhiên, vì thế, ở tuần thứ ba mươi tám của thai kỳ, cô đành lựa chọn sinh mổ.

Bây giờ, chỗ đó để lại một vết sẹo dài mờ.

Nụ hôn của hắn nhẹ tựa lông chim rơi lên vết sẹo của cô.

Hắn hiển nhiên đã biết tất cả.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền bắt gặp ánh mắt hắn đang chăm chú nhìn cô nhưng chưa kịp thu lại.

Ngày nào đó, hắn thế nhưng mang cô tới tiệm làm trang sức thủ công ở con đường cũ kia, bà chủ của cửa tiệm vẫn mập mạp như trước, nét tươi cười đầy gương mặt, bà ấy vừa thấy Tướng Chính Nam đẩy cửa đi vào, liền nhiệt tình chạy ra đón tiếp, cùng hắn trao đổi vài câu bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhìn Tướng Chính Nam mặc quần áo lao động, đeo mặt nạ bảo hộ cực kì chuyên tâm dùng mỏ hàn hơi nung chảy khối bạc trong nồi nung quặng, dùng những phiến kim loại đặc chế ép khối bạc thành tấm mỏng, mỏ hàn hơi làm giảm độ cứng, sau đó thực thông thạo mà dùng búa nhỏ tán mỏng mảnh bạc hơn nữa, rồi dùng máy mài. Cuối cùng lại bỏ vào nung một lần nữa, rồi kéo sợi, đánh bóng.

Sau một hồi lâu, một chiếc nhẫn dây hình chữ “J” đã xuất hiện trước mặt Hứa Liên Trần.

Hứa Liên Trần trong nháy mắt đó, nhớ lại hắn cũng đã từng đưa cho cô một sợi dây chuyền, trên đó cũng khắc một chữ “J” thật tinh xảo, khéo léo đáng yêu.

Cô bỗng nhiên chợt nhận ra, đó là chữ cái đầu viết tắt trong họ của hắn. Thì ra, từ rất lâu rất lâu trước đó, hắn đã từng mạng họ của mình để tặng cho cô.

Tướng Chính Nam dùng một sợi dây chuyền bạc xoắn chiếc nhẫn dây hình chữ “J” vào, rồi tự tay đeo nó lên cổ cô.

Không có nhiều hoa văn trang trí, chỉ có duy nhất một chữ cái, nhưng so với những món trang sức lộng lẫy khác nó còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn bội phần.

Lại vài ngày sau đó trôi qua, hai người cùng nhau đi dạo trên con đường La Ramblas nổi tiếng. Suốt dọc đường đi, hắn vẫn luôn nắm lấy tay cô thật chặt, tựa như muốn đi như vậy mãi, đi đến hết cuộc đời!

Sau này, mỗi một năm cùng một thời điểm này, hắn đều dành riêng thời gian, mang cô sang Barcelona, rồi đưa cô đến tiệm trang sức thủ công làm trang sức tặng cô, thế cho nên, cô dần dần cũng nói được một chút tiếng Tây Ban Nha.

Có một năm, khi cô đi dạo một mình trên phố, đi qua tiệm trang sức đó, liền đẩy cửa đi vào. Bà chủ tiệm mập mạp vui vẻ từ bên trong đi ra, sau khi cho cô một cái ôm nồng ấm, rồi mời cô ngồi xuống cùng uống cà phê, bà ấy đã kể cho cô rất nhiều chuyện.

Cuối cùng bà chủ nói: “Tôi sắp đóng cửa tiệm này, hôm nay cô mang hết những món trang sức hai người để lại đây đi. Giờ này sang năm hai người tới, có lẽ tôi đã không còn ở đây nữa.”

Hứa Liên Trần mù mờ không hiểu. Bà chủ lại nói: “Ngày trước khi Tưởng tiên sinh chưa mang cô tới đây, hàng năm anh ấy đều đến một lần, làm nhẫn làm trang sức khác, một năm một bộ, nhưng anh ấy chưa lần nào mang đi, chỉ nói là gửi lại trong tiệm của tôi.”

Khi bà chủ mở một chiếc hộp bạc thủ công của bà ấy ra, Hứa Liên Trần liền ngẩn cả người.

Bên trong có sáu bộ trang sức bạc nào nhẫn, dây chuyền, vòng tay. Cô thật cẩn thận nhìn kĩ từng chút một, liền phát hiện ra trên mỗi món đều có khắc chữ “JX”.

*J là chữ đầu trong “Giăng”, tiếng latin của họ Tưởng. Còn X là “Xử” của họ Hứa.

Đó là họ của hắn và họ của cô, là của hai người!

Năm năm chia ly, hàng năm hắn đều đến đây, tự mình làm một bộ trang sức cho cô.

Nước mắt, bất giác dâng đầy hai mắt!

Hắn từng nói: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Thì ra, hắn thật sự chưa bao giờ để cô biết điều này.

Hắn yêu cô! Tưởng Chính Nam vẫn luôn rất yêu rất yêu cô!

Phiên ngoại về hai bạn nhỏ Tưởng Tuấn Văn – Tưởng Tuấn Hữu.

#1: Chuyện đánh đòn.

Hai anh em sinh đôi đánh nhau khiến Hứa Liên Trần nổi giận, Hứa Liên Trần quát: “Hai đứa ngứa da có phải hay không, còn gây chuyện nữa là mẹ tét mông hai đứa thành đôi đó nghe chưa?”

Tuấn Văn: “Mẹ, mông vốn dĩ là một cặp mà!” Dứt lời, còn quay sang hỏi Tuấn Hữu: “Đúng không, em trai?”

Tuấn Hữu gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, vốn dĩ nó là một cặp!”

Hứa Liên Trần á khẩu không nói được gì, quay đầu sang nhìn Tưởng Chính Nam bên cạnh cũng đang phì cười.

#2: Chuyện búp bê baby.

Có em gái Nhiếp Diệc Tâm đến nhà chơi, Hứa Liên Trần mua rất nhiều đồ chơi cho bé, trong đó có một con búp bê baby.

Nhiếp Diệc Tâm thay quần áo rồi đổi giày cho baby, chơi vui cực kì, cười vui vẻ không ngớt.

Tuấn Văn trái nhìn một cái phải nhìn một cái, nhin không được đặt câu hỏi: “Mẹ, cái này gọi là baby sao?”

Hứa Liên Trần gật đầu: “Đúng vậy, là búp bê baby.”

Cặp mắt Tuấn Văn nhanh như chớp nhìn sang chỗ khác, vừa nói vừa làm điệu bộ: “Nhưng mà ngực của nó lớn như vậy, sao có thể gọi là baby được?”

Cả Hứa Liên Trần lẫn Tưởng Chính Tuyền đầu tiên là sửng sốt, sau khi hiểu ra liền ngậy cả người.

Tuấn Hữu ở một bên tự đắc cười khanh khách mà tổng kết: “Ông nội bà nội, ba ba, mẹ, cô dượng, mấy người lớn thật là ngốc, nó chắc chắn không phải là baby, vì ngực của nó còn lớn hơn cả mẹ cơ mà...”

Ha ha ha ha...

#3: Chuyện sinh thêm em gái.

Ban đêm, hai đứa nhóc kia làm thế nào cũng không chịu đi ngủ.

Tưởng Chính Nam vừa dỗ lại vừa lừa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có. Vì thế hắn quyết định dùng tới chiêu độc: “Các con nếu không chịu ngoan ngoãn đi ngủ, ba mẹ liền sinh thêm em gái, sau này chỉ thương em gái thôi, không thương hai đứa nữa.”

Hai anh em sinh đôi anh nhìn em, em nhìn anh, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Một thời gian sau, Tưởng Chính Nam thấy chiêu này hữu dụng nên dùng đi dùng lại.

Tuấn Văn hỏi: “Ba ba, lần trước ba có nói là sẽ sinh em gái, sao lâu như vậy mà vẫn chưa thấy em đâu?”

Tuấn Hữu nhìn anh trai, đôi mắt to vô tội chớp một cái, cái hiểu cái không nói: “Thế còn phải nói, nhất định là vì ba ba vô dụng, cho nên mẹ mới không sinh được em gái.”

Vô dụng... Hai con trai lại còn nói hắn vô dụng.... Tưởng Chính Nam trực tiếp té xỉu!

#4: Chuyện gọi điện thoại.

Tuấn Văn, Tuấn Hữu ở nhà chơi trò gọi điện thoại giả.

Ba ba Tưởng Chính Nam thấy vậy liền trêu: “Hai đứa ngày nào cũng ở cùng nhau, gọi điện thoại cũng chẳng có gì để nói. Nếu muốn gọi thì đi gọi cho bạn gái ấy...”

Tuấn Văn Tuấn Hữu nghe vậy, liền đưa bàn tay bé của mình đặt lên tai giả điện thoại.

Một đứa nói: “Alô, là Tiểu Tiểu đó sao?”

Đứa còn lại: “Alô, Chu Gia Kỳ, cậu có muốn đến nhà mình chơi không?”

Cả nhà nhất thời trợn tròn mắt, sau đó là cười muốn ngất...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-khong-buong-tay>